

САНДРА КАНФИЙЛД ЗАБРАНЕНА СТРАСТ

Превод от английски: Тинко Трифонов, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Краят на август

Ана Рейми не проля и една сълза за починалия си съпруг. Не заплака и когато стоеше до безжизненото му тяло, положено в леглото — едно от многото легла, които не бяха споделяли — в крайморската къща, която бяха наели за лятото в Кукс Бей, щата Мейн. Нито пък заплака, когато гледаше мъжа си в обшития със сатен махагонов ковчег в погребалното бюро на Моргънстърн. Въпреки това слабият като вейка Илая Моргънстърн, с глас, достоен за едноименния пророк, ѝ бе напъхал кърпичка в ръката. Помни ми думите, бе рекъл той на помощника си, поглаждайки прошарената си брада, въпрос само на време е кога ще дойдат сълзите. Специалист по въпроса на човешката мъка, той знаеше, макар Ана да не бе наясно, че нейното самообладание не можеше да продължи вечно, просто защото то се противопоставяше на естественото ѝ положение на вдовица.

Ала самообладанието ѝ бе устояло — и по време на двата дни приготовления за погребението, и по време на сякаш безкрайната литургия, която отец Сантълайсис изнесе в църквата „Света Катерина“, въпреки че я почетоха само неколцина скърбящи, и по време на също тъй дългото пътуване до гробището. Бе устояло, защото Ана знаеше нещо, което Илая Моргънстърн не знаеше: плачът бе лукс, който тя не можеше да си позволи. И по-точно — той бе *човешко* проявление, а цели двайсет и две години Ана бе лишена тъкмо от човешкото. Хората около нея може и да бяха направени от плът и кръв, от емоции и чувствителност, но животът я бе принудил тя да не бъде нищо друго, освен стомана.

И освен това, мислеше си тя, докато чистачките на лимузината се бореха с неочакваната буря, как можеше да заплаче, след като усещаше пълната си вътрешна пустота? Как можеше да заплаче, след като не изпитваше нищо друго, освен жестока пустош? Дори и сега, когато си задаваше тези въпроси, тя знаеше, че лъже самата себе си. Ако не друго, това лято ѝ бе разкрило, че все още можеше да изпита чувство.

Част от нея се наслаждаваше на това абсолютно неочаквано откритие, докато друга част желаше предишната, удобната мъртвешка пустота. Трудно бе да се живее с грях, невъзможно бе да приютиш срама.

Тази последна нейна мисъл предизвика обичайната реакция. Тя погледна лявата си ръка, върху която сега имаше само блед белег от венчалната ѝ халка. Успокои себе си с увереността си, че можеше да бъде всичко друго, само не и лицемерка.

— Добре ли си? — попита я тих глас, докато колата най-сетне зави по тесния, посипан с чакъл път към гробището.

Ана, чиято бледност контрастираше силно на фона на обикновения ѝ черен костюм, я погледна с тъмносините си очи. Черната шапка бе кацнала върху сноп къси, златисти къдри, повечето от които се съпротивляваха срещу причесването си. Взирайки се през черния воал, който повече затваряше Ана, отколкото да я предпазва, тя се вгледа в жената, която седеше срещу нея. В един миг изпита обезпокояващото чувство, че виждаше по-скоро очите на мъжа си, отколкото тези на зълва си. Въпреки че Джак бе с три години по-възрастен от сестра си Кари, и двамата, с техните кестеняви коси и сиви очи, често ги взимаха за близнаци; докато болестта не бе състаряла и изцедила Джак така, че изглеждаше далеч по-възрастен от своите четирийсет и шест години.

— Добре съм — отвърна Ана, неспособна да извърне поглед от другата пътничка в колата.

Искаше ѝ се дъщеря ѝ да я погледне, но младата жена не го стори. Тя просто гледаше през изпъстреното с дъждовни капки прозорче — не бе променила положението си, откак се бяха настанили на плюшените седалки на колата. По време на опелото Мег бе решила да седи сама и изглеждаше и по-млада, и по-стара за своите двайсет и две години. Ана се почуди дали Кари усещаше това тъмно подводно течение, което се бе появило съвсем наскоро между необичайно близките някога майка и дъщеря. Дали Кари бе забелязала как се ограничаваха само до минималния неизбежен диалог? Или начина, по който Мег винаги си намираще извинение да напусне стаята, когато майка ѝ влезеше? Дали Кари намираще начина, по който всяка страдеше сама за себе си, за странен?

Ако Кари бе усетила напрежението, то тя тактично го бе игнорирала — и сега, както в предишните няколко дни. Вместо това

рече:

— На Джак щеше да му е много неприятно, че вали в днешния ден.

Ана Превключи вниманието си от дъщеря си към зълва си.

— Знам.

Кари се усмихна, временно забравила, че мисията, която изпълняваха, бе тъжна.

— Той никога не можеше да понесе да се затвори вкъщи. Винаги му се искаше да е навън и да прави нещо — да се катери по дървета, да крачи по плажа, да плува в залива — усмивката на Кари се разтегли. — Казвала ли съм ти за онзи случай, когато изряза дупка в леда — беше в най-студения януари, регистриран някога в Мейн — и влезе да поплува? — Тя не изчака отговора на Ана. — Мама едва не ни преби. Пляска ни по дупетата по целия път до дома.

Да, помисли си Ана, това бе мъжът, обичащ забавленията, с когото се бе запознала и за когото се бе омъжила, бащата на детето ѝ, мъжът, когото бе обожавала с цялата си душа и сърце. Сега, като гледаше в миналото, тя не бе съвсем сигурна в кой точно момент бракът им бе тръгнал назад. Знаеше за болестта му още от началото. Просто не бе схванала какво означава да бъдеш омъжена за диабетик, при това диабетик, който не признаваше диетите и лекарствата, диабетик, който безразсъдно търсеше усложненията. С всяко следващо отпадане на тялото му, предизвикано от собствената му небрежност, то добавяше по още един ред тухли върху стената, която бе започнала да се издига още по-рано помежду им. Капката, която преля, дойде преди три месеца. Думите на доктора, лишени от всякакво подсладжане, сякаш отново изплуваха в съзнанието на Ана.

— Колко зле е? — беше попитала тя.

— Мъжът ви е получил мозъчен инсулт. Изцяло е парализирана дясната му половина, функциите на бъбреците са увредени, засегнат е и говорът му.

— Непоправими ли са пораженията?

— Невъзможно е да се предскаже. Ще го стабилизираме, ще направим каквото е възможно, за да предотвратим втори удар, след което ще започнем рехабилитацията. — Ана разбра, че докторът избираше внимателно следващите си думи: — Трябва да не забравяте, че тялото му е разрушено от диабета. Трябва също така да разберете,

че до голяма степен възстановяването му зависи от това колко е силна волята му да се бори.

След като Джак се стабилизира, докторът му предписа продължителна рехабилитационна програма. Живееше в специално наета къща, където терапевтите се опитваха отново да го направят самостоятелен и независим. Не мина много време, обаче, преди всички да разберат, че Джак не искаше да се посвети на тази работа.

— Джак, ти дори не се и опитваш — смъмри го Ана. — Рехабилитаторката каза, че не искаш да вършиш онова, което тя те моли. — След тези думи Джак задраска с усилия по бележника, който държеше винаги под ръка. — Ще престанеш ли да пишеш всичко в този проклет бележник. Докторът каза, че можеш да говориш. Добре де, добре, знам, че не можеш да говориш нормално, но никога няма да заговориш като хората, ако не започнеш да се упражняваш.

Ала и нейните пиперлия приказки не допринесоха с нищо мъжът ѝ да се активизира. На практика Джак се бе отказал от програмата — решение, срещу което всички се възпротивиха, но безуспешно.

С всеки изминал ден той изглежда потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в някаква черна бездна и това най-искрено тревожеше Ана. Нещо повече, той се държеше все по-оскърбително в емоционално отношение, отколкото когато и да било преди. Още от началото, когато здравето му взе да се влошава, тя свикна с гневните му изблици и стоически ги понасяше. Това обаче си бе казало своята дума. Тя бе започнала да се пука по шевовете. Усецаше, че духът ѝ — онова неопределимо нещо, която превръщаше нейното аз в истинско аз — се изгуби, изчезна някъде с все по-увеличаващото се влошаване на състоянието му.

Приближавайки пълното си изчерпване, боейки се, че един ден щеше да се събуди и да открие, че вече изобщо не съществува, тя с облекчение прие предложението на мъжа си да затворят къщата си в Кънектикът и да прекарат лятото в града на младостта му. Ана си помисли, че тъкмо от това преместване се нуждаеха и двамата. Може би именно морето, този символ на вечността, щеше да ѝ помогне да се възстанови. Може би магическите му води щяха да изпълнят празнотата, която заплашваше да я погълне. И може би, просто може би, спомените, пробудени от морето, спомените за времето, когато тя и съпругът ѝ бяха щастливи и едно цяло, щяха да помогнат в

емоционален план на Джак, ведно с това, че щеше да бъде близо до сестра си, която обичаше.

Как би могла да знае, че животът възнамеряваше да изиграе най-неочакваната си карта и че след като играта свърши, Джак ще бъде вече мъртъв? Как би могла да знае, че това лято, вместо да се превърне в нейно спасение, щеше да я принуди да пристъпи клетвата, на която бе държала най-много? Как би могла да знае, че скоро щеше да се превърне в непознат за самата себе си човек?

Лимузината спря с изскърцване и това прогони мислите на Ана. Хвърли още веднъж поглед към Мег, с надеждата поне за капчица прошка, молейки се дори за частица състрадание. Не последва обаче нито едно от двете. Младата жена отвори широко вратата, преди колата да бе напълно спряла, и се втурна презглава в проливния августовски дъжд.

— Мег, почакай за чадъра — извика леля й, но без никакъв ответ. Кари погледна Ана. — Разстроена е — рече тя, опитвайки се да предложи правдоподобно обяснение за странното поведение на племенницата си.

— Да, така е — кимна Ана, не смееше да си позволи да каже още нещо.

Появи се огромен черен чадър, държеше го лично Илая Моргънстърн. Малко по-нататък шестима практически непознати мъже с приведени срещу вятъра и дъжда глави, се бореха с ковчега. Ана знаеше, че са приятели на Кари, нейни съграждани, които благосклонно бяха предложили да носят ковчега. Един от тях бе Харпър Флеминг, адвокат, с когото Кари излизаше, откакто се бе развела. Дали Харпър и останалите мъже не смятаха за странен факта, че Джак Рейми нямаше приятели?

Ана пристъпи напред, водена от Илая Моргънстърн, който малко преди това бе прошепнал на шофьора на лимузината Арти Уато, че сега вече щяха да станат свидетели на сълзите. Арти Уато си нямаше и представа какво имаше предвид Илая. Макар че в Кукс Бей да бе добре известно, че Арти, собственикът на единствената лимузина в града, бе такава душица, че и на мравките път сторваше, знайно бе също така, че Арти не бе особено интелигентен. Или още по-точно казано, обхватът на вниманието му понякога се изчерпваше до една наносекунда.

Понякога забравяше кого и накъде щеше да вози. Тогава човек можеше да го намери — объркан и изплашен — да броди край морето.

Сега Арти гледаше изпод козирката на шапката си как Ана крачи из гробището, а високите токове на черните ѝ обувки потъваха в пропитите с влага чимове. Тя се взираше през сивия дъжд, жадуваща нещо, което да отвлече вниманието ѝ от предстоящото. Водена от отчаяние, тя се застави да огледа околността. Старото и чудато парче земя сякаш бе отнето от близката, настръхнала гора, която заплашваше да си го върне обратно при първа възможност. Дъбовете с широките им листа, борове, високите ели и царствените смърчове, чиято зеленина сякаш оформяше величествен, дантелен навес, обрамчваше гробището. Превити към мократа земя, под тези часови се издигаха огромни папрати с порести листа. Мъхове и лишеи растяха в изобилие — досущ изложба на смарагдите на някой горд бижутер. Поточе, преливащо бреговете си от дъждовете напоследък, се виеше сред гората, покрай коренаците на едрите дървесни стволоче. Вътре в гробището надгробните камъни се издигаха като благородни стражи, изключая няколко, които, сякаш уморени от неблагодарната си служба, се бяха наклонили под най-странни и непочтителни ъгли. Без да обръща внимание на дъжда, една катеричка бе приклепнала до такъв катурнат камък.

Въпреки чадъра дъждът измокри полата на Ана още преди да стигне относителния подслон на зеления навес. Остави се да я отведат до един стол, чието местоположение, съзнателно или не, целеше да я отдели от останалите. И тъкмо това символизираше чувствата ѝ в момента — всичко онова, което бе изпитвала през цялото време на бавно разлагания се неин брак.

Разлагане. Това бе единственият физически акт, който съпругът ѝ бе успял да довърши в земния си живот. При тази безрадостна мисъл Ана отклони поглед от ковчега с неговите изящно резбовани ръбове. Не ѝ се искаше да погледне и към зеещата в земята яма. Вместо това се вгледа в надгробния паметник на предците на Джак, в по-новия паметник на родителите му.

Първите не бе виждала изобщо, а вторите познаваше съвсем бегло. Родителите му ѝ бяха дали да разбере още от началото, че децата им, потомци на бащите основатели на града, ще почиват в мир до самите тях. Бяха запазени и две места за съпрузите на Джак и Кари.

Както винаги досега мисълта, че ще лежи до хора, които едва познаваше, до един мъж, който непрестанно се стремеше да я изключи от живота си, я накара да се почувства като попаднала в капан.

Споменът за бележката, която мъжът ѝ бе написал, отново я обзе.

„Намирам се в капана на това тяло... — бе надраскала неуверената му ръка, бавно, мъчително — ... освободи ме.“

Сякаш говореха демоните от черната бездна. Тези черногледни дяволи плашеха Ана, макар и по-късно тя да бе разбрала, че онова, от което най-много се боеше, бе, че молбата на мъжа ѝ не я бе изплашила достатъчно. Би трябвало да бъде потресена, но не бе. В един съвсем кратък миг молбата му бе донесла отново единение между тях. Това бе мъжът, когото тя бе обичала повече от всички други, мъжът, за когото би сторила всичко на света.

— А... Ана, мо... о... ля те.

Това бяха първите думи, които бе произнесъл след инсулта, и те се обвиха около Ана, досущ като някакви копринени окови. Дори и сега Ана усети как сърцето ѝ се свива при тази негова молба. Не, тя не искаше да мисли за болката, която очите му излъчваха. Не можеше да мисли за жалостивата му молба. Вместо това се опита да се съсредоточи върху проповедта (*всичко ще се превърне в пепел, всичко — в прах*), която четеше облеченият в черно расо отец Сантълайсис. Насили се да гледа към букетите бели карамфили, пръснати върху ковчега, към подигравателния вид на черната дупка в земята, към разнородната група скърбящи. Мег отново бе седнала зад леля си — и двете бяха с почервенели от плач очи.

А Ана все още не можеше да заплаче, макар и да знаеше, че всички очакваха това от нея. Забеляза, че от време на време някои си шепнеха нещо. За нея ли говореха? Дали някой бе забелязал, че не носеше венчалната си халка?

Досущ като наказание за липсата на сълзи, срамни видения неуморно шареха из съзнанието ѝ, видение как силните ръце на любовника ѝ я обгръщат, видение на горещите му, пламенни устни, впити в нейните, видение за съвкуплението — тъй цялостно, че я бе изплашило?

Не, по-скоро я изплаши дълбината на собственото ѝ желание. В онзи управляван само от страстта миг тя не даваше и пет пари за това кое бе праведно и кое грешно, за смъртта и за безсмъртието.

Интересуваше я само как да се запълни онази ужасна празнота, която битуваше у нея тъй отдавна. И той я бе запълнил — тялото ѝ, сърцето ѝ, душата ѝ. Докато лежеше под него, с шума на прибоя, който връхлиташе брега, с блестящата луна в обкования сякаш със звезди небосвод, тя мълвеше името му в бездиханен шепот. Там и тогава тя се закле пред себе си. Макар че това неблагоприятно повече нямаше да се повтори, дори и да се наложеше да плати и най-високата цена за него, тя никога нямаше да съжалява, че се бе случило. А и как би могла, след като той я бе накарал да се почувства отново жива? Свела глава, тя се помоли за прошка, не толкова за собствената си изневяра, колкото за непокаянието си.

Отче, прости ми, защото съгреших...

— Отче, молим се Ти да бъдеш с онези, чиито сърца болят, да утешиш семейството на Джак Рейми в това трудно за него време...

Прогърмя светкавица и гърмът удави и молитвата на Ана за опрощение, и молитвата на отец Сантълайсис за утеха. Не можа обаче да удави болезнените спомени за това колко бързо ѝ се бе наложило да плаща цената за изневярата си, цена, за която тя нямаше и представа колко висока щеше да бъде.

— Къде беше?

Думите, повече обвинение, отколкото въпрос, бяха запратени в лицето ѝ само минути след като се бе разделила с любовника си. Срещата с дъщеря ѝ изненада Ана, не се очакваше тя да се върне за уикенда, имаше да учи за приключването на сесията. Сепната, гузна, Ана прокара пръсти без пръстени през разрошената си коса, питайки се дали златистите къдри издаваха милувките на мъж, чудейки се дали по дрехите ѝ имаше следи от пясъка.

Преди да успее да отговори, дъщеря ѝ се втурна насреща ѝ с думите:

— Ти си била с него, нали?

— Мег, чуй ме...

— Господи, мамо, как можа?

— Мег...

— След като тате лежи тук?

— Мег, ще ме изслушаш ли?

— Не, няма! Няма да те слушам как се опитваш да ми обясниш защо си си намерила любовник! Няма да те слушам как се опитваш да

ми оправдаващ държанието си на разгонена кучка...

Изплющялата по бузата на Мег длан на Ана доведе сблъсъка до рязък край. Ана гледаше и изумена не можеше да повярва на очите си (нима наистина бе ударила дъщеря си?) как кафявите като на кошута очи на Мег се изпълват със сълзи. Изумлението ѝ скоро премина в отчаяние, когато Мег, заприличала изведнъж повече на малко момиченце, отколкото на млада жена, направи крачка назад. Ана бе пристъпила напред, инстинктивното действие на майката, която иска да утеши нараненото си дете. В този случай — детето, което сама бе наранила.

— Мег, мила, извинявай!

Мег обаче не се интересуваше от извиненията ѝ. Вълнуваше я само това да избегне присъствието на майка си и го стори, като изтича от стаята.

— Почакай! Трябва да поговорим.

Мег дори не забави крачка и на Ана ѝ се наложи да я настигне. Хвана дъщеря си за рамото и я завъртя около оста ѝ. С изражението, присъщо само на човек, изживял единствено кратък отрязък самодоволен и привидно праведен живот, Мег отвърна предизвикателно:

— Нямам какво да говоря с теб. Нито сега, нито когато и да е!

Дръпна се, освободи се от майка си и отново тръгна да излиза от стаята. Неочаквано, добавяйки и лъжата към залога си, тя се извърна. Очите ѝ — студени и вече сухи — срещнаха погледа на майка ѝ.

— По-добре татко да бе умрял, отколкото да научи, че си го предала.

Дори и да знаеше какво да отвърне, Ана нямаше сърце да го стори. Трудно бе да проговори, когато сърцето ѝ бе изтръгнато от гърдите ѝ и бе запратено в краката ѝ. Затова тя само изгледа как дъщеря ѝ излезе от стаята. Същата нощ, след като сънят ѝ бе тъй далечен като звездите, Ана се закле, че ще накара дъщеря си някак си да я разбере. С идването на утрото обаче целта ѝ се промени драстично. Преди да успее да стори каквото и да е друго, тя трябваше да се изправи лице в лице със смъртта на мъжа си.

Отново прогърмя и този път отец Сантълайсис възприе гърма като знак да приключва с проповедта си. Пристъпвайки напред, с люлеещия се златен кръст на врата си, той поговори лично с Ана и

остави останалите опечалени да си шушнат помежду си. Изведнъж всички разговори стихнаха и на тяхно място се възцари неловка тишина.

Ана вдигна очи.

Някакъв мъж бе застанал току до навеса, под дъжда, на почтително разстояние от семейната церемония. Лимоненожълто, дълго до кръста найлоново пончо се спускаше от раменете му. Под лъскавата материя се виждаха части от морскосиньо-сива униформа. Държеше в ръце сламена каубойска шапка, която въртеше в бавни кръгове. На кръста му висеше тежък кобур. Шерифът Джеймз Тейт изглеждаше така, сякаш бе дошъл, по работа, за което обаче съжаляваше.

— Мисис Рейми — рече той.

При вида на шерифа Тейт у Ана се появи чувството на безпокойство. След като той произнесе името ѝ, тя се изправи, сякаш инстинктивно предусетила, че идването му нямаше да бъде от приятните.

— Харпър... Кари... отче — кимаше шерифът, докато минаваше сред опечалените.

Харпър Флеминг единствен удостои поздрава му с кратък отговор:

— Шерифе...

Когато блюстителят на закона се изправи пред Ана, той повтори името ѝ:

— Мисис Рейми.

— Да.

— Мисис Рейми, госпожо, извинете, че се натрапвам в такъв момент, но... ами, работата е в това, че трябва да прекратя церемонията, преди тялото да бъде погребано. Няма смисъл да се погребва и след това отново да се изкопава.

Изявлението му предизвика няколко ахвания. Най-накрая Ана изрече:

— Не разбирам.

В отговор шериф Тейт бръкна в якето си и извади от джоба на ризата си сгънат лист хартия.

— Имам заповед тялото да бъде ексхумирано — а в дадения случай да предотвратя погребението — на тялото на Джек Натаниъл

Рейми.

Докато изричаше това, той подаде листа на Ана, която го взе, погледна го, почти не усещайки, че чувството на безпокойство, което свиваше стомаха ѝ, нарастваше с гигантски скокове.

Напред пристъпи Харпър Флеминг и взе листа, който тя изглежда силно желаше да даде някому, и го прегледа с погледа на адвокат. След което прикова шерифа с един-единствен въпрос:

— Какво става, Джим?

Джеймс Тейт завъртя шапката си в ръка, посмачка при това периферията ѝ и сетне рече:

— Ами, изглежда доктор Гудман смята, че май е прибързал, като не е направил аутопсия.

Стомахът на Ана се сви на топка — гърчещ се и извиващ се като змия.

— Не разбирам — повтори тя.

— Ами, вижте сега, няма за какво да се безпокоите, мисис Рейми — рече шерифът. — Защо вие и Кари не... — той погледна към жената, с която бе съученик и в прогимназията, и в гимназията, водачка на класчетата при неговите мачове като куотърбек. — Защо не си починете малко? По-късно, може би тази вечер, бих могъл да дойда у вас и, ами... бихме могли да поговорим малко.

На пръв поглед предложението му прозвуча като неофициално. Ана обаче не бе толкова глупава, че да се заблуди от първоначалното впечатление. Кари — очевидно — също, защото Ана забеляза как се бе вкопчила в ръката на Харпър. Тя също бе пребледняла. От друга страна Мег изглеждаше студена, в присъствие на духа, сякаш хем участваше в случилото се, хем бе някак си извън него. Що се отнася до другите, никой не може да изрече нищо — поне докато Ана не се отправи към лимузината. Чак тогава започнаха шушуканията. И още преди да се завърне в наетата къща, целият град вече жужеше с новината за онова, което се бе случило в гробището. Фрази като нечестна игра и извикана на разпит се носеха безмилостно из градчето, макар и изречени шепнешком; сякаш човек можеше да произнесе каквото си поиска, стига да е иззад вдигнатата пред устата му длан.

Същата вечер шерифът Тейт пристигна в къщата и причината за посещението му стана ясна още с идването му.

— Мисис Рейми — започна той, докато седна на дивана във всекидневната, отново взел в ръце шапката си, — съпругът ви беше ли паднал духом?

Ана, която бе имала на разположение няколко часа, за да се измъчва относно посещението на шерифа, нямаше намерение да протака разпита.

— Разбира се, че съпругът ми бе паднал духом, шерифе. Той бе тежко болен. Беше тежко болен от дълго време.

— От диабет, нали?

— Точно така, а диабетът му бе усложнен напоследък от инсулт.

— Кен Ларсен работеше с него, нали така?

Това, че шерифът Тейт знаеше за Кен Ларсен, изненада Ана, макар веднага да се самоукори за това. В градче с големината на Кукс Бей, всички знаеха всичко — или поне си мислеха, че е така. Това, което я изненада най-много, обаче, бе, че Кен не дойде на погребението, факт, който тя осъзна едва сега.

— Да, той е рехабилитаторът, когото наех да работи с Джек.

Шерифът Тейт кимна.

— И как вървеше възстановяването на съпруга ви?

— Зле — отговори откровенно Ана, защото можеше да заложи солидна сума, че шерифът Тейт вече бе разпитал Кен Ларсен. Защо — това още не й бе ясно. И преди шерифът Тейт да може да изрече още нещо, Ана попита: — За какво изобщо става дума? Защо доктор Гудман е решил да прави аутопсия?

Джеймс Тейт прокара ръка по тила си, за да спечели време. Всичко в държанието му бе добре премерено, бавно, включително и тихият му тон, с който най-неочаквано и рязко попита:

— Мисис Рейми, съпругът ви молил ли ви е някога да турите край на живота му? Молил ли ви е някога да му помогнете да се самоубие?

Дъхът на Ана секна. Опита се отговорът й да прозвучи като на потресена от въпроса:

— Разбира се, че не.

Но преди още Ана да успее да отговори по-пълно, шерифът се изправи и се усмихна.

— Е, това е всичко — рече той и додаде: — Благодаря за това, че ми отделихте от времето си.

Ана също се изправи, молеше се коленете ѝ да издържат, молеше се поведението ѝ да изглежда нормално.

— Защо, за бога, ви дойде на ума да ме питате такова нещо?

Докато крачеше към входната врата, шериф Тейт нахлупи шапката си. Обърна се към нея и на лицето му се изписа усмивка от типа: *Довери се на старото момче.*

— Просто обичайната практика, госпожо.

Но Ана заподозря, че това, което ставаше, съвсем не бе обичайна практика. Всъщност, бе твърде далеч от нея. Отказът на доктор Гудман да отговори на телефонните ѝ обаждания не бе обичайна практика, нито пък фактът, че, ако се вярваше на слуховете, доктор Гудман бил наредил трупът да се превози до Огъста за по-детайлно изследване. Единственото, което бе в рамките на обичайната практика, бяха слуховете, които се разпространяваха свободно и с бясно темпо.

И най-сетне онова се случи. Седем дни след погребението Ана бе арестувана. С учтиво извинение шериф Тейт я обвини в убийството на съпруга ѝ, прочете ѝ правата ѝ и я откара в ареста.

Ана се почуди защо му бе потрябвало толкова много време, за да го стори.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин — бе един слънчев вторник — новината вече се носеше из старомодното крайбрежно градче като горски пожар и оставяше у евентуалния страничен наблюдател впечатлението, че Кукс Бей е столицата на мълвата на щата Мейн, а може би и на цялата страна.

Никъде другаде новината не бе посрещната по-въодушевено, отколкото в смесения магазин на Гудж. Макар Инес Гудж едва да приближаваше четирийсетте, с опънатата си на стегнат кок черна коса, с крака, обути в старомодни сандали, тя изглеждаше с десет години по-възрастна, а се държеше като двайсетгодишна. Изобщо не се бе омъжвала, никога не бе имала гадже, ако не се брои избраникът ѝ от трето отделение — Били Ейвъри с наядените зъби.

Накратко казано, Инес нямаше свой собствен живот, нямаше и никакви вълнения и в резултат на това ѝ се налагаше да изживява живота на другите, което тя вършеше с радост, а то пък бе причината по-грубичките ѝ съграждани да я смятат за скръндза и хлевоуста. Дори и най-благоклонните местни жители само поклащаха глава при вида на белия пудел на Инес, който бе винаги до нея и носеше на ушите си огромни сини панделки.

— Свръхдоза инсулин... намерили писмо... изобщо не проронила сълза... — тъкмо ѝ съобщаваше една клиентка.

Инес обаче улови едва една трета от думите, защото току-що си припомни няколко инцидента, случили се в нейния магазин в деня преди смъртта на Джак Рейми. В инцидентите участваха жена му и онзи странен мъж, който живееше до фара. В повечето случаи Инес бе принудена да се изразява мъгляво за хората, защото не можеше да помни имена. Това я ограничаваше донякъде в клюките, но в същото време правеше това ѝ занимание още по-трудно и предизвикателно.

— Ти как мислиш? — попита я вестноската.

Инес, имайки предвид онова, което си спомни, отвърна:

— Мисля, че е много интересно.

В мига, в който клиентката ѝ си тръгна, Инес прекоси магазина по безукорно чистия дървен под и отиде до тезгяха. Измъкна телефонния указател, прелисти няколко страници и сетне прокара показалец, тъй слаб, както и ума ѝ, по една от колонките. След като намери търсения номер, тя взе телефона, набра го и помоли да я свържат с шерифа Тейт. И започна да му пълни главата.

— Нали познаваш онзи мъж, дето живее на фара. Да, точно той. Ами, в магазина се случи нещо, което мисля, че трябва да узнаеш. Той и жената на Рейми...

Когато Инес свърши с бомбастичния израз: „Само изобщо не си позволявай да мислиш, че това е важно“, Джеймз Тейт трябваше да признае, че дори и като се имаше предвид източникът, онова, което бе научил, си заслужаваше да бъде проверено.

Докато Инес разговаряше с шерифа, мълвата, която нарастваше като снежна топка с всеки следващ преразказ, продължаваше да се носи по предопределения ѝ курс, като се спря във фризьорския салон „Щракащите ножици“, където Дорис, разбъбрила се като сврака, прегря клиентката, на която правеше трайно къдрене, отби се в бензиностанцията и магазина за гуми втора употреба на Карл Ларъби — той потърси в опърпания речник думата *евтаназия*, след което си промърмори под носа, че никога досега не бе чувал подобно нещо, намина и към погребалното бюро, където Илая самодоволно заяви, че всички би трябвало да обърнат внимание на думите му, че щом една жена не плаче на погребението на мъжа си, в това има нещо много, много странно.

Оттам новината препусна надолу към пристанището, към магазина на Бенди за стръв и рибарски принадлежности. Бенди Уебър, стар морски вълк, чиито ръце бяха заровени до китките в гърчещите се червеи, прокоментира пред един клиент, че много харесвал двойката, която бе наела къщата в близост до фара. Помнел Джак Рейми като хлапе — ловял риба със собственото му момче — и бе срещал няколко пъти жена му.

Мъжът от фара бе последният в града, който научи новината. Слоун Маршъл, с влажен от потта анцуг, с разрошена от духащия откъм залива Пенъбскот вятър гарвановочерна коса, тъкмо завършваше

ежедневния си двумилев крос, когато забеляза пощенския раздавач. Всъщност това не бе раздавачът, а шестнайсетгодишният му син, който два пъти седмично идваше на велосипед да донесе пощата на Слоун. От мига, в който Боби Пелегрино научи, че Слоун бе служил във войската — бе се досетил от оскъдната поща, която Слоун получаваше по време на шестмесечния си престой в Кукс Бей, поща, адресирана до о.з. капитан втори ранг Маршъл, младежът сам предложи да отмени баща си.

Слоун се опита да отклони въпросите на Боби, тъй като, ако имаше нещо, за което изобщо не му се говореше, то това бе службата му в армията. Разговорите за нея винаги събуждаха болезнени спомени, които той се опитваше да забрави. Онова, което най-много го дразнеше у Боби, който само чакаше да изпълни осемнайсет, за да се превърне в най-храбър морски пехотинец, бе фактът, че той напомняше на Слоун, че някои неща изобщо не могат да се забравят (в най-добрия случай това ще е временно). Имаше време, когато Слоун бе на път да изгуби разсъдъка си и дългогодишният му приятел Харпър го бе спасил — но за какъв дявол? За да го съсипе тя отново? Както обикновено става в живота, тъкмо така и излезе.

Стойте настрана от нея, човече. Тя е омъжена жена.

Докато изкачваше уморен каменните стъпала, издълбани в скалата и осигуряващи достъп от фара към морето, предупрежденията на Харпър още звъняха в ушите му — високо и ясно. С всяко стъпало боядисаната в бяло тухлена сграда на фара с оранжевия му купол се виждаше все по-добре, появи се и хижата на фаропазача. Последната бе скромна четиристайна къща, построена от бял бор, с покрив, боядисан в оранжево. Монашеската ѝ аскетичност, както и отдалечеността ѝ, прилегнаха чудесно на Слоун и мрачните му настроения.

Боби му помахаша, Слоун отвърна; чудеше се какво ли би казал Харпър, ако узнаеше колко безразсъдно бе пренебрегнал съвета му. Ала Харпър, макар и да познаваше Слоун по-добре от който и да е на този свят, нямаше и представа за силата на чувствата му към Ана. Не бе имал никакво намерение да се влюбва в нея. Всъщност бе направил всичко, което бе по силите му, да обезсърчи чувствата си, ала истината бе, че те, че Ана бе превзела сърцето му без изобщо да го пита за

желанията му. Очевидно тези чувства не даваха и пет пари за това кое бе благоразумно и кое не.

— Здравейте, капитане! — извика Боби, докато слизаше от колелото си, което остави на земята.

Слоун потрепери при избрания от Боби поздрав.

— Здравей, Боби.

Младежът изрецитира дежурната си фраза:

— Няма много поща.

Слоун взе няколкото плика и рекламни брошури и се приготви да се отбранява от канонадата въпроси, свързани с армията, за които бе сигурен, че ще последва. Ала Боби Пелегрино го изненада.

— Чухте ли?

В този момент Слоун забеляза за пръв път блещукането в очите на момчето. Нещо го бе развълнувало силно.

— Какво да съм чул?

— За ареста.

— Какъв арест?

В думите на Слоун се почувства необичайно спокойствие. То бе същия, анормален покой, който винаги изпитваше по време на бойна акция, когато някакво шесто чувство му подсказваше, че опасността е някъде съвсем наблизо.

— На вашата съседка — мисис Рейми.

В стомаха на Слоун се заби силен юмрук.

— Какво каза?

— Мисис Рейми бе арестувана за това, че е убила мъжа си. Казват, че било евта... екта... евта-нещо, нали разбирате — милостиво убийство, за да тури край на мъките му. Казват, че той я помолил да му отнеме живота и тя го направила — набрал скорост по темата, дори и фактите му далеч да не бяха верни, той добави: — Изровили трупа на мъжа й, изпратили го в Огъста и, познайте какво разкрили? — Това очевидно бе реторичен въпрос, защото Боби продължи бързо: — Че бил починал от свръхдоза инсулин. Освен това се говори за негово писмо, което тя изгорила в камината. Нали разбирате, писмото, с което го моли да сложи край на живота му. Мисис Кари възложила на мистър Флеминг да я представлява...

След фразата *милостиво убийство* Слоун вече не чуваше нищо. Един разговор, който бе водил с Ана това лято, изплува в съзнанието

му и го обсеби напълно.

„Смятам, че човек има правото да реши кога да свърши живота си. Не бих обвинила някого за това, че е помогнал на любим човек да го стори. Това шокира ли те?“

Слоун си спомни, че бе шокиран, макар и не толкова от признанието ѝ. Беше потресен от хрумналата му заплашителна мисъл, че ако Рейми умреше, Ана щеше да бъде свободна. Мигновено се погнуси от себе си за това, че си бе позволил тъй низка мисъл, ала погнусата от себе си бе нещо, което през последните няколко години не го бе спохождала рядко. За съжаление бе станал нещо като експерт по този въпрос.

Боби Пелегрино продължи да бърбори с нарастващо въодушевление. Най-накрая, когато изглежда парата му свърши, рече:

— Представяте ли си само? Да се случи баш тук, в Кукс Бей!

Слоун разбра, че това не бяха негови думи, сигурно ги бе чул някъде.

На практика Слоун можеше само да гадае какво изпитваше сега Ана. Когато Боби си тръгна, за да разпространява несъмнено страховитата вест, Слоун се втурна в къщата, хвърли пощата на малката масичка и грабна телефона. Набра един номер; сетне, докато чакаше да му отговорят, взе апарата, влезе в кухнята и отвори хладилника. Извади каната с вода и удари една яка глътка. Само страхът можеше така да изсуши гърлото на човек. Но той бе пристрастен към адреналина и отдавна се бе примирил с този факт. Ако не бе така, никога не би се кандидатирил доброволно за мъчителните операции, в които с желание бе участвал — научил се бе да понася, може би дори с радост, пресъхналото си гърло ведно с разтуптяното сърце.

— Добър ден. Тук е кабинетът на Харпър Флеминг. С какво мога да ви...

Слоун прекъсна професионално-приятния глас на Мерилин Грейбър, секретарката на Харпър, единственият му персонал.

— Искам да говоря с Харпър — каза ѝ Слоун.

— Бих ли могла да попитам кой го търси?

— Тук е Слоун Маршъл.

— Съжалявам, че не познах гласа ви. Как сте?

— Добре — отвърна Слоун, опитвайки се да се държи учтиво, макар сърцето му да тупкаше с далеч недобър ритъм.

— Почакайте секунда.

— Благодаря.

Слоун отпи още една глътка вода, върна каната в хладилника и затвори вратата му с крак. По линолеума на пода се посипа пясък от маратонките му. Изобщо не му обърна внимание.

— Слоун?

— Защо не ми се обади?

Приятелят му очевидно реши да не възразява срещу обвинителния тон.

— Тук беше истинска лудница. Освен това, тя бе арестувана едва вчера вечерта. Трябваше да присъствам при снемането на отпечатъците и самоличността ѝ, после да се заема с въпроса за пускането ѝ под гаранция.

Логиката в думите на Харпър отне вятъра от платната на Слоун. Той въздъхна.

— Извинявай.

— Няма нищо. Щях да ти позвъня веднага, щом получех възможност.

— Искам да я видя — рече рязко Слоун, макар навярно да знаеше, че може би бе последния човек на света, когото Ана би поискала да види.

— Не — отвърна Харпър също тъй рязко и с тон, който не търпеше възражение.

И все пак Слоун възрази, бе готов да възрази и на Ана, ако се наложеше. Искаше да се увери, че тя бе добре.

— Искам да я видя.

— Не — повтори Харпър. — Чуй ме, Слоун. Обвинението срещу нея е доста тежко, но е оборимо. Исторически погледнато, съдебните състави имат склонността да възприемат съчувствено отношение към обичаната съпруга, която е помогнала на своята половинка да тури край на страданията си. Съдебните заседатели обаче не се отнасят съчувствено към замесването на трета страна, колкото и да е невинно то. Веднага стават подозрителни, че мотивът за убийството би могъл и да не е чак толкова алтруистичен.

Слоун се замисли за тяхната *невинност*. Той не възнамеряваше да я тласка към престъпване на брачната ѝ клетва. Кой по-добре от него знаеше колко болезнено е да предадеш един принцип. Това бе нещо, което не би пожелал и на най-големия си враг, да не говорим за човек, когото обичаше. Той и Ана се бяха борили с взаимното си привличане, докато повече не можеха да му устоят. Когато онази нощ тя неочаквано се появи на плажа, когато бе потънала в обятията му, тъй дяволски мека, тъй дяволски сладка, тъй дяволски желаеща, тогава на света нямаше сила, способна да го възпре да вземе онова, което тя тъй страстно му предлагаше.

Дори и сега мисълта за нетърпеливите ѝ устни го подлудяваше, досущ както и мисълта за ръцете ѝ, които отчаяно пробягваха по тялото му. Той знаеше, че Ана и мъжът ѝ отдавна бяха престанали да бъдат любовници, факт, който получи потвърждение още щом проникна в нея. След това той вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за невероятно откровената ѝ реакция. Не се правеше на свенлива и посрещна всяко негово желание със свое собствено. Той никога не бе познавал толкова чиста страст, тъй пречистено удоволствие.

— Слоун?

Слоун успя да дръпне юздите на своенравните си спомени, но не и преди болката от онази нощ да го бе пронизала, като нажежен до бяло ръжен. Не искаше да си спомня за сдържаността ѝ, която последва любенето им. Нито искаше да си спомня отново думите ѝ, че това не бива повече да се повтаря. И съвсем сигурно не искаше да си спомня начина, по който тя му съобщи, че не бива повече изобщо да се виждат.

— Слоун?

Той прокара пръсти през косата си.

— Да?

— Твоите отношения с нея са невинни, нали?

— Дефинирай ми невинни.

— Обожание отдалеч.

След като Слоун не отговори нищо, Харпър бавно изсъска:

— По дяволите!

— Не бе планирано... просто се случи.

— Е, сигурен съм, че прокурорът, да не говорим за съдебните заседатели, ще пренебрегнат това неблагоприятие, след като не е било

преднамерено — рече Харпър с тон, изпълнен със сарказъм. Под сарказма му, обаче, Слоун долови и нотките на загриженост, загрижеността на адвоката за клиента му: — Поне ми кажи, че вие двамата сте били дискретни. Кажи ми, че не сте се регистрирали в местния мотел под името Смит.

Слоун си помисли за малкото заливче между фара и къщата, която Ана и мъжът ѝ бяха наели за лятото. Уединено, благодарение на естествено образувалите се стени от скали и камъни, то лежеше скрито от любопитни очи. Не, никой не ги бе видял онази нощ.

— Бяхме дискретни — Слоун усети, че приятелят му не бе напълно убеден. — Никой не ни видя. Залагам живота си.

Слоун си представи как приятелят му прокарва длан по плешивото си теме, надолу към кичурите къдрава коса, с цвят на зряла пшеница, които обрамчваха главата му. Около четирийсет и пет годишен, Харпър бе преминал през много различни фази в своя живот. И се гордееше много от един факт: в каквото и стадий да се намираше, не даваше и пет пари какво мислеха за него хората.

— Може би точно за това става дума, само че не си играеш със собствения си живот — въздъхна тежко Харпър. — Защо не слезе в града и не свали нещо? По дяволите, онази сервитьорка в Чат ънд Чю с удоволствие би се съгласила.

— Защото това няма нищо общо с каквото и да е сваляне и ти го знаеш. — И преди Харпър да успее да отговори, Слоун додаде: — Влюбен съм в нея.

— Ти си обсебен от нея — рече Харпър и това не бе казано за първи път.

— А любовта не е ли именно това? Обсебване? Някаква красива лудост?

— Нямам намерение да влизам във философски спор относно дефиницията на любовта. Както и да определяш чувствата си, стой настрана от нея. Ако връзката ви се разкрие, за нея това ще се превърне в целувката на смъртта.

Слоун повтори въздишката на приятеля си, без да си дава труда да прикрива, че от сърцето му капе кръв от тази мъка.

— Няма връзка. Тя го заяви ясно. Тя навярно няма да поиска да ме види, дори и да ми разрешиш. Това е наказанието, което е решена да изтърпи.

— Съжалявам, но, повярвай ми, така ще е най-добре. Поне засега.

„*Сега или завинаги?*“ — помисли си Слоун, но попита:

— Тя какво казва по въпроса за жалостивото убийство?

— Много малко. Всъщност, тя изобщо говори съвсем малко.

Слоун знаеше, че не му бе времето да споменава за разговора им на тема *евтаназия*. А и съвсем сигурно не му бе времето да му казва, че това стана вечерта, когато съпругът на Ана — съпругът на неговата любовница — бе починал. Не, Харпър щеше да забълва змии и гущери при новината за това... и щеше да бъде прав.

— Виж какво — рече Харпър, — знам, че не ти е леко, но просто се сниши. И гледай много-много да не мислиш за нея, да не би някой да прочете мислите ти. Вие двамата не бива да бъдете свързани. Ако това стане, за нея делото е изгубено.

По-късно Слоун щеше да стигне до заключението, че би бил безкраен наивник да смята, че някоя дума или деяние можеха да останат скрити в едно градче, в което имаше само петстотин чифта очи. След по-малко от седмица, точно по времето, когато съставът от съдебни заседатели реши да се събере и да обяви обвинението, го посети шерифът Тейт. В следобедна на онзи четвъртък Слоун усети, че го дебне беда, още когато видя как колата вървеше по криволичещия път, настлан със снежнобял чакъл. Той вече *знаеше*, че бе в беда в мига, в който не усмихващият се шериф Тейт се обърна към него.

— Мистър Маршъл, мой дълг е да ви информирам, че съставът от съдебни заседатели издаде обвинение срещу вас и мисис Рейми за предумишлено убийство на нейния съпруг Джак Рейми.

Още преди Слоун да почувства как земята се люшва под краката му, шерифът Тейт започна да му опява с глас, който звучеше като тъжна южняшка песен.

Полицейският участък бе сива гранитна сграда, която историците гордо обявяваха за мястото, където се формирала милицията на Кукс Бей, за да вземе участие в Голямото въстание или Гражданската война, както по-късно бе придобила популярност. Докато минаваше през вратата, слава богу, без унижението на белезниците, Слоун си помисли, че това място притежаваше

очарованието на тъмница. Флуоресцентни лампи, които се опитваха да намалят тъмата, причинена от малкото и зле разположени прозорци, бяха подредени по тавана досущ като змиевиден лабиринт от тунели. Те излъчваха само ослепителни снопове светлина, която караше всички да присвиват очи. В същото време от стените се просмукваше студена влага.

В един панически миг Слоун си спомни за тъмния, влажен кошмар, който бе изтърпял две години по-рано. *Спокойно, рече си той, това не е Бейрут. Никой няма да те запре в тъмницата. Един телефонен разговор и си върн оттук.*

Сякаш прочел мислите му, шерифът каза:

— Имате право на едно обаждане по телефона.

След което заместникът на Тейт, единственият му заместник — млад мъж на около двацет и пет години, върху чиято нагръдна значка бе изписано името Дики Белинда — прехвърли телефона от близкото писалище към високия до гърдите тезгях.

За броени секунди Слоун набра номера на кабинета на Харпър. Отговори му автоматичен телефонен секретар и той остави съобщение. Опита се тонът му да не бъде трагичен. При дадените обстоятелства шериф Тейт му разреши да направи още едно обаждане. Той позвъни на Харпър у дома му, ала и тук не сполучи и се принуди да остави второ съобщение. Принуден бе и да приеме, че най-вероятно щяха да го затворят. Само при мисълта за това устата му пресъхна, като че бе пълна с памук.

— Съжалявам, мистър Маршъл, но ще ми се наложи да ви задържа, докато не се свържете с адвоката си.

Слоун погледна шерифа и едва-едва кимна с разбиране. Едва ли можеше да каже нещо. Всъщност, той се боеше да заговори, боеше се, че ако помоли да не го задържат, ще се опозори.

След като шерифът се увери, че разбира обвиненията, както и конституционните си права, Слоун бе отведен до някаква килия. В тази част на сградата се обръщаше още по-малко внимание на осветлението, килиите, пет-шест на брой, бяха осветени е мрачна жълта светлина. Навсякъде танцуваха сенки.

Когато стоманената решетка изтрака зад гърба му, клаустрофобията на Слоун се развихри в пълен мащаб. Каменните стени го притискаха, караха го да се чувства така, сякаш всеки миг

щяха да се срутят върху него. Гърдите му се свиха, дишането му стана учестено и неравно. Сграбчил решетката, той си даде клетва, че каквото и да станеше, колкото и дълго да го държаха затворен, нямаше да коленичи, нямаше да се свие в ъгъла, като някое изплашено животно. Опита се да мисли за Ана. Къде ли бе тя сега? Дали я бяха довели тук, за да ѝ прочетат новото обвинение? Какви трябваше да бъдат официалните стъпки при подобни обстоятелства? Накрая обаче не можа да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху паническия страх, който го бе обзел.

Твоето правителство те е забравило, капитан втори ранг. Гласът говореше на английски, но с такъв силен арабски акцент, че Слоун трябваше да се напрегне, за да разбере думите. Те те пожертваха пред олтара на собствената си страхливост. Спаси се сам, капитане. Спаси се сам... спаси се сам... спаси се...

В желанието си гласът, миналото, спомените да си отидат, Слоун направи онова, което се бе научил да върши със съвършенство. Започна да измисля наум разни истории. Беше в Африка, катереше се към Килиманджаро, спускаше се със сал по бурните води на Замбези, прекосяваше пеша пустини, джунгли, саваната. Току-що бе започнал да усеща палещата топлина на слънцето, да вижда как стада диви животни пасат до малко езеро и вече можеше да се закълне, че усеща миризма на урина и на фекалии — неговите собствени — и само благодарение на върховни усилия успя да се убеди, че лошата миризма бе плод на въображението му. Застави се отново да се върне в Африка.

Слоун нямаше представа колко време бе минало, когато чу вратата на килията му да издрънчава и да се появява Харпър. Докато стъпките на приятеля му потракваха ритмично по бетонния под, Слоун усети, че ръцете му бяха като вдървени. Беше стискал решетката тъй силно, че не усещаше нищо с пръстите с побелелите им кокалчета. Помоли се на Господа да може да се пусне от решетката.

Харпър хвърли само един поглед към пепелявосивото лице на Слоун и попита шерифа:

— Имали тук място, където можем да поговорим?

— Разбира се — отвърна шерифът Тейт, докато отключваше вратата.

Когато шерифът мярна цвета на лицето на Слоун и видя капчиците пот по челото му, попита:

— Добре ли сте?

— Добре е — отвърна Харпър и добави: — Сигурно не ви се намира кафе, а?

— По това време на деня мога да гарантирам само, че е мокро и топло.

— И това стига — кимна Харпър.

Слоун погледна стенния часовник в стаята, в която ги отведоха. Бе малко след седем. Доколкото можеше да прецени, бе прекарал в килията около два часа, два човешки живота. Отпусна се на първия стол, който му попадна, твърд, с права облегалка, досами масата. Досети се, че тази ослепително осветена стая се използваше за разпити. Но поне нямаше решетки; благодарен бе на Харпър, че не заговори веднага, а го остави да се съвземе. Всъщност, Харпър не заговори, докато помощник-шерифът не остави на масата чаша със съмнителна течност, от която Слоун Отпи солидна глътка.

— Съжалявам. Дойдох веднага, след като получих съобщението ти. Бях в Бар Харбър, работех по едно дело.

— Какво стана с Ана? — попита Слоун, обхващайки с пръсти чашата. Топлината се просмука в схванатите му мускули и полека-лека сковаността му започна да се стопява. Дори и дишането му взе да се нормализира.

— Предявиха ѝ новото обвинение, но вече бе пусната под гаранция и не я водиха тук — усмихна се криво и безрадостно Харпър. — Малките градчета често си имат своите законови правила.

Слоун остави чашата на масата и се възправи срещу неприятностите тъй, както го бе правил винаги — с главата напред. Една от причините, че можеше да подходи към тази криза тъй праволинейно, се криеше в това, че не можеше още да повярва в случилото се. Това щеше да стане по-късно. И навярно — в пълния смисъл на думата.

— Затънали сме в лайната до гуша, нали? — попита той.

Харпър бе не по-малко прям:

— Нека се изразя така: затънали сте достатъчно дълбоко да се удавите и двамата. — Той поклати глава и добави: — Трябваше да предусетя, че ще се случи, но не го направих. Мислех си, че най-лошото, което можеше да се случи, ако връзката ви излезе на бял свят, бе да усложни делото на Ана, да разводни мотивите ѝ, да даде на

обвинението основания да иска най-тежката присъда. Никога не бях предполагал, че ще замесят и теб.

— И защо го направиха?

Харпър погледна приятеля си право в очите.

— Защото обвинението смята, че има достатъчно доказателства, а и съставът от съдебни заседатели очевидно е съгласен да ви обесят на едно и също дърво.

Слоун прие новината, без да потрепне.

— Доказателства?

— Няма да ги науча, докато не ми дадат достъп до делото.

Слоун първо погледна към чашата си, сетне към Харпър и рече:

— Има нещо, което трябва да узнаеш.

Харпър прие изражение от типа: *Хайде да чуем.*

— Бях в дома на Ана в нощта, когато съпругът ѝ почина.

Изражението на Харпър се промени в типа: *Хайде, съобщи ми още някоя добра новина.*

— Бяхме си разменили остри приказки. Трябваше да говоря с нея.

— И направи ли го?

— Да, но не за дълго. Тя ме помоли да си тръгна. Беше разстроена.

— За какво?

— За това, което се случи по-рано същата вечер.

— Което бе какво? — Но преди още Слоун да отговори, на него му просветна. — Моля те, не ми казвай, че сте избрали тъкмо тази от всички нощи, да станете любовници.

— По дяволите, Харпър, не сме я *избирали!* То просто се случи!

Харпър вдигна ръка към лицето си и измърмори:

— Господи, Боже!

— Виж какво, никой не видя, когато излизах от къщата.

С неочаквано уморена въздишка Харпър рече:

— Сега не е времето да обсъждаме всичко това. В този момент — той погледна часовника си — ни остават трийсет минути, преди съдията Уейнън да постанови освобождаването ти под гаранция. Предполагам, че не възнамеряваш да прекараш нощта тук.

Перспективата отрезви Слоун така, както малко неща можеха да го сторят.

— Не, не възнамерявам.

— Тогава да вървим — кимна Харпър и пое към вратата. — О, между другото, заседанието по делото е насрочено за понеделник в девет сутринта. Изглежда всички са се разбързали много да го приключат.

Чак по-късно, по пътя към съда, Слоун осъзна, че приятелят му, адвокатът му изобщо не спомена за виновност или невинност.

Когато Слоун видя Ана в съдебната зала, сърцето му се преобърна в гърдите. Не очакваше тя да присъства на слушането по въпроса за пускането му под гаранция, макар като си помисли по-късно, това още веднъж идваше само да подчертае наивността му. Погледнато от законова гледна точка, той бе толкова затънал, че почваше вече да се дави в лайната, за които Харпър бе казал, че бе потънал. Точно в този момент обаче не го бе много грижа, след като можеше да погледне Ана за последен път. Обвинението на Харпър, че бе *обсебен* от нея, може би бе стопроцентово вярно. Единственото, в което бе сигурен, бе, че никога не бе изпитвал нещо подобно. И ако трябваше да се изрече истината, той не знаеше дали тази безразсъдна любов щеше да го отнесе в Рая или в Ада.

В Рая, мислеше си той, докато гледаше как Ана тихо разговаряше с Мерилин Грейбър. Косата ѝ, малко по-златиста от благородния метал, обгръщаше сърцевидното ѝ лице с плетеница от дълги до бузите къдри. В никой случай не изглеждаше на четирийсет и пет. Нито пък като прелюбодейка. Още по-малко — като убийца.

Сякаш усетила погледа на Слоун, Ана го погледна със сапфиреносините си очи. Ако само при вида ѝ сърцето му се бе преобърнало, то сега то потрепери и за миг спря. Веднага му направи впечатление колко измъчено бледа бе тя. Но дори и в това си състояние не ѝ липсваше твърдост на духа. Както винаги, сякаш бе обладана от някаква вътрешна сила. Докато я гледаше, тя с типичен за нея жест сви юмрук, положи го в другата си ръка и го притисна към гърдите си, сякаш черпеше емоционална енергия право от сърцето си. Както винаги, той се възхити на силата ѝ, дори и след като знаеше, че това бе нещо, което тя трябваше да изостави, макар и временно. В обятията му

тя бе сторила тъкмо това. В обятията му тя му бе дарила рядката възможност той да бъде по-силния.

Мястото, обстоятелствата се замъглиха в ума му. Нито съдебната зала, нито обвинението в убийство можеха да спрат неговото внезапно пропадане в ада. Господ да му е на помощ: дори и под клетва той можеше да се закълне във всичко, да изрече всичко, за да я има в своя живот.

Ана сведе поглед.

Харпър побутна Слоун напред и му посочи стол от другата страна на Мерилин. Слоун тъкмо се отпусна на него, когато Негова чест Хауърд Уейнън, едър мъжага в черна роба, се втурна в залата и се тръсна зад писалището.

— Да пристъпваме — избоботи той без предисловия.

— Ваша чест, обвинението смята, че поради хладнокръвието, с което е извършено това престъпление, е необходимо да бъде постановена значителна сума за гаранция.

Слоун хвърли поглед към прокурора — висок, слаб, изключително хубав мъж. Съдейки само по външния му вид, Слоун можеше да се обзаложи, че притежаваше три неща: гардероб, пълен със скъпи дрехи, стая за фитнес-тренировки и самочувствие, прекалено голямо, за да битува в едно-единствено човешко същество. Това, последното, изискваше той да харчи всеки цент от навярно скромната си заплата за първите две. За този човек имиджът означаваше всичко.

— И какво, мистър Хенеси, разбира обвинението под понятието *значителна*? — попита съдията.

Без да пропуска мига, Ричард Хенеси отвърна:

— Два милиона, Ваша чест. — И сякаш се боеше да не бъде разбран погрешно, поясни: — На обвиняем.

Слоун добави четвърто нещо към личния списък на Хенеси: смелостта му. Точно толкова голяма, колкото и самочувствието му.

Сякаш развеселен извън всякаква мяра, Харпър само поклати глава. Едновременно с това сви устни в иронична усмивка. Бавно се изправи на крака.

— Ваша чест, бих искал да използвам възможността да информирам мистър Хенеси, че това е съдебна зала, а не „Дисниуърлд“.

— Да приема ли думите ви като израз на това, че намирате предложението на обвинението за нереалистично?

— Точно така, Ваша чест — отвърна Харпър.

— Откровено казано, склонен съм да се съглася — рече съдията.

Ричард Хенеси скочи със скоростта на светлината.

— Ваша чест, това престъпление е прекалено тежко, прекалено ужасно. Тези двамата са убили...

— *Обвинени са*, че са убили — извика гръмогласно Харпър.

— ... човек, който не само е бил физически немощен, но и депресиран. Те са се възползвали от потиснатостта му. Този съд, разбира се, не може да бъде снизходителен в дело от такава величина. Естествено на тези двамата не може да се позволи да извършат такова престъпление...

— Протестирам, Ваша чест!

— Запазете титаническия си сблъсък за процеса, господа. Ние сме тук, само за да определим размера на гаранцията.

Хенеси обаче нямаше намерение да се отказва без бой.

— Ако не за друго, съдът би трябвало да постанови висока гаранция, защото тези двамата могат да избягат. Никой от обвиняемите не е от Кукс Бей. Мистър Маршъл живее тук само от шест месеца, докато мисис Рейми е жителка на Кънектикът. Тя и съпругът ѝ са били тук само на почивка, без постоянни връзки с обществото.

— Да се твърди, че Ана Рейми няма връзки с тукашното общество, е твърде преувеличено — контрира Харпър. — Тя има семейни връзки тук.

— *Съпругът ѝ* имаше семейни връзки тук.

— Ваша чест, Ана Рейми е много близка със зълва си. Освен това, името Рейми не се нуждае от защита. То винаги е било символ за почтеност, още от бащите основатели на този град до наши дни. Тя няма намерение да бяга от съдебното дирене. Всъщност, тя и мистър Маршъл приветстват възможността да защитят честните си имена. — Ричард Хенеси придоби самодоволно изражение, с което искаше да каже, че държавата с радост ще им даде тази възможност. — Що се отнася до Слоун Маршъл — добави Харпър, — мистър Хенеси е прав, като казва, че няма връзки с тукашната общност, но той е мой личен приятел от двайсет години. Мога да заложа живота си за неговата

почтеност. Мистър Маршъл няма намерение да избяга, докато е под гаранция.

— Следващият път, когато се нуждая от най-добър приятел, ще се обърна към тези два символа на добродетелта... — започна Ричард Хенеси.

— Ваша чест, сарказмът не подхожда на обвинението.

— ... но точно сега бих искал да се определи гаранцията за двама убийци.

— *Предполагаеми убийци.*

— Господа, вече ви предупредих. Съдът не е в настроение да слуша заяжданията ви. Нека определим гаранцията... веднага.

— Двеста хиляди долара, Ваша чест — предложи Харпър.

— Милион и половина — контрира Хенеси.

— Двеста и петдесет хиляди.

— Един милион.

— Триста хиляди.

— Петстотин хиляди.

— Четиристотин хиляди — намеси се съдията Уейнън тъй рязко, че сложи край на заседанието. — Определям гаранция от четиристотин хиляди долара за всеки обвиняем.

Съдията Уейнън удари чукчето, сякаш по такъв начин узаконяваше постановеното. Сетне стана и излезе иззад бюрото.

Слоун имаше неприятното чувство, че неговият и на Ана живот бяха продадени на търг. Освен това долови заговор от страна на Харпър и Мерилин да ги държат разделени с Ана, защото в мига, в който съдията излезе, Мерилин изведе Ана от залата. Никой обаче не можеше да им попречи да си разменят последен поглед. Макар и кратък, той говореше много, ала все едно и също: аз съм объркан(а), уплашен(а), съжалявам, че те въвлякох в това.

На следващия ден — петък, изпълнен с дъха на земя, на идващата есен — вестникът Кукс Бей кроникъл излезе с най-голямото си заглавие в цялата си досегашна история. Нито войните и епидемиите, нито дори бурята, която едва не изтри Кукс Бей от картата през 1906 година, бяха заслужили заглавия от типа, който печатарят

нарече второто пришествие. Заглавието гласеше: „Двойка, арестувана по повод смъртта на съпруг“.

В статията се казваше, че онова, което първоначално се смятало за милостиво убийство, сега се разглежда като убийство от любов.

Инес Гудж прочете новините, докато пиеше чаша горещо какао. На лицето ѝ се изписа самодоволна усмивка от типа: *нали си знаех*, след което тя обяви на накичения си с панделки пудел:

— И то под носа на горкичкия ѝ болен съпруг!

Кучето не прокоментира.

На пирса Бенди Уебър тихо въздъхна. Искаше му се полицията да не бе идвала да го разпитва. Тогава нямаше да му се налага да казва какво бе видял в нощта, когато Джек Рейми умря. На близката бензиностанция един клиент каза на Карл Ларъби, че не бил изненадан, че в Слоун Маршъл винаги бе имало нещо необичайно, че просто не бе нормално един мъж да се самоизолира като него, че това карало хората да си мислят, че таял някакви тайни. В стаята над Чат ънд Чю, която бе наела, Тами — работеща като сервитьорка, за да се издържа в курса за манекенки, усети как женското ѝ самолюбие нараства неимоверно. Едва сега ѝ стана ясно защо не бе успяла дори да заинтригува онзи хубавеляк Слоун Маршъл. Бил е твърде зает да се заиграва с омъжена жена.

В другия край на града двама юристи преглеждаха сутрешния вестник.

На Харпър Флеминг, който бе накрак половината нощ, за да осигури парите за гаранциите, не му допадна това, че случаят вече бе подложен на осъждане в пресата. Трябваше да види какво можеше да се направи.

Прокурорът, седнал в къща, която ненавиждаше, бе глух за дразнещия шум от разбиващите се в брега вълни, в които едва не се бе удавил като малък, досущ както сега кариерата му бе на път да потъне. Ако изиграеше обаче правилно картите си, този процес можеше да се превърне в билета му за напускане на това забравено от бога градче и за постъпване в някоя реномирана нюйоркская юридическа фирма, съответстваща на таланта му и впечатляващия му коефициент на интелигентност. Докато посрбваше от кафето си, той благодари на

бога, че не бе обременен от морални скрупули, които да му забраняват да лъже, защото щеше да му се наложи да скрие няколко аса в ръкава на костюма си „Ботъни 500“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Но това е смешно — рече Кари същата петъчна утрин, гледайки свирепо сензационното заглавие на вестника. — Извън всякакво съмнение е, че ти или Слоун бихте могли да убиете Джак. Това е... това е... просто е смешно.

Ана погледна към зълва си, седнала срещу нея на масата за закуска. Докато преглеждаше злобното писание, бе надянала възмутено изражение на лицето си, което ведно с мандариновия ѝ на цвят костюм, я подмладяваше силно. С нейната склонност към ярки и блестящи цветове, към ярък и блестящ начин на живот, никой не би си позволил да спомене, че Кари Рейми Дъглас бе пред пенсия. Никой също така не би могъл да я обвини, че ѝ липсва собствено мнение, което винаги се формираше от необичайна гледна точка. При всеки друг недотам благ човек това можеше да се превърне в заплаха, докато при Кари носеше добродушие, то ѝ пречеше да си помисли лошо за когото и да е и за каквото и да е. Следващите ѝ думи потвърдиха това с пълна сила.

— Има логично обяснение за смъртта на Джак. Причините за нея са естествени, прости и ясни. Какви други биха могли да бъдат?

Ана кимна към вестника, който бе захвърлила настрани, сякаш не ставаше за нищо друго, освен човек да постила с него птичи кафези.

— Би могло да е свръхдоза инсулин.

Кари разтърси в категорично несъгласие дългата си кестенява коса, причесана назад и закрепена с два гребена от черупка на костенурка, които винаги бяха на ръба да паднат. При това ѝ действие гребените се приближиха още повече до свободата.

— Станала е грешка — обяви уверено тя. — Повярвай ми, лабораториите непрекъснато грешат. Преди няколко месеца доктор Гудман получи съобщение, че Мод Пуул била бременна. — И за да подчертае за какво ставаше дума, Кари добави: — А Мод Пуул е на седемдесет и пет години, ако не и повече. Не, онези от Огъста са сбъркали и Харпър ще трябва да разнищи случая.

При споменаването на доктор Гудман Ана си спомни за седмичните визитации, които застаряващият и приветлив лекар им правеше. Джак бе бил негов пациент като дете, както и повечето от жителите на Кукс Бей. Всъщност тъкмо доктор Гудман пръв е поставил на Джак диагноза *диабет*. По времето, когато съучениците му усвояваха тънкостите на футбола и на свалянето на клакьорките, Джак научаваше неща като *равнище на кръвната захар* и как да си инжектира сам инсулина. Доктор Гудман, който бе свидетел на борбата на Джак, очевидно никога нямаше да го забрави. Когато Кари, която работеше като секретарка на доктора след развода си преди пет години, спомена, че Джак ще прекара лятото в Кукс Бей, доктор Гудман сам бе решил да се отбива веднъж седмично. Ана бе приветствала неговото приятелство: така щеше да наблюдава и състоянието на мъжа ѝ.

Веднага след ареста, по съвета на Харпър, Кари си взе отпуск. Това обезпокои Ана, защото тя знаеше колко много Кари обича работата си и колко високо цени човека, който ѝ бе станал не само работодател, но и приятел.

— Съжалявам, че се наложи да вземеш отпуск.

Кари само сви рамене. Единият гребен падна иззад ухото ѝ. Постави го опипом и рече:

— Всъщност, малко съм ядосана на доктор Гудман. Не знам какво го е накарало да поиска да бъде извършена аутопсия в Огъста. Разбирам, че като районен съдебен лекар той има правото да я поиска, донякъде съм наясно, че е искал да предаде работата в нечийи други ръце, след като е приятел на семейство, но... — Тя изгуби нишката на мисълта си, но сетне добави: — Още преди всичко това да свърши, той ще дойде и ще се извини. Харпър ще се погрижи да стане така.

При споменаването на Харпър и непоколебимото доверие на Кари в него, Ана насочи мислите си към адвоката си. Никога не разбра кое бе накарало един известен адвокат да напусне юридическата нюйоркска фирма, тъй просперираща, че списъкът на клиентите сякаш бе взет от справочника Кой кой е. Беше представлявал всякакви личности — като се почне от кинозвезди и политици, и се свърши с обикновени хора, обвинени за необикновени престъпления. На върха на кариерата си, с превъзходна репутация, той бе продал всичко и се бе преместил в колоритното, но едва ли много известно градче Кукс Бей.

Неочаквано Ана бе обгърната от чувство за нереалност, което я задушаваше със сякаш неземното си присъствие. Кой би си помислил, че един ден и тя щеше да стане негова клиентка? Тя и Слоун.

Слоун.

Опитваше се упорито да не мисли за него, особено след съдебното заседание за определяне на гаранциите предишната вечер. Знаеше, че и той трябваше да присъства, дори се само убеди, че можеше да понесе да го види отново, но когато той влезе в съдебната зала, нещо вътре в нея изведнъж се пробуди, досущ както самата тя се бе пробудила за живот в обятията му. Споменът за срещата им на плажа, за идването му у дома ѝ по-късно същата вечер, за разгорещения им спор — всичко това се възроди отново с изненадваща яснота. Както и мисълта за това, че Джак бе само на няколко стъпки разстояние от тях: делеше ги само един коридор от неговата спалня на първия етаж. Дали я бе чул как се измъкна от задната врата? Дали я бе чул да разговаря с любовника си? Дали...

Ана подскочи, стресната от силно изсвирване.

— Чайникът — обясни Кари, скочи от стола си и изтича към кухнята. — Какво ще кажеш за чай „Даржийлинг“?

Опитвайки се гласът ѝ да прозвучи нормално, Ана рече:

— Добър е.

Усетила сякаш, че присъствието на Кари я приковаваше на място, Ана стана и отиде до прозореца. Кървавочервен кленов лист се носеше безцелно покрай прозореца. По-нататък, в гората, обграждаща къщата — досущ като подарък свише, гората се разделяше на две, за да се види частица от морето — листата бяха започнали да придобиват есенната си палитра цветове — жълтото, златистото и оранжевото бяха все едно самоубийствено жертвоприношение. С напредването на есента законът на природата щеше да влезе в пълната си сила и най-накрая дърветата щяха да щръкнат голи, търпеливо очакващи първия, пречистващ сняг.

Нима снегът ще може да измие и моя грях?

Дали поради липсата на отговор, дали от мисълта за снега или поради факта, че се чувстваше самотна по начин, който никога досега не бе изпитвала, но по гърба на Ана, въпреки топлия пуловер, пробягаха студени тръпки. Тя се обгърна с ръце, усещаше се тъй сива, какъвто бе цветът на пуловера ѝ. Цветът на мъглата, която понякога се

промъкваше над залива като призрак, цветът на огромните скали, крило се издигаха като гърбави чудовища, излегнали се на плажа да си починат по пътя си към морето, цветът на *еднаквостта*.

Ана чуваше как в далечината морето се подиграваше със самотата ѝ. Докато налитаха неуморно, безспирно и се разбиваха гръмовно върху поръбените със сол скали, а пяната и ситничкият воден прах се издигаха високо, вълните сякаш шепнеха името ѝ. Не, не нейното име нашепваха вълните, а името на Слоун. С всяко прошепване на името му морето напомняше на Ана, че не бе успяло да напълни празния съд, в който се бе превърнала. А Слоун бе успял.

Това напомняне за него извика отново и въпроса, който никога не бе потъвал надълбоко в съзнанието на Ана. Какво мислеше Кари за това, че тя и Слоун бяха свързани? Вестникът не бе спестил нито един удар. Освен това Ана не можеше да повярва, че Кари не бе заподозряла отдавна връзката им. Тя дори може би изпитваше и вина за това, че ги насочи един към друг. Тъкмо Кари бе настояла в началото на август, че Ана е уморена като куче и се нуждае от малко помощ при нощните си бдения при Джак. Тя предложи да наемат Слоун и така двамата бяха обикаляли на пръсти около изкушението в един уикенд, който сякаш никога нямаше да свърши. След като Кари стана свидетелка на една разкриваща ги, страстна сцена, Слоун бе напуснал под някакъв измислен предлог, на който никой не би повярвал. Ана бе очаквала зълва ѝ да каже нещо, но тя никога не го направи. Сега обаче бе времето да се повдигне този въпрос.

— Ето — рече Кари, понесла две чаши горещ чай.

Ана се върна до масата, седна и се втурна напред, преди да бе изгубила кураж.

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За мен и Слоун.

Кари сведе поглед към чашата на Ана, в която тя тъкмо сипваше захар.

— Ето това най-много ме ядосва — рече тя. — Че хората могат така да интерпретират отношенията ви. За бога, вие двамата сте просто приятели. Извини ме, но не е ли възможно един мъж и една жена да бъдат приятели?

Ана погледна зълва си, която все още не смееше да срещне погледа ѝ, а бе съсредоточила цялото си внимание върху добавянето на сметана към чая си. Не можеше да разбере дали Кари наистина вярваше в приказките си или бе избрала тази позиция, за да ѝ даде възможност да запази самоуважението си.

— Виж какво — рече Кари и най-сетне срещна погледа ѝ, — не се безпокой. Харпър ще се погрижи за всичко.

Ана изостави темата за отношенията ѝ със Слоун, може би защото ѝ се искаше да повярва, колкото и да бе нелогично, че Кари не подозираше нищо, може би защото ѝ се искаше да повярва, също тъй нелогично, че Харпър щеше някак си да оправи всичко. Той тъкмо това и бе направил на заседанието за гаранциите, както и по-късно при намирането на парите. За кратко време бяха събрани четирийсет хиляди, първоначално необходимите десет процента от сумата. Самата Ана бе дала половината, а Кари — другата половина. Като гаранция срещу парите Ана бе използвала дома им в Кънектикът и някои имоти, които Джак и Кари притежаваха заедно в Кукс Бей.

— Благодаря ти, че ми помогна за гаранцията — рече Ана.

— Не бъди глупава. Нали сме от едно семейство? — За първи път тази сутрин гласът на Кари потрепери — проява на скръбта, която тъй храбро се опитваше да прикрие. — Джак би искал да се държим заедно.

Ана постави длан върху ръката на Кари и за пръв от началото на дяволския кошмар ѝ се усмихна.

— Да, така ще направим. В това съм сигурна.

— Искам семейството да се държи единно — рече Харпър същия ден следобед.

Той и Ана — Слоун още не бе пристигнал — седяха в кантората му, разположена на първия етаж на чудовищната, двуетажна, бяла, обшита с дъски къща, която бе купил още първата седмица след идването си в Кукс Бей. Това бе първата къща, която агентът по недвижимите имоти му бе показал, и той се бе влюбил в нея моментално. По-късно щеше да си признае, че не я бе купил толкова заради красивите цветя в градината, заради бялата, мраморна камина от седемнайсети век в стаята, която бе превърнал в свой кабинет, нито

поради факта, че къщата някога е била притежание на известен морски капитан, а по-скоро заради това, че до нея достигал камбанният звън на църквата „Света Катерина“ — странно признание за човек, който сам определяше себе си като атеист.

— На практика — продължи Харпър, — здравината на семейството е от съдбоносно значение за този процес. Съставът от съдебни заседатели трябва да разбере, че семейството ти е сто процента зад теб. Искам Кари и дъщеря ти да присъстват всеки ден в залата, докато трае процесът. Ако трябва да бъда откровен, присъствието на Кари е най-доброто, което ти и Слоун можете да получите. Съдебните заседатели трябва да бъдат трогнати от това, че сестрата на мъжа, в чието убийство сте обвинени, вярва във вашата невинност.

Ана се размърда в големия, тапициран в бяла кожа стол. С белите си панталони и бяла блуза, тя сякаш изчезваше в него, оставаха само тъмносините ѝ очи, които изглеждаха разтревожени от изявлението на Харпър.

Винаги нащрек, Харпър попита:

— Някакъв проблем ли има?

— Няма проблем — рече Ана и добави: — Поне що се отнася до Кари. Но дъщеря ми Мег... тя е в медицинския колеж, в Кънектикът... Тя... тъъ... скоро започва нов семестър... и, ами почти невъзможно ще е...

Ако в съзнанието на Ана имаше някакво съмнение, че извинението ѝ прозвуча неубедително, то това съмнение изчезна в мига, в който Харпър я фиксира с поглед. Няколко драматични мига той не каза нищо, а само я гледаше с очи, които бяха сини като нейните. За разлика от нейните, обаче, неговите бяха светлосини, почти безцветни, и от това у човек оставаше впечатлението, че той може да вижда и през теб. Ана си помисли, че току-що бе разкрила тайната на успеха му като юрист.

— Нека да ти обясня добре — рече Харпър и изблъска тапицирания с плюш стол зад разхвърляното му писалище от черешово дърво. Ленивото му изражение предполагаше, че онова, което щеше да каже, не бе от голямо значение. Но Ана не можеше да се заблуди. — Ти ще бъдеш съдена по обвинение в убийство — убийството на твоя съпруг, на бащата на твоята дъщеря — а дъщеря ти

няма да може да присъства, защото ще пропусне малко от лекциите си, така ли?

Ана вдигна брадичка под ъгъл, който бе определено предизвикателен.

— Не искам дъщеря ми да присъства.

— Защо?

Ана се изправи и отиде до най-близкия прозорец. Знаеше, че Харпър щеше да оцени хода ѝ като печелене на време, което си бе тъкмо така. Трябваше да реши колко точно да каже на този мъж. Обширното море от пурпурни хризантеми, разцъфнало в обградената с камъчета леха, не ѝ предложи никакъв отговор, нито пък хортензията, висока като дърво, с огромните си китки жълто-бели цветове. Нито звънът от камбаните на „Света Катерина“, които злокобно удариха четири часа. Така Ана остана да решава сама. И след като взе решението, тя се обърна и погледна Харпър право в очите.

— Аз и дъщеря ми не си говорим. По-точно казано, дъщеря ми не желае да разговаря с мен.

— Разбирам. И защо?

— Мег е сърдита.

— Защо?

За нейна чест, Ана не се поколеба.

— Защото знае за мен и Слоун.

— Аха, и не иска да го приеме.

Ана се засмя безрадостно.

— Нека се изразя по следния начин: тя би искала да ме определят като лека жена.

— Реакцията на дъщеря ти изненадва ли те?

Въпросът бе интересен, Ана не си го бе задавала, може би защото бе твърде заета, за да понесе болката от отношението на дъщеря ѝ, а може би защото не искаше да научи отговора.

Ана сви рамене и каза:

— И да, и не.

— Обясни ми.

Би ли могла? Можеше ли да обясни в няколко добре обмислени изречения какво означаваше всичко това — за нея и за дъщеря ѝ — да живеят с Джак?

— Когато в едно семейство се появи болестта, тя става член на семейството. Много често — най-могъщият член на семейството. Още от началото Мег изглежда усещаше, че баща ѝ бе по-различен и че се налагаше да правим компромиси и отстъпки.

Ана замълча, сякаш обкръжена от рояка отдавнашни спомени. Отхвърляйки ги настрана, тя продължи:

— Изглежда разбираше, че бащата, когото обожаваше, понякога правеше живота на майка ѝ черен. Когато попорасна, мисля, че все по-силно взе да разбира напрежението в нашето нефункциониращо семейство. Никога не сме се съюзявали срещу Джак, но все повече и повече се сближавахме в някакъв съюз за духовно оцеляване. И може би защото бяхме тъй близки, съм изненадана от дълбочината на гнева ѝ, от абсолютния ѝ отказ да се опита да разбере — въздъхна Ана. — Но може би е прекалено много да се очаква от едно дете, независимо колко е голямо и зряло, да разбере *предателството* на единия родител спрямо другия.

— А ти самата? Ти разбираш ли защо се стигна до любовната ти връзка със Слоун?

Харпър ѝ зададе още един въпрос, който Ана още не си бе задавала. Интересно, обаче, това бе лесен въпрос.

— Разбирам онова, което доведе до нея — да се живее с Джак никак не бе лесно — но това по никой начин не извинява стореното от мен. Независимо от стореното от мен, независимо от онова, което би могъл да си помислиш за мен, аз си имам своите принципи — рече тя и отново вдигна брадичка, сякаш го предизвикваше да отрече това.

Той не го направи. Вместо това попита:

— Мъжът ти държеше ли се оскърбително?

Харпър зададе въпроса тъй небрежно, че Ана изобщо не се замисли, преди да отговори.

— Физически — никога, освен това — никога преднамерено. Той просто бе раздразнен, ядосан, ядосан, че е болен, ядосан на изнемогатата си, ядосан на себе си за това, че е ядосан. Аз бях просто най-удобната цел за изливане на яда:

— Звучи ми така, сякаш сте се подлагали на психотерапия.

— Няколко пъти за всичките тези години. Когато нещата се влошаваха прогресивно, опитвахме терапията, но нямаше никакъв ефект.

— Защо?

— Джак винаги се отказваше след първите един-два сеанса. Той винаги твърдеше, че аз съм била тази, която имала проблеми. Виж какво — рече изведнъж рязко Ана, — не ме бива много да разговарям за брака си.

Но още докато го изричаше, осъзна, че отчасти излъга. Макар и да бе вярно, че не ѝ бе удобно да говори за брака си с повечето хора, бе открила, че ѝ бе удивително леко да разговаря за него със Слоун. Беше му казала неща за живота си, за брака си, които не бе споделяла с никого. Интимни неща. Неща, които обикновено човек трябваше да измъква с ченгел от нея. И, странно, тя ги бе разказала на Слоун, без дори да бъде придумвана да го стори. Причината навярно бе проста. Той бе готов да я слуша, да ѝ предложи подкрепата си, без никога да я осъжда. Ала нали тъкмо за това са приятелите? А той бе станал неин приятел далеч преди да се превърне в неин любовник.

— Каза, че гневът на дъщеря ти хем те е изненадал, хем не е. Каза ми защо те е изненадал, но не и защо не е.

— Мег обожаваше баща си, той също я обожаваше — Ана се усмихна, този път искрено. — Когато ставаше трудно да се общува с него, тя винаги бе в състояние да постигне много повече, отколкото мен. Особено след инсулта. Тя бе единственият човек, който можеше да го накара понякога дори да се усмихне.

— Той депресиран ли бе?

— Той беше *болен*. Болестта поражда потиснатостта.

— Значи е бил депресиран.

Въпросът се превърна в изявление и Харпър зачака тя да го отрече.

Ана не го направи, но и не спомена, че съпругът ѝ я бе молил да му помогне да тури край на живота си. Колкото по-малко кажеше по този въпрос, толкова по-добре.

— Напоследък бе депресиран.

— Каза, че дъщеря ти е можела да постигне повече със съпруга ти от всеки друг човек. Тя беше ли заета с гледането му?

Ана не се поколеба.

— След удара и двете станахме болногледачки, в добавка към професионалистите, които наемах.

— Кой отговаряше за инсулиновите инжекции на мъжа ти?

Този път Ана се сепна. Харпър рече рязко:

— Ще се наложи да ти задавам още маса трудни въпроси. Това е част от работата ми. За това си ме наела.

Ана кимна в знак на съгласие и сетне каза:

— Преди удара Джек си слагаше сам инжекциите. След удара, обаче, му ги слагах предимно аз. Когато Мег си идваше от училище — тя ходеше и на летни занимания, но си идваше почти всеки уикенд — често му ги слагаше и тя. И, разбира се, когато наетата сестра бе на смяна, го инжектиреше тя.

— Само вие трите, така ли?

— Да.

— И никога — Слоун?

— Никога.

— А Кари?

Ана енергично поклати глава.

— Кари дори не може да присъства в стаята, когато се слага инжекция. Тя е от хората, които се ужасяват дори при вида на иглата.

Харпър се намръщи, очевидно изненадан да научи тази подробност за жената, с която излизаше повече от година. Очевидно той прецени обаче информацията като маловажна, защото веднага погледна някакви книжа върху писалището си и промени темата със следната забележка:

— Смъртта на мъжа ти е настъпила някъде между полунощ и четири сутринта в събота на двайсет и втори август. Кой бе в къщата по това време?

Ана не бе забелязала досега книгата и се запита каква ли информация съдържат. Не постави под съмнение сериозността на въпроса обаче. На практика той питаше кой би могъл да даде на съпруга ѝ свръхдозата инсулин.

— Аз и Мег.

— Но и Кари е била там, нали?

— Да, и Кари.

— Както и Слоун — добави Харпър. Това не бе въпрос, а декларация с категоричен тон.

Макар и да опита всичко, Ана не успя да прикрие изненадата си. Затова попита кратко:

— Откъде би могъл да научиш това?

— Аз му казах — разнесе се тих, но дълбок и мъжествен глас.

Ана погледна към вратата. Когато погледът ѝ срещна погледа на Слоун, тя изпита странното чувство, че бе прекрачила назад във времето към тяхната първа среща. Тя му бе устроила капан на плажа и сетне бе зачакала търпеливо, жертвата ѝ да ухапе стръвта. Онова, което не бе очаквала, бе, че ще се оплете в собствения си капан — здравата и бързо и без всякаква надежда за измъкване. Не, в онзи ден всичко, което тя видя, бе един мъж, който би трябвало да бъде непознат, а не бе, висок, строен и чернокос, мъж, чийто очи бяха скрити зад сиви, с тайнствен вид слънчеви очила. По-късно щеше да разбере, че очите му бяха тъмни като косата, тъмни като миналото му, очи, способни да я погледнат честно и открито. Така я гледаше и сега.

И тогава, и сега от това дъхът ѝ секна.

Секундите течаха една подир друга и нито Слоун, нито Ана можеха да откъснат очи един от друг; тогава Харпър кимна към един от двата стола пред писалището си:

— Влизай, Слоун.

Подканянето разруши магията, която ги бе обгърнала. Слоун пръв извърна поглед, а Ана продължи да го гледа как прекосява стаята. Облечен бе както винаги небрежно, но с внимание към подробностите. Панталоните му в цвят какви бяха с остър ръб, а ризата, със същия синкавочерен цвят като косата му, издаваше подобна безупречност. Беше навил ръкавите ѝ, оставяйки част от ръцете си голи. Под тъмните косъмчета, които ги покриваха, се вълнуваха мускули, внушаващи скрита сила. Преди това лято Ана бе забравила колко секси може да изглежда едно здраво мъжко тяло. Но това вече бе нещо, което не можеше да забрави. Нито пък можеше да забрави белезите, обезобразяващи гърба му. Много на брой и груби, те бяха сякаш изгравирани в кожата му от нечия жестока, садистична ръка.

От неочакваната гледка и приля — не толкова от вида им, колкото от факта, че човек може да причини такава болка на друго човешко същество. Без да се замисли за последиците тя прокара пръсти по един от белезите, сетне по втори, водена от състрадание, от нежност, от някаква пълнота в сърцето си, която не се реши да дефинира с думи.

В един объркващ миг тя отново стоеше в кухнята на наетата къща, виждаше гърба на Слоун, усещаше подутините под пръстите си,

чуваше съскащия звук, който се процеждаше през устните му.

Досуц както Кари бе прекратила с влизането си тази сцена, така сега пък Харпър ликвидира спомена за нея. Посочвайки на Ана съседния стол, той рече:

— Има няколко неща, които бих искал днес да изясним с двама ви.

Ана седна на стола си, като внимаваше да не гледа към Слоун. Не можеше обаче да не забележи, че бе пъхнал слънчевите си очила в джоба на ризата, очила, които носеше не толкова, за да се предпази от слънцето, колкото, за да си осигури уединението, което охраняваше като че бе най-ценното му притежание. Дори и сега тя усещаше, че у него, в миналото му, имаше неща, за които не знаеше. И може би никога нямаше да научи.

— Искам да бъда сигурен, че разбирате същността на обвинението от понеделник — рече Харпър и привлече вниманието на Ана. — Плюс това, исках да ви кажа, че направих постъпки за отделни процеси, но съдията отклони молбата ми.

С тази бележка Харпър още по-силно прикова вниманието на Ана. Единствената беда бе в това, че не разбра казаното от него и си го призна.

Харпър обясни:

— Щеше да бъде най-добре, ако ти и Слоун бяхте съдени на отделни процеси. Дори от отделни състави. Разбира се, прокуратурата иска да ви съди заедно, тъй че да може да пледира за сговор.

— Не разбирам — рече Слоун, повтаряйки объркването на Ана. — Защо би трябвало да искаме отделни процеси?

Ана забеляза колебанието на Харпър. Най-сетне адвокатът рече:

— Отделните процеси биха дали на всеки от вас възможността за *антагонистична* защита.

— Какво е антагонистична защита? — попита Ана, изпреварвайки Слоун.

Във въздуха пак се възцари известно колебание, преди Харпър да отговори:

— Антагонистичната защита би позволила на всеки от вас да посочи с пръст другия.

— Не! — извикаха Ана и Слоун едновременно.

— Добре, добре! — рече Харпър. — Като ваш адвокат се смятах задължен да предприема тази стъпка, но, както вече казах, съдията я отклони. — Харпър даде на клиентите си няколко секунди време да съберат мислите си, а сетне, тъй като не бе в състояние повече да се бави, продължи: — Искам да прегледаме доказателствата, с които разполага обвинението. Имайте предвид, обаче, че засега разполагам с тях само в най-общи линии. Подал съм молба за повече подробности, които обвинението ще трябва да предостави, но Хенеси ще крие всичко, докато може.

Отделните процеси и антагонистичните защиты бяха моментално забравени.

— С какви доказателства разполагат? — попита Слоун.

Харпър изобщо не му цепи басма с отговора си.

— Със солидни.

На Ана ѝ се зави свят от тази нова заплаха, усети как кошмарният свят заплашва отново да я завлече в нереалните си дълбини.

— Основата на обвинението на съдебните заседатели е доста ясна. — Харпър погледна книжката върху бюрото си. — Болногледачът Кенет Ларсен твърди, че е видял бележка, която Джак Рейми е адресирал до жена си, и в която я моли да му помогне да сложи край на живота си. Освен това той твърди, че ти — Харпър погледна към Ана — си унищожила бележката. Така. Следва неоспоримият факт, че Джак Рейми е починал от свръхдоза инсулин. Прибавете към това носещите се слухове за любовна връзка между двама ви, плюс факта, че си бил — погледна Слоун, — безусловно забелязан да излизаш от къщата в нощта на смъртта на Джак. Освен това има свидетел, който е готов да даде показания, че си изхвърлил нещо в морето. Не съм съвсем сигурен какво е било това нещо, но се предполага, че е било онова, с което е била приложена смъртоносна доза.

В стаята сякаш се взриви тишина. Всяко от тези доказателства можеше да бъде опасно. Като цяло те формираха армия, срещу която човек очевидно не можеше да се бие и да победи. Ненавиждайки се, че почувства нужда от нечия помощ, Ана се обърна към Слоун. Ала и той бе тъй объркан като нея. Потънал в мълчание, той просто гледаше с неவிждащи очи. Тя можеше да се обзаложи, че обичайно загорялото

му лице бе преbledняло и че върху челото му бяха избили малки капчици пот.

Въпреки това той пръв заговори и, достойно за възхищение — със спокоен тон.

— Звучи сериозно.

— Доказателствата осигуряват мотив, средства и възможност — всичко онова, от което един състав от съдебни заседатели има нужда. Тяхната работа е просто да заявят, че е извършено престъпление и че е *възможно* обвиняемият — в този случай обвиняемите — да са го извършили.

— Ами съдебните заседатели на самия процес? — попита Слоун. — Как мислиш, че ще възприемат доказателствата?

— Нека бъдем наясно още от начало за журито на самия процес. Това е най-непредвидимото животно на света. За разлика от предварителния състав, журито на процеса трябва да разкрие дали обвиняемият е виновен извън всякакво разумно съмнение, ала да накараш дванайсет независими ума да постигнат съгласие какво точно представлява *едно разумно съмнение*, си е сериозен проблем.

Харпър стана и отиде до бюфета, където си наля чаша кафе. Погледна към Ана и Слоун и с жест на ръката си ги попита дали биха искали по чаша. И двамата отказаха — Ана, защото не вярваше, че нещо можеше да премине през схванатото ѝ от мълчаливия вик гърло. Господи, нима това наистина се случваше?

— Ала нали всички доказателства са косвени? — рече Слоун.

— Разбира се — съгласи се Харпър. — Всичко друго, освен някой очевидец, който е видял някой от вас или двамата да инжектирате Джак Рейми с фаталната свръхдоза, е косвено доказателство, но... — Ана бе сигурна, че това по не ѝ се понрави.

— ... затворите са пълни с хора, осъдени и с по-малко доказателства.

Да, наистина не ѝ се понрави. Никак. Очевидно така се почувства и Слоун, защото той дори възкликна.

— От друга страна, няма място за паника — продължи Харпър, очевидно подушил страха, който бе изпълнил стаята, досущ като някакъв кисел парфюм. Сръбна от кафето, остави чашата на писалището и измъкна книгата, от които четеше. Взе писалка в ръка и рече: — Нека обсъдим всеки пункт поотделно. Между другото,

Мерилин се опитва да открие кой е свидетелят, който те е видял да напускаш къщата онази нощ. Както казах, след време ще имаме достъп до тази информация. Просто се опитвам да изпреваря събитията.

— Вече ти казах, че бях там онази нощ — рече Слоун.

— Точно така, но нека почнем от началото — въздъхна Харпър.

Той предупреди и Ана, и Слоун да бъдат предпазливи относно онова, което казват на полицията. Защото и на Харпър, и на клиентите му им предстоеше да изясняват подробностите около онази съдбоносна нощ.

— Двамата сте се срещнали по-рано същата вечер на плажа.

Слоун кимна.

Харпър отправи въпроса си към него.

— Каза ми, че тази среща не била уговаряна. Все още ли държиш на това си изявление?

— Да! — рекоха в унисон Слоун и Ана.

След един бърз поглед към Слоун Ана повтори:

— Не бе планирана.

Тя се държеше за спонтанността на срещата им, сякаш това бе някакъв довод на честта, който извиняваше поне в малка степен случилото се през онази нощ.

— Кога се срещнахте?

Отговори Слоун.

— Не мога да съм съвсем точен, но бих казал, че бе малко след единайсет.

Харпър погледна Ана, която изрази потвърждение.

— Добре, значи сте се срещнали малко след единайсет. Какво последва? — След като нито Слоун, нито Ана му отговориха, той им зададе насочващ въпрос: — Разговаряхте ли?

Ана не се смяташе за свенлива. Сега обаче бузите ѝ се наляха с червенина. Доколкото си спомняше, не си размениха кой знае колко думи.

— Малко — смотолеви Слоун.

— Добре — кимна Харпър, без да изпуска ритъма.

— Двамата сте се срещнали случайно на плажа малко след единайсет, поговорили сте малко, не много, сетне сте имали сексуално сношение...

Ана навярно издаде някакъв звук, защото Харпър изведнъж спря и я погледна право в очите, макар казаното от него да включваше и Слоун.

— Трябва да започнете да свиквате с това. Обвинението ще натиска много по-силно. Хенеси ще направи всичко, за да изкара всичко, случило се помежду ви, да изглежда мръсно...

— Не беше мръсно! — прекъсна го Слоун.

— Изобщо не съм казвал, че е било мръсно, но част от работата на прокурора е да го направи да изглежда така, затова не се самозаблуждавайте, той вече има достатъчно доказателства за наличието на любовна връзка, за да убеди предварителния състав съдебни заседатели, че не сте се срещнали да си говорите за времето. Освен това, не подценявайте Ричард Хенеси. Той е добър.

— Страхотно, този факт направо стопля сърцето ми — рече Слоун, надигна се и отиде до бюфета да си налее кафе.

— Забравете засега за любовната връзка — рече Харпър. — Нека поговорим за присъствието ти на местопрестъплението в нощта, когато Джак Рейми умира. По кое време отиде там?

Слоун отпи голяма, гореща глътка, сякаш за да се подсили.

— Бяхме на плажа може би около половин час. До фара има десет минути пеша, там веднага взех душ. Около полунощ съм излязъл от банята.

— Сигурен ли си в това?

— Напълно. Погледнах часовника.

— И какво направи след това?

— Крачих напред-назад, опитах се да заспя, пак крачих. Някъде към един поех към къщата.

— И кога пристигна?

— Предполагам между един и един и половина — рече Слоун и веднага обясни по-подробно: — Навярно между един и петнайсет и един и дваайсет.

Харпър насочи вниманието си към Ана.

— Какво се случи след това?

— Видях го от прозореца на спалнята си и затова се — тя понечи да изрече думата *промъкнах*, но почувства, че щеше да прозвучи съвсем не на място — ..._спуснах_ долу.

— Спалнята ти на горния етаж ли е? — прекъсна я Харпър.

— Да. Джак бе настанен в спалнята на собственика на дома. Тя е на долния етаж и това бе заради инвалидния му стол. Освен това спалнята му бе по-голяма от тази на втория етаж. Трябваше ни повече пространство за гледането на Джак, особено за уредите за упражнения, които наехме. Екипировка за възстановяването му след удара — обясни Ана. Харпър кимна утвърдително. — Както и да е — продължи тя, — слязох долу по външната стълба, която води до гаража. Слоун и аз разговаряхме няколко минути.

— Карахте ли се?

— Не бих го нарекла караница. Бе по-скоро разгорещен спор — въздъхна примирително Ана. — Бях разстроена.

— От какво?

Ана отвърна на въпроса с похвална откровеност.

— Току-що бях извършила прелюбодеяние. Освен това дъщеря ми ме обвини тъкмо в това.

И макар Ана да се опита да не погледне към Слоун той бе останал до бюфета — тя усети, че последните й думи го изненадаха. Знаеше, че ако вдигне поглед, щеше да срещне тъмните му очи, замислено кафяви, вгледани право в нея.

Но докато Ана отбягваше визуалния контакт със Слоун, то изражението на приятеля му целеше право в целта.

— И какво направи след това?

— Върнах се в хижата.

— Но преди това си изхвърлил нещо в морето.

Ана можеше да се закълне, че в последвалите няколко секунди мълчание се започна една малка война. Имаше определеното чувство, че в тези няколко секунди Слоун размисляше дали да отговори. Той отговори уклончиво.

— Това, което изхвърлих в морето, няма нищо общо с необходимите за инжекцията неща.

Харпър, чиито светлосини очи отново вършеха онова, което най-добре умееха, попита:

— И какво изхвърли в морето?

Пауза. Въздишка. Просто признание:

— *Раковина.*

Неочаквано смръщилото се чело на Харпър най-красноречиво изрази изненадата му.

— Раковина ли?

— Точно така. Не е съвсем смъртоносно, нали?

Ана сега имаше странното усещане, че Слоун отбягва погледа ѝ. Макар тя да го гледаше, откакто за пръв път бе споменал за раковината.

— И откъде се появи тази раковина? — попита Харпър.

Последва отново къса пауза, преди Слоун, който очевидно бе разбрал, че се налага да се доизясни, да рече:

— Ана търсеше тази специална раковина цяло лято и все не можеше да я намери. По ирония на съдбата аз я открих този следобед — той сви рамене. — Може би съм се надявал тя да я приеме като знак за примирие. Може би съм се надявал тя да изрази онова, което аз не можех да изразя с думи. Може би... По дяволите, не знам на какво съм се надявал!

Ана възприе всичко това като здрав юмрук, който бе стиснал сърцето ѝ. Той бе намерил онази раковина, която те безуспешно бе търсила цяло лято, онзи вид, който се бе превърнал за нея в по-важен, отколкото би трябвало, и, в съответствие с обичливия си характер, ѝ бе донесъл. Тогава, тогава защо не ѝ я даде?

Слоун сякаш долови безгласния ѝ въпрос, който висеше във въздуха.

— Поради разпалеността на караницата, на спора ни, забравих за раковината. След това реших, че тя няма да я приеме — както и всичко останало, което можех да ѝ предложа. Погребението в морето ми се видя подходящо. Погребение за раковината и за нашата връзка.

Първоначалният натиск върху сърцето на Ана се удвои и тя задиша тъй забързано, както се движи водата, попаднала в капана на дълбоко до колене заливче. Без да се усеща, тя сви юмрук и го притисна до сърцето си. Опита се да отклони погледа си от Слоун, но не можеше да го направи, дори и животът ѝ да зависеше от това. Усетил погледа ѝ върху себе си, Слоун, също тъй неспособен на друго, я погледна. Стаята изведнъж сякаш бе изпълнена от електричеството на светкавица, досущ като онези, които разцепват сивото небе, предвещавайки скорозна буря.

Харпър очевидно усети тази емоционална буря, защото рече:

— Само още няколко пункта и ще приключим за днес.

Слоун глътна последните глътки кафе и каза с тон, изпълнен с отчаяние:

— Да, хайде да приключваме.

Харпър услужливо насочи вниманието си към Ана.

— Мъжът ти писал ли е бележка, в която да те моли да му помогнеш да сложи край на живота си?

— Да.

— Ти унищожил ли я впоследствие?

— Да. Изгорих я в камината.

— Защо я унищожил?

— Мег трябваше да си дойде за уикенда. Не исках да я намери. Знаех, че щеше да я разстрои.

Видът на Харпър издаваше объркването му.

— Щом си унищожил бележката, как Кенет Ларсен е получил възможността да я намери?

— Не я изгорих веднага. Когато Джак направи предложението си, първата ми мисъл бе да избягам. Чак като се върнах после, си спомних за бележката.

— Защо избяга? — попита Харпър.

— Бележката на Джак ме потресе, дори ме изплаши. Знаех, че е депресиран, той дори намекваше, че по-добре било да умре, но никога не бе молил направо за помощта ми.

— Възгледите ти са определено против евтаназията, нали?

— Всъщност я подкрепям напълно.

— Тогава защо си била потресена, дори изплашена от молбата на мъжа си?

— Едно е да имаш някакви абстрактни възгледи, съвсем друго е да получиш съвсем конкретна молба да действаш, съгласно тях.

Харпър зададе нов въпрос:

— И къде избяга?

Ана хвърли поглед към Слоун, той — към нея.

— Към фара — рече тя и отново вдигна предизвикателно брадичка.

— При Слоун — уточни Харпър, добавяйки онова, което тя грижливо бе избегнала.

— Да.

— Каза ли му за бележката на мъжа си?

— Да. Той се разстрои. Но имах нужда да поговоря с някого.
— Тя не е убивала... — започна Слоун, но Харпър го прекъсна.
— Не съм те питал за това.

На Ана ѝ се видя странно, че Харпър не бе задал най-същественния въпрос. При стеклите се обстоятелства това бе съвсем задължително. Освен това, защо не ги бе запитал дали са се сговорили да убият мъжа ѝ?

— Вижте какво, дайте да приключим за днес — рече Харпър и се изправи, сякаш за да приключи срещата. — Обвинението ще бъде предявено в понеделник. Целта е да бъдете официално обвинени и да ви се даде възможност да заявите защитата си. Нещата са съвсем прости.

Ана се изправи едновременно с Харпър. Тя пак си помисли, че бе странно, дето Харпър приемаше невинността им, без да потърси потвърждение за нея.

— Между другото — рече Харпър — искам да обясня собствените си основни правила. — Той погледна към Ана, а следващите му думи затвориха напълно кръга. — Правило първо, дъщеря ти *ще присъства* в залата. Правило второ — сега погледна към Слоун, — не ме интересува какво ще правите след процеса, но докато той продължава, не искам да се виждате извън съдебната зала или извън тази кантора. Ясно ли е?

Ана погледна Слоун. Слоун погледна Ана.

Заговори Слоун:

— Както ти казах, това не представлява никакъв проблем.

— Добре. О, и още нещо. Когато сме в съдебната зала, да няма никакви погледи крадешком. Извинете резкостта ми. Работата е в това, че съдебните заседатели са в състояние да произнасят дори и по-резки присъди.

Ана, със зачервени от притеснение бузи, си тръгна преди Слоун. Бе изминала половината път до дома, когато ѝ хрумна обезпокоителна мисъл. Може би имаше някаква проста причина, поради която Харпър не бе попитал нея или двамата дали се признаваха за виновни. Може би се боеше от това, което щеше да чуе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това наистина ли бе необходимо? — попита Слоун, когато, след като изпрати Ана, Харпър се върна в кабинета си.

В този промеждутък от време Слоун крачеше из стаята, наля си още една чаша кафе, която не докосна, а после се отпусна върху стола, който заемаше и преди. От ума му не излизаше последният образ на Ана — Ана, която се опитваше да прикрие притеснението си. Ана, готова да погледне, накъдето и да е, само не и в очите му. Част от него се бунтуваше срещу Харпър за това, че я подложи на напрежение. Друга част обаче приемаше факта, че приятелят му, *неговият адвокат*, просто си вършеше работата. Въпроса зададе гневната част, а Харпър си позволяваше да бави отговора!

— Какво имаш предвид — това, че казах да не се виждате, или това, че ви казах да не изглеждате така, сякаш сте готови всеки миг да се хвърлите в обятията си?

— И двете.

Харпър се отпусна на стола зад писалището си с небрежността на котка, която се свива на кравай да подремне. Погледът му, обаче, далеч не небрежен, бе вперен право в Слоун. Още от мига, в който се запозна с Харпър, Слоун се бе възхитил на прямотта му. Харпър не бе човек, който да шикалкави за каквото и да е.

— Искам да си набиеш добре няколко неща в главата — рече Харпър, както винаги директен. — Тук имаме едно затворено общество. И макар корените на семейство Рейми да са оттук, Ана е на практика чужденката ти, приятелю, си дори още по-тежък случай. Ти си човек, който дори не се е опитал да се впише в обществото. Не че гражданите на Кукс Бей щяха да позволят на някого повече от едно повърхностно навлизане в тяхното малко общество, не и без страхотна съпротива — по дяволите, след три години, прекарани тук, те още ме смятат за пришълец, — а ти дори не си направил и опит.

Слоун знаеше, че Харпър е прав. Той наистина не бе опитал да се впише. Държеше се затворено, макар и учтиво. По ирония на съдбата,

физическите рани не се нуждаеха от външна помощ, за да зараснат. Те щяха да си зараснат от само себе си. Виж, емоционалните рани продължаваха да гноят. Досущ като ранено животно, той е усетил, че се нуждае от усамотение, което бе и единствената причина да заживее край фара. Когато току-що пенсионираше се, попадна на Харпър, кръстосваше страната като скитник. Нямахме семейство, нямахме и определена посока. Харпър му бе предложил фара, уединението, възможността отново да преоткрие онзи мъж, който бе бил някога. Как изобщо можеше да предположи преди шест месеца, че Ана ще нахлуе тъй неочаквано в живота му? Как би могъл да предположи, че единствено откривайки нея, щеше да преоткрие и себе си?

— ... ще има полза, ако тя изглежда невинна като първия сняг.

Слоун се съсредоточи върху думите на Харпър.

— Имай предвид, обаче, че дори и първият сняг понякога се превръща в мръсна киша. Прелюбодейството е мръсна работа навсякъде, но в едно толкова пуританско градче, като Кукс Бей, само то е достатъчно, за да те осъдят. Не че прелюбодейството е непознато и в този град, но ти и Ана проявихте лошия вкус да ви разкрият. Нещо повече, с всеки път, когато тази история се разнищва, мъченическият ореол на мъжа й ще засиява все по-силно, докато вие двамата все повече ще се приближавате до ролята на слагачи на рога.

Слоун сам бе стигнал до това заключение; и без да бъде адвокат, той вече предполагаше някои от съпътстващите юридически усложнения.

— Тогава как изобщо ще можем да съберем безпристрастен съдебен състав? Няма ли да е по-добре да искаме смяна на мястото на процеса?

— Повярвай ми, мислил съм по въпроса, а и още имам възможност да подам такава молба. Но...

След като Харпър замълча, Слоун попита:

— Но какво?

— Не съм сигурен, че това ще е от полза. — И преди Слоун да зададе логичния следващ въпрос, Харпър обясни: — Новините за случилото се, се разпространиха далеч извън границите на Кукс Бей. Три големи вестника в Мейн, единият чак в Огъста, са отпечатали днес информация за станалото.

— По дяволите!

— Но и това не е най-лошото. Джейк Лугарик се обади тази сутрин и поиска да узнае нашата версия.

Слоун веднага се сети, че ставаше дума за телевизионен водещ по националните канали, известен с това, че се сдобиваше с информация за предаванията си на всякаква цена. Фактът, че душеше наоколо, предизвика панически тръпки, които пробягаха по цялото тяло на Слоун.

— И ти какво му каза?

— Без коментари. Това обаче го заинтригува още повече. Предполагам, че ти и Ана ще попаднете още тази вечер в националните медии.

Паниката на Слоун изригна. Под акомпанимента на мръсно възклицание той скочи от стола си и закрачи отново из стаята.

— Никога не подценявай жаждата на публиката за сензации — рече Харпър. — Прелюбодействието винаги носи удоволствие на тълпата, както и убийството, особено ако е предумишлено и хладнокръвно. Събери всичко това заедно и получаваш първокласна сензация. А и Хенеси ще се възползва в пълна мяра от пресата.

Слоун се спря, само за да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Процес като този може да се превърне в манна небесна за един гладен прокурор — обясни Харпър и добави: — А той е гладен. Не амбициозен — амбициите си имат граници — а гладен. Гладен — тъй, че разяждащата болка в стомаха никога не замира. Гладен — тъй, че иска всичко, абсолютно всичко. Гладен — тъй, че никога няма да бъде доволен, но няма още достатъчно разум в главата си, за да го осъзнае.

На Слоун изведнъж му просветна — досущ както изгревът прогонва нощта.

— С други думи, той се стреми към всичко онова, което ти зарязва, така ли?

— Точно така.

Слоун бе един от малцината, които знаеха защо Харпър бе напуснал Ню Йорк на върха на кариерата си.

При изобилие от престижни клиенти, при модния си апартамент на „Пето авеню“, при доказващата положение му спортна кола и яхта, Харпър просто се бе уморил от игрите. Беше му писнало да

практикува не заради самата практика, а да използва правото като средство за други цели: по-точно казано — за богатство и слава. Досуц като гърмяща змия, съвършеният живот, който водеше, се бе обърнал срещу него, бе забил дълбоко зъбите си и бе излял в жилите му отровната жлъч на недоволството. Изведнъж той вече мразеше да ходи всяка сутрин на работа; изведнъж презря аквариума, в който се бе превърнал животът му; изведнъж му се прииска да се завърне към простите неща, които за него се състояха в неполучаващата популярност юридическа практика. За съжаление жена му си остана привързана към старите привички — и към модния апартамент на „Пето авеню“. Бе поискала само една промяна в начина си на живот: развод.

Докато гледаше приятеля си, Слоун осъзна още нещо.

— Този процес ще те върне отново под светлината на прожекторите, нали така?

Харпър сви рамене и се усмихна.

— Вече съм бил там и преди.

Слоун седна и нервно прекара пръсти през косата си.

— Да, ама аз не съм. Нито пък съм свикнал да ме обвиняват в убийство.

Един грозен отрязък от живота на Слоун се устреми бясно срещу него. Беше вече се научил да отбягва нежеланите спомени, които никак не бяха малко, но този го завари напълно неподготвен. Засмя се, макар смехът му да не носеше изобщо хумор, а по-скоро — сарказъм.

— Като си помисли човек — рече Слоун, — това наистина е разкошно. Сякаш Бог въздава справедливост. Ако изобщо вярваш в такива неща.

— Не вярвам. Освен това не намирам, че си струва да продължаваме този разговор.

— Не, не, не си прав — възпротиви се мазохистът у Слоун. — Интересно е да го продължим дори и само от гледна точка на иронията. Преди две години убих човек и вместо да ме обвинят в убийство, което от морална точка заслужавах, ме наградиха с почетния медал на Конгреса. Не намираш ли тази ирония за драстична? Особено след като сега всички са готови да ме окачат на въжето за извършването на приблизително същото.

Харпър пренебрегна въпроса му. С уморен тон той отбеляза, че вече бяха водили този разговор — многократно при това — и, знаейки, че бе невъзможно да промени гледището на Слоун, заяви:

— Ти не си сигурен, че преди две години си убил човек.

Отговорът на Слоун прозвуча като папагалско повторение на думите на Харпър.

— Удобна гледна точка. Няма значение дали съм го убил или не. Аз бях — аз съм — виновен.

— Единственото, за което си виновен, е, че си бил нормален човек — Харпър поклати глава. — Не, вземам си думите назад. Не бе нормален човек. Това е нещо, което никога не си го позволяваше. Мнозина мислеха, в това число и аз, че си герой.

Слоун реагира на тази дума така, сякаш бе най-оскърбителното нещо, с което някои се бе обръщал към него.

— Да, един *проклет* герой!

С изръмжаването на тези думи Слоун изненада и себе си. Всеки път, когато си мислеше, че бе напреднал, всеки път, когато намираще, че бе извървял още малко разстояние по пътя към възстановяването, се налагаше да направи крачка назад. Ала нали и военният психиатър му бе казал, че тъкмо така и ще стане, спомни си той. В интерес на истината бе стигнал дори по-далеч, отколкото бе смятал за възможно, и част от причините за успеха му бе Ана — Ана, която го бе научила да допуска, че ще може отново да харесва себе си.

— Ще се наложи ли миналото ми да бъде разкрито на процеса?

— Ами помисли сам — въздъхна Харпър, отново пряк и откровен. — Ако се намесят националните медии, няма начин да възпрепятстваме това. Репортерите са като кучета, надушили следата. Щом едно куче почне да души наоколо, последва го второ, после трето. И преди да се усетиш, те ще са изровили всичките кокали, закопани в задния ти двор.

— По дяволите!

— Нима е чак толкова лошо?

Изражението на Слоун бе такова, сякаш смяташе, че Харпър го будалка.

— Помисли си! Какво ще разкрият кучетата? — и Харпър сам отговори на въпроса си: — Че си имал достойна военна кариера, че си служил с чест на страната си, че собствената ти страна е възнаградила

доблестта ти с почетния медал на Конгреса. Не е никак зле съдебните заседатели да узнаят това.

— Освен всичко това има и още неща и ти ги знаеш.

— Знам и ти знаеш, но кой друг би могъл да узнае? Всичко друго, с изключение на факта, че си помогнал за освобождаването на американски заложник и че по време на тези действия са те заловили, е секретно. Нали така?

Макар да беше съвсем вярно, че почти всичко бе засекретено, Слоун все пак изпита чувство на безпокойство. Той и нищо неподозиращата Ана седяха върху адска машина, която можеше да избухне всяка минута. Само за миг доблестта можеше да се превърне в страхливост, честта — в безчестие. Как можеше да иска съдебните заседатели да разберат онова, което сам не разбираше? И още по-лошо, как би могъл да помоли Ана да го стори?

— Виж какво — реши изведнъж Харпър, — я си иди у дома и си почини малко. И не разговаряй с никого за процеса.

Слоун въздъхна, искаше му се приятелят му да му бе казал, че всичко ще бъде наред, но дори и при участието на тъй надарен адвокат като Харпър, Слоун знаеше, че в съдебната зала нямаше да има сигурно. Едно обаче бе ясно: Харпър възнамеряваше да избегне всеки конфронтационен въпрос относно тяхната виновност или невинност. Слоун реши, че поне засега ще остави събитията да си вървят на самотек. Имаше обаче нещо, което не можеше да отложи.

— Аз... въз... бих искал да ти благодаря за всичко, което направи.

Харпър се изправи и заобиколи писалището. За пръв път от ареста си насам Слоун успя да надзърне извън себе си и да види приятеля си. Харпър изглеждаше уморен, износен — в резултат на недоспиване и на това, че се налагаше да защитава или да се подготви за защитата на най-добрия си приятел, обвинен в убийство.

— Още нищо не съм направил — рече Харпър.

— Помогна ми с гаранцията.

Харпър сложи ръка върху рамото на Слоун и го стисна ободрително.

— Това е част от занаята.

На вратата Слоун се поколеба, сетне се обърна и погледна приятеля си с очи, които бяха потъмнели от страха — опитваше се да

го скрие, но не можа. Страхът му бе постоянен спътник, свил гнездо в гърдите му, откакто го бяха арестували и отвели в участъка. Днешният им разговор, в който се разкри сериозността на доказателствата на обвинението, не спомогна с нищо този звяр да бъде укротен. Всъщност, и при най-малката провокация, той можеше да скочи, да нападне, да го разкъса.

— Не съм много сигурен, че ще оцелея, ако ме затворят отново — въздъхна Слоун.

Не каза нищо повече, защото наистина нямаше повече за казване, факт, потвърден и от звъна на камбаните на „Света Катерина“.

— ... в малкото общество на Кукс Бей, щата Мейн. Двойката е обвинена в убийството на нейния съпруг, който неотдавна бил претърпял удар. Според източниците ни, той бил помолил жена си да му помогне да сложи край на живота си. Ана Рейми бе арестувана първо в обвинение за евтаназия, но показания, дадени пред полицията, скоро подсказаха, че става дума за нещо много по-зловещо. Прочутият адвокат по наказателни дела Харпър Флеминг, който защитава и Ана Рейми, и *о.з. капитан втори ранг Слоун Маршъл*, отказа да коментира делото; той каза само, че е сигурен, че клиентите му ще бъдат оправдани. Капитан Маршъл от елитната част на флота, наричана Тюлените, има дълга и забележителна военна кариера. Участието му в неотдавнашна спасителна акция му донесе почетния медал на Конгреса. Въпреки че защитата не пожела да разговаря с вашия репортер, прокурорът по делото...

Седнал пред телевизора в малката хижа на фаропазача, Слоун бе изумен. Харпър го бе предупредил какво можеше да очаква, смяташе, че бе подготвен, но като чу репортера със зализаната като гласа му коса, с репутация, още по-зализана и от двете, да произнася името му — *о.з. капитан втори ранг Слоун Маршъл* — той не можа да повярва, че ставаше дума именно за самия него. Сигурно бе някой друг Слоун Маршъл, както навярно ставаше дума и за някой друг Ричард Хенеси, който изпълваше екрана с приятния си вид и с безкрайната си амбиция.

— ... особено отвратително престъпление. Разбира се, в щата Мейн смъртното наказание е отменено, но при такива случаи би ми се

искало да не бе така. Аз мога да *обеща*я на уважаващите закона граждани на Мейн — тук изречението му стана такова, сякаш ги познаваше лично всичките тези граждани, — че ще направя всичко възможно справедливостта да възтържествува.

Слоун щракна телевизора с такава сила, че усети как болка прониза ръката му. Не ѝ обърна никакво внимание. Вслуша се в тишината на онова тайно място в сърцето си, където всички тъмни и болезнени спомени бяха подредени и прибрани, без обаче да бъдат забравени напълно. Чу затръшването на врата, почувства как го блъска и как пада върху студения, мокър под, видя четирите стени, сред които бе затворен. Пулсът му се учести и Слоун призна, че онова, което по-рано бе казал на Харпър, бе истина. Той *наистина* не знаеше дали би могъл да преживее евентуалното си затваряне. Ако го намереха за виновен, би предпочел по-скоро бърза смърт, отколкото да умира всяка секунда и всеки ден. Какъв късмет, помисли си мрачно той, да го обвинят в убийство в щат, в който смъртното наказание е отменено.

Престани, Слоун!

Но той не можеше да отпъди спомените, още по-малко сега. Ноздрите му отново се изпълниха с миризма на урина и екскременти, едновременно с острия мирис на страха. Сърцето му биеше учестено, неравномерно.

„Твоята страна те е забравила, капитане. Затова се примири.“

Ала той не се бе примирил. Бе издържал да виси от тавана, завързан за китките с въжета. По време на тези мъчителни часове, болката се усилваше като кресчендото в някоя симфония и само гордостта му пречеше да изкрещи, да помоли да го развържат. Накрая, вече на ръба на безсъзнанието, болката се притъпяваше. За нещастие, обаче, той никога не изпадна в това блаженство. После дойдоха побоите, толкова брутални и безпощадни, че си помисли, че пленилите го наистина възнамеряваха да го убият. Скоро обаче разбра, че нямаше да изкара чак такъв късмет. Те искаха само да го докарат дотам да жадува смъртта така, както никога не бе жадувал живота. Подир всеки побой го захвърляха в килията и той допълзяваше до ъгъла като някакво животно, там повръщаше оскъдното съдържание на стомаха си, примесено със собствената му кръв.

Дори и сега, почти година след освобождаването му, почувства в устата си отвратителен вкус. С надеждата да го прогони, Слоун излезе от всекидневната, отиде в кухнята и извади от хладилника бутилка бира. Отвори я, облегна се на вратата и я изгълта почти на един дъх. Бирата, въпреки вкуса на малц и на прохлада, не можа да прогони гадния вкус.

Слоун се опита да пропъди спомена, който знаеше, че ще последва. *Не мисли за това, рече си той... Опитай с мисловните игри, които така добре усвои. Построй си един измислен свят, в който да избягаш.* Ала дори и след като си издаде сам тази заповед, той усети как дъхът му се учестява. Жици. Разтърсване от тока. Письци, които усещаше, че са негови, макар да не приличаха на звуци, издавани от човек. Молитви за смърт. Моля те, Господи, позволи ми да умра. Моля те... моля те... моля те. *Престани!*

Разтреперен, Слоун остави бутилката върху хладилника и се върна във всекидневната. Погледна тъмния екран на телевизора. Направи усилие да изостави зад себе си вчерашния кошмар, за да се съсредоточи върху днешния. Прокара пръсти през косата си и се запита за ен-ти път как бе могъл да допусне да се забърка с омъжена жена. И как можа да свърши с това обвинение в убийство.

Любов. Обсебеност.

Отмести поглед от телевизора към телефона. Дали Ана бе гледала новините? Дали и тя бе имала усещането, че това сякаш се случва с някакви други хора? Както винаги усети свръхсилното желание да защити Ана — от света, но най-вече от самата нея, защото тя настояваше да носи всичките му тегоби на плещите си.

Но още докато пристъпваше към телефона, Слоун отново чу увещанията на Харпър да се държи далеч от нея по време на целия процес. Ала телефонирането не означаваше, че приближава до нея, нали така? Кой щеше да разбере, че ѝ се бе обаждал?

Никой.

Никой, освен него.

Освен нея.

Слоун вдигна слушалката и набра номера на Ана. Докато я чакаше да отговори, затаи дъх. Ала още преди да го стори, затръшна слушалката. Това му действие нямаше нищо общо с настояването на Харпър да не контактува с Ана, по-скоро се дължеше на самата Ана.

През последните месеци бе изтърпял повече, отколкото бе вярвал, че може да понесе едно човешко същество. И бе оцелял. Поне донякъде. Имаше, обаче, едно нещо, което не би могъл да понесе в никакъв случай и това бе отказът на Ана да говори с него.

Ана гледеше телевизора с нарастващо чувство на страховита омая. Беше същото, което човек изпитва, когато гледа към готовата да нападне, свита на кълбо змия. Страхът сгъстява кръвта и забавя реакциите, ала някъде дълбоко в себе си човек не можеше да не се възхити на красотата на елегантните движения на влечугото. Телевизионният репортер бе добър. Много добър. Без да предопределя виновността — в крайна сметка това можеше да реши само съставът от съдебни заседатели, — той въпреки това безгрижно и внимателно сееше коварните семена. Тъкмо това пораждаше и страха на Ана. Възхищението ѝ обаче имаше друг източник и той бе информацията, с която сега се сдобиваше за Слоун.

Макар да знаеше, че това не му е приятно, Слоун бе споделил с нея факта, че бе пенсиониран военен. Тя дори знаеше, че бе попадал в плен. Беше говорил за това, сякаш бе някакво малко затруднение. Ана обаче не бе толкова глупава, та да се заблуди. Но дори и да бе така, тя едва сега осъзна колко първично реагира, когато видя белезите, обезобразяващи гърба му.

— ... от прочутата част на флота „Тюлените“... дълга и забележителна военна кариера... спасителна операция... почетния медал на Конгреса...

Ана слушаше като хипнотизирана; колко малко наистина знаеше за мъжа на име Слоун Маршъл. Сигурно бе герой. Правителството не награждава когото и да е с почетния медал на Конгреса, нали така?

Преди да успее да си отговори, телевизионният екран се изпълни от Ричард Хенеси. Ако Джейк Лугарик бе нападнал като змия, то прокурорът дебнеше с лукавостта на зъл вълк. Той залагаше капана си и Ана почти можеше да усети свирепата захапка на зъбите му. Това, което не можеше да усети, обаче, бе, че случващото се сякаш излизаше извън реалността. Виждайки как животът ѝ се превръща в телевизионна сензация по националните канали по такъв позорен начин, тя изведнъж се почувства странно отчуждена. Естествено, тя не бе онази Ана Рейми, обвинена за убийството на съпруга си. Нали така?

Не, *тя е*, нашепваше гласът на реалността.

Искайки да отпъди паниката, Ана затвори очи. Във въображението ѝ се появи образът на Мег. Дали дъщеря ѝ гледаше предаването? При мисълта за Мег, на Ана ѝ се прииска да се втурне към телефона и да се обади на дъщеря си, но съзнаваше, че това щеше да бъде безполезно. Нали се бе опитвала да я намери по-рано, само за да чуе как съквартирантката ѝ казва, че не била в стаята си. Болката заби ножа си в Ана. Не ѝ бе трудно да разбере съобщението на съквартирантката: Мег си беше в стаята, но не искаше да говори с майка си.

Ана отвори очи, отиде до телевизора и го изключи. В стаята се възцари оглушителна тишина. Чувстваше се самотна. В къщата. В целия свят. В цялата Вселена. Макар това чувство да не ѝ бе непознато — често го бе изпитвала по криволичетия курс на брака си — никога не бе потъвала толкова дълбоко в самотата. В един побъркан миг ѝ се прииска да отиде — не, да се втурне — към телефона и да се обади на Слоун. В нереалния свят, в който бе попаднала, гласът му щеше да се превърне в радиофар, сочещ курса за излизане от лудостта. В това бе сигурна. Толкова сигурна, колкото бе сигурна и че нямаше да му се обади. Не и след като толкова решително бе затръшна вратата на тяхното бъдеще пред лицето му.

И все пак...

Ана погледна към телефона. Страхът и самотата си подадоха ръце и възпламениха някакво безразсъдство, което я облада. Изненадана сама от себе си, тя посегна към апарата.

Острият звън сепна Слоун. През всичките месеци, в които бе живял на фара, телефонът бе звънял само няколко пъти. Обикновено се обаждаше Харпър да го извика да потичат заедно, да пийнат по чаша, за каквото и да е, само за да го измъкне от къщата. Телевизионните новини още бръмчаха в главата му като калпава мелодрама, с Джейк Лугарик и Ричард Хенеси в главните роли, и Слоун искаше да го оставят на мира. Ала настоящият звън му остави малък избор и той вдигна слушалката.

— Ало?

След като му отвърна само тишина, Слоун повтори с тон, много близък до изръмжаване:

— Ало?

От другата страна затвориха и сигналът заето забръмча като разсърдена пчела. Слоун тръшна слушалката. Страхотно, помисли си той, сега пък му звъняха анонимни побърканияци. Излезе от всекидневната и се запъти за кухнята, опитвайки се да се самоубеди, че трябва да сложи нещо в стомаха си. Не си спомняше кога бе ял за последен път. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, обаче, единственото, което искаше, бе още една бира.

Телефонът извъня отново.

Слоун се спря на кухненската врата, мъчеше се да реши дали да вдигне проклетата слушалка или не. Реши да не я вдига. Влезе в кухнята и се запъти към хладилника, отвори вратата и сграбчи втора бира. Мислейки за това как щеше да се напие като талпа, той я отвори. Бирата се запени около гърлото на бутилката. Слоун отри длани о дънките си.

Телефонът продължаваше да звъни. Слоун продължаваше да не му обръща внимание. Отпи голяма глътка бира.

Изведнъж остави шишето на масата и се върна във всекидневната. Може би бе някой от пресата и в такъв случай той щеше да му даде да се разбере.

Грабна целия апарат в лапа, вдигна слушалката и изръмжа:

— Ало?

Тишина. След нея:

— Предполагам си видял новините.

При звука на гласа на Харпър, Слоун усети как мускулите му се отпускат.

— Да, видях ги.

— Хенеси изглежда добре в тези негови скъпи костюми, нали?

— Като обикновена реклама — отвърна Слоун, отпусна се на дивана и си помисли, че ако станеше на прокуроровата, щеше да навлече затворническите дрехи. — Не е ли проява на неприемливо поведение или нещо от сорта, когато един юрист говори толкова много пред пресата? Не съществуват ли понятия като задължително мълчание?

— Дори и съдията да го постанови, което бихме могли да успеем или да не успеем да го накараме, ние въпреки това ще трябва да се съобразяваме с пресата. Всъщност, забраната за даване на информация

само насърчава пресата да намери някой информиран човек, който да наруши мълчанието — последва кратка пауза, след което Харпър продължи: — Между другото, телефонът ми звъни непрекъснато след телевизионното предаване. Изглежда като че ли всички национални канали искат да се включат в екшъна.

— И моят телефон звъня — рече Слоун.

— Кой беше?

— Не знам. Затвориха — още докато го каза, на Слоун му просветна, че бе странно някой от пресата да затвори, след като го бе открил. — Би могло да е обаждане на някой побърканик.

— Ще ти звънят много пъти и от пресата, и разни ненормалници — предупреди го отново Харпър. — Не разговаряй с никого.

— Не се безпокой.

В следващите двайсет минути телефонът на Слоун звъня непрестанно. Послушал съвета на Харпър, Слоун го остави да си звъни. Най-накрая го изключили си легна, изпитвайки завистливо уважение към средствата за осведомяване. След като хванеха следата на някоя история, я следваха неуморно. Този факт представляваше заплаха, която Слоун не можеше да пренебрегне изцяло, макар и тайните му да бяха заключени в килера с надпис: „Секретно“.

ПЕТА ГЛАВА

Сградата на районния съд изглеждаше така, сякаш бе на поне двестагодишна възраст. Всъщност бе построена само преди десет години. Когато в началото на осемдесетте години старото здание на съда изгоря, старейшините на града бяха потресени от загубата на една от най-старите и без съмнение най-забележителна сграда в Кукс Бей. В резултат на това с помощта на няколко частни дарения от Бостън бе извикан прочут архитект. Той успя по почти чудодееен начин да съчетае старите червени тухли с обветрения гранит. С изискан вкус постави бели мраморни стълби от началото на миналия век пред доста по-старите коринтски колони. Колоните в края на внушителното стълбище оформяха изискан вход, през който влизаха повечето от външните посетители и нямаше как да не забележат четирите кулички със старовремски вид, кацнали върху покрива над входа. Като контрапункт архитектът бе хвърлил обшит с медни листи, блестящ при слънчево време купол.

Докато Харпър паркираше колата, седналата на предната седалка Ана погледна сградата. Спомни си кога я бе видяла за пръв път след възстановяването ѝ. Беше изумена, че за толкова кратко време можеше да бъде построено нещо, което да изглежда тъй старо. Днес, обаче, това и бе съвсем понятно. Само в рамките на няколко седмици тя бе остаряла значително и не съвсем безболезнено.

— Добре ли се чувстваш?

Ана отмести погледа си от сградата към Харпър.

— Да, добре съм.

Лъжеше, разбира се. Не се чувстваше добре. Не се чувстваше добре още от началото на тази трагедия и навярно никога повече нямаше да се почувства иначе. И все пак в петък ѝ бе малко по-добре. Тогава, обзета от паника, тя бе телефонирала на Слоун. Независимо, че се бе зарекла повече да не влиза в контакт с него, независимо, че му бе дала да разбере, че и той не можеше да контактува с нея — въпреки всичко това, тя не можа да се сдържи. В няколко несигурни мига се бе

оставила да потъне в топлината на гласа му, да получи куража, че всичко щеше да свърши добре, но тогава вината ѝ, постоянен спътник на душата ѝ, я бе накарала да затвори телефона. Не заслужаваше да потъва в топлина, не заслужаваше да получава кураж.

— Това няма да отнеме много време — рече Харпър, докато спираше колата.

Това се отнасяше до предявяването на обвинението. Предишната вечер Харпър се бе обадил да съобщи, че бе изместил предявяването с един час напред. След като пресата проявяваше такъв огромен интерес, той не искаше заседанието да се проведе в предварително определеното време. Съдията, който бе наясно с интереса на националните медии, се бе съгласил. Той бе известен с изявленията си, че не иска съдебната зала да се превръща в театър.

Ана бе пристигнала в кабинета на Харпър в седем и половина — преди половин час. Завари Слоун и Харпър да обсъждат делото. Показа се, че Мерилин бе изрвила факта, че човекът, който бе видял Слоун да излиза от къщата през нощта на смъртта на Джак, бе Бенди Уебър, собственикът на магазина за стръв и риболовни принадлежности. Мълвата, понесла се в „Щракащите ножици“, където Мерилин бе отишла веднага ужким да ѝ измият косата и да ѝ направят прическа, твърдеше, че Бенди излязъл по това никое време, за да нагледа кошовете за омари, и видял много повече, отколкото бил казал.

При тази новина Ана се зачуди какво ли още би могъл да види Бенди Уебър през онази нощ. Сигурно същата мисъл бе хрумнала и на Слоун, защото когато Ана погледна към него, погледите им се срещнаха. Ана се опита да извърне очи, но не го направи, просто защото не можа. Тъмните очи на Слоун, в чудесен контраст с бялата поло фланела, която бе облякъл, не ѝ позволиха. При тази сила на погледа му, досущ като буря, стигнала върха си, Ана се почувства едновременно и слаба, и неочаквано силна. Двойствеността на чувствата ѝ не бе необичайна в присъствието на този мъж.

Харпър прекъсна мълчаливото им вглеждане със забележката, че полицията пазела внимателно тайната за онова, което Слоун евентуално бил изхвърлил в морето. Проблемът се състоеше в това, че без веществените доказателства, обвинението можеше само да предполага, че са били необходимите за инжекцията със свръхдоза инсулин неща. Харпър оцени положението като благоприятно за тях.

Обвинението не можеше да представи доказателства, с които не разполагаше, а след като нямаше как да свърже Слоун и Ана със смъртоносната инжекция, то позицията му несъмнено отслабваше.

Ана си позволи да изпита топлината на съвсем тъничък лъч надежда.

Преди да тръгнат за съда, Харпър още веднъж им припомни основните неща, които можеха да очакват по време на предявяването на обвинението. На Ана отново ѝ се стори странно, че адвокатът ѝ заговори за молба да бъдат признати за невинни, въпреки че и досега не я бе попитал дали бе отнела живота на съпруга си, със или без помощта на Слоун. Честно казано, *надяваше се* да не я попита. Така щеше да ѝ е по-лесно.

След краткото съвещание Харпър я откара с колата си до сградата на съда, докато на Мерилин бе възложено да откара Слоун. По-добре да идат с две коли, за да избегнат онези представители на пресата, които евентуално биха се промъкнали, изтъкна Харпър, добавяйки, че би било по-разумно да не попадат в пълно обкръжение само в една кола. И макар стратегията му да изглеждаше съвсем логична, Ана не можеше да не допусне, че планът му целеше тя и Слоун да бъдат *разделени* колкото е възможно повече.

Добре, помисли си тя, макар да не можеше да спре трепета на сърцето си, когато погледна през рамо и видя как Мерилин паркира колата си наблизко.

— Да вървим — подкани непоколебимо Харпър.

Той отвори рязко вратата си и излезе, за да помогне на Ана, като през цялото време се оглеждаше за присъствието на репортери. В същото време Мерилин поведе Слоун напред. Безмълвно, оглеждащ с орлов поглед околността, Харпър вкара двамата си клиенти през странична врата, за която Ана си помисли, че бе отворена специално за тях. Оттам се промъкнаха до асансьора, с който качваха затворниците, и пак така мълчаливо се понесоха нагоре.

С изкачването им сърцето на Ана се разтупка от страха пред неизвестното. Макар Харпър да се бе опитал да ги подготви, тя все още нямаше представа какво да очаква. Не всеки ден обвиняваха някого в убийство. Интуитивно потърси с поглед Слоун. И макар сивкавите слънчеви очила сега да заслоняваха очите му, Ана знаеше, че и той я гледа. Странно, но тя подозираше, че той — че някой — я бе

наблюдавал на плажа, далеч преди двамата да се срещнат. Това внимание от страна на някакъв непознат би трябвало да я плаши. Ала вярно бе тъкмо обратното. Тя се почувства защитена, закрилена, досуц като бебе, увито в топлото си одеяло.

Асансьорът изскърца и спря на третия етаж. Харпър натисна бутона пауза — действие, което привлече вниманието и на Ана, и на Слоун, и рече:

— Помнете, че това е само началото. Ще мине известно време, преди да дойде нашето време в съдебната зала.

През следващите двайсет минути Ана наблюдаваше как Харпър маневрира из съдебната зала. Очевидно бе, че тук се чувстваше като у дома си. От друга страна, Ричард Хенеси не изглеждаше чак толкова в свои води, колкото като излязъл на сцената, където всеки негов ход беше програмиран за максимален ефект.

Тъй както и бе предсказал Харпър, тя и Слоун бяха официално обвинени в убийство. В гърлото ѝ застана топка, която не помръдна, докато Харпър не се изправи и не обяви молбата им да бъдат признати за невинни. Увереният му и стабилен глас бучеше с такъв авторитет, че обвинението на прокурора се превръщаше в смешно. Той сякаш казваше: *Как би могло човек да бъде толкова празноглав, че да смята тези двамата за убийци?*

След като бе определен денят за започване на процеса — две седмици по-късно — Харпър отново отведе клиентите си от залата по обратния път по предишния маршрут. Вместо да сметне предявяването на обвинението им за разстройващо, Ана го възприе като окуражително. Поне периодът на бездействие свършваше.

Харпър им бе дал да разберат, че следващите две седмици щяха да бъдат много напрегнати с подготовката за процеса. Това за нея бе добре дошло, помисли си Ана. Бе готова на всичко, стига да държи съзнанието ѝ заето, всичко, което да отклони мислите ѝ от изпълнените с тревоги алеи.

— Всичко мина по план — рече Харпър, докато асансьорът се спускаше надолу. Сетне додаде: — Мисля, че заслужихме правото на първата си въздишка на облекчение.

Сякаш за да се присъединят към тази въздишка, в този момент вратите на асансьора се отвориха. Поуспокоена, Ана пристъпи напред, за да се озове в самия център на яростна тълпа репортери. Засвяткаха

светкавици, забръмчаха миникамери, завираха в лицето ѝ микрофони. Един от тях, в сребристо и черно, сякаш действайки отделно от другите, я халоса по носа. Тя усети острата болка някак смътно. Главната ѝ грижа бе да се опита да осъзнае онова, което ставаше.

— Как се запознахте с капитан Маршъл?

— Вярно ли е, че сте станали любовници с мистър Маршъл в нощта, когато е умрял съпругът ви?

— Мъжът ви знаеше ли за любовната ви връзка?

Ана чуваше гласовете, но ѝ се струваха приглушени, притъпени, думите се произнасяха с такава приспивна скорост, сякаш идваха от стар и влачещ грамофон. От една страна, тя си помисли колко нормални изглеждаха тези хора — ето, тази блондинка със съвсем късата коса, мъжът с големите очила, жената, която се нуждаеше малко да отслабне — докато от друга страна, те изобщо не ѝ приличаха на хора. Приличаха по-скоро на глутница виещи чакали.

— Без коментар — обяви Харпър. — Нямаме абсолютно никакви коментари. За бога, пуснете ни да минем!

С последните си думи Харпър пристъпи в тълпата, разперил ръце, за да предпази клиентите си. В същото време Мерилин стовари добре прицелен лакът и блондинката се просна на пода. Докато падаше, тя повлече и някакъв кабел, а заедно с него и една от миникамерите. Настана хаос, който в един миг им отвори път за бягство.

— Хайде! — нареди Харпър.

Странно, но Ана усети, че краката ѝ не искаха да я слушат. Ами ако се бе парализирала? И какво бе това, което течеше от носа ѝ? Инстинктивно вдигна ръка и изтри топлата течност, която се стичаше през устните и по брадичката ѝ. Когато отдръпна ръка, видя, че бе окървавена. По необясними причини тази гледка я смути, изплаши я.

Точно в този момент, сякаш усетили объркването ѝ, уплахата, чифт ръце я обгърната. Бяха силни, могъщи, целеустремени. Със заслоняващ я жест, сякаш ѝ бе дошло прекалено много в тези части от секундата след отварянето на асансьора, една ръка обхвана тила ѝ и тя леко прислони лице към гърдата му. Ана усети мъхестата мекота на пуловер, твърдата като камък гърд. С притиснатото си към нея ухо можеше да долови спокойното биене на якото сърце.

Нямаше нужда да се пита чии ръце я бяха приютили. В ничии други ръце не се чувстваше тъй удобно, както в ръцете на Слоун, сякаш бяха правени за нея по поръчка — факт, за чието установяване бе чакала половината си живот. Трябваше да приеме и факта, че и в тази гръд, независимо колко бе твърда тя — гръдта на Слоун — биеше сърце, досущ като нейното. В началото, когато бракът ѝ бе още скорошен и зареден с любовни обещания, тя си бе мислила, че нейното и сърцето на Джак бяха сякаш настроени в един и същи ритъм, но твърде скоро разбра, че вместо да бият като едно, те си имаха свой собствен пулс и се синхронизираха само от време на време. Със Слоун обаче бе друго: всеки удар на едното сърце съвпадаше с удара на другото.

— Върви — изкомандва я Слоун.

Чудно, но краката на Ана се подчиниха. Да, крачка, после още една, трета. Вървяха бързо, в ритъм, налаган от Харпър. Ана се спъна веднъж, но макар и да сграбчи пуловера на Слоун, не падна, само благодарение на силната му ръка.

— Мисис Рейми...

— Мистър Маршъл...

Ана чу гласовете на двамата упорстващи репортери, но докато излизаха навън, вдъхна хладния въздух, почувства топлото слънце и усети окуражителната опора на облегалката, когато я набутаха в колата. Без да я пуска, Слоун се мушна до нея. Само след миг двигателят забръмча и след изскърцването на скоростната кутия, колата се люшна първо назад, а сетне се втурна напред. Изсвири клаксон и предупреди всички да се вардят. Сетне колата се понесе — бързо, бързо, още по-бързо.

Ана затрепери леко, пръстите ѝ, стиснали пуловера на Слоун, сякаш заживяваха свой живот. Както винаги, усетил онова, от което се нуждаеше, преди самата тя да го е осъзнала, Слоун положи длан върху ръката ѝ. И макар нейната в никой случай да не бе малка, тя направо се изгуби в грамадната му лапа. В същото време той така наклони тялото си, че да я привлече още по-близо до себе си. Ана се разтапяше в топлината му, искаше ѝ се сърдечният ѝ ритъм да се нормализира, а дишането — да се успокои.

— Всичко е наред — чу шепота му в ухото си тя. Поради това, че той заговори тъй тихо, че само тя да можеше да го чува, тя придоби

чувството, че на този свят бяха останали само те, двамата.

Успокои я само тембърът на гласа му, както и спокойният пулс на сърцето му. Когато ръката ѝ спря да трепери, пръстите на Слоун се сплетоха с нейните. Ана знаеше, че трябваше да се възпротиви, но дългите седмици на тревоги, дните на самота, часовете, минутите, секундите, в които отново и отново се питаше накъде бе поел животът ѝ — представяше си ужаса да прекара остатъка от живота си в затвора — бяха засилили необходимостта да усети нечия близост. Щеше да си го позволи само няколко мига, знаеше, че наказанието ѝ се състои в самото действие. После щеше да си спомни и да се възненавиди, заради слабостта си.

— Тя добре ли се чувства? — попита Харпър.

— Да. Само дето ѝ потече кръв от носа.

Докато отговаряше, Слоун се премести така, че притисна бедрото си о нейното. Жестът бе тъй интимен, тъй познат, нещо, което тя се мъчеше толкова силно да забрави, но очевидно усилията ѝ не бяха достатъчни. Слоун мушна ръка в задния си джоб, извади носна кърпа и я подложи под носа ѝ. Натисна.

— Съжалявам за пуловера ти — рече Ана; имаше предвид кървавите петна.

— Не давам и пет пари за пуловера — рече Слоун; искаше му се да ѝ каже, че го интересуваше единствено тя, но не го направи, защото знаеше, че тя не би искала да чуе подобно признание.

Само секунди по-късно Харпър зави по двойната алея към дома си и Ана чу шума от друга спираща кола.

Харпър отвори рязко вратата си, сетне отвори и задната врата.

— Излизай — обърна се той към Слоун, тихо, но твърдо:

Слоун не помръдна.

— Няма да я оставя в това състояние — отвърна той също тъй тихо и също тъй твърдо.

— Не, ще я оставиш. Веднага. Или ще се наложи да си търсиш друг адвокат.

Тишина. Адвокатът срещу клиента си. Приятел срещу приятеля.

Ана бе тази, която намери решение на ситуацията. Отдръпвайки се от Слоун, тя го погледна и рече:

— Направи така, както той казва.

— Послушай я — настоя Харпър.

Мина секунда, втора, Слоун погледна приятеля си, сетне продължително изгледа Ана, след което излезе от колата.

— Закарай я у дома — рече Харпър към Мерилин. Повъзрастната жена се настави зад волана, запали двигателя и изкусно изведе колата от алеята. Само след броени мигове тя вече поглъщаше пътя, а къщата се смаляваше зад тях. Стиснала окървавената кърпа на Слоун, Ана не се обърна назад. Вече се ненавиждаше за проявената слабост.

В стаята се възцари неловко мълчание, нарушавано само от проскърцването на скъпа кожа и тиктакането на часовника. Слоун, с празна чашка в ръка, се бе изправил срещу камината и гледаше как голямата стрелка на часовника от стъкло и злато отмерваше неотвратимото време. Достатъчно количество от тази крехка субстанция бе изтекло, ведно с изпитото уиски, за да можеше да се притъпи ядът му. Но това не бе станало, той, ядът, гореше далеч по-силно от уискито, доказателство за пламенността на чувствата, които изпитваше.

— Искат ли да ме фраснеш, нали? — попита Харпър иззад писалището си.

Без колебание, все още загледан в полицата над камината, Слоун отвърна:

— Да.

За първи път в дълголетното им приятелство и десетките им несъгласия Слоун отговори по този начин. Всъщност, приятелството им бе олицетворение на привличането на противоположностите. Единственото нещо, по което имаха съгласие, бе да не се съгласяват един с друг — за политиката, религията, по всяка повдигната тема. Най-големи несъгласия имаха по въпроса за военните. Докато Слоун бе ревностен привърженик на Виетнамската война, Харпър изгори повиквателната си и се обяви за добросъвестен неин противник. И докато Слоун избягваше куршумите, Харпър подменяше подлогите в болниците за ветерани от войната. Ако Харпър бе някой друг, Слоун сигурно щеше да възнегодува от позицията му, но как би могъл да се раздразни от човек, който защитаваше единствено най-чистите си принципи и бе безупречно последователен?

Слоун въздъхна, опита се да пропъди гнева си, ведно със спомена за разтреперената Ана. Обърна се, втренчи се в приятеля си и каза:

— И какво толкова щеше да стане, ако бяхме останали няколко, минути заедно? Щяхме да бъдем тук, в твоя кабинет. Кой, за бога, би ни видял?

Със спокойствие, което провокира Слоун, въпреки решимостта му, Харпър се изтегна назад в стола си и рече:

— И ме питаш след всичко, което току-що стана? С тази преса и с всичките тези очи, които ни следят отвсякъде? А това, което може да стане, е да изгубиш процеса преди още да е започнал — спокойствието на Харпър малко се поразклати. — Повярвай ми, снимките, на които държиш Ана, ще се разпространят по-бързо от светкавица.

— И какво трябваше да направя? Да оставя пресата да я разкъса ли?

— Не, но ти и Ана не бива да изглеждате като любовници. Приятели — да. Съседи — да. Но любовници — не.

Слоун погледна приятеля си така, сякаш не можеше да повярва на думите му.

— Не говориш сериозно. Нима мислиш, че има някой в Кукс Бей — не, не, нима искрено вярваш, че има някой в целите Щати, който да не знае, че аз и Ана сме били любовници? Господи, всеки въпрос, който излезе из устите на репортерите, бе свързан именно с това! Те дори не се интересуваха от убийството!

— Мога да споря за целите Щати, но ще приема, че в Кукс Бей навярно наистина няма някой, който да не е чувал, че ти и Ана сте били любовници.

Слоун изглеждаше така, сякаш не схващаше накъде отиваше разговорът им.

— И какво имаш предвид?

— Нека се изразя с други думи. Ти и Ана не бива да изглеждате така, сякаш сте любовници и *сега*.

Въпреки всичко, Слоун изглеждаше объркан, като пате в кълчища.

— Един добър състав от съдебни заседатели може да изпита съчувствие към една двойка, която е съгрешила — обясни Харпър. — Всеки един от него е съгрешавал. Всички сме човеци и не сме

съвършени при това. Ала журито би искало да ви види двамата разкажани. Те биха искали да видят, че съжालявате за сторената грешка, така, както те са съжालявали за своите. Не биха приели вие двамата да парадирате с тази си индискретност. Още по-малко пък биха искали да приемат и най-беглия намек, че продължавате любовната си връзка. Една морална грешка е защитима, простима. Но ако съществуват повече, би ви оправдало само жури, съставено от дванайсет прелюбодействащи в *момента* заседатели.

— Но нашата връзка не продължава — рече Слоун.

— Няма значение дали продължава или не, след като журито *реши*, че продължава.

Слоун го погледна с невяра.

— Значи истината няма никакво значение?

— Не и в съдебната зала. Там не съществува понятие като абсолютна истина. Истина е само онова, в което успееш да убедиш съдебните заседатели.

Слоун изруга.

Харпър сви рамене и добави:

— Това е двояк процес. За начало обвинението ще се опита да убеди журито, че любовна връзка съществува. — И като въздъхна, Харпър рече: — Безпокои ме този Уебър. Възможно е след като те е видял да си тръгваш от къщата, да е видял и нещо повече.

Слоун не искаше да бъде произнесено нещото, което морякът евентуално бе видял.

— Обвинението не е ли длъжно да обяви какви показания ще даде Уебър пред съда?

— Длъжно е.

Изведнъж на Слоун му хрумна нещо.

— Мег знае.

— А, да, Мег. Е, истината е, че обвинението може би няма представа, че Мег знае, а дори и да подозира това, може би няма да поиска да я изправят на свидетелската банка. Близките обикновено са свидетели, на които не може да се разчита. Не са рядкост случаите на лъжесвидетелстване и превръщането на адвокатите в посмешище.

— Ами Кари? Тя би трябвало също да изпитва подозрение.

— Кари е една от онези редки личности, които виждат само онова, което искат да видят.

Слоун остави чашата си на полицата и поглади бутилката с монтиран в нея корабен модел. Подбираше думите си тъй внимателно, както бе работил и художникът, който бе направил галеона в бутилката; в крайна сметка заложи на простотата и честността. Погледна Харпър и каза:

— Искам да разбереш нещо от самото начало. Нямам намерение да се изправя на банката и да кажа, че съжалявам за случилото се между мен и Ана, защото не съжалявам.

Тишина, после подобие на смях от страна на Харпър — звук, който доказваше, че не иска да повярва на току-що чулото.

— Каж ми нещо, Слоун, нима ще използваш този процес, за да се самонакажеш за онова, което си мислиш, че се е случило в Бейрут?

Слоун въздъхна и се отпусна на стола пред писалището на Харпър.

— Гледай си закона. Не те бива никак за психиатър.

— Не е необходимо човек да бъде психиатър, за да разбере какво си си наумил.

С обезпокояващо безразличие и безразсъдство Слоун рече:

— Може би се самонаказвам за случилото се тук, в доброто старо градче Кукс Бей. Може би се самонаказвам за убийството на Джак Рейми.

Отново се възцари тишина. Този път тя бе тъй дълбока, че човек да се удави в нея. Двамата мъже се гледаха така, сякаш си вземаха мярката. Харпър бавно се изправи зад писалището си, отиде до бюфета и си наля питие.

— Ти смяташ, че съм виновен за убийството, нали? — попита той обърналия се с гръб към него Харпър. Отговорът на приятеля му бе да обърне чашата си.

— Хайде, Харпър, изплюй камъчето. И двамата знаем, че ме смяташ за убиеца. Нима самият ти не ми каза, че съм бил обсебен от Ана? — Той се засмя горчиво. — Аз дори не мога да произнеса името ѝ, без сърцето ми да трепне.

Харпър се обърна, подбираше думите си тъй грижливо, както го бе направил Слоун преди това.

— Не мисля нищо друго, освен че си ми приятел.

Отговорът му бе тъкмо онзи, който Слоун бе очаквал и тъй сладко-горчив, че веднага го прободеше. В същото време, когато изпита

луда радост — малко приятелства могат да се издигнат до такива висоти — той почувства също тъй и как бързо го настига потиснатостта. Приятелят му вярваше, че бе виновен. Или в най-добрия случай — не бе убеден в невинността му. Това откритие, направено още от самото начало, но вече изкристализирало в думите, го натъжи. Нещо у Слоун умря. Ала и тази смърт изглеждаше съвсем правдоподобна. В крайна сметка във всичко тук присъстваше смъртта — смъртта на един брак, смъртта на невинността, смъртта на един мъж на име Джак.

Веригата на крака му го принуждаваше да се тътри. Страхът, който се уголемяваше с всяка несигурна негова стъпка, караше сърцето му да бие лудо, а на челото му да избие пот. Бяха вече съблекли ризата му. Знаеше какво означаваше това.

Не мисли за това! Те могат да разполагат с тялото ти, но не и с ума ти. Играй играта. Мисли си за прохладните планини на Колорадо, мисли за чистата, бързотечна река, мисли за голямата пъстърва, която чака да бъде уловена. Да, голяма, пъстра пъстърва, опечена на лагерния огън.

Със съвсем безшумен тласък се отвори врата и той се изправи пред Безименния. Тримата други имаха имена — или поне Слоун смяташе, че това бяха имена, защото чуваше арабските думи да се повтарят често и мъжете комай отговаряха на тях — но не и началникът им. Типичен ливанец, както и останалите, с голяма грива гъста, черна коса, мъжът бе висок, строен и с празен поглед. Слоун не изпитваше почти никакви съмнения, че на този индивид му се харесваше да бъде инструмент на мъченията.

Не мисли за това! Мисли за планините, за реката, за пъстървата!

— Твоята страна те изостави, Капитане. Аз обаче ще те пусна да си вървиш у дома. Нямам желание да те задържам. Искам само едно име. Съобщи ми това име и ще бъдеш свободен.

— Върви... по... дяволите! — измърмори Слоун в тишината на спалнята си, решил, че ако само можеше да се събуди, щеше да бъде в състояние да спре онова, което щеше да се случи. Ала не можа. Никога

не бе успявал. Поне не и навреме, за да избегне повтарянето на кошмарите.

Дългата тръба се стовари върху ребрата му, изпращяха кокали, разкъсаха се мускули. Тръбата се стоварваше отново и отново, бяхтеше, трошеше.

Планините! Река! Пътърва! Планини! Река! Пътърва! Плат...

Слоун се надигна до седнало положение. Усети режеща болка в гърдите, която го накара да повярва, че наистина бе ударен, но сетне разбра, че се дължеше на учестеното му дишане. Застави се да вдиша полека няколко пъти. Изтри потта от челото си. Каза си да се успокои.

Както често ставаше, стените на спалнята сякаш тръгнаха към него. Той се бе научил да не се бори с кошмарите, а по-скоро да ги оставя на самотек. Тази нощ, обаче, те бяха особено злонравни, затова спусна крака от леглото, грабна анцуга си и го навлече. Сграбчи чорапите и обувките си, навлече и тях, завърза обувките с бързи, резки движения, като едва не скъса връзките. Затича се и блъсна входната врата. Почти не усети как се спусна по дървените стъпала на хижата, как прекоси малкия квадрат трева, как заскърца под нозете му покритият с чакъл път. Следваха наклонените стъпала, които водеха по скалистия склон към плажа. Макар че беше тъмно, Слоун взе стъпалата уверено, воден от натрупания опит. Често ги бе преминавал в мрачни, безлунни нощи. Първите му стъпки потънаха във влажния пясък и това го принуди да вложи повече усилие в бягането. Прасците му запламтяха от напрежение. Ала в това време вече нищо друго нямаше значение, освен тичането, от това, че бе свободен — освободен от миналото, от настоящето, от несигурното бъдеще.

Докато бе спал, бе завалило — съвсем слаб дъждец, който го намокри. Отделни ивици сива мъгла, досущ като скрити зад сенките воайори, наблюдаваха самотното му бягане. Продължи да тича, а необузданото море му шепнеше окуражителни думи, фарът хвърляше кодираните си бляскави сигнали зад гърба му.

Както при залез светлината им ставаше все по-слаба и по-слаба, докато той не се насочи право към мрака на края на света. И въпреки това Слоун не се поколеба. Все още стъпките му бяха уверени.

Той интуитивно бе поел към Ана.

Профуча край купчина покрити с лишеи скали, заобиколи едрите балвани, прекоси горичката, която стигаше досами водата. Тук

тъмнината го погълна още повече, а шумът от стъпките му се изгуби почти напълно, погълнат от окапалите листа и борови иглички, от силната миризма на земя. Излезе бързо от китката дървета и отново затича по открит плаж. Соленият мирис на морския въздух, усойният, рибен аромат на морския живот, го удари право в лицето, ведно с осъзнато безразсъдство на това, което правеше. Нима Харпър днес не му бе казал да се държи надалеч от Ана? Нима адвокатът му не бе обяснил търпеливо, че успехът на защитата им можеше да зависи и от това дали стоеше настрани?

В крайна сметка Слоун не разбра дали предупрежденията на Харпър или болката от шева на хълбока му го накара да спре, но спря. Дишаше ускорено, неравномерно, сложи ръка върху изтръпналите от болка ребра и падна на колене. Покритото с пяна море се вълнуваше около него, мокреше го, охлаждаше го, напомняше му за първия път, когато бе видял Ана. Тя стоеше, нагазила до глезени в същото това море.

Тогава бе още ранно лято — една юнска утрин, увенчана от пастелния изгрев и пъргавия бриз. Бе утрин, която изигра решаващата роля за поврата в живота му. Каква ирония — бе изминал толкова път, преди да разбере, че предприема най-опасното пътешествие.

ШЕСТА ГЛАВА

Юни

Когато забеляза жената, Слоун замръзна на място. През последните няколко месеца бягаше по този плаж всяка сутрин и никога досега не бе срещал тук друго човешко същество. А ето че това се случи и бе малко обезпокояващо, защото разрушаваше илюзията му, че бе сам на този свят. Да бъде сам в собствената си компания, да слуша само вътрешния си глас — това бе отдавна закъснял оздравителен процес. Напоследък се чувстваше по-добре, нещо, за което трябваше да благодари на Харпър. Ако дългогодишният му приятел не бе настоял да дойде при него в Кукс Бей, той може би още щеше да кръстосва страната в състояние на емоционален хаос. И все пак, още бе далеч от пълното си възстановяване, а и част от него възропта срещу натрапването на тази жена на *неговия* плаж.

Гледаше я как стои до глезени в пяната на прииждащия прилив, как подскача в някаква забрава. Водата се плискаше по крачолите на белите ѝ джинси, навити почти до коленете. Слоун от опит знаеше, че по това време на утринта водата е студена, а и жената го доказваше, защото се бе обгърнала с ръце, облечени в черен пуловер. Масленожълт шал бе обвил шията ѝ, краищата му плющяха на хапещия бриз. Вятърът рошеше гъстите ѝ, златни къдри, които блестяха като скъпоценности под силното, топло слънце.

Изведнъж жената се наведе, мушна пръсти във водата и взе нещо. Огледа го, намръщи се — дори и от разстояние Слоун видя, че ъгълчетата на устните ѝ се спуснаха надолу — сетне го върна отново в морето. След това жената излезе от водата, отмахна къдрите от челото си и се зае със сериозно претърсване на плажа. За броени секунди тя събра няколко предмета от пясъка, ала ги изхвърли всичките, пак с очевидно презрение и разочарование.

Слоун се досети, че търсеше раковини и реши, че не бе избрала най-подходящото място за това. В този район имаше няколко пясъчни плажа, ограбвани от алчното море. Съвсем малко разновидности

раковини се изхвърляха на брега — най-вече черупки от раци, миди и стриди, а и те бяха повечето парчета. Понякога черупка от яйце на морска лисица или някой морски таралеж се намираха сред купчините бели, прилични на корали водорасли, или пък някой сьонгер, но обикновените черупки далеч надхвърляха необикновените.

Тъй като не искаше тя го види, че я гледа, Слоун се прикри зад купчина лъскави, сиви скали. Приличаха му на отдавна излезли на сушата делфини. Беше си измислил и приказка за тях. Някой милостив бог, вместо да ги остави да умрат, ги бе превърнал в неодушевени образци на красотата. Зад този паметник на природата се криеше заливче, прикрито от още скали и от висок каменен бряг, който стърчеше досами морето. Това бе уютно местенце, където Слоун често идваше, за да се отърве от клаустрофобичните покои на къщичката на фаропазача.

Без да се обезкуражи от невзрачния си добив, жената продължи да търси, поглеждаше тук и там из едрия пясък и оплетените водорасли, изхвърлени на брега. От време на време вземаше някоя раковина, но след като я разгледаше, я хвърляше обратно. После продължаваше нататък и повтаряше същия процес отново и отново.

Слоун предположи, че търсеше цели раковини. В един момент, когато разрошените ѝ от вятъра къдри не пожелаха да се отмахнат от челото ѝ, жената свали шала от шията и го върза на главата си. По цвят съвпадаше напълно с цвета на косата ѝ.

Постепенно, докато утринното небе се изпълваше с цветовете на изгрева — перлено розово, дълбоко синьо, меко лилаво и с ивици канелено кафяво — Слоун осъзна, че тази жена не бе заета с някакво празно, безсмислено търсене. По-скоро тя извършваше някакво свещенодействие, бе отдадена на някаква пречистваща мисия. Целеустремена, тя изглежда не можеше да се примири, докато не намери желаната раковина. Слоун можеше само да се почуди на мотивираността ѝ, макар и да се питаше защо нещо — нейната напрегнатост ли, ритуалистичната ѝ отдаденост ли? — го караше да продължи да я наблюдава.

Жената продължи да търси, макар все по-често да поглеждаше часовника си. Слоун предположи, че трябваше да бъде някъде в уречен час и че времето ѝ свършваше. Къде ли трябваше да отиде? И дали трябваше да си замине, преди да е намерила цяла раковина? Отговорът

на втория му въпрос дойде след малко. Тя рязко се наведе, взе нещо от пясъка и го разгледа върху разтворената си длан. Изражение на чиста наслада — не, просто на детински темперамент — пробяга по лицето ѝ. В следващия миг тя затвори ръка, притисна я до гърдите си, малко над сърцето. Ако Слоун не бе наясно, то той лесно би се заблудил, че в този миг морето я бе дарило с най-рядка ценност. Странно, но той също изпита тръпката на радостта, сякаш сам бе получил някакъв подарък. Мина му през ума, че този подарък бе видяната от него наслада на жената.

Каква странна мисъл.

Колко обезпокоителна и странна мисъл. Тази жена бе напълно непозната, може би никога повече нямаше да я види, което го устройваше. Беше свикнал с изолацията си, с наложеното от самия него усамотение. Не желаше нищо — дори и спомена за радостта на някаква непозната от едно просто удоволствие — да смущава самотното му съществуване.

С тази мисъл в главата той пое към фара. По целия път обратно обаче не можеше да се отърси от чувството, че току-що бе станал свидетел на нещо необичайно.

Без да усеща, че не бе сама, Ана погледна часовника си. Оставаха само минути до седем, затова тя набързо нахлузи маратонките, разви крачолите на джинсите си и пое бързешком по късата пътека, която пресичаше гората и водеше до къщата. Трябваше да побърза, за да успее да приготви закуската навреме. Да се храни по определен режим бе много важно за диабетика — макар Джак изобщо да не се бе погрижил да поеме тази отговорност спрямо заболяването си. Като си помисли за миналото, тя се запита дали вината за това не бе и нейна.

Отвори ръка и разгледа раковината, сякаш отговорът се криеше в нея. Нямаше го обаче. Раковината лежеше безмълвна върху дланта ѝ. Бяла и в кафеникавосиво, с вълнообразни извивки, изваяни в нежни, но здрави люспи, тя бе малка, но безупречна. Целостта е най-важното, основното нещо. Търсеше само онези раковини, които бяха устояли цели изпитанията и безмилостните атаки на морето. Искаше само онези, които бяха оцелели.

Оцеляване. За съжаление тъкмо в това се състоеше животът. Понякога си мислеше колко бе несправедливо, че не ставаше дума за

нещо повече, но така стояха нещата. Беше се специализирала в изкуството на оцеляването, особено след удара на Джак. След като последната частица от достойнството му бе открадната от крадец, приел образа на парализата, той се бе отпуснал както никога досега. За пръв път Ана се почувства близо до критичната точка. Ирония на съдбата — не болестта, нито причинените от нея усложнения, бяха изтънили нервите ѝ до краен предел. Не бе дори и това, че той намираще отдушник на отчаянието си тъкмо в нея, а по-скоро ставаше дума за това, че се бе скрил в свят, в който тя не бе добре дошла — правеше го от години, но това особено се засили след удара. Отказът му да сподели болката си я нарани дълбоко. Тя бе приела брачната клетва насериозно. След като се бяха събрали да делят и добро, и зло, в болестта и здравето не се съдържаха чувства, към които тя би подходила с безразсъдство. Макар и през всичките тези години да се бе чувствала емоционално онеправдана, тя си остана, оставаше си и щеше да си остане до рамото на мъжа си. Дългът и честта го изискваха. Нещо повече, въпреки сериозните му усилия да убие чувствата ѝ към него, частица от нея, онази частица, обитавана от красивите спомени, все още го обичаше. Въпреки това обаче в тази слънчева юнска утрин не ѝ се прибираще у дома. Не искаше отново да се изправи лице в лице с отхвърлянето.

След като премина под надвисналите клони, на дърветата, пред нея се показва къщата, която бяха наели. Тъй като бяха пристигнали късно предишната вечер, тази сутрин ѝ бе предоставила възможността да огледа за пръв път истински сградата. Макар и проста, донякъде недодялана като проект и дух, в нея имаше няколко очарователни черти — тухлена камина, мансарден покрив, дорийски колони, които поддържаха малкия навес над входа. Когато Кари бе почнала да претърсва града в търсене на къща, тя трябваше да се съобразява с три критерия: да е относително голяма; да има дървени подове, но които да може да се движи инвалидна количка, и да бъде близо до морето — колкото по-близо, толкова по-добре. Кари бе открила къща, която отговаряше на всички изисквания.

Най-много от всичко Ана харесваше местоположението ѝ. Съчетанието на гора и море създаваше усещане на уединеност, което много ѝ допаднаше. Харесваше ѝ също и онова, което морската сол и вятърът бяха сторили с къщата. Беше стара, обветрена, от което

дъските на обшивката ѝ, грозно кафяви, докарани до още по-грозно сиво, изглеждаха сякаш бяха изпитали божия гняв. Едно връз друго, къщата далеч не бе красива, но досущ като раковината в ръката ѝ, като самата Ана, тя бе оцеляла.

След като взе по няколко стъпала наведнъж, Ана влезе в къщата от задния вход. В преддверието свали шала, остави смачканите къдри да се спуснат свободни и изу полепналите с пясък маратонки. Не си направи труда да обуе нещо друго, а зашляпа по чорапи през трапезарията към кухнята. Постави раковината на перваза и се зае да приготвя закуска.

След няколко неуспешни опита — щеше да ѝ отнеме известно време, докато научи къде се намираше всичко — тя успя да свари кафето. Сетне, благодарна на Кари за това, че тъй цялостно, тъй умно бе заредила килера, Ана напълни две купи овесени ядки, покривайки всяка с пресни, яркочервени ягоди. После идваха двете чаши мляко. Тъкмо вече поставяше всичко върху два подноса, когато чу зад гърба си шум. Обърна се.

— Как върви закуската? — попита Кен Ларсен. Макар и да се бе запознала с него само преди час, Ана бе харесала болногледача, когото Кари бе наела. Беше нисък, може би нямаше метър и шейсет, с мускулести ръце, широк гръден кош и купа гъста, чуплива, кафява коса. Притежаваше също така чифт усмихнати кафяви очи и победоносна усмивка. Но по-важното бе, че изглеждаше способен и компетентен. Спазвайки точно разписанието, той бе пристигнал точно в шест, беше направил на Джак инжекцията инсулин и бе подтикнал Ана да направи ранната си разходка, за която бе споменала. В крайна сметка тя имаше половин час за убиване, преди да трябваше да сервира закуската.

— Почти е готова — отвърна Ана и отново погледна часовника си. Бе закъсняла с почти петнайсет минути.

— Той каза, че умира от глад.

Ана знаеше, че Джак бе написал бележка, че е гладен. Освен това подозираше, че не бе толкова гладен, колкото заявяваше. По-вероятно съпругът ѝ знаеше, че бе закъсняла с няколко минути. Можеше да се обзаложи десет към едно, че след като му занесеше закуската, той щеше само да я човъркне оттук-оттам.

— Е, аз тогава да тръгвам. Искате ли да му отнеса закуската?

— Не, няма нужда. Ние винаги се храним заедно.

Споделената трапеза бе един от малкото ритуали, които продължаваха да спазват. Ана не бе много сигурна защо се придържаха към този. Може би истината се състоеше в това, че тя се придържаше към него. Може би не желаше да се откаже и от този последен символ на нормалния брак, въпреки че той бе престанал да е нормален. Опитваше се да разчупи потискащото мълчание с бръщолевене, ала често се чудеше дали нейната жизнерадост не се струваше и на мъжа ѝ тъй притворна, както и на самата нея, чудеше се и защо си даваше тези усилия.

Кен кимна, сякаш разбираше много добре, и добави:

— Само ще се възползвам от възможността да сменя чаршафите и да приготвя уредите за упражненията.

Ана се почувства длъжна да отвърне:

— Той навярно няма да бъде най-послушният пациент, който сте имал.

Кен се усмихна.

— Оставете на мен това безпокойство.

След всичко онова, което трябваше да направи, предложението на болногледача ѝ се стори като най-доброто предложение, което бе чувала от маса време насам.

— Мислех, че си гладен — каза Ана десет минути по-късно.

Джак, потънал в инвалидния си стол, докаран до масичката, я изгледа над купата ядки. Гледаше жена си със стоманеносиви очи, които изглеждаха необичайно ясни, забележимо потрепващи на фона на очевидната неподвижност на тялото му. Бе очаквал забележката ѝ. Онова, което не бе чакал, бе слънцето, което нахлуваше през прозореца тъй ярко, че осветяваше косата на Ана тъй силно, че я превръщаше в яркожълт пламък. Десетки къдрици, всичките пламнали с удивителната енергия, се люлееха около сърцевидното ѝ лице. Още преди да успее да се спре — той бе привикнал да спира спомените, преди да са се развили напълно, особено спомените за жена му — той си спомни за това как тези къдри се стичаха между пръстите му. Спомни си как упорито можеха да прилепват тези къдри, колко меки и податливи можеха да бъдат в ръцете на любовника, колко свежо и

слънчево топло ухаеха. Споменът, дошъл както винаги сякаш отникъде, от някакъв несъществуващ свят на прогонени мисли, го изненада, ядоса го.

Как можа да допусне да си припомни нещо тъй болезнено? Не си даде труда да си отговори. Защото това също можеше да се окаже болезнено. Вместо това се опита да направи мислена оценка на реалността. А реалността се състоеше в лъжицата, залепена към дясната му ръка, определено неромантичното и с болничен вид легло, в което спеше, пелената, която носеше в случай, че не успееше да стигне навреме до тоалетната, бележника и писалката, превърнали се в единственото му средство за комуникация. Посегна към бележника с лявата си ръка, замислен, докато пишеше бавно, с мъка, каквато изпитваха всички десничари, на които се налагаше да пишат с лявата, за това, че Ана би предпочела той да отговори. Нямаше обаче намерение да чува собствения си глас. Напоследък от гърлото му излизаше непознат, увреден, пречупен глас.

След като приключи с краткия си отговор, той зачака Ана да обърне бележника към себе си и сама да отговори, който бе следният:

— Предполагам, че ягодите са много сладки.

Джак сви рамене, като при това нагоре се издигна само лявото му рамо. От удара дясната му страна се бе парализирала, но след известно време подвижността му се бе възстановила отчасти. Въпреки това, обаче, и най-простите неща — например да свие рамене — си оставаха непостижими.

— Трябва да ядеш, Джак — рече Ана и додаде: — Да изгреба ли ягодите?

Джак бързо кимна. Истината бе, че ягодите не бяха лоши, а че той се бе оттеглил в онзи ъгъл, в който бе изживял по-голямата част от живота си — или поне онова, което се броеше за негов живот.

Ана махна плодовете от купата и каза.

— Кен допада ли ти?

Кен, който бе приключил с подмяната на чаршафите, ги бе отнесъл в пералното помещение. Джак подозираше, че нарочно ги бе оставил за известно време двамата с Ана сами.

Джак пак кимна бързо, сякаш да рече, че болногледачите до голяма степен си приличаха.

— Силно го препоръча доктор Гудман. Очевидно е специалист в обслужването на хора, пострадали от удари.

Пострадал. Джак мразеше тази дума, макар да знаеше, че нито една не подхождаше по-добре. Той *наистина* бе жертва, жертва на безчувствения екот на смъртта. Диабетът бе дошъл сякаш от никъде, нямаше данни за наследственост, чрез които да бъде предугаден. Като тийнейджър си нямаше и представа за проклятието си. В началото се преструваше, че нищо не се бе променило, че си бе все същият човек, който е бил винаги, но болестта бавно и коварно казваше друго. При всяко припомняне за това той избухваше, макар да знаеше, че не нараняваше никого другиго, освен себе си.

А истината бе, че той искаше да се самонаранява — за това, че бе човешко същество, за това, че имаше диабет. Това бе невероятна глупост. Мислеше си, че иска да накаже себе си за това, че продължаваше да има мечти, желания, пориви. Защо и тези неща не бяха повехнали ведно с тялото му? Защо бяха постъпили тъй злонравно — да се запазят при непрекъснато влошаващото се състояние на тялото му? Защо продължаваше да желае най-обикновени неща, след като не бе в състояние да ги постигне? Дори и сега копнееше да люби жена си, макар че това бе невъзможно от години. Дори и сега му се искаше тя да го люби, да изпита нежни чувства към него, макар да не бе повече в състояние да си върне нейната любов. Нямаше място за любов там, където човек бе погълнат от омразата, от гнева и страха.

— Мисля, че къщата ще е удобна. По-голяма е, отколкото се бях надявала. Кари каза, че тя току-що се била появила на пазара.

Джак остави жена си да говори, без да си дава труда да отговаря. Никой вече не изискваше нищо от него. Съзнаваше, че тя се опитваше единствено да прогони мълчанието. Често се питаше защо правеше тези усилия, може би за нея бе важно да запази поне някакво повърхностно подобие на нормални отношения. Може би още по-гозна бе истината, помисли си Джак, докато се опитваше да поднесе лъжицата до устата си, без да излее съдържанието ѝ, че освен дете искаше да нарани себе си, той искаше да нарани и Ана. В крайна сметка тя се бе запазила цяла, докато той с всеки изминал ден приличаше все по-малко и по-малко на човешко същество. Тя си остана жизнена и, още по-важно — тя бе свидетелка как той изгубваше

своята жизненост. Дори грижите ѝ за него трябваше да съответстват на тази загуба — нещо, което за него бе унижително и оскърбително. И през всичкото това време тя си оставаше привлекателна и желана. През цялото време бе останала неотлъчно и без да се оплаква до него.

Света Ана, светицата патрон на съпрузите, които се държаха като кучи синове! Но, мили боже, нима тя, нима всички не разбираха колко се боеше той? Боеше се от нов удар, боеше се, да не би да стане още по-немощен. Един мъж, който бе тъй зависим. Мъж, който можеше да понесе толкова много унижения.

— ... и морето.

Джак вдигна очи.

— Плажната ивица е наистина много приятна. И не е никак далеч. Ще трябва да намерим начин да те водим дотам.

Джак положи дясната си ръка на масата, взе бележника и написа по стенографската система, която сам бе въвел:

— „Пркл. гол. неприятности.“

— Не, няма да е така. Някой следобед, след като се е постоплило, ще накарам Кен...

Джак стовари свитата си в юмрук лява ръка върху масата. След удара това бе действие, което трябваше да изразява моменталния му негативен отговор. И както винаги, Ана се сепна. Джак го забеляза по разширилите се очи, по трепването на раменете ѝ. Веднага съжали за грубия си отговор и отново задраска в бележника: Мога чувам морето. Това стига.

Ана преглътна, въздъхна и рече:

— Както кажеш.

Джак възненавидя тона ѝ — изведнъж преминал от оживлението към примирената мрачнота. И той веднага насочи омразата там, където трябваше — към себе си. Пак използва бележника си: „Опитай рзбреш, не ща сздвм главоболия“.

— Ти не си главоболие, Джак — промълви тихо Ана и пресегна, за да отмахне няколко непокорни кичура кестенява коса от челото му.

Ала преди да успее, той извърна глава. Ръката на Ана се спря на половината път, остана така няколко секунди, след което тя я спусна.

Без да пророни нито дума повече, тя стана и излезе от стаята.

Проклятие! — помисли си Джак. — *Нека бъда проклет!*

Той удари с юмрук по масата — веднъж, дважд — ясен сигнал, че я молеше да спре. Ана обаче не спря. Неочаквано в спалнята отекна шумът от разбиваща се о пода чиния.

Само заради рефлексата и заради нищо друго, Ана се обърна. Мълчаливо вдигна строшената купа и събра разпилените овесени ядки; млякото капеше от масата като снежнобял дъжд. Погледът ѝ бавно се насочи към Джак.

Той се запита дали тя можеше да се досети, че сърцето му биеше лудо, че дланите му бяха овлажнели, че съжаляваше за това, че я бе засегнал — отново. Почуди се дали знаеше колко много му се бе искало тя да го докосне, толкова много, че не пожела да рискува да го приеме.

Когато Кен Ларсен се появи на вратата, двамата още се гледаха един друг — две наранени същества.

— Чух удара и...

С подвеждащо спокойствие Ана рече:

— Случи се малък инцидент.

Вдигнала високо глава, с брадичка, която сякаш казваше, че би могла да понесе и евентуален нов удар, тя излезе от стаята.

Джак я изгледа, мислеше си, че я тласна с още една стъпка към светостта.

Ана се изправи пред кухненския прозорец. Не изпитваше абсолютно нищо. Винаги бе така, когато Джак я засегнеше. В началото усещаше болка, сетне, не по свое желание, тя се оттегляше дълбоко в себе си, където за чувствата входът бе забранен. Разходките, които интуитивно знаеше, че щеше да предприеме, продиктувани от нуждата ѝ да оцелее, винаги ѝ бяха коствали по нещичко, оставяха я още понизена. Искеше ѝ се морето да я зареди отново, ала в същото време се боеше от това. Толкова време бе минало, откакто бе изпитала някакво чувство. Толкова време.

Зърна раковината на перваза, взе я и я вдигна в стиснатия си юмрук. Острите ѝ ръбове се забиха в плътта — болка, която тя приветства с добре дошла. Не се опита да си обясни защо бе тъй важно — не, съществено важно — да почувства нещо физически: тръпчивият хлад на морето в ранната сутрин, лекият дъждец, който обливаше вдигнатото ѝ нагоре лице, болката от прекалено силно стиснатата раковина.

Тя разтвори ръка и разгледа раковината. Макар и да бе цяла, сякаш преживяла безпощадността на нехайното, понякога свирепо море, тя въпреки това бе само половината от цялото. Стридената черупка се състоеше от две свързани една с друга огледални части. За Ана тя олицетворяваше върха на оцеляването, защото малко такива раковини можеха да издържат на постоянното блъскане на разбиващите се вълни. Намирането на такава раковина това лято се бе превърнало в нейна цел.

Интересно, но тя понякога се чудеше дали в желанието ѝ да има такава раковина, не се криеше и нещо друго. Може би то се състоеше в това, че тя символизираше и отношенията, които можеха да съществуват между мъжа и жената. И макар този символ да не можеше да се приложи към нейния брак, тя може би искаше да повярва, че тези отношения можеха не само да преодолеят бедите, но и да излязат от тях по-силни. Може би искаше да повярва, че някъде хората бяха заети единствено с това да се обичат един друг. Ана остави раковината на перваза. Докато го правеше, забеляза, че върху дланта ѝ пламтеше една-единствена капчица кръв — тъмночервена сълзица. Символ на живота, тя би трябвало да вдъхва увереност. Още веднъж бе преживяла индиферентността на мъжа си. Ала не, поради това, че не можеше сама да оплаче себе си, тя си помисли, че някой друг плачеше за нея, за всичко онова, което тя жертваше, само и само да оцелее.

До края на първата им седмица в Мейн Ана не успя да намери нито една раковина с двойна черупка. Нещо повече, бе започнала да осъзнава, че този плаж бе всъщност доста гол. С всеки изминал ден удължаваше разходките си по пясъчната ивица — онова там, в далечината, фар ли беше? — ала усилията ѝ бяха възнаградени съвсем нищожно. На втората сутрин, след като започна издирванията си, тя намери още една половинка от стридена раковина. В сряда откри малка, досущ като на охлюв черупка с нежни извивки. В четвъртък и петък обаче нямаше съвсем никакъв късмет. Всичко, което намери, бе строшено или нащърбено. И макар да съзнаваше, че бе глупаво, не можеше да не изпита дълбоко разочарование.

Поглеждайки часовника си за десети път онзи петък, тя въздъхна дълбоко и сантиментално. Трябваше да се върне в къщата. *Веднага.*

Както винаги я обзе угнетяващо чувство, което съпроводи мисълта ѝ за завръщане у дома, въпреки че се опита да се обнадежди от факта, че вечерта щеше да пристигне дъщеря ѝ. Да, един чудесен уикенд с Мег — тъкмо от това се нуждаеше сега.

Онази петъчна сутрин Слоун гледаше как Ана си отива от плажа. Всъщност, той я бе наблюдавал да си тръгва всеки ден тази седмица. Нямаше и представа защо се бе върнал на плажа във вторник. Като си лягаше в понеделник вечерта, нямаше подобно намерение. Просто се улови, че на сутринта стана и затича пак към мястото, където бе видял русокосата непозната, която, както бе заключил, бе наела близката къща. Тогава се бе опитал, опитваше се и сега, да се убеди, че не това бе мотивирало завръщането му. В крайна сметка тя бе нарушила уединението му. В крайна сметка, тя бе нашественичка в неговия плаж. Ако трябваше обаче честно да обясни мотивацията си, то тя навярно имаше нещо общо с нейното радостно изражение, когато бе намерила раковината. Никога не е бил свидетел на такова върховно щастие, а фактът, че негов източник бе едно тъй дребно нещице, го бе заинтригувал. Що за жена бе тази, която можеше да изпита такова всепоглъщащо удоволствие от нещо тъй невероятно малко?

От друга страна, що за жена ще е тая, която ще се разочарова толкова силно, когато не намери раковина? И вчера, и днес не намери и разочарованието ѝ бе съвсем очевидно. То се мержелееше като злокобен облак в слънчев ден. Той самият бе изпитал разочарование, като нея, и това му бе напълно непонятно. Сякаш нейното разочарование бе станало и негово.

Стегни се, Маршъл. Та ти дори не познаваш тази жена.

Въпросът за самоличността ѝ все още бродеше из съзнанието му, когато отиде в смесения магазин на Гудж. Всеки петък той по навик пазареше продукти за идващата седмица. Тъй като се задоволяваше с малко, не виждаше смисъл да пътува до големите супермаркети в Камдън и Рокпорт. Освен това му харесваше старомодността на магазинчето старият под, който поскърцваше при всяка стъпка, нашареният с белези тезгях, върху който бе кацнал старовремски касов апарат, белият дребен пудел, проснал се на пода, досуц като локва, ароматът на печено кафе. Единственото нещо, което не харесваше особено, бе собственичката. Инес Гудж бе странна птица, която, освен ако не грешеше, знаеше всичко, случващо се в града.

След като постави хляба, млякото и яйцата върху тезгяха до другите си покупки, Слоун се усмихна и я поласка:

— Кафето мирише хубаво.

Инес Гудж, пристегнала косата си в такъв стегнат кок, че заплашваше да издърпа и ъгълчетата на очите ѝ, отвърна превзето, точно и с неоспорима гордост:

— Прясно опечено, току-що смляно.

— Тогава просто се налага да взема четвърт кило — рече Слоун.

Изражението на Инес подсказваше, че не бе ни най-малко изненадана, дето клиентът ѝ не можа да устои да купи от кафето. Пристъпи с поскърцащите си високи обувки към кафемелачката и рече:

— Обикновено колумбийско кафе. Не е от онези модни боклуци, които някои се опитват да пробутат вместо кафе. А не е и декофеинизирано.

— Не мога да устоя на подобно нещо — засмя се Слоун.

Инес изсумтя: *знам, че не можеш да устоиш.*

— Пък и изобщо не обичам декофеинизираното.

Ново изсумтяване: *естествено, че не го обичаш.*

Междувременно Инес бе изтеглила четвърт кафе, бе го метнала на тезгяха и бе започнала да инкасира покупките на Слоун.

— Знаете ли най-близката до фара къща?

Инес се сепна.

— Къщата на О'Брайън? Или беше на О'Дей? Никога не мога да запомням имена на тези хора.

Слоун бе готов да си промени мнението: може би не бе чак такава клюкарка, за каквато я бе сметнал, ала тя не се помая да се прояви като професионална.

— Няма значение чия е, сега за лятото са я наели семейство Рейми — това тя обяви с абсолютна увереност, докато сборуваеше сумата. — Нали знаете, братът на Кари Рейми. — Тя изцъка с език. — Горкият човек. Получил е удар. Не може да върви, не може да говори. Роден е тук, в Кукс Бей. Прадядо му — намръщи се тя, — или може би е прапрадядо му? Както и да е, той е от основателите на града. Добро семейство. Добри католици. Да, наистина... добро семейство... горкичкият човек... и каква храбра съпруга.

Съпруга.

Слоун не се изненада, като чу думата. В края на краищата повечето от жените на възрастта на русокосата бяха омъжени, но дори и да не беше, той не бе ни най-малко заинтересован да търси връзка. Беше прекалено зает да туря в ред собствения си живот, за да се главоболи да търси в него място и на друг човек. И все пак, образът на непознатата долиташе в съзнанието му — златистата ѝ разрошена коса, лицето ѝ, озарено от радост, когато намери раковина, самата раковина, стисната в юмрука, който тя притисна към сърцето си.

— Трийсет и два долара и дванайсет — обяви Инес Гудж и прекъсна грубо мислите на Слоун.

Той бръкна за портфейла си, а тя се зае да пъха в торби покупките му. За броени секунди той постави парите на тезгяха, прибра портфейла си и взе двете торби.

— Благодаря — кимна той и се запъти към вратата.

— Защо се заинтересувахте от семейство Рейми?

Слоун се обърна.

— Аз... въз... — стори ми се, че видях някого на плажа.

Инес Гудж кимна, сякаш в думите му имаше смисъл. Сетне, с тон, отново изпълнен със съжаление, тя повтори:

— Хубаво семейство... горкият човек... каква храбра жена.

Хубава жена, помисли си Слоун, изненадвайки себе си с това признание и все пак с готовност прие предположението, че човек би трябвало да е сляп, за да не забележи красотата ѝ. Някъде дълбоко в съзнанието си обаче той взе решение повече да не ходи да я гледа. Докато стигне до хижата на фара, това решение вече бе извървяло пътя от дълбочината на съзнанието му до неговата повърхност. В крайна сметка бе едно разумно решение и той твърдо го отстоя през целия ден.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Слоун намери малката раковина, чиято вътрешност бе сякаш обагрена във всички цветове на дъгата, си рече, че няма никакъв избор. Беше морално задължен да направи така, че *тя* да я получи. По-удобно му бе да пренебрегне факта, че се бе зарекъл повече да не се занимава с тази жена, *омъжената* жена, наела онази къща. Самозалъгваше се, че не бе бягал съзнателно със сведени надолу очи, в търсене на заровеното богатство из пясъка.

Ускорил крачка, опитвайки се да изпревари изгряващото слънце, той достигна онова плажче, където тя се появяваше всеки ден през тази седмица. Ако се придържаше стриктно към разписанието си, щеше да пристигне някъде към шест и половина, щеше да търси раковини, сетне, към седем, щеше да се втурне към къщата. Слоун погледна часовника си. Показваше шест и четиринайсет минути. Огледа се къде да остави раковината и реши да я пусне край изхвърлено от морето дърво с надеждата, че тя ще я забележи, без да й изглежда, че работата е нагласена. После се отправи към обичайното си скривалище.

Мина шест и двайсет. Шест и двайсет и пет, шест и трийсет. Трябва да пристигне всеки миг, помисли си Слоун, усещаше как се заражда приятното чувство на очакването. Колкото и да бе странно, той бе започнал да се чувства свързан с тази жена. Като я гледаше, като споделяше радостта ѝ при намирането на раковина и разочарованието ѝ, когато не успееше, у него се породихо някакво родство — може би приятелство? Налагаше се непрекъснато да си припомня, че бяха непознати, че дори не знаеха и имената си, че може би тя щеше да се ядоса много, ако разбере, че той нарушава уединението ѝ.

В седем без двайсет Слоун вече бе склонен да допусне, че тя нямаше да се появи. Десет минути по-късно допускането се превърна във възможност. В седем часа — часът, в който тя обикновено си тръгваше от плажа, възможността се превърна в реалност. Нямаше да дойде. Толкова просто и ясно. Приятното му чувство на очакване се

превърна в чисто разочарование, тъй силно, че го разтревожи. Остави раковината (може би щеше да дойде по-късно) и се отправи към фара, мислеше си, че така е по-добре. Прекалено силно се бе увлякъл по хубавата непозната. А ако трябва да бъдем по-точни, тя бе навлязла прекалено много в живота му.

Да, помисли си той, ще я остави сама да си намира раковините. Не му влизаше изобщо в работата. Тази раковина изобщо не му бе работа. И той отново пренебрегна факта, че се самозаблуждава. Пренебрегваше факта, че дори и да станеше потоп или да нахлуеше приливът, той пак щеше да се яви, рано-рано, още на следващата сутрин, с нова раковина, стига да я намери.

Беше почти осем, когато Ана се отправи към плажа. Беше ѝ се искало да отиде по-рано, но не успя. Уикендите бяха непредвидими сами за себе си. След като болногледачът почиваше в събота и неделя, грижите за Джак се стоварваха изцяло върху нея — както и нощните дежурства през цялата седмица. След удара му тя вече не помнеше какво бе човек да спи през нощта. Ставаше поне три или четири пъти да го нагледа, понякога го намираше буден, ала по-често подозираше, че се преструваше, на заспал. През уикенда Мег ѝ се бе притекла на помощ и това бе причината да намери малко време и за себе си. След закуската Мег бе настояла тя да проведе обичайните рехабилитационни процедури на баща си. Ана ѝ бе позволила, просто защото знаеше, че Джак щеше да положи повече усилия с дъщеря си, отколкото с нея.

Тази мисъл породя пареща болка, но, както винаги, Ана превключи на режим оцеляване и болката скоро стихна и ѝ позволи да се съсредоточи върху топлината на слънцето, на знойната съблазън на ромонящото море. Вдигна лице, за да почувства солената му песен, остави се тоновете ѝ да облеят лицето ѝ и да проникнат дълбоко в душата ѝ. Потрябваха ѝ само минути, за да разбере, че тази събота океанът възнамеряваше да бъде хапещ и злонравен. Обходи района, окупиран от гладни чайки, ала целият ѝ добив бяха шепа нацърбени черупки, които захвърли в морето с една въздишка. Никога нямаше да намери истинска двойна раковина по този начин. Тъкмо бе решила да се завръща в къщата, когато забеляза дървото, изхвърлено от морето. Може би ако то бе изхвърлено през нощта, съществуваше възможност морето да бе изхвърлило и някоя раковина. Ана още не бе приближила

много до дървото, украсено от разхвърляни, саблевидни водорасли, когато забеляза раковината.

И колко красива бе тя!

Малка, сива, с кафяви и розови петна — не бе по-голяма от петак, съвсем крехка на вид, ала като я взе, усети необичайната ѝ тежина. Онова животно, което носеше този свой спираловиден дом, в никой случай не бе слабо. Силата на животното, съчетана с безупречното съвършенство на раковината, достави удоволствие на Ана. Да, помисли си тя, запътила се към дома, засега това бе любимата ѝ раковина.

И какъв късмет, че я намери!

На следващата сутрин Ана се изненада да намери на същото място още една раковина, ала тъй като закъсняваше — приближаваше девет — наистина не разполагаше с повече време, освен да благодари на онази неизвестна сила, която я бе дарила тъй щедро. Докато тичаше към къщата, тя си помисли за всичко онова, което ѝ предстоеше. Джак бе прекарал необикновено неспокойна нощ, беше ѝ се наложило да става по-често от обичайното. Най-накрая просто стана и зачака утрото и началото на новия ден. Дори и Мег бе ставала няколко пъти, ала Ана настоя да си легне; боеше се, че ако не се наспи, щеше да задреме, докато шофира по обратния път към колежа. Заминаването на Мег следобед я натъжи. Или бе просто натъжена от това, че оставаше сама с Джак?

След като влезе в къщата, Ана се запъти към кухнята. Завари там Мег да си налива чаша кафе. Като видя майка си, тя пресегна за втора чаша.

— Връщаш се толкова скоро? — попита младата жена.

— Да — отвърна Ана и добави: — Не исках да се разделям за дълго от любимата си дъщеря.

Мег се усмихна, отмахна кичурите медноруса коса, които се бяха отскубнали от плитката, която се спускаше по гърба ѝ чак до бедрата.

— Аз съм *единствената* ти дъщеря, мамо.

— Това са подробности — отвърна Ана.

Независимо колко често Ана виждаше Мег да се усмихва, за нея това бе все едно, че я откриваше отново. Спомняше си с кристална яснота първия път, когато видя тази усмивка. Това бе мигът, в който сестрата положи новороденото в ръцете на майка му. Всички твърдяха,

че малките бебета не се усмихват, но очевидно не бе така. Мегън Елизабет Рейми, макар и само на броени минути възраст, *се беше усмихнала* и никой не би могъл да убеди Ана в обратното. И оттогава насам се усмихваше, с усмивка, която винаги стопляше големите ѝ кръгли очи... и сърцето на майка ѝ.

Дори и Джак, толкова горд баща, че щеше да се пръсне, се съгласи, че току-що родената им дъщеря се бе усмихнала. Ана си спомни как бе прокарал кокалчетата на ръката си по миниатюрната, съвършена устица на бебето и как същите кокалчета бяха погалили и нейната собствена буза — жест равнозначен на: *Обичам те*, на простичко: *Благодаря ти за това, че роди това дете*. Ана ценеше много тези спомени. Те бяха отблясъци от онзи период на брака им, в който тя и Джак бяха щастливи. За съжаление това време отдавна бе минало и никога нямаше да се върне. И както винаги, спомените насочиха мислите на Ана към мъжа ѝ.

— Как минаха упражненията?

След като зададе въпроса, Ана се насочи към масата, с чаша кафе в едната и с раковината в другата си ръка.

— Направи всички движения. И комай това бе всичко.

Ана въздъхна.

— И Кен Ларсен казва същото.

— Той е потиснат, мамо. Трябва да приемеш този факт. Повечето пострадали от удар преминават през период на депресия.

Ана не изтъкна факта, че повечето пострадали от удар *преодоляваха* депресията и се бореха да възвърнат здравето си. Вместо това каза:

— Надявах се, че идването ни в Мейн ще му се отрази поздравословно.

— Но вие сте тук само от седмица! Почакай. Дай на татко време.

Ана се усмихна, макар това да бе само притворна проява на оптимизъм.

— Права си, разбира се.

Ако Ана се бе надявала да получи ответна усмивка, то тя жестоко се разочарова. Мег изглеждаше съвсем сериозна и рече:

— Безпокоя се за теб.

Ана я изгледа с невярващи очи.

— За мен ли?

— Ти си изтощена — както физически, така и емоционално. Трябва да наемеш някого за уикендите и за през нощта. Няколко спокойни нощи ще ти се отразят добре. Ти изобщо не си почиваш.

— Добре съм — рече Ана, опитвайки се тонът ѝ да прозвучи истински; искаше ѝ се под очите ѝ да ги няма онези противоречащи на думите ѝ кръгове. Когато стана ясно, че Мег щеше да продължи, Ана побърза да приключи темата. — Наистина, добре съм.

Този път Мег се усмихна.

— Трудно е да се каже дали съм наследила ината си от теб или от татко.

— Май не си имала богат избор. — И като пресегна за чашата си, Ана добави: — Хайде, изпивай си кафето, че ме чака обедът.

Вдигнала чашата си, Мег рече:

— О, забравих да ти кажа! Леля Кари се обади и каза, че ще донесе обяд след църковната служба. Каза, че ще е тук около дванайсет и половина или един.

— Колко мило — рече Ана, облекчена, че поне едно от задълженията бе отпаднало от плещите ѝ.

Запита се обаче дали посещението на Кари не бе преднамерено целенасочено. Чувствителна до крайност, Кари изглежда винаги усещаше кога човек се нуждае от емоционална подкрепа. Ана смяташе, че тъкмо поради това Кари често изглеждаше като човек с наочници. Тя просто се нуждаеше от защита пред чуждата болка, болка, която възприемаше твърде лично и остро. Да, можеше да се обзаложи, че Кари щеше да дойде, за да бъде при нея, след като си тръгнеше Мег. Само при мисълта за отпътуването на дъщеря ѝ сърцето на Ана се сви.

— Веднага... тъъ... след обяда ли си тръгваш? — попита Ана, опитвайки тонът ѝ да прозвучи небрежно.

Мег усети настроението на майка си и отвърна тихо, като сложи длан върху ръката на майка си.

— Да. Не по-късно от два. Трябва да се върна навреме.

Борейки се със самотата, която вече изпитваше, Ана отвърна:

— Знам, знам, мила.

Сякаш без желание, Мег добави:

— Няма да мога да си дойда другия уикенд. Следващия понеделник ми предстои огромен тест по анатомия и ще трябва да се

подготвя.

— Разбирам, Мег. Ти си имаш свой живот и това е нормално. Баща ти и аз ще се справим. А имам и професионалната помощ на леля ти Кари. — Измъкна ръката си изпод дланта на дъщеря си, отхвърли онова, което би желала най-силно — да стисне ръката на дъщеря си и да не я пуска — потупа я по дланта и се изправи: — Хайде да идем да сгънем прането, което донесе.

Мег също стана, взе и чашата, и раковината.

— Да я сложа ли при непрестанно растящата ти колекция върху перваза?

Ана сведе очи и видя раковината. И отново се сепна от мисълта колко странно бе, че бе намерила и двете раковини на *едно и също* място; отдаде го обаче на просто съвпадение.

— Да, моля те — кимна тя.

С идването на Кари в къщата сякаш засия небесна дъга. Облечена в потресавача розова рокля, която би трябвало да не отива на кестенявата ѝ коса, ала не бе така, тя лееше обичайните си оптимистични приказки. Четиримата обядваха в спалнята на Джак и за пръв път тази седмица в нея се възцари смехът.

— Джак ме предизвика да се покатеря на онази ябълка — започна Кари и продължи с палава усмивка:

— И това бе след като ме накарал да изям толкова зелени ябълки, достатъчни да разболеят десетина възрастни. Както и да е — продължи тя, поправяйки един от гребените в прическата си, — катеря се аз и тъкмо стигам до средата, когато той изкрещява, че идва мама. Знаех какво означава това, защото тя вече ни бе предупредила да не приближаваме това дърво. Е, спуска се Джак, аз — подире му, но изгубих равновесие и тупнах на земята.

— Удари ли се? — попита Мег, както винаги очарована от миналите истории.

— Дали съм се ударила ли? — повтори Кари. — Паднах право по гръб, въздухът ми излезе, помислих си, че умирам и се молах да е така, защото ако не бях умряла, мама щеше да ме убие. Счупих си ръката не на едно, а на три места. И на всичкото отгоре — това е самата истина, бога ми — в клиниката, докато доктор Гудман се опитваше да ме гипсира, си навехнах глезена. Сестрата искаше да ми сложи

обезболяваща инжекция, а аз тичах из стаята, опитвайки се да избягам от иглата.

Мег се разсмя. Джак се усмихна. Ана се запита защо не можеше винаги да бе така.

— И за капак — продължи Кари, — през нощта от всичките онези зелени ябълки, които бях изяла, ми призля като на преяло куче. Каква картинка само бях: едната ми ръка гипсирана, с другата съм се уловила за тоалетната чиния, сякаш от това зависи животът ми, а подутият ми глезен — два пъти по-голям от обикновено. — Кари погледна Мег. — А баща ти дори няма доблестта да му прилошее от ябълките, макар да изяде два пъти повече от мен. Казвам ти, Мег, баща ти винаги успяваше да ме ввлече в най-лошите бели.

Джак се усмихна и пресегна за бележника и писалката си. Надраска в него: „Но останах при теб“.

Усмивката на Кари се смекчи и тя посегна за ръката на брат си.

— Да, остана до леглото ми през цялата нощ.

Като видя как се бяха преплели ръцете на Кари и на Джак, Ана усети тежест в гърдите. Тя не си позволяваше подобна интимност с мъжа си. Не можеше, без да рискува да бъде отхвърлена. Ана се изправи и започна да събира чиниите от обяда.

— Дай да ти помогна — рече Кари.

— Не, не, стой и си говорете с Джак.

Едва остави чиниите в мивката и се появи Мег.

— Аз... аз най-добре да тръгвам.

Ана се усмихна и избърса мокрите си ръце в кърпата за чинии. Не искаше дъщеря ѝ да разбере колко много щеше да ѝ липсва. Вместо това рече весело:

— Карай внимателно и довечера ми се обади, за да знам, че си се прибрала без произшествия.

— Да, госпожо.

— И учи здравата.

— Да, госпожо.

— И... дано скоро се освободиш да дойдеш.

Ана понечи да прегърне дъщеря си в същия момент, в който го стори и тя. Прегръдката им бе бърза и силна. Ана така и искаше да бъде. Иначе не бе сигурна, че ще е в състояние да я пусне. Зад гърба ѝ Мег рече:

— Само ще ида да кажа довиждане на татко.

Ана знаеше, че след като поговореше с баща си, Мег щеше да си тръгне и че нямаше да се върне да говори с нея. Бяха постигнали мълчаливо съгласие относно този единствен ритуал на сбогуване. Ана подозираше, че и на Мег не ѝ се тръгваше, тъй както и самата тя не искаше дъщеря ѝ да заминава. Освен това Ана избягваше да гледа как дъщеря ѝ си взема довиждане с баща си, отчасти защото искаше да им предостави известно уединение, а отчасти защото за нея бе болезнено да вижда как Джак проявява към дъщеря си онази нежност, от която тя така отчаяно се нуждаеше.

Няколко минути по-късно Ана чу Кари да влиза в кухнята.

— Е, Мег си тръгна — обяви тя.

Ана изтри съвсем чистия тезгях.

— Добре. Искам да се върне в колежа, преди да е мръкнало.

— Изглежда добре, въпреки това страхотно натоварване в медицинския колеж.

Ана се усмихна.

— На нейна страна е младостта.

— Да — кимна Кари. Променяйки темата на разговора, тя продължи: — Мисля, че и Джак изглежда добре, не намираш ли?

Ана си помисли, че Кари отново гледаше на света през розовите си очила. Джак не изглеждаше добре. Изглеждаше уморен, отчужден, разсеян. Дотук морето не му помагаше, не помагаше и на двамата. Дотук то не бе проявило възстановителните си способности, ала Ана си припомни, че не биваше да очаква прекалено много толкова скоро.

Очевидно въпросът бе реторичен, защото Кари не изчака да ѝ отговорят.

— Да се върнете в Мейн бе добра идея. А докато си тук — смени бързо темата тя, — ще трябва да се погрижиш и за себе си. Виждаш ми се изтощена.

Ана вдигна поглед от съдомиялната машина. Забележката на зълва ѝ не я изненада. Нима умората ѝ бе очевидна дори и за Кари, с нейния розов поглед към света, нима и тя я бе забелязала?

— Естествено, не би могло и да бъде другояче — продължи Кари. — Ти си неотменно до Джак денем и нощем, откак получи удара.

— Нищо ми няма — рече Ана и подреди чиниите в равни редици.

— Нуждаеш се от помощ нощем. Ако я имаш, ще можеш да се напиваш добре.

— Все едно слушам Мег.

— Е, тогава защо не ни послушаш?

— Наистина ми няма нищо. Особено сега пък, когато имаме болногледач през деня.

Ана не бе много наясно защо се съпротивляваше толкова много. Един бог само знаеше колко изтощена се чувстваше. Това навярно имаше нещо общо с предаността ѝ. Дори и Джак да проявяваше склонност да ѝ обърне гръб, тя не можеше да стори същото.

— Добре съм — повтори Ана и се опита безуспешно да се усмихне.

— Инатиш се.

Усмивката на Ана се разтегли, този път бе искрена.

— Вие с Мег да не би да сте се наговорили?

— Не, което още веднъж потвърждава мнението ми — и преди Ана да успее да отговори, Кари продължи:

— Виж какво, хайде да сключим сделка. Ще изоставя темата, ако се съгласиш да обядваме в града в сряда. — И за да предотврати очакваното възражение, тя добави:

— Нека болногледачът си свърши работата, за която си го наела. — Последва пауза и сетне: — Става ли?

Ана се поколеба, но само за миг.

— Става — кимна тя. Помисли си, че може би излизането щеше да ѝ се отрази добре. Освен това имаше чувството, че Кари нямаше никакво намерение да се откаже, ако не стане на нейното.

Когато в понеделник сутринта Ана намери трета раковина точно на мястото, където бе открила и първите две, ѝ хрумна мисълта, че някой ги оставяше там за нея. При вида на четвъртата във вторник сутринта вече имаше малко съмнения, а петата в сряда разсея и тях.

Но кой оставяше раковините? И защо?

Докато се питаше, Ана се огледа. Огледа внимателно плажа, сякаш отговорите се криеха някъде тук, наблизо. Погледът ѝ се понесе

надясно, към фара. Макар да не можеше да го види от мястото, където стоеше, тя знаеше, че се намира на половин миля разстояние от плажа. През ясните нощи виждаше лъча му, чуваше тифона при мъгла. Живееше ли някой там? Или беше автоматичен фар, а хижата на фаропазача бе празна? А ако в нея живееше някой, той ли бе човекът, който ѝ оставяше раковините?

Хрумна и една мисъл. Откъде този човек знаеше, че тя събира раковини. Освен ако... Зловещо предчувствие предизвика тръпките, които пробягаха по гърба ѝ. Нима някой я наблюдаваше? Нима някой бе свидетел на сутрешния ѝ ритуал по търсене на раковини? О, Господи, помисли си тя с разтуптяно сърце, нима я следеше някой извратен тип? Тя бързо се огледа отново. И също тъй бързо осъзна несъстоятелността на страховете си. Онзи, който оставяше раковините, нямаше лоши помисли. В това бе сигурна, макар и за нищо на света да не можеше да обясни защо. Ала тя не толкова *знаеше*, колкото *усещаше* това, дълбоко в сърцето си, където имаше място само за истината.

— Видя ли, нали ти казвах, че имаш нужда да излезеш? — каза ѝ Кари, докато обядваха по-късно същия ден.

Седяха с Ана край масата под сивия чадър на задната веранда на „Усмехнатият щурец“. Ресторантът, пълен с народ, бе кацнал над изящен, разпенен водопад. Потокът се носеше над редици пръснати, остри, стърчащи камъни и се спускаше към пристанището, създавайки по пътя си нежния шум на ромоняща вода. Над него се носеше остро коу-коу на ровещите се из сметта гларуси и квакането на канадските гъски — и двата вида бяха почти питомни, поради свързания си с хората начин на живот.

Ана вдигна поглед от димящата купа със супа от стриди. Трябваше да си признае, че излизането наистина бе чудесно, чувстваше се някак освободена. Трудно бе обаче да се прецени какво бе изпитал Джак, когато му съобщи, че ще обядва със зълва си. Само кимна и продължи да пъха клечките в дупките на квадратната дъска — упражнение за възвръщането на координацията на ръцете. При нормални обстоятелства, без дори да знае дали е необходимо да се защитава, Ана би опитала да обясни как я бе изнудила Кари. Сега

обаче не обели и дума. След като тази сутрин откри поредната раковина, ѝ бе хрумнало нещо. Може би Кари щеше да е в състояние да отговори на въпроса, който владееше ума ѝ от сутринта насам. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да зададе въпрос, без да предизвика контравъпроси от страна на Кари.

Усмехната, Ана отговори:

— Права беше. *Наистина* имах нужда да изляза.

— Нали ти казвах — рече Кари. — А сега пък, след като излезе, ще пазаруваме заедно.

— Мислех си, че трябва да се върнеш на работа.

— Доктор Гудман почива винаги в сряда следобед, което означава, че мога да си позволя голяма обедна почивка. И така... — добави тя с дяволито пламъче в очите — отиваме в Модната къща. Там ще има разпродажба.

— Но аз всъщност нямам нужда...

— Глупости, всяка жена се нуждае от това-онова.

Ана не си спомняше кога за последен път бе ходила на пазар. Определено не го бе правила след удара на Джак. Но дори и преди това посещаваха съвсем малко места, откъдето човек да попълни гардероба си. Сивите пуловери се бяха превърнали в своего рода нейна униформа. Затворническа униформа? Може би в известен смисъл това бе точно така. Не че мъжът ѝ, поради диабета си, не можеше да излиза. Просто с течение на времето той излизаше все по-рядко и по-рядко.

— Между другото — добави Кари, очевидно решила, че въпросът с пазаруването е решен, — доктор Гудман спомена, че щял да намине да види Джак. Ако не днес, то в някой от следващите дни.

— Чудесно — рече Ана. И след кратка пауза, с разтуптяно сърце попита: — Нали знаеш онзи фар на нос Пенъбскот?

— „Орловото гнездо“ ли?

— Предполагам, че е той — кимна Ана и добави небрежно: — Дали живее някой там?

— Да. Между другото — той е приятел на Харпър. Мъж на име Маршъл. Слоун Маршъл. Живее там от два или три месеца. Фарът естествено е автоматичен, но хижата на фаропазача е общинска собственост и общината се опитва да я дава под наем. Нали знаеш как запада една къща, ако никой не живее в нея.

И въпреки че Кари продължи да бърбри, Ана се улови, че я слушаше само с половин ухо. Единственото, което успя да разбере, бе само името Слоун Маршъл. Дали той бе човекът, който ѝ оставяше раковините? Той ли я бе забелязал да търси черупки? Той ли бе, който...

— Защо питаш?

Въпросът, макар и да не беше неочакван, изтръгна Ана от унесеността ѝ. И опитвайки се отново думите ѝ да прозвучат небрежно, тя рече:

— Ей така, без особени причини. Забелязах някого на плажа и след като най-близката къща е на две-три мили разстояние, си помислих, че може би хижата е обитавана.

Излъга, знаеше, че излъга, но това бе съвсем, съвсем мъничка лъжа. Някой наистина е бил на плажа. Само дете не го бе видяла.

— Висок, чернокос, черноок?

Ана сви рамене.

— Не можах да го видя добре отдалеко.

— Обзалагам се, че е бил Слоун. Той е много свестен мъж, но повечето време предпочита самотата. Нещо като отшелник.

Щом мъжът от фара предпочита самотата, то дали не съм направила погрешно заключение, помисли си Ана. Може би в крайна сметка нейният дарител не бе този мистериозен, саможив Слоун Маршъл. От друга страна, обаче, онзи човек си държеше на уединението и само ѝ оставяше раковини, като визитната си картичка.

През следващите няколко часа, макар и да изглеждаше заета с други неща — да довърши обяда си, да се наслади на пълните с цветя кофи по тротоара край Модната къща — името на Слоун Маршъл не излизаше от ума на Ана.

— Само това ли ще вземеш? — попита я Кари; в тона ѝ се прокрадна скептицизъм, а ръцете ѝ бяха отрупани с купчина по цигански пъстри дрехи.

Ана погледна единствената вещ в ръцете си.

— Мег си търсеше черен колан. Помислих си да ѝ го взема за рождения ден следващия месец.

— Пак питам: само това ли ще вземеш? — И преди Ана да успее да отвърне, Кари продължи: — Къде е онази блуза, дете ти хареса?

Преди малко Ана се бе възхитила на една дантелена блуза с висока яка, напомняща стила на викторианската епоха.

— Наистина нямам нужда от нищо.

Кари понечи да възрази, но Ана повтори с властен тон, неподлежащ на възражение:

— Нямам нужда от нищо.

Като се върна у дома, обядът и веселото пазаруване бързо бяха забравени, удавени в обичайните и неотложни задължения. Джак не бе прекарал най-добрия си следобед. След като болногледачът си тръгна в три, Ана държеше под око мъжа си, което продължи да прави и след инжекцията инсулин в шест и половина, и по-нататък през нощта.

След като ходи на няколко пъти в спалнята на Джак, около полунощ тя реши да подремне малко.

Докато махаше покривката на леглото, Ана чу шумолене на хартия и, вдигайки очи, видя торбичката с емблемата на Модната къща. Сякаш бе излизала с Кари преди цяла вечност, сякаш животът ѝ се отмерваше от някакъв забавен часовник, който пленяваше времето, и го държеше като свой затворник. Взе торбичката и я сложи върху раклата. Странно, но мислите ѝ се върнаха на онази блуза, която не бе взела. Истината бе, че не я купи, защото нямаше кой да ѝ каже колко красива ще изглежда в нея.

Красива.

Всяка жена има нужда от време на време да ѝ казват, че е хубава.

Изглеждаш много красива. Ана си представи как Джак изрича тези думи, досущ както преди хиляда години. *Ела насам, моя прекрасна лейди.*

Докато тези сладки думи танцуваха в мислите ѝ, Ана се престори, че усеща и също тъй сладките милувки на мъжа си — топлите му устни върху своите, мекото докосване на пръстите му по възбудената ѝ кожа, нежното сливане на две тела. Ана притвори очи — спомняше си какво означаваше да се чувстваш красива, какво означаваше да се чувстваш *жена*. Тъжно, но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да си спомни и двете.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки че спеше малко и неспокойно, Ана се събуждаше рано и винаги в приповдигнато настроение. Опитваше се да пренебрегва преминаващата през тялото ѝ възбуда, още повече пък — нейния източник, но се проваляше отчаяно да се справи и с двете. И когато болногледачът пристигаше и тя можеше да излезе, се чувстваше досущ като кобилка, държана твърде дълго затворена и вече дъвчеща от нетърпение юздата.

Застави се да намали хода си и пое към плажа и към раковината, която, сигурна бе, я очакваше там. Ами ако тази сутрин нямаше раковина? Ами ако намерените — досега пет — черупки все на едно и също място не бе нищо друго, освен невероятно съвпадение? Не, не можеше да повярва в това. Не искаше да повярва. Откакто бе стигнала до заключението, че някой оставяше раковините за нея, тя се наслаждаваше на някакво стоплящо чувство, което съпровождаше това ѝ откритие. Радваше се на възможността да открие приятел.

Приятел ли?

Що за странна дума избрах, помисли си Ана, а стъпките ѝ, които се стараеше да забави, сами се ускориха. Колкото обаче и да се опитваше, не можеше да намери по-подходяща дума. Тя *наистина* имаше чувството, че е по някакъв начин свързана с човека, който ѝ подаряваше раковините. Дали това бе саможивият Слоун Маршъл, който живееше в хижата на фара?

След като излезе на плажа, Ана забеляза, че изхвърленото от морето дърво бе почти изчезнало. През нощта морето си бе взело обратно голяма част от него и бе оставило само чепат, гниещ, пепеляв на цвят клон. Сърцето на Ана се сви при мисълта, че може би морето бе откраднало и нейната раковина. Кой знае защо бе напълно сигурна, че ѝ бе оставена черупка.

Ускорила крачка, отмахвайки разрошените от вятъра кичури коса от очите си, тя приближи останките от дървото. Не забеляза нищо, което да приличаше на раковина. Сърцето ѝ, което малко преди това се

бе свило, сега сякаш спря да бие. Необяснимо защо, но изпита жестоко, пронизващо разочарование. И сякаш дървото ѝ бе виновно, тя го ритна. Чак тогава видя кръга, изписан върху влажния пясък. Вътре в него лежеше раковина, голяма колкото палеца ѝ и бяла като първи сняг.

Наведе се, взе малката черупка и видя колко крехка и колко безупречна бе тя. Внимателно я обърна и разгледа от вътрешната страна — фино назъбена и оцветена в нюансите на нежнорозово. Изгубила сякаш нещо много ценно и поради това стойността му се бе удвоила, Ана сви ръка около миниатюрната черупка. Взряна в посока на фара, тя вече знаеше, че повече не можеше да има никакви съмнения, че някой ѝ оставяше тези раковини. Съвпаденията не разполагаха със способността да очертаят кръг върху пясъка. И какво изпита от премахването на съмненията? Задоволство. Връзката ѝ с този непознат, този незнаен приятел, стана още по-силна.

Ана не можа да определи кога мисълта и хрумна за пръв път. Може би по обратния път към дома или в мига, когато поставяше раковината на перваза. А може би когато се опитваше да разговаря с мъжа си — също тъй непознат, макар и прекарала по-голямата част от съзнателния си живот с него — и който определено предпочете мълчанието. Няма значение, след като идеята се бе породила, Ана се хвана за нея, досущ като удавник за сламка. Щяха да са необходими известни усилия, но Ана бе твърдо решена да заложи капан за мистериозния дарител.

Да, помисли си тя, крайно време е да се срещнат.

На следващата сутрин Слоун се събуди внезапно. Както винаги след кошмарите, той потърси някакво занимание за съзнанието си — погледна светещия циферблат на часовника, който показваше, че почти бе време за ставане, после — раковината, която щеше по-късно да подари на нея, замисли се за вчерашната ѝ реакция. Знаеше, че малката раковина бе трудна за намиране, затова бе очертал около нея кръг. Правилно ли бе постъпил? Правилно ли бе постъпил още с установяването на ритуала по оставянето на раковините? Може би не, допусна честно той, макар и пак така честно да си призна, че не изпитваше ни най-малко угризение.

Стана, взе анцуга от стола, навлече го и завърза маратонките си. Отиде в кухнята, сложи кафеника, мушна раковината в джоба си и взе слънчевите си очила. Нямаше нужда от тях — зората едва се пукваше — но винаги ги вземаше, като излизаше от къщата. Те му служеха като прикритие от другите. А може би и начин да се скрие сам от себе си?

Може би, помисли си той.

Пристигна на плажа с обичайното си, равномерно темпо. След по-малко от десет минути, когато слънцето вече надникваше над тънката линия на хоризонта, Слоун стигна до вече познатото местенце на плажа. Дървото бе изчезнало напълно. Бръкна в джоба, извади раковината и тъкмо се готвеше да я остави, когато усети присъствието ѝ.

Нейното присъствие.

Беше сигурен в това. По-сигурен, отколкото за каквото и да било друго през целия си живот. Усецаше се сякаш обграден, обсаден, попаднал в крехък капан. Любопитно обаче не се чувстваше ни най-малко заплашен. Тъкмо обратното — обзет бе от очакване, от приповдигнатост на духа.

Завъртя се на пети и я потърси. Огледа плажа, скалите, началото на горичката. В нея през нощта се виеха сенки, криеха се тайнствени фантоми, които на дневна светлина се оказваха приятни очертания. Видя я изправена посред извисяващите се дървета. Пристъпи напред и тръгна право към него.

Сърцето на Слоун се разтуптя.

Дали щеше да бъде гневна, че бе нахлул по такъв начин в живота ѝ? Макар от негова гледна точка намесата му да бе добронамерена, оставаше да се види как тя щеше да я интерпретира. Едва зародила се, тази му мисъл изчезна напълно, заместена от поглъщащото го откритие колко бе недооценил външния ѝ вид. Тя не бе просто хубава. Тя бе удивително хубава, съвсем близо до определението абсолютна красавица с това невинно изражение на лицето, което Рубенс би нарисувал за някой херувим, с тази къдрава руса коса, която вършеше игриви лудории под напора на свежия бриз, с този чифт сини очи, които изглеждаха едновременно и млади, и възрастни, дете и жена плюс още нещо, което Слоун не успяваше да долови.

Спря се на известно разстояние от него и погледът ѝ срещна неговия. В отговор, все още с раковина в ръка, Слоун се изправи,

решен да я принуди първа да наруши мълчанието, чудейки се какви ли щяха да са първите ѝ думи. В крайна сметка изборът ѝ го изненада.

— Защо?

И макар въпросът да бе изречен тъй тихо, сякаш грешник се каеше за греховете си, той бе точен, силен и директен. На Слоун тази прямота му допадна и той я възнагради с простата истина.

— Защото изглеждахте толкова разочарована, когато не намерихте раковина. Никой не бива да бъде разочарован, ако това може да се избегне.

Ако въпросът ѝ го бе изненадал, то отговорът му изненада Ана не по-малко. От много време никой не бе забелязвал разочарованието ѝ, какво остава да се опитва да го предотврати. Фактът, че този мъж бе сторил и двете, я трогна и заинтригува. Почти колкото и силният му, приличен на препечен хляб загар. Почти колкото и това, как вятърът полека рошеше тъмнокестенявата му коса. Почти колкото начина, по който сивкаво осветените му очила не даваха възможност човек да види очите му. Но макар и да не ги виждаше, тя усещаше твърдия му поглед в очакване на отговора ѝ.

— Разочарованието е част от живота — рече тя, пак така тихо, че крадецът вятър грабна и понесе крехките слова.

Примирението в тона ѝ натъжи Слоун. *Тъга?* Нима бе съзрял тъга, потънала дълбоко в тези красиви сини очи?

— Разочарованието е част от смъртта — рече той и добави: — С всяко разочарование човешкият дух по малко умира.

Ана склони глава настрани, сякаш преценяваше верността на забележката му.

— Може би смъртта на духа е тъй неизбежна, както и смъртта на тялото.

— Не! — отвърна тъй бурно Слоун, че сам се изненада и обърка. Преди доста време бе решил, че със собствения му дух е свършено, а сега забележа малък проблясък от старата си непреклонност и несломимост. Поне воинът у него изглеждаше готов да влезе в битка със зловещия враг на тази жена.

Ана се усмихна леко.

— Вие май сте доста страстен философ, а?

Слоун отвърна на усмивката ѝ.

— Може би — да. А може би — не.

Разговорът им не вървеше така, както Слоун си бе представял, че ще тръгне първият разговор помежду им; странно, че сега си помисли това. Нима бе знаел още от началото, че тази среща бе предопределена? Нима тайно се бе стремил към това? Затова ли бе очертал кръга около раковината — за да отстрани възможността за евентуално съвпадение? Прозрението, че всъщност полусъзнателно бе действал по план, го сепна.

Гласът на Ана го извади от унеса му.

— Е, Слоун Маршъл, това навик ли ви е; да пътувате по света и да спасявате девойките от разочарования?

Докато изричаше думите, тя се отпусна на пясъка. Вписваше се така, сякаш плажът бе домът ѝ и забавляваше неочаквано пристигнал гост. Слоун прие негласната ѝ покана и седна до нея. Макар думите ѝ да бяха сърдечни и приятелски, той не можеше да не забележи езика на жестовете ѝ. Бе свила крака и бе обгърнала коленете си с ръце — сякаш искаше да спусне бариера помежду им. Добре де, но един психолог не би ли казал същото и за неговите очила?

Вместо обаче да обърне внимание на последното, той го фокусира върху факта, че тя успя да го изненада още веднъж.

— Знаете името ми.

— Попитях Кари. След като стигнах до заключението, че вие оставяте раковините.

— И Кари какво ви разказа за мен?

— Че се казвате Слоун Маршъл, че сте приятел на мъжа, с който тя излиза, че имате тъмна коса и тъмни очи и че сте отшелник. Такъв ли сте? — попита тя и отмахна един разрошен кичур от очите си. — Отшелник, искам да кажа.

Слоун се запита къде ли се бе дянал жълтият ѝ шал. Сега разбра защо го носеше. Вятърът разрошваше дяволски косата ѝ.

— Не носите шала си — рече Слоун, давайки ѝ да разбере, че и той поназнайваше нещо за нея.

Ана посегна с ръка към шията си. При липсата на шала и при факта, че Слоун знаеше за тази подробност от живота ѝ, тя изведнъж се почувства незащитена, уязвима. Не бе сигурна, че това чувство ѝ се хареса.

— Облякох се набързо — рече тя.

— За да ме уловите на местопрестъплението, нали?

— Не отговорихте на въпроса ми — рече Ана. — Всъщност, не отговорихте на последните два. Започвам да се съмнявам, че ги избягвате нарочно.

— Дори не си ги спомням — излъга през зъби Слоун. Не се чувстваше удобно при такива лични разпити.

— Отшелник ли сте?

Докато Ана повтаряше въпроса, тя сама се почуди защо бе толкова настоятелна. Допусна, че отшелничеството предполага непреодолима драма. Никога досега не бе срещала истински отшелник. Но още докато ѝ хрумна тази мисъл, тя осъзна неистинността ѝ. Тя самата бе също отшелничка посвоему. Е, не във физически, а в емоционален смисъл. Животът я бе принудил да потърси убежище. Дали и Слоун Маршъл също се криеше? Най-неочаквано на Ана много ѝ се прииска да свали очилата му, да се вгледа в очите му, да изследва дълбините им.

— Дали съм отшелник ли? — повтори въпроса ѝ Слоун, за да отложи още малко отговора си. — Предполагам — да, щом Кари го казва.

— И защо?

Слоун се усмихна широко, макар сърцето му да се преобърна. Това не бе тема, в която искаше да навлиза. Сега. И завинаги.

— Това е задължително условие, за да бъде човек страстен философ.

Ана се усмихна.

— Мисля, че избягвате отговора, но няма значение. Нека се върнем към първия въпрос. Навик ли ви е да обикаляте света и да спасявате девойките от разочарование?

— Всъщност вие сте първата девойка, която съм опитал да спася от разочарование.

— И защо тъкмо мен?

Слоун я изглежда втренчено през сребристите стъкла, които го отделяха от света. Думите, които щеше да изрече, бяха най-честните, които някога бе произнасял, и може би поради това — обезпокоителни:

— Честно казано, не знам.

— Но сте ме наблюдавал, нали? — попита тя и наум си каза: *махни ги тези очила.*

— Да. Това разстройва ли ви.

— Би ли трябвало?

— Така ли е?

— Не — отвърна тя, питайки се дали не трябваше да се разстрои от факта, че не бе разстроена.

— Вижте какво, за да сме наясно, искам да ви кажа, че знам, че сте омъжена. Искам да кажа, не ви се свалям.

— Не съм си и помислила — отвърна бързо тя, не искаше той да разбере, че си бе помислила тъкмо това.

Слоун побърза да я увери:

— Е, така е — рече. — Честна скаутска.

В държанието му имаше нещо съвсем младежко, тъй момчешко, че Ана не се сдържа да не го попита закачливо:

— Скаут ли сте бил?

Слоун отвърна с усмивка:

— На практика — да.

Усмивката му изведнъж се стопи, погълната от необходимостта да утвърди позицията си, да определи отношенията им.

— Вижте — рече той. — Знам, че това ще прозвучи налудничаво. Аз... въз... не мога и сам да си го обясня, но имам чувството, че сме станали приятели. Наблюдавах ви, носих ви раковини, видях вълнението ви. Много ли... — изстена той, — много ли глупаво ви се вижда?

Ана бе трогната от откритието, че и той бе изпитал същото като нея.

— Не, никак не ми се вижда глупаво. Всъщност, аз самата имам същото усещане.

Слоун изпита облекчение и то се изписа по лицето му.

— Истината е, че комай в този момент имам нужда от приятел.

Макар забележката му да бе донякъде загадъчна и на Ана да ѝ се прииска да я дешифрира, тя не го стори. Вместо това отвърна:

— Истината е, че и аз се нуждаю от приятел.

Слоун намери отговора ѝ за интересен, но не искаше да я накара да се обясни.

— Тогава — съгласни, ставаме приятели?

Изведнъж съзна реалността. Нещата се развиваха бързо. Може би прекалено бързо. В крайна сметка тя дори не познаваше този мъж.

— Нека се съгласим да помислим по въпроса.

Той я бе сепнал, а ако се държеше искрено, сам изглеждаше малко изненадан.

— Съвсем приемливо — кимна той и така даде и на нея, и на себе си достатъчно пространство за маневриране.

После, за да наруши напрегнатото мълчание, което се бе възцарило, той рече:

— Значи си зълва на Кари?

— Да.

— Омъжена си за брат й.

При споменаването на брака й, сърцето на Кари сякаш пропусна един удар. Това бе тема, която не искаше да обсъждат. Беше прекалено болезнена, а както винаги ставаше в подобни случаи, тя се оттегли, затвори се дълбоко в себе си, търсейки сигурността.

— Да — смънка тя. И толкова. Ясно. И без да насърчава следващи въпроси.

— Откога сте женени?

Пауза, колебание и сетне:

— От двайсет и четири години.

— Имате ли деца?

— Дъщеря. Мег.

— Хубаво име — усмихна се Слоун. И изрече следващите си думи, сякаш съдържащата се в тях информация трябваше да бъде изнесена, за да се махне от пътя му:

— Аз съм разведен. Без деца.

— Съжалявам.

— Няма нужда. Разводът се случи отдавна.

— Имах предвид това, че нямаш деца.

Слоун сви рамене.

— Предполагам, че съдбата е решила така.

И отново мълчание, неудобство.

— Някой спомена, че мъжът ти е претърпял удар.

— Да — въздъхна Ана, изправи се, отупа панталоните си и заяви категорично: — Трябва да вървя.

Объркан, Слоун също се изправи, питаше се каква бе причината разговорът им да се прекъсне тъй рязко. Дали това бе въпросът му за удара на мъжа й? Беше я отблъснал. Напълно. Той обаче не сгрещи в преценката си за очите й. Както и бе предположил преди, те бяха

тъжни. И ако преди му е било трудно да бъде свидетел на разочарованието ѝ, то сега тъгата ѝ му се стори направо непоносима.

— Съжалявам. Казах нещо, което не биваше да казвам.

— Не е така — рече Ана и сведе очи, за да не може той да прочете в тях повече от онова, което тя би искала да види. — Просто трябва да вървя. Трябва да приготвям закуската.

Първите ѝ няколко стъпки бяха последвани от нови, още по-забързани.

— Ей, почакай! — подвикна Слоун и посочи блестящата под слънцето раковина. — Не забравяй раковината си. Не е от най-добрите, но пък е цяла.

Ана се върна, взе раковината и я разгледа. Сетне погледна Слоун.

— Благодаря ти. За всички раковини.

— Защо търсиш само цели?

Това също бе тема, върху която Ана не искаше да се разпростира, затова тя отново потъна в себе си.

— Наистина трябва да вървя — повтори тя и тръгна по плажа тъй решително, както решително го бе прекосила преди да се срещнат.

— Ще бъдеш ли пак тук утре сутринта? — извика подире ѝ Слоун.

— Не знам — отвърна тя през рамо, без да се обръща.

— Ще бъда разочарован, ако не го направиш! — извика той.

Ана пак не погледна назад. Продължи да върви към пътеката, която щеше да я отведе у дома, при съпруга ѝ, към скапания ѝ брак.

— Разочарованието е част от живота.

— Ей!

Този път тонът на Слоун — властен, заповеднически — я накара да спре. Обърна се.

— Задоволяваш се с прекалено малко — рече той.

— А ти искаш твърде много — контрира го тя.

Взираха се един в друг.

Слоун не бе помръднал от мястото си, с ръце в джобовете, вятърът рошеше тъмната му коса, а сивите стъкла на очилата му блестяха на разжаряващото се слънце. Изглеждаше по-загадъчен от всякога. Изведнъж, дошъл сякаш отникъде, в ума, в сърцето на Ана се зароди въпрос. Беше прост въпрос, но имаше първостепенна важност. Всъщност, тя не можеше да се сети за друг, толкова важен въпрос.

— Наистина ли очите ти под тези очила са тъмни?

Слоун усети как по тялото му пробягват тръпките на лека уплаха. Тя го молеше да свали очилата, ала по някаква необяснима причина той не можеше да го стори. Дали се страхуваше, че тя щеше да види прекалено много, да се озадачи прекалено силно, да зададе твърде много въпроси. Каквото и да бе, той го прикри зад усмивка.

— Да — отвърна. — Ще ги покажа утре.

Ана не можа да се въздържи да не се усмихне на хитруването му. Реши обаче да не казва нищо и отново пое към къщата. Но едва пристъпи и отново чу вика му.

— Ей!

Ана отново се обърна към него.

— Ти нямаш ли си име?

Усмивката още играеше по устните ѝ, докато някакво чувство, което можеше да бъде наречено само безразсъдство — Господи, кога за последен път се бе чувствала безразсъдна! — накара сърцето ѝ да се разтупти силно.

— Да — отвърна. — Ще ти го кажа утре.

След тези думи тя си тръгна. Слоун гледеше подире ѝ и си мислеше, че и двамата бяха поели обещания, макар и двамината да държаха силно на уединението си.

Доктор Гудман пристигна неочаквано следобед същия ден. Ходил в съседство, обясни той, на което трудно можеше да се повярва, тъй като къщата бе практически изолирана. Джак се зарадва да го види, Ана — също. Макар че се бе виждала с добродушния лекар само на няколко пъти през всичките тези години, тя винаги го бе харесвала. С добро сърце и с ласкави ръце, той олицетворяваше доктора на малко градче, макар че видът му далеч не бе на разсеян професор. Косата му винаги се нуждаеше от още един гребен, дрехите му — от малко по-грижливо съчетаване, а животът му — от малко по-добра организация. Поведението му обаче подвеждаше, защото бе умен, беше отличен лекар и първо виолончело в симфоничния оркестър на Кукс Бей.

Когато Ана отведе доктор Гудман в спалнята на Джак, Кен дискретно се оттегли на почивка; Ана тогава пък отиде в кухнята да

свари кафе за госта. Върна се в спалнята, поднесе кафето и понечи да излезе.

— Остани при нас — рече доктор Гудман.

Молбата на лекаря сепна Ана и в изненадата си тя погледна мъжа си, който седеше в инвалидния си стол до масичката. Обезпокои се споглеждането да не бъде интерпретирано като молба за разрешение, но всъщност си бе точно така. Поради непредвидимия темперамент на Джак, тя винаги ходеше сякаш на пръсти, стараяше се да му угоди. Той ѝ посочи със здравата си лява ръка да седне на стола до него. Ана не можеше да прецени дали жестът му бе искрен или не, но направи така, както ѝ бе казал.

— Как е дъщеря ви? — попита доктор Гудман.

Ако бе забелязал споглеждането между съпруг и съпруга, той не го показва.

Както винаги, заради увредения си говор, Джак остави Ана да поведе разговора. Тя се усмихна искрено.

— Мег се справя страхотно. Учи здравата.

Доктор Гудман добави сметана в кафето си и рече:

— Боя се, че ще ѝ се наложи да поработи още по-здро, за да стане лекарка. Има ли представа в кой клон на медицината ще специализира?

— Мисля, че е склонна да се заеме с вътрешни болести — отвърна Ана, като тактично не спомена, че личното ѝ мнение бе, че решението на дъщеря ѝ бе повлияно от болестта на обичния ѝ баща.

— Добър избор — рече докторът и насочи вниманието си към Джак. — А сега ми кажи как се чувстваш след удара?

Ана разбра, че въпросът бе грижливо подбран, за да включи Джак в разговора, независимо дали той искаше това или не. Мина ѝ през ума обаче и това дали настояването на доктора да остане не бе също тъй предварително режисирано. Дали той не искаше да ги види двамата, за да прецени доколко ударът се бе отразил на семейното единство? Ако бе така, дали щеше да забележи напрегнатостта, дисхармонията, която се криеше под гладката повърхност?

Директният въпрос очевидно изненада Джак. А и, освен другото, той изискваше личен отговор. Бавно остави чашата си — специално направена за инвалиди така, че да не разлива. Ана знаеше колко мразеше тази чаша, ала тя му позволяваше известна самостоятелност.

Взе бележника си и писалката и започна да пише отговора си. След няколко секунди Джак подаде бележника на доктор Гудман.

— Виж какво сега, Джак, възстановяването след удар обикновено е бавно. Това не бива да те обезкуражава. Свидетел съм как Кен извърши истински чудеса, затова му дай шанс, дай му малко време.

Време.

Ана направи крачка назад в това ограничено и нечестно нещо, наричано време. Макар и да се бе случила само преди броени часове, случката на плажа, срещата ѝ със Слоун Маршъл сякаш принадлежеше на свят от безброй много вчера. Всъщност, тя не би могла да се закълне, че изобщо се бе състояла. От друга страна, случката сякаш бе предизвикателство към времето, сякаш се бе състояла в свои собствени времеви рамки, сякаш притежаваше своя, собствена реалност, която не можеше да бъде отречена.

Наистина ли бе обещала да се срещне с него на плажа следващата сутрин? Отговорът бе съвсем съмнителен, защото още щом се върна вкъщи, тя се сети, че утрешният ден бе събота. А след като Кен почиваше, грижите за Джак лягаха изцяло върху нея, което означаваше, че не можеше да го остави сам. Още по-малко пък заради това да се срещне с друг мъж!

— Не бива да разчиташ на този бележник и писалката... трябва да упражняваш гласните си струни... да работиш върху говора си...

Ана долавяше части от продължаващия разговор, ала нарочно ги пропускаше в полза на мисления диалог, който вървеше в главата ѝ.

„Истината е, че в този момент имам нужда от приятел.“

Това бе същността на проблема, нали така? — помисли си Ана. Можеха ли един мъж и една жена да бъдат просто приятели? О, тя знаеше какво би отвърнала Кари: че въпросът ѝ е определено архаичен. Сегашните модерни времена на просветеност даваха възможност на мъжете и жените да бъдат приятели. Тогава какъв бе проблемът? Проблемът бе, че тя не принадлежеше на тези модерни времена. Когато си омъжена за един и същи мъж двайсет и четири години, без друг мъж да е флиртувал с теб — е, добре де, шефът на Джак я бе свалял веднъж-дваж — ще ти се види странно в живота ти да има друг мъж, независимо от ролята му. Даже не странно, по-скоро — неподобаващо, неуместно.

Ето в това се състоеше налудничавостта на предложението на Слоун Маршъл да станат приятели. Можеше да заложи цялото си състояние, че той нямаше предвид нищо неподобаващо и неуместно. Една жена винаги можеше да усети инстинктивно намеренията на мъжа, тръгнал на лов, а Слоун Маршъл не бе такъв. Не бе усетила нищо друго, освен искреност. Той я бе помолил да стане негова приятелка, а Бог ѝ бе свидетел колко много се нуждаеше и тя от приятел. Тогава какъв бе проблемът?

— Ана?

Защо тогава се колебаеше дали да се срещне с този мъж, за когото бе започнала да мисли като за приятел, далеч преди да се бе запознала с него?

Лекият удар на юмрука на Джак по масата разпръсна мислите на Ана. Когато вдигна очи, доктор Гудман бе станал, а Джак се бе вторачил в нея. Тя веднага скочи, без да се извинява за очевидната си разсеяност.

— Постарай се — рече доктор Гудман и потупа Джак по рамото. — И недей да бързаш с възстановяването, то изисква време.

Джак кимна.

— Благодаря ви, че се отбихте — обърна се Ана към доктор Гудман, като го изпращаше на входната врата.

— Удоволствието беше мое — рече той и също тъй потупа Ана по рамото. — Ако имате нужда, обадете ми се.

— Добре.

Доктор Гудман вече почти бе излязъл, когато се обърна.

— Знаеш ли какво, би могла да обърнеш малко повече внимание на себе си.

Ана му се усмихна глуповато.

— Толкова ли зле изглеждам? Вие сте третият човек, който ми го казва само за една седмица.

— Изглеждаш уморена. Почини си малко.

Думите на добрия лекар звънтяха в ушите на Ана дълго след като той си бе отишъл. Бяха достатъчно разумни, но напълно неприложими. Дори и да опиташе да си почине, това щеше да бъде невъзможно — след като Джак цапаше леглото, бельото трябваше да се подменя, да се пере, след като Кен си тръгваше в три часа и Джак се затваряше още

повече в себе си, дори и поради това, че се притесняваше, дето се изпускаше в леглото.

Телефонът иззвъня в шест и половина и Ана протегна уморена ръка, за да го накара да замлъкне.

— Ало?

— Готвиш ли нещо за вечеря? — попита Кари.

— Да. Печено.

— По дяволите. Мислех си да те хвана, преди да си почнала.

— Съжалявам.

— Ще стигне ли за трима?

— Разбира се, но си мислех, че ще излизаш с Харпър.

— Щях да излизам с него. Появи се клиент, когото трябва да измъкна под гаранция от затвора.

— Идвай тогава — рече Ана, зарадвана от новината. Помисли си, че бе хубаво да има компания — буфер между нея и мъжа ѝ. А и присъствието на Кари щеше да подобри настроението на Джак.

— Слушай, какво ще кажеш, ако остана да пренощувам у вас? Бих могла да те отменя за малко.

Ана притисна слушалката до рамото си и се захвана да чисти един морков.

— Да не си говорила с доктор Гудман?

— Няма нужда да говоря с него, за да разбера, че си изтощена. Само си помисли: осем часа непрекъснат сън.

На това Ана не можеше да устои.

— Вечерята ще е готова в седем.

По-късно Ана щеше да се запита дали намери за неустоим добрият сън или възможността да иде сутринта на плажа — да излезе от къщата, да намери раковина... да се срещне със Слоун Маршъл.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още в мига, когато зърна Слоун на плажа, Ана си помисли колко глупави са били опасенията ѝ. Приятелството не се нуждаеше от оправдания. То бе просто и чисто — като въздуха, водата и лумналия огън. Но дори и да бе така, както при всички подобни взаимоотношения, то трябваше да се гради стъпка по стъпка. Освен това трябваше да се гради тайно, защото независимо че Ана бе убедена в невинността му, не бе толкова наивна да смята, че и всички останали ще споделят тази ѝ увереност. Особено пък в такова малко градче, като Кукс Бей.

Когато Слоун забеляза Ана, вдигна ръка да ѝ помахва за поздрав и тя отвърна на жеста му. След това той продължи да подхвърля къшеи хляб на ненаситната орда чайки. Пак носеше сивкавите си очила, макар че в небето се събираха облаци. През нощта бе валяло — силно, яростно, под акомпанимента на зъл вятър, който бе разбунил морето и го бе превърнал във врящ котел. А когато вятърът най-сетне стихна, остави зад себе си купчини отломки — изхвърлено на брега голямо дърво, кол от близкото мостче, изобилие от раковини, змиевидни листа водорасли, парчета корали. Заплахата отново да завали бе скрита в хладните пориви на ожесточаващия се вятър, в солената тръпчивост на въздуха, който се носеше над умореното море.

Слоун се боеше, че времето ще накара Ана да си остане вкъщи. И Ана се боеше от същото, боеше се и да не би Кари да я попита защо ще излиза, след като дъждът изглеждаше неминуем. Кари обаче не я бе попитала. Просто ѝ бе напомнила практично да си вземе непромокаемо яке.

Прехвърляйки дрехата от една ръка в друга, Ана го поздрави така, сякаш го бе познавала цял живот:

— Здравсти!

— Здравсти! — отвърна Слоун със същата фамилиарност.

Ана поспря надалеч, не искаше да разпръсне чайките, които лапаха къшеите хляб, подхвърляни от Слоун. Пернато море от сиво и

бяло се издигаше и пикираше, досущ като вълна около него. Полека, досущ като властелин, крачещ сред своите поданици, Слоун излезе из ятото и се запъти към Ана, а няколко чайки изплашено изпърхаха и излетяха. Ана се усмихна.

— Приятели ли сте?

Слоун отвърна на усмивката ѝ.

— Бяха само две, когато почнах да ги храня. Ала преди да се усетя, се появиха и приятелите, и роднините им. И настана стълпотворение.

— Може би сред тях неколцина играят ролята на пощенски гълъби.

Усмивката на Слоун стана по-широка.

— Може би. Щом съобщението за храната се разпространи толкова бързо.

Спря пред нея, а в главата му бушуваха сто хиляди мисли едновременно: за боязънта му, че няма да дойде, дори и времето да е хубаво, за това, че в очите ѝ продължаваше да има сянка на тъга, за косата ѝ, която изглеждаше още по-златиста, отколкото я бе запомнил. При тази му мисъл тя свали жълтия шал от врата си и в борба с игривия бриз покри главата си и завърза двата края под брадичката си. Жалко за укротените ѝ къдри.

В същото време и в главата на Ана бродеха рой неочаквани мисли. Слоун ѝ се видя по-висок, отколкото преди, докато усмивката му бе по-широка и по-дружелюбна, а раменете — по-масивни. Стори ѝ се също така, че очилата му бяха по-тъмни, а сивото бе непроницаемо като... Като какво? Като тайните му? Дали този мъж не криеше някаква тайна? Но кой на този свят си няма тайни?

— Аз... въз... не знаех дали ще дойдеш — рече той.

— Аз също не бях много сигурна — отвърна искрено тя и си спомни колко време бе претегляла всички за и против.

— И защо дойде?

— Защото бих искала да бъдем приятели — отговори Ана и се усмихна, преди да добави: — Никога досега не съм имала приятел мъж.

Слоун сви рамене и рече:

— И аз никога не съм бил приятел с жена, но предполагам, че приятелството си е приятелство.

— Май си прав — рече Ана, усетила, че е необходимо да смени темата с нещо по-малко сериозно. — Изглежда пак ще завали.

— Да — съгласи се Слоун; изпита облекчение, че Ана желаше приятелството толкова, колкото и той самият. А това бе всичко, което той желаше от нея. Беше изпитвал щателно чувствата си по този въпрос и бе доволен от получения отговор.

В това време една от най-нахалните чайки бе последвала Слоун и с пронизителния си писък молеше за нов къшей хляб. С цвят на слонова кост, с калаено сивкави гърди, закръглената птица кацна и завъртя глава, сякаш да прецени намеренията на двамата човеци. Черното мънисто на окоето ѝ като че напомняше за предпазливостта ѝ.

— Вземи — каза Слоун и подаде на Ана найлоновата торбичка с парчетата хляб. — Опитай да я накараш да приближи.

При тези думи Слоун бавно приклепна и едното му коляно се заби в мекия пясък. Ана се отпусна до него и коленете им бяха съвсем близо едно до друго. И двамата усетиха пропиващата влага на пясъка.

— Хайде, ела тук, момче — примами чайката Слоун, а Ана извади къшей хляб.

Чайката обаче изглеждаше съвсем недоверчива.

— Тази птица съм я виждал и преди — рече тихо Слоун. — Близо до фара.

— Откъде разбра?

— Виж ѝ крачето. Има белег.

Ана се вгледа и — ето, точно над плавателната ципа имаше възлест белег от отдавна зараснала рана.

— Сигурно се е оплела в някоя рибарска мрежа — обясни ѝ Слоун.

— Горкото животинче — рече умилително Ана.

— Белезите не болят — каза Слоун.

Нещо в безразличния тон, с който изрече последното, накара Ана да вдигне очи и да го погледне. В същото време предпазливата птица изпляска с криле, решила очевидно да не рискува с двамата непознати.

— Спокойно, спокойно — рече тихо и монотонно Слоун с плътен и спокоен глас. Ана си помисли, че с този тон би могъл с лекота да накара и дявола да бъде милосърден.

— Хайде, момче, ела тук — повтори тя и се наведе напред, протегнала ръката, върху чиято длан бе хлябът.

Движението ѝ, макар и бавно и спокойно, уплаши птицата, тя изпищя с негодувание и отлетя:

— По дяволите! — рече Ана.

— Не се безпокой, ще се върне. Ако не утре, то вдругиден. Изисква се време за сближаване.

Ана отново погледна Слоун. Макар че не я гледаше, тя бе сигурна, че думите му не се отнасяха само до установяването на по-близки отношения с дивото създание. Думите му се отнасяха за тяхната връзка, която още бе съвсем крехка, тъй лесно разрушима, както и отношенията им с птицата. Може би дори и по-крехка.

След като чайката отлетя, Ана хвърли останалия хляб на другите птици. Слоун взе своя тъмносин дъждобран, който бе хвърлил върху една скала. Просна го на пясъка и седна. Ана го последва, седна и както преди обхвана коленете си с ръце. Само от едно място на плажа можеше да се види къщата и, тъй като Ана не желаше да я видят, тя бе доволна от избора на Слоун. Дали го бе направил съзнателно? Ако бе така, навярно и той разбираше, че бе най-добре да запазят приятелството си в тайна.

И Слоун, и Ана останаха безмълвни, докато гледаха как птиците гълтаха храната; ала това мълчание не бе неловко. Ана не можеше да не го сравни с мълчанието, което споделяше с мъжа си. Винаги изпитваше нуждата да го наруши с думи, да го насити с думи, независимо колко празни или изтъркани да бяха. Морето сякаш също бе решило да не смуцава покоя, вълните с шепот стигаха брега, извиваха се леко една връз друга, сякаш в някакъв почтителен унес. В далечината обаче избоботи гръм, злокобно напомняне, че дъждът идва. Облаците над тях сякаш потрепериха.

— Ще ми кажеш ли името си?

Слоун зададе въпроса си, докато с Ана наблюдаваха как няколко по-малки птици, долетели току-що, ровеха из купчината изхвърлени клони. С дълги, остри клюнове те сякаш изследваха влажния пясък.

— Да — рече Ана, но добави, без да поглежда към него, — но само след като свалиш тези очила.

Ана усети как леката усмивка разтегля ъгълчетата на устните му. Усети и как сърцето ѝ се разтупква тъй, както при някоя игра изведнъж ти дойдат неочаквано добри карти. А те наистина играеха съвсем невинна игра — почакай и кажи, почакай и покажи. Но интересно, и

двамата не бързаха да приключат играта прекалено бързо и затова Ана отложи края ѝ с въпрос.

— Какво ли търсят тези птици там?

Без да се замисля, Слоун отвърна:

— Заровени съкровища.

Това очевидно не бе отговорът, който Ана бе очаквала. Тя се извърна към Слоун и погледите им се срещнаха.

— Може би някой ще ти каже, че търсят пясъчни буболечки — рече Слоун, — но истината е, че търсят съкровища. А ако трябва да бъда по-конкретен — скъпоценни камъни: диаманти, смарагди, кървавочервени рубини, тъмносини като дълбините на морето сапфири.

Ана го гледаше недоверчиво, бе повече от заинтригувана.

Слоун кимна към изхвърленото дърво.

— Сама виждаш, че снощната буря е изхвърлила на брега част от шхуна от миналия век. Тя е потънала преди сто години и с всяка буря по нещичко от нея излиза на брега.

И сякаш за да докаже правотата си — че парчето дърво наистина бе част от корпуса на шхуна — той посочи с ръка:

— Предполагам, че е била тримачтова.

Напълно омаяна, Ана попита:

— Това означава, че е била голяма, нали?

— Да, но не големината е най-важното в този кораб.

— А какво?

— Ами, първо той е бил чисто нов. Всъщност, това е било първото му плаване и е бил много красив. С много елегантен вълнорез. Кабините му били целите в злато, сатен и коприна, а салонът бил пълен с порцелан и сребърни прибори.

— Нямах си представа, че шхуните са били толкова луксозни.

— Не всички, но както казах, това е бил особен кораб. Построен бил за много специална цел.

Слоун забеляза, че Ана бе пуснала коленете си и сега фактически седеше с лице към него. Това откритие стопли сърцето му. В същото време съзнаваше, че не постъпва честно. Все още се криеше зад очилата си.

— За каква цел? — попита Ана; тъй погълната от историята, че дори не чу предупредителния тътен на гърма. Облаците над главите им

се сгъстяваха, и потъмняваха.

— Мъжът, който поръчал кораба, бивш капитан, живеел точно тук, в Кукс Бей. Две години по-рано плавал до Англия и там се запознал с една дама, в която мигновено се влюбил. Единственият проблем бил, че тя била много по-млада от него и много красива, а той нямал какво да ѝ предложи. Не знаел, че тя също се била влюбила в него, заради внимателните му и грижливи маниери.

Когато Слоун замлъкна, Ана промълви:

— Продължавай.

— Е, той се върнал в Кукс Бей с разбито сърце, защото си мислел, че никога повече няма да я види, мислел си, че така ще е най-добре за нея. Тя, от друга страна, очаквала да ѝ пише, а след като той не го направил, написала му тя.

— Колко дръзко за времето преди сто години — рече Ана, увлечена от историята така, сякаш бе попаднала в подвижни пясъци.

— Можеш да заложиш главния си компас, че е било точно така.

Ана се усмихна; помисли си, че през последните два дни се бе усмихвала повече, отколкото от сума време насам. Хубаво ѝ бе.

Слоун забеляза, че колкото повече се разгръщаше приказката, тъгата в очите ѝ намаляваше. Всъщност сега точно очите ѝ блещукаха, досущ като сапфирите, за които бе споменал. И това бе достатъчно основание да продължи разказа си.

— Кореспондирали си известно време и накрая нашият морски капитан я помолил да стане негова жена. Честно казано, той си мислел, че предложението му ще я шокира, че ще я отблъсне завинаги, но за негова пълна изненада, тя приела.

Ана се усмихна широко.

— Разбира се.

— Тогава той поръчал да му построят шхуна, която да подхожда на невестата му. По онова време шхуните били доста красиви.

— О, много красиви са били...

— След като била построена, той ѝ я изпратил. Освен това като годежен подарък ѝ пратил сандък със скъпоценни камъни, които бил събирал из целия свят.

— Как се е наричал корабът?

Слоун направи достатъчно дълга пауза, за да се досети Ана, че съчиняваше историята на прима виста. Тя си бе помислила, че просто

й преразказва някоя местна легенда, но после реши, че това бе малко вероятно. Той бе пришълец в този район. И изведнъж любопитството й се разпали не само от импровизирания разказ, но и от мъжа, който го разказваше.

— Наричал се „Мери Джейн“ — отвърна той и добави: — На носа му се издигала красива статуя на невестата на капитана. — Въздъхна. — Изящно произведение на изкуството, дело на изкусен скулптор.

Историята сякаш сама молеше да бъде завършена, въпреки че Ана се досещаше за трагичния й завършек. Сякаш за да подсили драматизма, проехтя гръм и светкавица проряза небето. Морето потрепери в очакване.

— Корабът потънал, нали? — попита Ана.

— Когато се завръщал, на не повече от десет мили от брега. Извила се внезапна буря. Никой на борда му не оцелял.

— А нашият морски капитан?

— Той полудял. Живял още десетина години, но никога не проронвал и дума, освен веднъж годишно. В деня на годишнината от катастрофата, той викал името й, сякаш за да й напомни, че не я е забравил. Когато умрял, в изпълнение на последната му воля, тялото му било кремирано и пепелта — разпръсната над морето там, където станала катастрофата. Знам сега какво ще си помислиш — рече той. — Че това е една тъжна история.

— И не е ли така? — попита Ана, изпълнена от желание да не бъде.

— Ни най-малко. Мнозина твърдят, а и аз го вярвам, че веднъж месечно, при пълнолуние, от морето излиза красива носова фигура, превръща се в жена и броди по този плаж в търсене на любимия. Ако се вслуша човек внимателно, може да долови как тя извиква името му. Само веднъж. Досуц както той бил викал нейното през всичките онези години.

— И намира ли го?

Слоун се усмихна.

— Можеш да си заложиш главния компас, че го намира.

Ана не отвърна на усмивката му. Беше твърде развълнувана от разказа, твърде трогната от чувствителността на Слоун. Колко интересен мъж бе този непознат от фара!

— В една нощ всеки месец те се любят — рече Слоун и добави: — А после, ръка за ръка се връщат в морето. — Замълча за малко и добави: — Край на историята.

Слоун не бе много сигурен каква бе очаквал да бъде реакцията на Ана, но във всеки случай не бе очаквал тя просто да седи и да го гледа. Прекалено и обезпокоително дълго, но най-много го развълнува силата на погледа ѝ. Изглеждаше така, сякаш можеше да го разгадае напълно, което се доказва и от следващия ѝ въпрос.

— Ти я измисли тази приказка, нали? В този момент.

Да, помисли Слоун, тя имаше способността да вижда по-надълбоко, отколкото би му се искало. Усети, че завалява: едри, тежки като куршуми капки го заудряха по лицето. Стана, сякаш инстинктивно да избяга от дъжда, да избяга от въпроса ѝ.

— Не беше кой знае какво.

— Беше. — Ана също се изправи, почувствала и тя дъжда, който се засилваше с всяка минута. Громоляха гръмове, но вече не в далечината, а точно над тях. — Оказва се, че си не само страстен философ, но и изключителен разказвач, поет на душата.

— Виж сега, не беше кой знае какво — повтори Слоун. — Пък и имам доста опит.

Колко необичайно, помисли си Ана, освен ако...

— Да не си писател?

— Ни най-малко. Просто един оцелял човек.

Отговорът му бе неясен и дори засили интереса на Ана, но ѝ стана ясно, че дори и да зададеше още въпроси, Слоун не възнамеряваше да дава по-конкретни отговори. Изглеждаше дори, че съжалява за вече казаното. Грабна двата дъждобрана и рече:

— Хайде. Не бива да оставаш навън в това време.

Избумтя гръм, камшикът на светкавица проряза и оцвети черното небе. Мощен порив на вятъра, студен, въпреки че бе средата на юни, долетя сякаш изневиделица и издърпа отчасти шала от главата на Ана. Десетина къдрави кичура с цвят на пчелен мед се освободиха и моментално се намокриха от потопа, който се изсипваше от недружелюбното небе.

— Побързай! — извика Слоун и зави раменете ѝ с дъждобрана. Ана се сгуши под него. Дори и птиците се разлетяха да търсят подслон.

Слоун наметна и своя дъждобран, но се поколеба, сякаш отлагаше тръгването си, докато не се убеди, че Ана бе в безопасност.

Нямаше нужда да я подканят повече; тя пое към пътеката. След само няколко крачки обаче се спря, обърна се и извика:

— Ей!

Въпреки рева на бурята Слоун я чу. Той също бе направил само няколко крачки, но в посока към фара. Извърна се към нея. Погледите им се срещнаха през дъждовната пелена.

— Името ми е Ана! — извика тя, не бе съвсем наясно защо бе толкова важно той да не си тръгва, преди да е научил това, но все пак знаеше, че бе важно.

Ана.

Името ѝ обгърна Слоун като сгряващ огън. Да, помисли си той, *би трябвало* да се казва Ана — просто име, име, което да отива на златните къдри, на сините очи, на чистите черти на лицето. Това, че му каза името си, бе мило — невероятно мило от нейна страна, ала жестът ѝ предизвика в душата му буря, не по-малко силна от развилнялата се природна стихия. Знаеше какво се очакваше да направи в замяна — да свали очилата — ала се чувстваше изплашен, уязвим. С разказаната история той ѝ бе казал за себе си и за миналото си повече, отколкото бе възнамерявал. Изведнъж стените на живота му започнаха да се приближават, досущ като стените на тясната му килия. Единственото, което искаше сега, бе да замине. *Веднага.*

Моля те, разбери — искаше му се да я помоли, но вместо това ѝ извика и ѝ помахна за довиждане.

— До утре, Ана.

Ана също му помахна и се затича към дома. Макар и разочарована, тя не се изненада, че Слоун не свали очилата си. През цялото време бе подозирала, че се криеше зад тях. До какво друго заключение можеше да стигне човек, след като с такава упоритост ги носеше и в най-неподходящи моменти.

Ала от какво се криеше той?

И защо пък за нея бе толкова важно да намери отговорите на тези въпроси?

— Уплаших се до смърт за теб! — посрещна я Кари, когато тя отвори вратата на антрето. — И Джак също!

Измокрена до кости и тракаща със зъби от студ, Ана изтича по стъпалата мина покрай зълва си и влезе в къщата. В топлата къща. В сигурната къща.

— Къде, по дяволите, беше?

Останала без дъх, Ана рече, дишайки тежко:

— На... на плажа.

— Знам, че си била на плажа, но защо, за бога, не си дойде по-скоро? Преди бурята да се развихри?

— Изненада ме — рече Ана. Успокояваше се, че всъщност не лъжеше.

— Хвърляй този дъждобран. Целият е прогизнал — и преди Ана да може да отговори, Кари го свали от нея. — Сега вече трябва да си доволна, дето те накарах да го вземеш.

Докато събличаше якето ѝ, един от гребените в косата на Кари падна и изтрополя на пода. Спря се близо до локвата, която мокрите обувки на Ана образуваха на пода. Ана се наведе да вземе гребена.

И когато погледът ѝ дойде на едно равнище с подгъва на якето, Ана разбра, че то бе тъмносиньо, а не сиво. Сърцето ѝ се преобърна. Тя бавно се изправи на крака, а погледът ѝ потърси лицето на Кари. Изражението ѝ обаче не подсказваше да е забелязала, че зълва ѝ бе излязла с едно яке, а се бе върнала с друго.

— Ето, дай ми якето — и Ана подаде гребена на Кари и взе (застави се да не го сграбчи) якето.

— Няма нужда и аз мога...

Ана я прекъсна:

— Не е нужно и ти да се измокряш.

В ръцете на Кари остана само гребенът, който тя мушна отново в косата си. Ана веднага метна якето в пералнята и затвори капака ѝ.

— Не бе ли по-добре да го простреш?

— Нека първо се отцеди малко — отвърна Ана и се наведе да развърже маратонките и да събуе мокрите си чорапи. — Сега ще взема един душ, ще се преоблека и ще приготвя закуската.

— Аз вече я приготвих — рече Кари.

Думите ѝ накараха Ана да погледне часовника си — показваше седем и четирийсет. Заше метена, тя рече:

— О, Кари, извинявай много. Просто не съм усетила времето.

— Няма нищо. Радвам се, че ти помогнах.

През остатъка от деня Ана нямаше време да осмисли случилото се на плажа. По-късно сутринта Кари си замина и грижите за Джак отново минаха в нейни ръце. Кари се оказа права, че той се бе разтревожил за това, че бе останала навън в бурята — факт, който трогна Ана може би дори по-силно, отколкото си заслужаваше. За пръв път от доста време насам той бе проявил истинска загриженост за нея. Винаги досега изглеждаше напълно погълнат от себе си.

С настъпването на вечерта Ана бе както винаги изморена; Джак — също. Упражненията му по рехабилитация, в съчетание с допълнителната сила, която изискваха от него и най-елементарните движения, винаги го изморяваха, засилваха своенравието му. А и продължаващата буря с нищо не допринасяше за повдигане на духа. Мрачният, досаден дъжд, който барабанеше по первазите, засилваше потиснатостта и у двамата им.

В шест и половина Ана му инжектира инсулина; след това, в седем, вечеряха. И Ана пак се улови, че говореше за щяло и нещяло. Защо тишината в присъствието на мъжа ѝ бе тъй неловка, а в присъствието на Слоун — тъй естествена. Към осем и половина Джак надраска в бележника си, че бил готов да си ляга.

— Струва ми разумно — рече Ана.

В следващия половин час изпълниха вечерния си ритуал. Тя му помогна да отиде до банята, а сетне и да си легне. И двете операции бяха уморителни, след тях Ана я заболяха ръцете, а по челото на Джак изби пот. Издърпа завивките нагоре, провери дали имаше вода в каната за през нощта и постави звънеца, с който обикновено я викаше през нощта, да му е под ръка. Сетне намали осветлението и след като му пожела лека нощ се запъти към вратата.

Почти бе прекосила стаята, когато звънчето иззвъня. Обърна се и видя, че мъжът ѝ пишеше нещо в бележника си. Върна се и застана до леглото в търпеливо очакване да свърши. Когато го направи, той обърна бележника си към нея. В него пишеше: „Постой при мен“.

Тъй като не бе сигурна в прочетеното, Ана увеличи осветлението и препрочете бележката. Принудена да признае, че не бе сбъркала, тя погледна мъжа си. И той я гледаше. Борейки се с бележника, той надраска нова бележка: „Лош ден. Мразя дъжда“.

Ана усети топла вълна в гърдите си. Усмихна се:

— Доста е гадно навън, нали?

В отговор Джак написа: „Остани за малко“.

Тя отново намали осветлението и подпъхна завивката на Джак; сетне придърпа един стол и се настани удобно, свила крака под себе си. В стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от дъжда, който трополеше по покрива и по стъклата на прозорците. Ана си помисли, че все едно по тях чукаше някой непознат.

Непознатият от фара.

Непознатият в леглото до нея.

Топлото чувство, което се бе породило от молбата на Джак да остане при него, се охлади от мисълта, че тя не можеше да го помилва, нито пък да го помоли той да го направи. Не, той щеше да отхвърли и двата мили жеста. Спомни си отново за сутринта на плажа — за историята, разказана от Слоун, за забележката му, че бил един оцелял човек, нещо, което бе общо и за двама им, за отказа му да си свали очилата. Какво означаваше всичко това? Все още се опитваше да намери отговорите, когато сънят я обгърна в прегръдката си.

Ана се събуди с изтръпнал врат и десен крак, който сякаш бе инжектиран с новокаин. След като забеляза, че Джак още спеше, Ана стана от стола и накуцвайки се запъти към кухнята. Все още валеше, но не така силно както вчера и предишната нощ, а по-скоро се сипеше ленив, бавен ръмеж. Дори и да можеше да остави Джак сам, което не бе възможно, времето не позволяваше разходка до плажа. Почуди се какво ли щеше да прави Слоун днес. Дали бе разбрал, че си бяха разменили по грешка якетата? Тази мисъл отново извика пред очите ѝ якето, което бе напъхала в пералнята. Възнамеряваше да го простре, след като Кари си тръгна, но го бе забравила, увлечена от десетките работи, които трябваше да свърши. Забърза към приземното помещение, отвори пералнята и извади дрехата. Макар и вече да не бе мокра, тя беше намачкана на сто и една гънки. Тръсна я, извади закачалка и пъхна краищата ѝ в ръкавите. Чак тогава забеляза етикетчето, пришито от вътрешната страна. Текстът му бе страшно интригуващ: „Капитан втори ранг Слоун У. Маршъл, Военноморски флот на САЩ“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чайката с белега се върна в понеделник. Пикира от небето и кацна на близко, но все пак безопасно разстояние от мястото, където Слоун и Ана търсеха по плажа раковини.

— Ето го приятелят ти — рече тихо Слоун.

— Къде е хлябът?

Слоун кимна към якетата, които лежаха захвърлени на пясъка — всяко в очакване да го потърси истинският му собственик.

— В джоба. Този път съм взел картофен чипс, вместо хляб.

Ана вдигна очи и срещна изображението си върху огледалните стъкла на очилата му. Сега без капчица съмнение бе сигурна, че в тези очила се съдържаше някакъв смисъл. Беше също тъй сигурна, че щеше да дойде времето, когато ще открие какъв е той.

— И ще му даваш чипс ли?

— Че какво лошо има в чипса? Ей, не забравяй, че този приятел е свикнал да се храни с червеи.

— Червеите са поне хранителни. А картофеният чипс е фалшива храна.

— Както искаш — отвърна Слоун.

Откакто се бяха срещнали тази сутрин, разговорът им се ограничаваше само до лековати добродушни шеги. Слоун реши, че доброто му настроение се дължеше да отминалата буря. А Ана прецени, че нейното се дължеше на това, че бе излязла от дома. Но и двамата подозираха, че истинската причина за хубавото им настроение бе в това, че отново споделяха компанията си.

Ана въздъхна, сякаш се примиряваше с неизбежното.

— Дай ми чипса.

В следващите няколко минути тя се опита да примами птицата да яде от ръката ѝ, но тя и не помисли да участва в толкова опасно начинание. След като не успя, се помъчи да примами чайката да дойде до краката ѝ, но птицата пак прецени, че бе прекалено близо, за да е спокойна. Накрая разочарованата Ана подхвърли чипса на достатъчно

разстояние. Чайката, която леко накуцваше от старата си рана, го изгълта набързо.

— Ще го спечелиш — рече Слоун и добави: — Гладът в крайна сметка води до безразсъдство.

Ана вдигна очи и погледът ѝ отново се сблъска с непроницаемостта на сребристите стъкла. Искаше да види очите на този мъж. Прецени, че подходящото време бе дошло.

— Каж ми нещо — рече тя. — Да не си от някоя друга планета?

Като видя обърканото изражение на Слоун, тя продължи:

— Значи такава била работата, а? Инопланетянин. С очи, съвсем различни от нашите. Затова не можеш, не искаш да сваляш очилата.

Слоун се усмихна, макар че сърцето му се разтуптя. Не искаше да сваля очилата, но колкото и да бе странно, в същото време му се искаше да го направи.

— Разкри тайната ми — рече той. — Всъщност идвам от друга планета и друга галактика.

— Нека позная — продължи атаката си тя. — Всички жители на тази планета имат червени, варварски, кривогледали очи, които светят в тъмното.

Слоун си придаде изражение от типа: „Признавам се за победен“. И се усмихна отново.

— По дяволите, човек не може да скрие нищо от теб, нали? Обзалагам се, обаче, че не знаеш, че мога с поглед да прогарям човешка плът и да стопявам човешки кости.

— Не! — възкликна Ана, сякаш смаяна напълно.

Слоун пак се усмихна.

— Значи ще бъда подложена на опасност, ако сваляш очилата?

— Навярно.

— Ще рискувам. Сваля ги.

Тъпият звук на ударите на сърцето, тишината, тръпките на нещо, близко до страх — всички онези сърдечни вълнения, свързани с дръзновението. Трябваше ли да ги сваля? Щеше ли да ги сваля? Той отговори на въпроса, като рязко махна очилата от очите си.

Ана естествено бе виждала достатъчно кафяви очи през живота си, но никога толкова тъмни, толкова живи и дръзки. Цветът им ѝ напомняше за безлунна нощ. Той се бе оказал прав в едно: тя

подозираше, че можеха да прогарят плът и да топят кости. Поне женска плът и кости.

Забеляза също и нещо, което можеше да бъде определено само с една дума: болка. Беше задушена, но далеч не и угасена напълно. Осъзна, че се бе озовала в далеч по-голяма опасност, отколкото бе предполагала, защото тази болка говореше направо със сърцето ѝ. Пренебрегна въпросите, които би искала да зададе, и вместо това рече:

— Не беше чак толкова трудно, нали?

Слоун понечи да отговори учтиво, но реши, че това би накърнило новото му и крехко приятелство с Ана.

Затова отвърна простиичко и честно:

— Не — с надеждата, че тя няма да попита нищо повече.

И тя не го направи, поради една проста причина. Ако зададеше нови въпроси, същото можеше да стори и Слоун. Досуц като чайката, и двамата бяха внимателни, още не съвсем готови да се доверят изцяло.

Ана се усмихна.

— Това означава ли, че си човек?

Слоун се успокои, когато разбра, че Ана не възнамеряваше да продължава още по темата, макар въпросът ѝ да го обезпокои. Сякаш чу отново обвинението на Харпър, че проблемът му бил в невъзможността му да понесе собствената си човечност. Когато се чу да отговаря на Ана, реши, че Харпър комай се бе оказал прав.

— Да си човек понякога е непоносимо. — Слоун веднага се опита да смекчи суровостта на забележката си. Усмихнат, той добави: — На планетата, от която идвам.

Ана не отвърна на усмивката му.

— И тук, на Земята, това невинаги е възможно.

След това не им остана много за казване.

Във вторник сутринта, още един хубав ден в слънчевия месец, чайката вече очакваше Слоун и Ана. При приближаването им птицата извърна глава и нададе пронизителен писък, сякаш да ги укори за мудността им. И макар отново да отказа да яде от ръката на Ана, тя я възнагради, като си позволи пир с курабиите, натрошени в краката ѝ.

— Шоколадови курабии? — попита Ана, опитвайки се тонът ѝ да прозвучи строго, въпреки издйническата усмивка, готова да цъфне на лицето ѝ.

— Ако искаш — отвърна Слоун и в кафявите му очи заблещука весело пламъче — в тези очи, за които Ана много се радваше, че се бяха освободили от затвора си.

Чайката се налага бързо и лакомо, сетне отлетя в посока на перестите бели облаци, които се носеха по ясното небе.

— Какво правиш? — попита Ана, когато Слоун коленичи и загреба пясъка.

— Замък, но това няма да е просто някакъв стар замък — рече Слоун.

Ана се усмихна.

— Кой знае защо си знаех, че няма да е такъв.

— Ами, не е. Това е един много специален замък, който гледа към река Лоара във Франция. Там живее една красива принцеса на име Фиона. Тя притежава всичко, което една принцеса може да поиска, ала ѝ е тежко на сърцето и ѝ е тъй студено, както е студен снегът, покрил земите край замъка, защото принцът ѝ е изчезнал и го смятат за умрял.

Ана се заслуша, удивена още веднъж от разказваческото умение на Слоун. Тя отново се запита какво бе имал предвид, когато ѝ каза, че имал опит в измислянето на приказки, както и за думите му, че бил просто оцелял.

— Учудвате ме, капитан Слоун Маршъл.

Слоун се сепна.

На Ана ѝ бе трудно да определи какво бе изражението, което пробяга по лицето му. На изненада? На притеснение? Знаеше, обаче, че бе избрала безпогрешно момента, в който да повдигне въпроса.

— Откъде разбра? — опита се въпросът му да прозвучи тъй, сякаш отговорът нямаше никакво значение, но Ана усети, че не бе така.

— От етикета на якето ти.

Слоун кимна, сякаш да рече, че би трябвало да се досети сам.

— От колко време си във флота?

С един бърз замах Слоун срина замъка, който така внимателно бе изграждал.

— Всъщност, не съм във флота — рече той, избягвайки погледа ѝ. — Бях, но се уволних. — Рязко се изправи на крака и рече: — Трябва да те оставя да си вървиш.

Усетила, че я изпровождат да си ходи, Ана също се изправи.

— Извинявай, не исках да те разстроя.

— Не си ме разстроила — отвърна той, макар Ана да бе сигурна в обратното, просто защото избягваше погледа ѝ, просто защото, по непонятни за нея причини, той се бе затворил в себе си.

И което бе по-важно — бе се отдръпнал от нея.

В сряда сутринта бе вече очевидно, че чайката искаше да си вземе ядки от ръката на Ана, но не можеше да събере достатъчно кураж да го стори. Тя се запита дали това не символизираше и отношенията ѝ със Слоун. Когато той я посрещна тази сутрин без очилата си (тя нямаше да се учуди, ако отново си ги бе сложил) — той ѝ зададе, повторно при това, въпроса, който я бе накарал да се чувства тъй притисната до стената, както навярно се бе чувствал той предишния ден.

— Защо търсиш само цели раковини?

Бяха нагазили в морето с навити до средата на прасците джинси, за да потърсят нова раковина, която да попълни колекцията на Ана. Тя вдигна очи към него. Веднъж вече бе избегнала да отговори на въпроса му, затова реши този път да отговори искрено.

— Уважавам оцеляването.

Слоун усети, че думите ѝ бяха силни и разкриващи. Какво точно се стремеше да запази? И би ли могла да знае толкова много по въпроса, колкото самия него?

— Оцеляването е важно нещо — рече той. — Но не и на всяка цена.

Запита се какво ли щеше да си помисли тя за него, ако знаеше цената, която бе платил, за да оцелее, а сетне си отговори сам на въпроса. Навярно щеше да си помисли онова, което той сам мислеше за себе си — че бе страхливец.

В отговор на думите му, тя рече:

— Може би си прав. Аз си мислех, че оцеляването е важно само за себе си. Просто човек да изкара деня, да изкара нощта, да преживее... — Понечи да каже *болката в сърцето*, но вместо това повтори: — Да преживее.

Още една разкриваща я забележка, помисли си Слоун.

— Но сега не мислиш така, нали?

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Понякога цената ми се струва прекалено висока.

Ана се замисли за онзи безчувствен свят, в който бягаше, когато се почувстваше наранена, за това как пътуването до там си казваше своето, как по пътя губеше целостта си парче по парче. Помисли си също за това как, осъдена да живее в този свят, тя копнееше отново *да чувства*. И всичко това я караше да си мисли за съставената от две половини раковина, която търсеше.

— Търся такава раковина — долови тя собствените си думи.

След като обясни какво олицетворяваше раковината за нея — оцеляването, трайността на отношенията, може би чувствата, които те символизириха, Слоун ѝ зададе един простицък въпрос:

— Какво искаш да почувстваш, Ана?

Отговорът бе също тъй простицък:

— Каквото и да е.

— Здравсти! — извика втурналата се към плажа в петък сутринта Ана.

Спря се току пред чайката. Предишния ден птицата не се появи, но днес я чакаше.

Слоун се усмихна — нямаше друга причина да го стори, освен, че Ана се усмихваше. Господи, усмивката ѝ му носеше такава радост! След объркващите нейни думи, че искала да изпита каквото и да е, след отказа ѝ да се дообясни, той силно желаше да се увери, че тя се чувстваше в компанията му така добре, както и той в нейната.

— Казах ти, че ще се върне, а и имам чувството, че днес ще е решителният ден. Честно казано, мисля, че няма да е в състояние да устои на примамката.

Ана полека се сниши и седна до Слоун. Птицата бе само на сантиметри от тях. Това, че не бе отлетяла при пристигането на Ана, бе окуражителен признак.

— Да попитам ли какво носиш този път?

— Шоколад.

Ана вдигна очи към него.

— Сигурно ме будалкаш.

Като ѝ подаваше торбичката с натрошен шоколад, Слоун самодоволно рече:

— Ако искаш.

Тя отвори торбичката, извади шепа шоколадени парчета и протегна ръка.

— Хайде, момче — прошепна тя, — знам, че е малко необичайно, но този глупчо до мен смята, че ще харесаш този „Бътърфингърс“.

Слоун се изкикоти тихичко. Птицата пристъпи крачка напред към Ана и към угощението, което тя предлагаше.

— Хайде — повтори Ана.

Птицата направи още една предпазлива крачка, сетне още една. Погледна шоколада, сетне — Ана, и пак — шоколада. И изведнъж, сякаш вече решила се, чайката, поклащайки се, се дотътри до ръката ѝ и започна да яде от нея.

Слоун никога не бе виждал нещо тъй магическо, като усмивката, която разцъфна върху лицето на Ана. Тя би могла да прогони мрака и от най-тъмната нощ. Бе дори склонен да повярва, че бе оцелял през последните две години, само за да стане свидетел на най-милото явление; а независимо дали го съзнаваше или не, тя наистина изпитваше нещо.

— Нали ти казах, че е шоколадохолик — промълви тихо Слоун.

Ана вдигна очи към Слоун. Усмивката, топлината в погледа му я трогнаха. Това бе погледът, с който приятелите се споглеждат, когато изживяват заедно някой особен миг. Да, помисли си тя, макар и да бе минала само седмица, този мъж се бе превърнал в неин приятел. В най-добрия ѝ приятел.

— Да, каза ми — отвърна тя.

Тонът ѝ бе мек, нежен и обгърна Слоун, досущ като разтопен мед. Да, тази жена, която едва познаваше, бе станала негов приятел. Най-добрият му приятел.

Чайката скоро отлетя, сякаш помахвайки с криле за сбогом. Ана дълго гледа как животинчето отлита нависоко и свободно и ѝ се прииска неговият извисен дух да бе неин.

— Ще ми разкажеш ли някой ден за брака си? — попита Слоун, отгатнал интуитивно, че това бе сърцевината на проблема с нейната борба за оцеляване, на необходимостта ѝ да почувства нещо.

— Да — отвърна без колебание тя, като продължи да се взира над морето. — А ти ще ми разкажеш ли някой ден за военната си служба?

И тя, като него, знаеше източника на болката му.

— Да — отвърна той, загледан в хоризонта, като нея.

Всеки от тях знаеше, че другият ще спази клетвата, просто защото приятелите не нарушават обещанията си.

В събота Ана изобщо не отиде до плажа. Мег си бе дошла неочаквано — за радост на Ана — и макар тя да бе потърсила няколко минути да се измъкне и да поеме към морето, такава възможност изобщо не се появи. И в неделя също така бе невъзможно. Неделя следобед обаче бе съвсем различно. Сякаш изневиделица отец Сантълайсис се отби да види Джак.

Висок, хубавеляк и донякъде развратен на вид, отец Сантълайсис приближаваше трийсет години и изглеждаше повече на безполезен ски маниак, отколкото на проповедник. Ала всъщност католическата църква едва ли имаше пастир, който да бе тъй отдаден на грижата за паството си. Това поне бе чувала Ана за кроткия и сладкодумен мъж, когото сега водеше към спалнята на Джак.

Помисли си, че всъщност нетрадиционното му облекло бе по-подходящо, защото Джак в никой случай не бе най-праведният католик на света. От една страна, не стъпваше в църква — не бе влизал в нея от кръщението на дъщеря си — но от друга страна, основните католически догми бяха тъй дълбоко пропити у него, че биха могли едва ли не да са записани в генетичния му код.

Докато отец Сантълайсис бе на посещение при Джак, тя се втурна с все сила към плажа. Знаеше, че щеше да бъде най-голямото съвпадение от всички на света, ако и Слоун бе там; и него наистина го нямаше, ала ѝ бе оставил съобщение. Изписано върху пясъка, достатъчно навътре, за да не го изтрие приливът, то се състоеше от една дума: „Здрасти!“. Усмивната, Ана написа до поздрава на Слоун: „Също!“ и поседна да се наслади на морето. Искаше ѝ се да прогони от съзнанието си всички мисли и да попие само гледката и шума на игривите вълнички. Ала в главата ѝ отново се завърна въпросът на Слоун.

Ще ми разкажеш ли някой ден за брака си?

Ана въздъхна. Какво можеше да му каже? Как можеше да му обясни чувствата си — тъй смесени, че сама не можеше да ги разгадае? В края на краищата ги обясни далеч по-лесно, отколкото си мислеше, че бе възможно.

— Съжалявам, че закъснях — рече Ана на следващата сутрин, в понеделник, и задъхана се отпусна на пясъка до Слоун.

Беше тичала през целия път, боеше се, че Слоун няма да я изчака и ще завари само още едно съобщение, написано върху пясъка. В бързината бе навлякла стария си сив пуловер и бе прекарала само един гребен през косата си. И тъй като бе забравила шала си, бризът я поздрави, като се заигра весело със златистите ѝ къдри.

— Почнах да си мисля, че няма да дойдеш — рече Слоун, изпитал огромно облекчение, като я видя. Времето от петък насам му се бе сторило цяла вечност и той не можеше да се отърве от опасението, че я бе прогонил с въпроса си. Но ето че бе дошла, с тъй привлекателно разрошената си коса, с набързо намъкнатите стари дрехи, с тихия си глас, който звучеше като пресипнал, тъй като се опитваше да успокои дишането си.

Като махна от очите си няколко къдрави кичура, тя рече:

— Кари се отби неочаквано. Донесе на Джак от любимата му пилешка супа.

Ана се усети, че макар и косвено, вече разказваше за брака си. Дори бе нарекла Джак по име, нещо, което досега не бе правила пред Слоун.

Слоун осъзна, че тя бе разкрила тази информация, без да я разпитва.

— Изглежда Джак и Кари са много близки — рече той; опита се да поддържа темата, без това да изглежда натрапчиво.

— Много — рече Ана, дишането ѝ вече се бе поуспокоило, — но Кари си е такава, никога не спира по средата каквото и да прави, включително и в личните си отношения.

— Това означава ли, че и вие двете сте много близки?

Ана дори не се замисли.

— Да. За мен тя е много повече от обикновена зълва. Тя е моя приятелка. Всъщност, дори нещо повече от това. — И, окуражена от мълчанието на Слоун, добави: — Ако можех да си избира да бъда някой друг човек, щях да искам да съм като Кари.

— Защо?

— Тя е толкова... толкова... не знам. Не, знам. Тя е с толкова освободен дух. Правилата на живота сякаш не я засягат. В състояние е и има желанието да прави всичко посвоему.

— Това предполага, че при теб не е така.

Ана се засмя.

— Да не се шегуваш? Аз съм завършена конвенциалистка. Винаги съм играла по правилата — никога не съм била сигурна чии са, но винаги съм играла по нечии правила — ролята на добрата съпруга. Пак по същите нечии правила играя ролята и на добрата майка. — Ана въздъхна. — Всъщност мисля, че съм добра майка. — И едва изрекла това твърдение, тя го допълни: — Не, сигурна съм, че съм добра майка.

Изводът бе ясен, макар че темата бе опасна като подвижни пясъци.

— Но не си сигурна, че си добра съпруга, така ли?

— Не, не съм сигурна. Опитвах се, но работата не свършва само с опитването, нали?

— Не, не свършва — рече Слоун и си помисли, че и той се бе опитвал да бъде добър войник.

В един кратък миг двамата се спогледаха; сетне, сякаш усетила, че нямаше да може да се спре да говори, ако продължеше да го гледа в очите, тя извърна поглед към морето. Вълните се гонеха и се настигаха, преди да се разбият на брега. Малко преди да стане това, обаче, те се забавяха, сякаш изведнъж усетили колебание дали да разкрият себе си. Така, както и тя се колебаеше дали да разкрие още от себе си.

— Не е лесно да се живее с човек, който има хронично, омаломощаващо го заболяване — рече Ана.

Слоун разбра, че това признание й бе коствало доста.

— Убеден съм, че е така.

Внимателно подбраните му думи се смесиха с шепота на морето. И Ана отново не посмя да го погледне.

— Не ме разбирай погрешно. Джак прави всичко, което е по силите му. Но той просто не е от най-търпеливите хора на земята — тя сви рамене. — А от друга страна, аз също не съм от най-търпеливите.

— Ти си най-търпеливият човек, когото съм познавал.

След тези думи тя го погледна. Погледите им се срещнаха — син и кафяв, честен срещу честен.

— Не се заблуждавай, Слоун. Не съм светица.

— Нито пък аз.

Този път Слоун пръв извърна очи. Между двамата се възцари тишина.

— Не е необходимо да ми казваш неща, от които ще изпиташ неудобство — наруши мълчанието Слоун.

— Знам.

Последва ново мълчание. Над главите им прелетя ято чайки. Слоун и Ана се почудиха дали в него бе и пернатият им приятел. И кой знае защо птицата напомни на Ана за една случка, която не си бе спомняла с години.

— *Зеленият папагал* — рече тя тъй тихо, сякаш трябваше да се промъкне до спомените, за да ги улови.

Слоун я погледна, но не каза нищо. Забеляза, че тя отново седеше, прегърнала коленете си. Но сега му се стори, че този път го правеше повече, за да запази силата и целостта си.

— Бяхме женени с Джак само от няколко месеца — тя погледна Слоун. — Той се е разболял от диабет още в гимназията, тъй че когато се омъжих за него, аз знаех за болестта му.

— Как се запознахте?

— В колежа. Той следваше геология, а аз се подготвях за учителка.

— Учителка ли?

Ана се усмихна.

— Начална учителка. Обичах децата, исках пълна къща с деца — усмивката ѝ се стопи. — Но не успях да стана учителка. Нито пък къщата ми се напълни с деца.

— Защо?

— Омъжих се преди да завърша и въпреки че имах намерение да продължа да уча, в началото ни бе много трудно с парите, сетне пък

дойде Мег и, нали знаеш, нещата следват едно след друго. Повече не се върнах в колежа.

Слоун усети, че тя ловко бе избегнала въпроса за пълната къща с деца, но не настоя за отговор.

— Както и да е — продължи тя, — запознахме се, оженихме се и аз смятах, че Джак се справя доста добре с диабета си. Сега, като се обърна назад, виждам, че е имало симптоми за обратното, но не съм била достатъчно наблюдателна, за да ги разгадая.

— Какво имаш предвид?

— Диабетиците трябва да живеят при строг режим. Трябва да избягват определени храни. Трябва да се хранят на определени интервали. Трябва да следят равнището на кръвната захар. Трябва да внимават за евентуални усложнения. Списъкът е твърде дълъг.

— За какви усложнения става дума?

— Едва ли би искал да ги узнаеш.

Слоун знаеше за едно много съществено усложнение при диабета и се запита дали то не бе причината Ана да се бе отказала от пълната къща с деца.

— Трябваше да поживея известно време с Джак, за да разбера, че той злоупотребяваше със себе си. Дори нещо повече. Той *предизвикваше* болестта си.

— Защо?

— Кой знае? От яд, за да накаже себе си, да докаже, че е нормален човек, след като знаеше, че не бе така. — Тя сви рамене и повтори: — Кой знае?

— И какво стана с онзи зелен папагал?

Спомените — студени като мразовита утрин — нахлуха в съзнанието ѝ.

— Както вече казах, диабетиците трябва да спазват строг режим. Трябва да се хранят в точно определено време. Една вечер шефът на Джак ни бе поканил на вечеря в модния ресторант „Зеленият папагал“. Имахме уговорка за шест и половина, което означаваше, че ще вечеряме към седем и това ни устройваше напълно... ако обаче всичко се бе развило по този план.

— Но не стана така.

Ана въздъхна.

— Изобщо. След като пристигнахме, се установи, че шефът на Джак забравил да запази маса и понеже бе събота, а ресторантът бе доста популярен, си намерихме маса едва към осем и половина.

— И какво се случи? — подкани я Слоун, след като тя замлъкна.

— Джак си бе взел инсулина в шест и половина и ето че този хормон се мяташе из тялото му, чакаше и искаше да си свърши работата, а нямаше храна, с която да я свърши. — Ана въздъхна. — Седях там уплашена до смърт от това, което знаех, че ще се случи. Естествено Джак започна да трепери, макар и да го прикриваше добре. Започна да се забавя мисълта му — не бе онова объркване, причинено от прекалено много захар в кръвта, а просто едно притъпяване на мисълта. Но и това успяваше да прикрие доста добре. Шефът му изобщо не забеляза. Държеше се така, сякаш всичко е напълно наред.

Макар и да бяха минали толкова години, Слоун усети как в тона ѝ се прокрадва панически страх. Не бе необходимо голямо въображение, за да си представи гледката: млада жена, млада съпруга, изплашена за мъжа си.

— И какво се случи?

Ана погледна към Слоун.

— Мисля, че изразът е: „Всичко отиде по дяволите“. Всъщност, не се стигна чак дотам, но беше близо. Знаех, че Джак е в беда. Беше само въпрос на време, преди да му се догади и да започне да се поти. В този момент можеше да припадне.

Слоун усети засилващото ѝ се безпокойство. Тя се бе върнала назад във времето.

— Тъжното в случая е, че всичко това изобщо не бе нужно — продължи тя. — Достатъчно бе Джак да повика сервитьора, да му обясни какво става и да го помоли да му донесе нещо — портокалов сок, хляб, шоколад — каквото и да е. Но не, той не искаше — бе предпочел състоянието му по-скоро да се влоши, дори и да припадне, отколкото да изглежда по-различен от шефа си, който на всичкото отгоре знаеше, че е диабетик.

Слоун се изненада, че Ана не повиши тон, въпреки че инцидентът я разстройваше и сега. Нима се бе лишила и от правото да се ядоса, ведно с всички останали емоции?

— И ти какво направи?

— Седях, докато можах да се стърпя. Най-накрая се извиних под претекста, че ще отида в тоалетната. Тръгнах натам, но се отклоних и влязох в кухнята. — Ана се усмихна. — В ресторантите не обичат клиентите да влизат в кухнята. Както и да е, да посъкратя историята, намерих сервитьора, обясних му какво става и го помолих да занесе веднага хляб на масата. Но да не казва нищо.

— И той направи ли го?

— О, да. Ако в ресторантите има нещо, което да не обичат повече от клиенти, които влизат в кухнята, то това са клиенти, които припадат на масата.

Слоун не можа да се сдържи да не се усмихне, Ана — също.

— И всичко свърши добре, нали?

Усмивката на Ана се стопи.

— Не съвсем. Когато сервитьорът донесе хляба, Джак ме погледна. Разбра какво съм направила и, честно да си призная, в един миг си помислих, че няма да хапне напук. Но той хапна. Предполагам, че изпитваше по-голяма нужда от храната, отколкото от това да се държи напук. Малко след това поръчахме, дойде вечерята и всичко свърши, колкото и да звучи странно, без нашият компаньон изобщо да разбере какво се бе случило.

— Защо все си мисля, че тази история не свършва дотук?

— Когато по-късно се прибрахме у дома, той се нахвърли върху мен — с думи, разбира се. Каза ми изобщо да не си помислям да правя това отново, че отговорността за болестта му си била изцяло негова, а не моя.

— Като поемам риска да адвокатствам на дявола, мисля, че е бил прав.

— Разбира се, че бе прав. Единственият проблем, обаче, бе в това, че отказваше да поеме отговорността, което означава, че аз трябваше да я поема вместо него — да си седя, без да помръдна пръст и да гледам как плаща последствията за безотговорността си. Сега, като си мисля, би трябвало да го оставя сам да изплува или да потъне, но той бе моят мъж, аз го обичах и скоро щеше да стане бащата на моето дете. Не исках да му се случи нищо лошо.

Обичах го. Думите, които се завъртяха като вихрушка в съзнанието на Слоун бяха достатъчно красноречиви в своята простота. Ана Рейми бе жена, която би обичала задълго, силно и дълбоко. Беше

жена, която би направила всичко, за да защити онези, които обича — да ги защити дори и от самите тях, което бе потвърдено и от следващите й думи.

Усмихната, тя рече:

— Поумнях твърде бързо. Повече никога не се оставих да ме хванат.

Слоун се усмихна.

— Много умно от твоя страна — рече той и след миг добави: — Но и въпреки тайната ти помощ, усложненията дойдоха.

— Бяха неизбежни.

— А сетне дойде и ударът.

— Да, това бе стръкчето слама, което пречупи гръбнака на камилата.

— На твоята или на неговата камила? — попита Слоун.

Ана се замисли и отвърна:

— Може би и на двете. Не ме разбирай погрешно. Обичам мъжа си. Държа на брака си, но...

Тя отново извърна очи към морето.

— Но какво?

— Бих могла да приема болестта му, бих могла да приема усложненията, удара дори, но... — гласът ѝ потрепери — но не мога да живея, напълно отхвърлена от живота му.

Когато се обърна към него, Слоун очакваше да види сълзи в очите ѝ, но те бяха сухи. Сухи като крехки мечти, подмятани от безпощадния вятър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! — рече Слоун във вторник сутринта.

Очевидно бе, че Ана няма да се появи и той знаеше много добре защо. Прие факта с цялото достойнство, което успя да събере, написа поздрав върху пясъка, постави до него раковина и си тръгна към фара. Легна си разочарован, питаше се дали изобщо щеше да я види отново.

Ето защо изпита голямо облекчение, когато я забеляза с развят жълт шал да го чака в сряда сутринта.

— Здравсти! — рече той, докато сядаше до нея. — Липсваше ми вчера.

— Джак спа лошо в понеделник вечерта. — Поколеба се, но искреността надделя. — Но навярно и без това нямаше да дойда.

— Знам — рече Слоун също тъй искрено.

Ана го погледна. Нима бе възможно той *наистина* да знае? Нима разбираше, че тя се чувстваше тъй, сякаш бе *предала* Джак? Нещо повече, нима бе разбрал, че се безпокоеше, че изглежда някак си дребнава и егоистка в очите му?

— Знаеш ли? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Но знам как да се излекуваш от това, което изпитваш.

— Нима? — попита тя и се усмихна на необичайния подход на Слоун към нещо, което можеше да се окаже много трудна тема.

— Да. Съвсем очевидно е, че е нарушен емоционалният баланс. Ти сподели с мен нещо много лично, много болезнено и аз трябва да сторя същото с теб. С други думи — ти си гола, а аз съм напълно облечен. Метафорично казано, разбира се — побърза да добави той.

Усмивката на Ана стана по-широка.

— Разбира се.

— Трябва да ти разкажа нещо лично и болезнено. И така, какво би искала да узнаеш?

Знаеше какво би искала да научи тя; то бе същото онова нещо, което не искаше тя да узнае. Или може би искаше? Вече не бе съвсем

сигурен.

И Ана също знаеше нещо — че Слоун изобщо не бе небрежен, както се опитваше да изглеждат думите му. И без да се церемони, тя удари право в целта:

— Разкажи ми защо се криеш зад очилата. Разкажи ми за военната си служба.

Слоун кимна, прокашля се и отвърна, отбягвайки погледа й.

— Всъщност няма много за разказване.

— Разкажи ми колкото има. И ме гледай, когато ми разказваш.

Слоун се застави да я погледне.

— Служих във флота почти двацет и пет години и преди година се пенсионирах.

— Защо?

Слоун преглътна.

— Почувствах, че повече нямам какво да дам на войската. Аз... въъ... преживях един болезнен епизод и имах нужда да възстановя устоите на живота си.

— Що за *болезнен епизод* бе това?

Слоун въздъхна, разтърка с длан врата си и се изправи срещу неизбежното.

— Бях изпратен със секретна мисия, заедно с още неколцина мъже. Изпратиха ни да освободим американец, държан за заложник в Бейрут, което и направихме. За нещастие попаднах в плен. Държаха ме известно време, после ме пуснаха.

На Ана й минаха две неща през ума. Първото — че бе оцелял тъкмо след тези събития. И второто — този равнодушен тон не съответстваше на сериозността на признанието му.

— Значи са те пратили да освободиш заложник, а по време на операцията са те пленили?

— Да — отвърна той с тон, който сякаш казваше: „Колко глупаво от моя страна, нали“?

Ана бе гледала филми и новини по телевизията за вземане на заложници и като си ги спомни, по гърба й пробягаха студени трънки. Поклати недоверчиво глава.

— И смяташ, че всичкото това не е кой знае какво?

— Слушай, хората са попадали в плен, откакто съществуват две противостоящи страни.

— Те... — тя знаеше, че най-подходяща бе думата измъчваха, тя най-често се използваше по повод заложниците, но просто не можеше да я произнесе. В главата ѝ се въртяха ужасяващи картини — ... те нараниха ли те?

На Слоун му бяха задавали всякакви въпроси, но никой не бе навлизал толкова бързо и тъй точно в сърцето му. Това се дължеше на развълнувания ѝ тон, сякаш го умоляваше да ѝ отвърне отрицателно, като че ли имаше значение дали бе страдал или не. Не искаше да излъже, ала истината бе прекалено сурова за нея.

Той се усмихна, надяваше се усмивката му да изглежда искрена.

— Гледала си твърде много филми — каза той и допълни: — Държах ме в малка стая, известно време — вързан, без слънчева светлина. И толкова.

„Лъжа, лъжа, лъжа!“ — помисли си той, ала щом бе изрекъл една, можеше да изрече и втора.

— Затова се крия зад очилата. Не се чувствам съвсем добре на слънце, както преди.

Ана го гледаше напрегнато и се мъчеше да повярва, че казваше истината, ала нещо в начина, по който извърна очи, я остави с чувството, че не сподели всичко.

— Всичко ли ми каза?

Погледите им отново се срещнаха.

— Да — рече той със съзнанието, че страхливецът се бе превърнал и в завършен лъжец, просто защото трябваше да запази доброто мнение на тази жена за себе си.

Слоун неочаквано се усмихна:

— Е, сега и двамата сме голи. Метафорично казано, разбира се.

Ана все още оставаше с безпокоящото я чувство, че той премълчава нещо, ала усмивката му изглеждаше тъй искрена, че може би грешеше.

— Да — рече усмихната тя, — метафорично казано.

— Добре — кимна Слоун, изправи се и пое по плажа. — Хайде, искам да ти покажа нещо. — Усети съпротивата ѝ, обърна се и като продължи да върви заднешком, рече: — Не е далеч. Имаш време.

Когато Ана се изправи, отново видя гърба му. Затича се, за да го настигне и като се изравни с него, попита:

— Къде отиваме?

— Ще видиш — това бе всичко, което й каза.

Заливчето бе малко и защитено — съвсем отделен малък свят. От едната му страна бяха високи скали, от другата — стръмен бряг, а от третата — гъста, зелена гора, в която едно от дърветата очевидно бе успяло да надрасне всички останали. В морето се люлееха боядисани във всички цветове на дъгата буйчета — маркери на кошовите за омари. Щом пристъпи в това уединено кътче, я обгърна тишина и спокойствие.

— Колко е красиво! — рече тя тъй тихо, сякаш бе влязла в църква. Имаше чувството, че тази територия бе забранена за всички земни и светски неща. Допускаха се само праведни, само чисти и завършени неща. Дори и вятърът тук бе спрял, сякаш природата, усетила, че е прекалено безразсъден, го бе спряла на входа.

— Да — прошепна в отговор Слоун с тон, издаващ благоговение. — Нали е разкошно? Понякога, особено нощем, като не мога да заспя, идвам тук и просто си седя.

Ана се запита дали безсънието му имаше нещо общо с миналото, с пленничеството му.

— Ела насам, ще ти покажа нещо.

Ана последва Слоун към малката локва, изпълнила басейнче, оформено от купчина скали, след оттеглянето на водите при отлива. Дъното бе покрито от розови водорасли и късчета зелен сюнгер. Анемониите се бяха прикрепили под камъните, намерили защита от вълните и слънцето. Малки рачета търсеха храната си. И Слоун, и Ана изпитаха удоволствие да наблюдават това малко чудо на живота, потопени в целебната тишина.

Накрая Ана погледна часовника си и обяви с нескрито съжаление:

— Трябва да си вървя.

Поеха мълчаливи по обратния път, сякаш тръгването им от райското кътче се бе превърнало в скръбен повод.

На входа към заливчето Ана се обърна, усмихна се и рече:

— Благодаря ти, че ми го показва.

— Няма защо. Ще те видя ли утре?

— Да — отвърна тя и веднага добави: — Трябва да вървя.

— Довиждане — рече той, когато излязоха на открития плаж.

Вятърът, сякаш издебнал ги в засада, връхлетя върху Ана, разроши косата ѝ, задърпа шала около шията ѝ. Тя го вдигна и се опита да го завърже на главата си. Вятърът обаче имаше други намерения, изтръгна коприната от ръцете на Ана, изду я като голяма пеперуда и я отнесе към морето.

— Шалът ми! — извика тя.

Слоун се втурна иззад нея и хукна към прииждащия прилив. Гмурна се за шала, тъкмо когато той изчезна под една разпенена вълна. Ана бе сигурна, че бе изгубен, когато Слоун, с широка усмивка на лице, вдигна високо ръка.

— Улових го! — извика той и зацапа към брега.

Устните на Ана също се разтвориха в широка усмивка, макар да не можеше справедливо да отсъди дали тя се дължеше на спасения шал или бе просто в отговор на усмивката на Слоун. Той изглеждаше тъй необикновено доволен от себе си.

— Улових го! — повтори той като спря пред нея.

Ана си помисли, че изглеждаше по-скоро като малко момченце, отколкото като възрастен мъж — момченце, стиснало подаръка си.

— Как се е измокрил и изцапал! — извика Ана.

— Непоправимо ли е? — попита Слоун и изцеди шала.

Ана почти не чу въпроса. Вниманието ѝ бе прекалено заето с юмрука на Слоун. Голям, мокър юмрук. Защо досега не бе забелязвала колко големи бяха ръцете му? Тя гледаше как огромната му лапа се протяга към отворената ѝ длан. И не докосването на шала отбеляза Ана. Не, това бе докосването на пръстите на Слоун: едва доловимо, но толкова истинско докосване на пръстите му до опакото на дланта ѝ. Или може би не бе опакото на дланта, може би докоснал китката ѝ. Или самата длан? Не можеше да прецени точно, защото в онзи миг цялата и ръка потрепери.

Вдигна очи, питаше са дали и той бе изпитал същото като нея. Може би да, защото забеляза странно изражение в очите му. Но той имаше причина да я гледа въпросително. Беше ѝ задал въпрос, а тя дори и не понечи да отговори. И какъв по-точно бе въпросът? Нещо за шала, нали така? Да, за шала.

— Не, не е неправимо.

— Добре — отвърна той с такъв тон, че ако Ана не бе тъй залисана, щеше да забележи, че прозвуча доста по-пресипнало от

обичайното.

— Аз... тъъ... трябва да си вървя — рече тя и посочи с неопределен жест зад себе си.

— Да — кимна Слоун, — трябва... да си ходиш.

Отново се сбогуваха и Ана пое по пясъка към дома.

Слоун гледаше подире ѝ. Какво, по дяволите, се бе случило преди малко? В един миг той вадеше шала ѝ от морето, а в следващия се почувства тъй, сякаш върху ръката му се бе стоварил гръм от ясно небе, ала с палеца мекота. Едва я бе докоснал, а бе погълнат изцяло от изгаряща го нежност.

Реакцията му го обърка.

И го разтревожи. Той и Ана бяха приятели. Нещо повече, тя бе омъжена жена, която държеше на дадената клетва. Той най-добре от всички хора на света можеше да разбере последиците от нарушената клетва, от предателството спрямо принципа. Никога няма да допусне Ана да го направи. А и тя, разбира се, не би го сторила, дори и не го желаше — всичко това обезсмисляше този ред на негови мисли.

Докато стигне до фара, Слоун вече бе убедил себе си, че всичко бе наред, че реакцията му бе била напълно нормална. Беше минало много време, откакто за последен път бе бил с жена, много време, откакто се е докосвал до нечия мекота. Освен това, той може и да имаше маса недостатъци, може и да бе страхливец и лъжец, но не бе такъв тип, който да пожелае нечия, чужда съпруга.

Реакцията ѝ бе напълно разбираема в светлината на онова, което изпитваше през последните седмици, заключи Ана, докато приготвяше закуската. Незнайно по каква причина, тя бе обсебена от мисълта за докосването, за някакъв контакт, който да удостовери дружбата и вниманието, за някаква ласка — най-незначителна дори — която да ѝ докаже, че още е жива, че още е жена. Колко пъти се бе оплаквала наум, че Джак не можеше, не искаше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше?

Да, случилото се имаше разумно обяснение.

След като го осмисли, тя се зае с обичайните си задължения. Закуската стана както винаги. След това обаче нямаше кой знае с какво да се заеме. Изпра някои дрехи, изсуши ги; сетне, докато още бяха

топли като спомените за плажа, от които бягаше, ги сгъна. Изплакна жълтия шал и го изглади. После седна да напише писмо на Мег.

Изведнъж се улови, че изобщо не пишеше, а гледаше ръката си — ръката, която Слоун бе докоснал. И сякаш като по някакво чудо, тя отново усети как пръстите му, гладки като коприна от морската вода, се плъзват по кожата ѝ. *Топли*. Докосването му я бе накарало да почувства топлина, да почувства, че отново бе жива и...

Ана озапти мислите си. Дописа писмото си, мушна го в плика, надписа го бързо и още по-бързо потърси с какво да се захване. Усещаше как в душата ѝ се зароди и се засилваше чувството на неотложна нужда. И тя отново се хвърли в работата — този път да приготви обяда. Сервира го точно на пладне, гарниран с обилно бърборене. Ала и това ѝ усилие вече я изморяваше.

Спря се по средата на изречението. Но ако Джак бе забелязал това, не го показва с нищо. Просто продължи да се храни — бавно, мъчително. Ана също ядеше, без да усеща вкуса на храната, но чуваше извънредно силни шумове. Потракването на приборите. Подрънкването на кубчетата лед. Усещаше спираловидно издигащото се кресчендо на това тревожно чувство.

Погледът ѝ се сведе към лявата ръка на мъжа ѝ. Лежеше на масата, съвсем близо до собствената ѝ лява ръка. Пръстите им почти се докосваха. Едната венчална халка сякаш зовеше другата.

Направи го, шепнеше нейната венчална халка. *Имаш това право. В крайна сметка, той е твой мъж.*

Дори и ако животът ѝ зависеше от това, Ана пак нямаше да се откаже да направи онова, което стори. Някаква непозната, с пренебрегвани дълго чувства, може би с надеждата да пропъди топлия спомен за докосването на Слоун, посегна към близката ръка. Всичко се случи за частица от секундата — за няколко удара на сърцето. Ана усети ръката на мъжа си, спомни си колко нежно бе галила тялото ѝ, колко мило бе държала дъщеря им. Почувства твърдината на венчалната халка. Усети — не го видя, защото се боеше да срещне погледа му — усети изненадата на мъжа си. А сетне почувства как ръката му се отдръпва от нейната — бавно, но решително. Погледът ѝ се стрелна към Джак.

— Недей! — помоли го тя с дрезгав, пресипнал глас, който сякаш не бе нейният.

И изражението на Джак сякаш не бе негово. Изглеждаше тъй далечен, тъй отчужден. Това отчуждение изплаши Ана и засили молбата ѝ.

— Моля те, Джак, имам нужда от теб!

В един бързо отлетял миг тя си помисли, че забеляза процеп в издигналата се помежду им стена. Помисли си, че той щеше да хване ръката ѝ, ала тя пое не към нея, а към бележника и писалката, постоянните му спътници. Ана усети тежест в сърцето си. Тя стана двойно по-голяма, когато прочете бележката му: „Губиш си времето да се нуждаеш от мен“.

Сините ѝ очи помрачняха от прилива на чувство, което можеше да определи само като гняв. Кой бе този непознат, нанесъл се в тялото на обичащия я някога неин съпруг?

— Какво искаш да кажеш с това, че си губя времето?

Нова пауза, за да напише отговора си. Докато чакаше, сърцето на Ана се разтуптя силно. От яд, от страх пред това, което този непознат щеше да напише.

„Аз не съществувам повече — емоционално или духовно.“

Нова пауза. И отново разтупкалото се Анино сърце.

„Така е и ще е най-добре, ако не съществувах и физически.“

Ана прочете бележката, препрочете я, за да бъде сигурна, че я бе разбрала правилно... Изведнъж пулсът ѝ затуптя в ушите ѝ. Скъса листчето от бележника и го смачка на топка. В същото време го стрелна с поглед.

— Нямам намерение да слушам подобни глупости — рече тя.

Тихият ѝ тон придаде неочаквана сила на изявлението ѝ, както и фактът, че се изправи с чувството на накърнено достойнство. Бавно прекоси стаята, излезе от нея, без да се обърне и без да обели и дума с болногледача, с когото се размина в коридора, и излезе от задния вход.

Чак когато чу затръшването на вратата, осъзна, че слизаше по стълбите. Усети топлината на обедното слънце, свежия мирис на летния ден, видя как къщата се смалява в далечината. Отначало вървеше бавно, но сетне ускори крачки още и още, докато краката ѝ сами не се понесоха през познатото поле, през гората, по пътеката, която водеше към морето. Задъхваше се все по-силно и по-силно — сякаш дъхът ѝ бе някой звяр, който я гонеше да тича все по-бързо.

Нямаше представа накъде се бе запътила. Знаеше само, че бягаше от непознатия, който някога беше неин съпруг.

Джак се вслушваше в тишината. Тя се носеше все по-силна и по-силна, като неизсвирена симфония, празните ѝ, пронизителни тонове отекваха в деликатната му душа. Сърцето в гърдите му препускаше, подвластно на собствената си черна мелодия.

Отче, съгреших.

Какъв е грехът ти, синко?

Нараних жена си.

Джак сви лявата си ръка в юмрук, в яден юмрук. Как можа тъй коравосърдечно да засегне Ана? И все пак, не бе ли по-жестоко да продължава да я заблуждава? Той никога повече нямаше да може да бъде неин съпруг, факт, който докосването на ръката ѝ сурово му напомни. Няма значение, че би искал. Имаше значение само това, че не можеше да бъде. Тя трябваше да бъде свободна. Той трябваше да бъде свободен.

По-добре ще е да не съществувах физически.

Сърцето на Джак се разгуптя силно. Мисълта за смъртта го плашеше, макар че тя щеше да му донесе покой. Уморил се бе да се бори, да се съпротивлява, да върви по път, който, изглежда, не водеше никъде. Не, напоследък бе сигурен накъде отиваше — към вечното си местожителство.

Какво ли би рекъл отец Сантълайсис, ако знаеше за мислите на Джак? Дали щеше да заговори за вечното проклятие, което щеше да тегне над душата му? Или за грях — тъй непростим, че и Господ не би могъл да го прости?

Джак въздъхна, искаше му се Ана да е тук, да вземе ръката му, независимо, че той пак щеше да отдръпне своята.

Отче, съгреших.

Какъв е грехът ти синко?

Превърнах се в непознат за себе си.

Слоун нямаше представа каква сила го движеше — някакво неспокойствие, което нито можеше да разгадае, нито да пренебрегне, но в мига, в който видя Ана, разбра, че му е било съдено да се върне на плажа. Нещо лошо се бе случило. Разбра го още като я видя.

Седеше, прегърнала коленете си. Но при тази ѝ поза, с извит като лък гръб, изглеждаше невероятно уязвима. Това впечатление се подсилваше и от факта, че не помръдваше, взряна в морето. Ако го бе забелязала, че приближава, то с нищо не го показа. Дори и когато се отпусна до нея и зае същата като нейната поза, тя не пророни и дума. Просто продължи да се вира напред.

Най-накрая Слоун тихо попита:

— Какво се случи?

Без да, го погледне Ана отвърна:

— Нищо.

Слоун остави отговора ѝ да виси във въздуха не повече от миг-два.

— Приятелите не се лъжат един другия.

Пренебрегна обаче факта, че я бе излъгал за пленничеството си.

— Нищо не...

— Недей, Ана.

Ана изви глава, за да го погледне. Макар и да се постара, не можа да скрие факта, че нещо я измъчва. Дори по-лошо — че искрицата живот сякаш бе изгаснала в сините ѝ очи, в красивите ѝ сини очи. Без дори да подозира какво се бе случило, Слоун знаеше, че виновник за изгасналата искрица бе Джак Рейми. И това го накара да не изпитва милосърдие към него.

— Няма нужда да ми казваш какво се е случило — рече Слоун.
— Но не ме лъжи.

Обичайната ѝ безчувственост, едновременно успокояваща и плашеща, бе заместила гнева ѝ и сега тя не изпитваше нищо. Абсолютно нищо. Дори и когато забеляза Слоун да крачи към нея, дори и когато приседна до нея, дори и сега, когато се вираше в загрижените му очи. Извърна поглед, почуди се колко да сподели с този мъж, ако изобщо решише да споделя с него.

Спомни си как пръстите му леко бяха докоснали ръката ѝ сутринта, знаеше, че тъкмо този инцидент бе предизвикал онова, което се случи между нея и Джак. И тъкмо онова, което се бе случило — или по-скоро не се бе случвало — между нея и Джак през последните години, я бе направило свръхчувствителна към допира на Слоун.

— Джак и аз не сме любовници от години — рече Ана, сама невярваща, че можеше да бъде толкова откровена. Никога не бе

признавала този факт пред друг човек. Проклинаше безчувствеността си, която до известна степен бе осъдителна, но също така усещаше, че седналият до нея мъж притежаваше уменията да я накара да пожелае да сподели с него мислите и чувствата си.

Изявлението ѝ не изненада Слоун. Той предполагаше, че импотентността на Джак бе причината да липсва пълната с деца къща. Освен това предположи, че тази тема имаше нещо общо с онова, което измъчваше Ана, и затова я остави сама да намери начина да му го съобщи.

— С времето свикнах с този факт — рече накрая Ана. Припомни си самотното си легло, безбройните самотни нощи, повече, отколкото можеше да преброи, и добави: — Човек свиква с онова, с което трябва да свикне.

Слоун отново не каза нищо, макар болезнено да си представи цената, която бе платила.

— Научих се да живея в безбрачие — рече Ана. — Но онова, с което не свикнах да живея...

Запъна се. Безчувствеността ѝ отстъпи малко и позволи на гнева ѝ да се завърне и да надникне иззад нея.

Слоун забеляза проблясъка на яда ѝ. Тя изпитваше нещо — а това бе по-здравословно, отколкото да не чувства нищо. Но това отново бе на прекалено висока цена.

— С какво не можа да се примириш, Ана?

Въпросът прозвуча тъй тихо, тъй мило, че на Ана не ѝ бе възможно да не отговори. Ала тя не се нуждаеше от кой знае какво окуражаване, защото искаше — не, имаше нужда! — да каже на този мъж колко силна болка изпитваше.

— Единственото, от което се нуждаех, бе някое случайно докосване, прегръдка, някой, който да държи ръката ми, някакъв контакт! — Искаше ѝ се тонът ѝ да прозвучи нормално, но гневът бе взел връх. Беше усетила, че до определено равнище ядът ѝ носеше удовлетворение. — Ала той не желае дори да ме докосне, не иска и аз да го докосна!

И докато една част от Слоун желаше да накаже Джак Рейми, то друга част го разбираше. Как би могъл един мъж, който помни какво е било да люби тази жена, после да я докосне и да знае, че това е всичко и то поради неспособността му?

— Аз хванах ръката му, а той я издърпа. — Гласът на Ана потрепери. — Дори и след като го помолих, не ми позволи да го докосна.

Слоун усети болката, опустошението на духа, скрити зад гнева ѝ. Независимо от обстоятелствата, той не можеше да си представи който и да е мъж да пренебрегне нуждата на тази жена. Не можеше дори да си представи някой да получи такава възможност. Самият той бе прекарал по-голямата част от сутринта в опити да забрави нежното докосване на ръката ѝ, а ето че тя се молеше на мъжа си за нещо, за което Слоун би дал и живота си.

Нещо у Ана я караше да му покаже смачканата на топка бележка, която бе пхнала в джоба си, ала друго нещо я възпрепятстваше. Не можеше да повярва, че Джак сериозно желаше смъртта. Бе потиснат. И нищо повече.

— С какво мога да облекча болката ти? — попита Слоун отново тъй тихо, че гласът му, досущ като разжарен огън, стопли Ана.

Взemi ръката ми. Думите шушнеха в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ. Виждаха ѝ се съвсем естествени — като теченията, като приливите и отливите, а не биваше да са такива.

Нека взема ръката ти, помисли си Слоун и призна пред себе си, че може би в този акт щеше да намери облекчение и неговата болка. Защото изпитваше именно болка: да седи тъй близо до нея, без да може да я докосне. Добри Боже, откога едно докосване бе станало толкова важно? От тазсутрешните меки като коприна спомени — долетя отговорът.

Какво ли ще направи той, ако хвана ръката му?

Какво ли ще направи тя, ако хвана ръката ѝ?

Въпросът не остана дълго без отговор. Сякаш и двамината бяха лишени от право на глас по въпроса, сякаш всичко бе предопределено от самото начало: Слоун посегна към ръката на Ана в мига, в който ръката ѝ потърси неговата.

Стотици усещания се извиха като вихрушка в съзнанията на двамината: топлина, мекотата на Ана, силата на Слоун, малката ръка на Ана, едрата на Слоун, начинът, по който пръстите на Ана се преплитаха с неговите, силата, с която ги стискаше, сякаш от това зависеше животът ѝ, начинът, по който пръстите на Слоун се

сключваха около нейните, сякаш бе готов да се бие до смърт, за да я защити.

Какво ли би изпитал, ако прокараше пръсти из златистата ѝ коса?

Какво ли би било, ако положи длан върху брадясалата му буза?

Какво ли би било, ако можеше да прокара пръсти по нежната извивка на шията ѝ?

Какво ли би било да докосне съвсем леко с връхчетата на пръстите си устните му?

Погледът на Слоун — невинен и същевременно гузен — срещна нейния. Взираха се един в друг, а истината дръзко се бе вторачила и в двама им.

Ана бавно издърпа ръката си от неговата, венчалната ѝ халка блестеше като грозно обвинение. Не каза нищо, но учестеният ѝ дъх говореше вместо нея.

И дъхът на Слоун не бе по-спокоен, когато рече:

— Кълна се, че не съм искал това да се случи.

Ана се изправи, Слоун — също, светът се въртеше бясно около тях. Ана направи крачка назад, сякаш така можеше да се отдалечи от онова, което изпитваше.

Слоун съзря бягството в очите ѝ.

— Ана, почакай. Нека поговорим.

Ала Ана не спря. Направи още една крачка, после още една, а след това погледна за последен път Слоун в очите, обърна се и хукна.

— Ана, моля те... Ана... Ан... нна!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември

— Ана...

Понякога, макар и да бяха минали месеци оттогава, на Ана ѝ се струваше, че отново чува как Слоун вика името ѝ. Никога нямаше да забрави болезнения, остър, режещ звук, който късаше сърцето ѝ.

— Ана...

Онзи ден на плажа ѝ се искаше да се обърне, но се побоя. Не от Слоун, а от самата себе си. Ако се бе обърнала, щеше да се наложи да се види такава, в каквата се бе превърнала: в жена, която бе започнала да изпитва нещо към друг мъж, освен към съпруга си. В крайна сметка, обаче, щеше да ѝ се наложи да се възправи срещу нея.

— Ана!

Ана стреснато вдигна глава, изненадана да се намери седнала в кабинета на Харпър, дори още по-изненадана да го види да се взира в нея с изражение, което означаваше, че ѝ бе задал въпрос и очакваше отговора ѝ. Слоун, застанал до прозореца, който гледаше към градината, се бе обърнал, очевидно заинтригуван от мълчанието ѝ. Погледите им се срещнаха и в този кратък миг Ана предположи, че Слоун много добре бе усетил, че се бе върнала в миналото. Дали обаче знаеше, че ръката, която несъзнателно бе положила върху сърцето си, трепереше така, сякаш той я бе докоснал?

— Добре ли си? — попита Харпър и привлече вниманието на Ана.

Седеше зад масивното си писалище, което миришеше на ароматизирана с лимон политура и на алени рози. Ана си помисли, че розите навярно бяха дошли от градината на Кари, последните храбри цветове в края на жаркото лято.

— Да — отвърна тя на въпросителния поглед на Харпър и спусна ръка в скута си.

Задоволен от отговора ѝ, Харпър се зае да разлиства купчината книжа, вниманието му бе напълно погълнато от приближаващия процес.

— Това, което трябва да изясним днес — започна той, — е какво би трябвало да се очаква от пледоарията на обвинението. Както знаете и двамата, то е задължено да представи списък на свидетелите си, както и резюме по същество на обвиненията срещу вас.

Слоун пристъпи от прозореца към стола до Ана. Ана едновременно слушаше бележките на Харпър и забеляза, че Слоун носеше белия пуловер, с който бе преди седмица на заседанието по първоначалното повдигане на обвинението. Петното от нейната кръв го нямаше.

Харпър подаде по лист хартия на двамата и рече:

— Списъкът на бъдещите свидетели е общо взето онзи, който очаквах, плюс-минус един-двама.

Ана набързо прегледа списъка и погледът ѝ се закова върху едно от имената.

— Призовават за свидетел и Мег, така ли?

— Спокойно, Ана — възпря я Харпър. — Да караме подред. Окей?

Мълчанието на Ана бе по-скоро в резултат на шок, отколкото съобразяване с молбата на адвокатата ѝ, но той продължи:

— Нека започнем с обобщение на тезата на обвинението, която без да спестяваме нищо, е следната. То ще пледира, че, може би инспирирани от молбата на Джак Рейми за помощ да тури край на живота си, вие двамата сте се сговорили. И то не за милостиво убийство, както бихте искали да бъдат оценени действията ви, а за хладнокръвно, преднамерено убийство. Сега, ако обвинението се поддаде на милосърдие, то също така би могло да пледира, че вие двамата по своеобразен начин сте постъпили донякъде милостиво. В крайна сметка сте изпълнили онова, което Джак Рейми е пожелал, а него не го е интересувала мотивацията ви, нито пък фактът, че ще се облагодетелствате от деянието. Нима вие двамата любовници не бихте решили — и това няма да бъде лишено от логика, ще предположи обвинението, — че умъртвяването на Джак Рейми ще бъде най-доброто решение за всички?

— *Най-добре за всички ще е той да умре.*

— *Боже мой, Слоун, какво искаш да кажеш?*

— *Нищо. Господи, нищо! Просто исках да кажа, че сме жертва на най-страхотната ирония на съдбата.*

Зашеметяващите думи още звънтяха в ушите на Ана, кънтяха в съзнанието ѝ. Онова, което най-много я потресе в думите на Слоун, бе, че те бяха сякаш огледално отражение на собствените ѝ мисли. Нека Бог е милостив към нея, но и тя мислеше същото!

Един бърз, плах поглед към Слоун ѝ подсказа, че и той си спомни разговора им, разговор, който се бе състоял в нощта, когато Джак умря.

Харпър разрови някакви книжа, сетне отново заговори и привлече вниманието на Ана и Слоун към настоящето.

— Обвинението ще представи също така доказателства, че двамата сте били убедени, че времето ви свършва.

— Какво означава това? — попита Слоун.

— Инес Гудж е готова да свидетелства, че е подслушала разговор помежду ви; и ти си казал на Ана, че си подал молба за работа и си я получил и поради това е трябвало скоро да си тръгнеш. Че си искал Ана да дойде с теб.

— По дяволите! — рече Слоун.

— Това потвърждение ли е, че разговорът се е състоял? — попита Харпър.

— Да — призна Слоун. — Всичко е така, с изключение на това, че съм молил Ана да дойде с мен. За това изобщо не е ставало дума.

Харпър си записа нещо, преди да премине към следващия въпрос, който изненада напълно Ана:

— Кажете ми за голямата игла и спринцовката, които Кари е взела назаем от доктор Гудман.

Ана го погледна с невярващи очи.

— Онази, която използвахме, за да впръскаме ликьор в плодовете ли?

— Точно тя. Кари ми каза, но аз искам да чуя теб.

— Беше за празненството за Четвърти юли, което Кари организира.

Харпър кимна, удостоверявайки, че дотук показанията на двете съвпадаха.

— Тя прочела в някакво модно списание за впръскването на плодовете, затова заела иглата и спринцовката от работата си.

— А как се озова тя у вас?

— Както казах и преди, Кари мрази иглите, затова ми донесе всичко — динята, пъпеша, както и спринцовката с иглата — аз да ги впръскам. Когато си тръгна, забрави спринцовката и иглата, затова ги сложих най-отзад в чекмеджето с приборите. После и двете забравяхме за тях, когато идваше у нас.

— Това какво общо има с делото? — попита Слоун.

— Обвинението ще пледира, че тази игла и тази спринцовка са били използвани за инжектирането на свръхдозата инсулин.

— Но това е абсурдно! — рече Ана.

— Но те са били в къщата, нали? — попита Харпър.

— Да, бяха у дома — отвърна Ана.

— Кой знаеше за това? Освен теб и Кари?

— Не знам — отговори Ана.

— Може би Мег? — подсказа ѝ Харпър.

Ана сви рамене.

— Не знам.

— Джак?

Ана пак сви рамене.

— Не знам.

— Мъжът ти влизаше ли изобщо в кухнята?

— Да — рече Ана. — Понякога Кен го докарваше със стола му, просто за промяна в маршрута. Дните на Джак бяха дълги и скучни.

Тя не спомена, че и нейните често попадаха в същата категория.

— Тогава може би е знаел за иглата и спринцовката?

— Възможно е.

Харпър погледна към Слоун.

— Ти знаеше ли, че е там?

— Да.

Последва пауза, в която двамата мъже се изгледаха. Сетне Слоун добави, почти предизвикателно:

— Имах възможността да вляза в кухнята, когато работих там през онзи уикенд. Не бе възможно човек да не види спринцовката и иглата, след като отвори чекмеджето.

— Ти защо си ровил из това чекмедже? — попита Харпър.

Предизвиквайки приятеля си да му възрази, Слоун отвърна:

— Не ми се спеше, затова реших да си сваря едно нес кафе.

Слоун обаче не спомена, че не успя да си свари кафе, най-вече поради това, че Ана, която също не можеше да заспи, бе дошла при него. В мига, в който дойде, кафето бе последното нещо на света, за което можеха да си помислят.

— Значи всеки, който е отварял чекмеджето, е бил в състояние да види спринцовката и иглата, така ли? — попита Харпър.

Откъсвайки се от болезнените, пламенни спомени от онази нощ, Слоун отвърна:

— Не виждам как би могъл да пропусне да ги види.

— Е, едно нещо се изясни. Кен Ларсен ги е видял и е готов да свидетелства, че са изчезнали малко след смъртта на Джак.

— Нямам представа какво се е случило с тях — рече Ана. — При последвалия хаос иглата и спринцовката бяха последното нещо, за което бих си помислила.

— Както и предполагам, полицията също не може да докаже какво се е случило с тях — рече Харпър. — Точно сега те са най-малката ни грижа.

Тази негова забележка прикова изцяло и нейното, и неговото внимание.

Харпър не им спестяваше нищо.

— Има лоши, но има и по-лоши новини. Кои предпочитате първи?

Слоун се засмя саркастично.

— Защо не ни предложиш първо лошите.

И отново Харпър пристъпи към същината на проблема, като погледът му фиксира Слоун.

— Бенди Уебър не само ще свидетелства, че те е видял на мястото на престъплението и че си изхвърлил нещо в морето, но и ще свидетелства, че ви е видял двамата на плажа по-рано същата вечер. Накратко казано, видял ви е да се целувате, видял ви е да изчезвате в малкото заливче. И макар да не ви е видял да се съвкупявате, обвинението, което ще използва показанията на Инес Гудж за разговора ви в магазина, за да ви надене примките, сетне ще използва Мег, за да ги затегне около вратовете ви.

Ана пребледня като платно. Стомахът ѝ се сви, догади ѝ се. Помисли си, че щеше да изхвърли и няколкото хапки, които погълна на обяд.

— Смяташ, че Мег ще свидетелства срещу мен, срещу нас, така ли? — попита тя, а тонът ѝ сякаш умоляваше Харпър да я увери, че не го бе разбрала добре.

— Съжалявам, Ана — въздъхна Харпър. — Надявах се обвинението да не привлича дъщеря ти, но предполагам, че Хенеси е предприел изследователска експедиция с надеждата, че Мег е заподозряла нещо и че е готова да го признае.

— Ти разговаря ли с нея? — попита Ана и си помисли колко парадоксално бе Харпър да бе разговарял с нея, след като същата тази нейна дъщеря не бе отговорила на нито едно нейно обаждане.

— Не, но видях показанията ѝ, в които тя споменава, че същата нощ двете сте се скарали. Ако това може да те успокои донякъде, то тя е класифицирана като враждебен свидетел. Не е свидетелствала по собствена воля.

Очевидно това бе малко утешение, защото лицето на Ана бе напълно лишено от всякакъв цвят. Повдигаше ѝ се все повече. Сложи ръка на стомаха си, преглътна и се помоли да не се изложи.

— Дай ѝ малко вода — рече Слоун.

Харпър стана веднага и отиде до вратата на прилежащата стая.

— Мерилин, би ли донесла чаша вода?

Когато не по-късно от минута секретарката влезе в стаята, тя веднага оцени ситуацията и се отпрати с чашата към Ана. Подаде ѝ водата; чашата бе хладна и дори само това ѝ подейства освежително.

— Пийни — рече тихо Слоун, толкова тихо, че сякаш се втъка в развълнуваното съществуване на Ана — успокояваше я, утешаваше я, подтикваше я да намери облекчение в прегръдките му. Тя го погледна с очи, които сякаш питаха защо след всичко случило се не можеше да се чувства освободена от него.

— Хайде, пийни.

Ана вдигна чашата до устните си и отпи. Вдиша дълбоко и сетне каза:

— Добре съм — усмихна се леко и на тримата, които се бяха надвесили над нея като квачки. — Наистина съм добре.

Мълчанието продължи и след излизането на Мерилин от стаята.

— Ако искаш, да приключваме за днес? — попита Харпър.

Тя поклати глава.

— Не, не искам. Да продължаваме. — И сякаш за да подкрепи думите си, попита: — Ами Кари? И тя е в списъка на евентуалните свидетели.

— Нейните показания ще засегнат иглата и спринцовката — ще установят факта, че са били в наличност, като оръдие на престъплението. Виж сега, знам, че явяването на Мег като свидетелка е шок, но ще го преживеем. А що се отнася до останалите свидетели, е, просто не се вълнувай за тях. Някои от тях може изобщо да не се явят на делото. Всеки юрист се стареа да включи всички, които евентуално би искал да призове на свидетелската банка, независимо колко непредвидими биха могли да бъдат показанията им. Освен това някои от тях са просто съмнителни.

— Какво означава това? — попита Слоун.

— Понякога даден юрист вписва в списъка на свидетелите си имена на хора, които изобщо не възнамерява да призове. Това е продиктувано от стремежа да заблуди ответната страна.

Думите му подсказаха на Слоун да попита:

— Ами Никълз? Смяташ ли го за съмнителен?

Ана също бе забелязала това име в списъка, но нямаше и представа кой бе той, освен, че титлата пред него предполагаше, че има нещо общо с военните. Това бе интересно, особено след като Слоун, макар и да бе споделил с нея част от миналото си, все пак бе твърде уклончив.

— Ако Хенеси не го призове, ще го сторя аз. — И при очевидното възражение на Слоун, Харпър рече: — Хенеси ще се опита да създаде впечатлението, че си някаква гадна, зловна, програмирана да убива машина, но ще трябва да приеме и факта, че си получил почетния медал. А това би било само от полза за делото. — Харпър направи пауза и сетне додаде: — Не забравяй, че показанията на Никълз ще са ограничени до известна степен.

Ана си помисли, че последната му забележка бе странна, ала може би бе така само във въображението ѝ. Бог виждаше, че през тези дни не можеше да разсъждава ясно, особено пък в момента.

— Бихте ли могли да понесете и още една лоша новина?

Харпър не им даде време за отговор, сякаш колкото по-скоро поднесеше новината, толкова по-безболезнена щеше да е тя.

— Джейк Лугарик навярно ще дойде да отразява процеса.

Възцари се гъста като мъгла тишина, в която новината сякаш потъна.

— Онзи Джейк Лугарик ли? — попита Слоун.

— От тринайсети канал? — додаде Ана.

— Онзи Джейк Лугарик от тринайсети канал — кимна Харпър.
— Единственият оживял, единственият автентичен вампир. Човек, който изсмуква хората до смърт заради репортажите си. Човекът, който знае кому да бутне и колко, за да получи желаното.

Слоун изруга.

— Не мога да повярвам.

— А добрата новина е...

— *Добра новина ли?* — повтори Слоун. — Да не искаш да кажеш, че има и добра...

— *Добрата новина* — повтори Харпър, — е, че разговарях със съдията относно забраната да се дават изявления и той се съгласи.

— Какво точно означава това? — попита Ана.

— Че всички, които са замесени в това дело, не могат да разговарят с пресата. Ако го направят, ще бъдат обвинени в обида спрямо съда. — Харпър се ухили. — Това е добре за нас и лошо за Лугарик. — Усмивката му обаче се стопи, сякаш си спомни още нещо. — Между другото, няма да има промяна на мястото на гледане на делото. И съдията Уейнън, и аз стигнахме до извода, че няма смисъл. Независимо дали това ви се харесва или не, но хората вече знаят за делото. Ако не знаеха, Лугарик нямаше да ни удостои с кръвожадното си внимание.

След това Харпър продължи с изясняването на някои маловажни въпроси по делото, но Ана установи, че съсредоточеността им бе изчезнала. Нещо повече, ръцете ѝ се разтрепериха и това я принуди да остави чашата. Какво не би дала да почувства отново топлина и безопасност, ала истината бе, че не заслужаваше нито едно от двете.

Усетила погледа на Слоун, тя го погледна и отново бе поразена от великолепното кафяво на очите му. Бе тъй богато, както самата земя, тъй първично, както и суровата му сексуалност. Знаеше, че трябва да отхвърли тази сексуалност, но със същия успех можеха да поискат от нея да не поеме следващия си дъх.

Ние двамата сме замесени в това — казваха сякаш очите му.

Ана извърна поглед и още веднъж си помисли, че не заслужаваше утехата, която той ѝ предлагаше.

— Ще трябва да се срещнем още веднъж преди понеделник — продължи Харпър, без да разбере, че вече бе изгубил вниманието на аудиторията си, — ала по основните въпроси вече сме наясно. Искам и да изглеждате, и да се държите като невинни. Искам съставът от съдебни заседатели да разбере, че сте потресени от това чудовищно обвинение, стоварило се връз вас. — Харпър направи пауза. — Има ли нещо, което бихте искали да кажете, да попитате?

Определено озадачен от това, че Харпър ги отпращаше, Слоун попита:

— Кога ще разгледаме нашите показания?

Колебанието на Харпър им се стори необичайно продължително.

— Аз... въз... не съм убеден, че идеята да дадете показания е добра.

Слоун го изгледа така, сякаш не повярва на чутото.

— Значи няма да свидетелстваме в своя полза, така ли? — И преди Харпър да успее да отговори, той добави: — Един обвиняем винаги свидетелства в своя полза.

— Не е вярно — рече Харпър.

— Добре, някои не ги допускат до банката, защото биха могли да навредят на делото си... — Слоун замълча за малко и додаде: — Това ли си мислиш? Че Ана и аз можем да се окажем лоши свидетели?

— Не, разбира се, че не.

— Какво тогава?

— Не е необходимо да заставате на свидетелската банка.

— Не съм юрист — възпротиви се Слоун, — но дори и аз знам, че ако обвиняемият не свидетелства, то той изглежда подозрителен в очите на съдебните заседатели.

— На журито ще бъде внушено да не интерпретира подобен пропуск като признак на вина.

— Е, ти можеш да им кажеш каквото си поискаш, но и двамата знаем, че това няма да им подейства.

— Виж какво — рече Харпър, — Хенеси ще натисне яко и бързо, особено по въпроса за любовната ви връзка.

— Точно това имам предвид — настоя Слоун. — Че журито ще чуе колко сме неморални и безпринципни. Както сам каза, задачата на

Хенеси е да направи така, че тази връзка да изглежда евтина и безвкусна. А не беше така и аз искам да обясня това пред съда.

— А ще успееш ли да запазиш самообладание, когато започне да ти задава всичките онези интимни въпроси? Например откога си си мечтал да отнемеш нечия чужда жена и да я превърнеш в своя любовница? Или как се е чувствала тя в обятията ти, когато най-сетне си успял? Или какво си изпитвал, след като си разбрал, че докато мъжът ѝ е жив тя няма да бъде никога твоя?

С всеки следващ въпрос Слоун се гърчеше все повече и повече. Най-накрая изкрещя:

— Да, ще запазя самообладание.

— Както сега ли?

Известно време Слоун не отговори, а сетне рече тихо и просто:

— Искам да дам показания.

Ана усещаше как прехвърчат искрите между двамата мъже — двама приятели. Сякаш въздухът се наелектризира от тях. Чу как в съседната стая позвъни телефонът. Никой от двамата не го дочу; факт, който бе потвърден и от изненадата на Харпър, когато на вратата се почука. Мерилин я откряна и подаде глава.

— Можете ли да разговаряте с шерифа Тейт по един друг случай? Казва, че било важно.

— Да — рече Харпър и погледна Слоун така, сякаш му казваше: „Използвай това време, за да се поуспокоиш“.

След като Харпър вдигна слушалката, Слоун отиде отново до прозореца. Пъхнал ръце в джобовете си, той се взираше в покритата с бял равнец градина — бе разцъфнал така, сякаш слънцето хвърляше неравни отблясъци светлина. Усети приближаването на Ана и възбудата му почна да стихва. Така беше с нея. Можеше да го успокои, да го утеши, да го изцери от болките, които бе смятал за неизлечими. От друга страна, можеше да кипне кръвта му, чувствата му, да ги възпламени до най-високата им точка на кипене. И поради това той се застави да продължи да се взира напред.

— Той не иска да заставаме на свидетелската банка, защото смята, че сме виновни — констатира Ана някак спокойно.

Слоун бе решил да ѝ спести тази тревога; ала почти не съществуваше възможност тя да не стигне до заключението, до което бе стигнал самият той.

— Може би — рече Слоун, омекотявайки удара доколкото можеше; бе наясно, че и тя не гледа към него.

Тя издаде звук — полувъздишка, полусмях.

— Как бихме могли да се надяваме да убедим съдебните заседатели, след като не можем да убедим адвоката си?

— Негово е задължението да убеди журито, а той е дяволски добър адвокат.

— Може би е прав. Може би не бива да излизаме на свидетелската банка. — Тя се поколеба малко и добави: — Аз наистина не бих искала да свидетелствам.

— За теб не е необходимо, но аз искам да го направя — последва кратка пауза, след което: — Съжалявам за Мег.

И отново отговорът на Ана бе безстрастен, тъй безстрастен, че по гърба на Слоун пробягаха студени тръпки.

— Мег е моето наказание.

Не бе в състояние повече да се сдържа и затова се обърна и я погледна. Видя само профила ѝ, засенчен от множество къдри. Беше облечена в обикновена черна пола и блуза. Държанието ѝ, видът ѝ я правеха да изглежда и строга, и спокойна. Строгостта ѝ си бе тъкмо на място. Той никога не бе срещал човек, който да се отнася тъй сурово със себе си. Спокойствието ѝ обаче бе лъжливо. Не и преднамерено, но все пак измамно. То издаваше факта, че отново си бе забранила да чувства каквото и да е.

— Какво се случи с жената, която искаше да чувства?

Ана извърна глава, докато погледът ѝ не срещна погледа на Слоун. Усмихна се плахо и рече:

— Тя си получи онова, което искаше... и то бе болезнено.

— И значи отново се скрива?

— Трябва да оцелее.

— Не! — рече силно и умоляващо Слоун. — Не погубвай онази жена, която любих една нощ, която ме люби една нощ.

Ана затвори очи и Слоун усети как спомените я обгърнаха по същия начин, по който обгърнаха и него — нежният прилив на припомнянето. Видя и това, че ръцете ѝ трепереха. Трепереха и когато я целуна за първи път. Трепереха и в нощта, в която я люби.

— Кажи ми, че не съжаляваш за онази нощ — промълви Слоун, тонът му бе умоляващ, разтреперен.

Ана отвори очи — сини, честни очи. Не можеше повече да го лъже, бе все едно да се опита да си порасте криле и да отлети.

— Как бих могла да съжалявам за единствения миг в живота си, когато отново се почувствах жива?

В този миг Слоун прие един факт като истина. Можеха да го тикнат в хиляди затвори, можеха да го обесят на най-високото дърво, можеха да го пекат в най-жаркия ад — нищо не значеше повече от това, че Ана не съжаляваше за онази нощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юли

В Кукс Бей много обичаха да празнуват Четвърти юли^[1]. В онази съботна сутрин през градчето преминаха оркестри, които изпълняваха мелодии, събуждащи патриотичния дух и караха по-темпераментните да потропват в такт. Към обяд заливът се изпълни с яхти, вдигнали празнична разцветка и надули роговете за мъгла във весела какофония. Вечерта, по традиция, стара колкото самия град, гостите, участващи в пикника, се пръснаха по ливадата около старата къща на семейство Рейми — импозантна двуетажна сграда с червени жалузи и още по-яркочервена порта. Пред фасадата на къщата бе разцъфнал буен здравец, от едната ѝ страна се намираше обсипаната в цвят алея с рози — до една червени.

Разположението на къщата — върху хребет, с изглед към залива, предлагаше най-доброто място да се съзерцава впечатляващата гледка на фойерверките, които щяха да започнат в девет вечерта.

— Забавляваш ли се? — попита Кари; искрящият ѝ тон подсказваше, че самата тя се веселеше добре.

Кари бе облякла за случая бели панталони и тениска с блещукащи червени и сини звезди. Подобен чифт червени звезди висяха и се мяткаха от ушите ѝ. Тъкмо обратното, Ана бе облечена с обикновена бяла блуза и черни панталони, а часовникът на ръката ѝ отброяваше времето необикновено бавно. Стрелката за часовете изглежда не желаше да мине осем.

— Да — измънка Ана на въпроса на зълва си.

Излъга, но не ѝ се искаше да разваля веселото настроение на Кари. Истината бе, че при по-различни обстоятелства на Ана щеше да ѝ хареса да излезе от къщата, особено ако знаеше, че и Джак се забавлява. Но не бе така. Той се чувстваше отвратително. Дори и Мег, която си бе дошла за празника и за рождения си ден, бе забелязала това.

От косвеното му споменаване на смъртта, този въпрос висеше между него и Ана като недовършена работа. Ана знаеше, че дъщеря й щеше да се разтревожи много, ако научеше за бележката, затова я бе унищожила.

Както бяха унищожени и отношенията ѝ със Слоун.

Повече не бе ходила на плажа, не се бе срещала със Слоун, ала — за свой срам — не можеше да забрави и онова, което изпита, когато пръстите му се преплетоха с нейните.

— Джак прекарва чудесно, нали? — попита Кари. — Знаех си, че ще му подейства добре да излезе от къщата.

Двете едновременно погледнаха към Джак, седнал в инвалидния си стол със завити въпреки топлия летен ден в одеяло крака. Ана не отвърна нищо на забележката на Кари; винаги се чудеше как бе възможно зълва ѝ да не може да види очевидното. Или да избягва да признае очевидното: нали сама се бе издала с предположението си, че Джак се нуждаел от нещо, за да излезе от депресията си?

— Всички ме питат какво съм направила с плодовете — прошепна заговорнически Кари и се усмихна палаво. — Но аз, разбира се, не съм казала на никого. Нека да умрат от любопитство. О, извини ме — рече Кари. — Виждам съпругата на кмета и ако не я поздравя лично, в „Щракащите ножици“ ще ме линчуват.

При тези думи, Кари, блещукаща като неонова реклама, забърза към една жена — само кожа и кости, ала висока и с царствена осанка.

Ана въздъхна, но не толкова от досада, колкото поради най-обикновена умора. Спеше зле и това се дължеше както на нощните повиквания на Джак, така и на собственото ѝ безпокойство. Защо не се бе досетила, че приятелството ѝ със Слоун се превръщаше в нещо повече? За разлика от Кари, тя не си позволяваше да се самозаблуждава. Ала кога, в кой момент, след коя въздишка, при кой удар на сърцето разговорите и смехът станаха по-маловажни от нещо тъй първично, като едно докосване?

Ана изостави въпроса, знаеше, че не притежаваше ключ към отговора му. Вместо това се огледа, опита се да се съсредоточи върху тълпата празнуващи. Забеляза превзетата, възрастна жена, която държеше смесения магазин. До нея бе високият собственик на погребално бюро, който дискретно се опитваше да подритне настрани от себе си накичен с панделки пудел. А онзи там не бе ли Харпър

Флеминг? Да, той бе, разговаряше с някакъв мъж, който бе гърбом към нея. Бавно, сякаш подтикнат от някого да го направи, той се обърна. Въпреки че слънцето вече залязваше, носеше слънчеви очила.

Първата реакция на Ана бе да повярва, че бе успяла, досущ като магьосник, да материализира Слоун от собственото си подсъзнание. Втората ѝ реакция бе да осъзнае, че нямаше начин да създаде толкова реален образ, както нямаше начин и да укроти неочаквано силно разтуптяното си сърце. Извърна се бързо, макар изобщо да не ѝ се искаше да го направи. Убедена, че Слоун не я бе забелязал, Ана се завърна в безопасната компания на мъжа и дъщеря си. Как би могла да избегне да се срещне със Слоун? За късмет Мег намери решението.

— Мисля, че татко няма да издържи до фойерверките. Вижда ми се доста уморен.

Макар че Кари щеше да се пръсне от мъка, ако не останеха, Ана бе склонна да поеме риска да разочарова зълва си.

— Искаш ли да си вървим? — попита Ана, уловила се веднага за този изход. Огледа се и, като се опита думите ѝ да не прозвучат нетърпеливо, добави: — Мег, защо не идеш да кажеш на леля си, че си тръгваме.

Джак издаде гърлен звук, който можеше да се интерпретира като отрицание. Сърцето ѝ заби силно, изпитваше паниката на подгонен от ловните кучета заек. Трябваше да си тръгнат. Просто трябваше. Не можеше да се срещне със Слоун, не и след онова, което се случи, когато бяха заедно за последен път.

— Кари няма да има нищо против — рече Ана и хвана дръжките на инвалидния стол. При други обстоятелства начинът, по който бързо зави стола, щеше да ѝ се види смешен. Сега обаче дори не ѝ се стори и забавен.

Джак я спря с изсумтяване, сетне надраска в бележника си: „Още малко“.

Заекът веднага подуши мириxa на опасността и това застави Ана да опита още веднъж.

— Джак, Кари наистина няма да има нищо против.

— Какво няма да имам против?

Ана се обърна, готова на битка с Кари, за да ѝ обясни умората на Джак и че за него ще е по-добре да си тръгнат, което всъщност щеше да е по-добре за нея; ала никой не биваше да разбере, че тя бягаше от

тъмнокосия мъж отсреща. Ана тъкмо отвори уста да заговори, когато погледът ѝ срещна погледа на мъжа, на тъмнокосия мъж, който стоеше тъй спокойно и бе толкова привлекателен, но не бе отсреща, а досами Кари. Зайчето не успя да промълви и една дума. Всъщност, то не бе в състояние да направи нищо друго, освен, хипнотизирано от кучето, да продължи да пие от поточето.

Мег погледна първо майка си, а сетне — причината за изпадането ѝ в такъв унес и рече:

— Татко е уморен.

— О, не, не си, Джак Рейми — обяви сестра му. — Не можеш да си тръгнеш преди фойерверките. Не си ги гледал, откакто бяхме деца. Не си ли спомняш колко беше весело?

Като видя оскърбеното изражение на Кари, Ана разбра, че каузата ѝ бе изгубена. Беше попаднала в кадифен капан. Ръката ѝ несъзнателно се вдигна към косата, пръстите ѝ се опитваха да въведат някакъв ред сред непокорните къдри по начин, който един страничен наблюдател би могъл да определи и като контешки.

— Освен това — Ана чу Кари да казва, — бих искала да се запознаете с един човек. Това е вашият съсед — Слоун Маршъл. Живее в хижата на стария фар. — Обърна се към Слоун и добави: — Слоун, това е снаха ми...

— Ние сме се срещали с Ана — прекъсна я Слоун; тонът му бе тих и равен, а погледът, вече неприкрит от очилата — твърд и сигурен.

На Ана страшно ѝ се искаше да не бе свалил очилата. Тъмните му очи бяха едновременно и пронизващи, и чувствителни — емоционално-смъртоносно съчетание. Полека-лека осъзна, че всички очакваха отговора ѝ на неочакваната реплика на Слоун.

— На плажа — рече Ана бързешком с надеждата, че няма да изглежда в очите им като пълна идиотка.

— Тичам на плажа всяка сутрин — обясни Слоун. — От време на време се натъквам там на Ана.

— Да — кимна Ана. — От време на време.

Кари се намръщи.

— Нали веднъж ме пита за него? За някакъв мъж, който тичал по плажа.

— Да, така е — рече Ана, но избягвайки темата, избърза със запознанствата. — Това е съпругът ми — Джак. Джак, запознай се със

Слоун Маршъл.

С естественост, на която Ана завидя, Слоун се усмихна и кимна към Джак.

— Приятно ми е да се запознаем.

Джак отвърна също с кимане.

— А това е дъщеря ми Мег.

Усмивката на Слоун стана по-широка.

— Здравей!

— Здравсти — отвърна Мег, но Ана забеляза в нея леко колебание.

— Погледнете се само — сгълча ги Кари, — никой от вас няма нищо за ядене или за пиене.

— Ядохме по-рано тази вечер — рече просто Ана; знаеше, че на Джак щеше да му е противно, ако спомене, че го изискваше здравето му.

Както винаги, когато се сблъскваше с реалността, Кари се изненада.

— О, да, разбира се. Е, добре, но трябва да опитате плодовия пунш. Чудесен е — и като погледна към Слоун, Кари рече: — Имаме безалкохолни, вино, кафе...

— Плодовият пунш ще свърши работа — отвърна Слоун.

— И за мен — плодов пунш — повтори думите му Ана, когато Кари я погледна.

— Хайде, Мег — помоли Кари, — ела да ми помогнеш.

Мег тръгна след леля си, но се обърна и хвърли поглед на тримата по-възрастни. На Ана отново ѝ направи впечатление поведението на дъщеря ѝ. Мег обаче изглежда не бе единствената, която я наблюдаваше внимателно. Ана можеше да се закълне, че същото правеше и Джак. След това откритие Ана заключи, че угризението ѝ бе взело връх в собственото ѝ държание. Ала нито Мег, нито Джак имаха основание да подозират, че отношенията между нея и Слоун бяха по-различни от онова, което и двамата бяха заявили. И въпреки това, тя усети необходимостта да наруши настъпилото неловко мълчание. Наруши го с напълно безсмислени думи.

— Хубава вечер за празненство, нали?

С превалянето на вечерта Слоун се убеди в редица неща: че Ана бе по-хубава от самата вечер, че нито един час не бе изтичал по-бавно или по-неловко, и, колкото и да му бе неприятно, че едновременно харесваше и разбираше Джак Рейми.

Що се отнася до красотата на Ана, то тя изобщо не си даваше сметка за нея. Облечена бе просто, със съвсем малко грим — той забеляза, че само устните ѝ бяха леко начервени. При вида ѝ дъхът му секваше, особено при безполезния, но секси начин, по който прокарваше пръсти през гъстите си къдри. Ако не я познаваше добре, би могъл да се закълне, че го подканваше и той да стори същото. Не бе така, разбира се, и този факт определяше отношенията им. Тя не бе свободна да го подканя към каквито и да е волности, защото бе омъжена жена. Господи, колко се бе разтревожил за онова, което се случи на плажа! Господи, как му се искаше да говори с нея, да ѝ се извини!

След като разбра, че нямаше възможност да разговарят и че присъствието му я поставяше в неудобно положение, Слоун се бе опитал да си тръгне, ала всеки път някой го възпираше — Кари, Харпър, та дори и Джак.

Малко преди да започнат фойерверките, Кари реши, че столът на Джак трябва да бъде преместен, за да може да вижда по-добре. Напълно глуха за молбата на брат си да го оставят там, където бе, тя настоя Харпър и Слоун да пренесат стола на тухлената пътечка. Нямаше друг избор, освен молбата на Кари да бъде изпълнена, затова Слоун и Харпър го сториха без излишно суетене.

Този инцидент помогна на Слоун да разбере по-изтънко Джак Рейми, както и да изпита уважение към него. Ако не се има предвид първоначалното му възражение, Джак, очевидно горд, но току-що унижен човек, не каза нищо. Просто се затвори в себе си, без да стане груб, но и без да е кой знае колко дружелюбен. Слоун можеше да си представи себе си на негово място, да трябваше да се справя с това объркване, да се бори с болестта, която го отчуждаваше от другите, да се сравнява с всеки здрав мъж, с когото се срещаше. Да, той разбираше Джак Рейми, тъй както разбираше емоционалната студенина, с която Ана бе принудена да живее. И ако студенината донякъде извиняваше допускането на приятелството им да прерасне в нещо повече, то

разбирането му на положението на Джак отхвърляше това извинение... караше го да се чувства като жалък несретник.

Точно в девет в небето разцъфнаха първите гроздове на фойерверките. При вида на изригналите червени звезди публиката в унисон възкликна: „Оу!“. То бе последвано от високо „Ах!“, след като небето се изпълни с дъжд от сини светлинки. По-нататък се понесе нестроен хор, хората сочеха в небето, сякаш присъстваха за пръв път на подобно зрелище. Кари, застанала зад стола на Джак, се държеше повече като дете, отколкото като възрастен човек: при всяко разпукване на ракетите пицеше с такава радост, че Харпър, Мег, та дори и Джак я намираха за заразителна.

Слоун и Ана стояха сякаш леко, но не и очебийно встрани от другите. Този факт подтикна Слоун да завърже първия им личен разговор за вечерта.

— Ана?

Тя го погледна — тъмната коса, тъмните очи, тъмните ракурси на тайнствените сенки в здрача. Дори и гласът му бе сякаш тъмен и тъй настоятелен, както на плажа. Единствената разлика бе, че сега той произнесе името ѝ тихо.

Той също я гледаше. В очите му се отразяваше настоятелността, която се долавяше в гласа му.

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — А ти?

Слоун сви рамене и същевременно леко се усмихна.

— Предполагам, че зависи какво разбираш под *добре!*

Ана извърна очи, красотата на усмивката му, обаче, независимо колко бе пресилена, събуди в душата ѝ болезнен копнеж.

— Да, сигурно е така.

Слоун разбра от думите ѝ, че и Ана не се чувстваше по-различно от самия него. От една страна, се зарадва на това откритие, защото попадаха в една партия, от друга, обаче, му бе мъчно, че изпитва болка, особено пък след като причината за нея бе самият той.

— Виж какво — прошепна той, — мислих много за случилото се. — (По дяволите, та той само за това мислеше!) — И искам да разбереш, че вината не беше твоя, а моя. Аз изпуснах нещата от контрол. Аз би трябвало да забележа накъде отива всичко.

Силно избумтяване обагри небето в тъй яркожълто, сякаш настана ден. Ана не го забеляза. Тя виждаше само Слоун. Би трябвало да се досети, че той щеше да опита да поеме вината.

— Искам да разбереш едно — рече тя и думите ѝ заляха Слоун като разтопено злато, — вината за онова, което стана, е колкото твоя, толкова и моя. Аз също изпуснах нещата из ръце. Аз също би трябвало да забележа накъде отива всичко.

Слоун оцени факта, че Ана не отричаше, че отношенията им се бяха променили. Но тя не бе човек, който да се крие от истината.

— Ана...

Погледът ѝ, лятно зноен, сякаш се разтопи в погледа на Слоун, накара го с неудобство да си припомни, че той бе мъж, а тя жена, при това *омъжена* жена. Извърна очи, макар това да не обезсили необходимостта да ѝ каже онова, което бе на сърцето му.

— Когато те видях за първи път — рече той, — ти казах, че искам да бъда твой приятел. И имах предвид тъкмо това. Кълна се.

— Знам.

Ала Слоун искаше да се убеди, че тя бе разбрала.

— Ако знаех накъде ще избие всичко това, никога нямаше да ти оставя онази първа раковина.

— Знам.

— Никога нямаше да направя опит да се запознаем.

— Май аз направих този опит — поправи го Ана.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам.

— Исках просто да бъда твой приятел — повтори разколебан той. А когато продължи, гласът му стана по-дрезгав: — Не мога повече да бъда само твой приятел.

Изведнъж тя също реши, че би искала той да разбере позицията ѝ.

— Естествено, знаеш, че между нас не може да има нищо повече. Джак и аз си имаме своите проблеми, но сме женени. Поела съм клетва...

— Никога не съм те молил да я пристъпваш! — прекъсна я Слоун с малко по-висок тон, отколкото би искал.

Харпър ги погледна, накара ги да замълчат, разтуптя сърцата им от страх, че ще бъдат разкрити.

Най-сетне, по време на поредния гръм и последвалите го викове, Ана набра куража за още една реплика.

— Не можем повече да се виждаме.

Над главите им разцъфна облак от ослепителни кристални светлини, от който към земята заваляха, сякаш малки диаманти. Силуетите на Слоун и Ана, с вдигнати нагоре лица, се очертаха на фона на този заключителен акорд. Той предизвести края на празненствата по случай Четвърти юли... и края на една връзка, която не бе имала шанса да започне.

— Добре! — обяви Мег следващия следобед. Ведно с думите си измъкна тънък черен колан от шумолящата хартия и обви с него кръста си. — И върви страхотно с черните джинси, които ми подари леля Кари.

— Става ли ти? — попита майка ѝ.

— Да — рече Мег. — Откъде знаеш какво исках?

Ана се усмихна.

— Аз съм абсолютно невъзприемчива. Чак когато повтори за десети път, че се нуждаеш от черен колан, успях да възприема съобщението.

Мег, с пусната до раменете коса — досущ като слънчева светлина — се опита да потули усмивката си, но безуспешно.

— Споменах само четири или пет пъти.

— Няма значение колко, важното е, че съм приела съобщението.

— Ами джинсите? — попита Кари. — Стават ли ти?

Мег ги взе и погледна етикетчето им.

— Ще ми станат, моят размер са.

— Дано — кимна Кари, която изглеждаше освежена, въпреки че бе стояла вечерта до късно. — Взех ги от разпродажба.

— Благодаря на всички — рече Мег и прегърна леля си и майка си. Сетне се обърна към баща си, сгърбил се в стола си и залепи целувка на бузата му.

— Благодаря и на теб, татко.

За разлика от сестра си, Джак изглеждаше изтощен, макар Ана и Мег да го бяха отвели у дома веднага след фойерверките и го бяха сложили да си легне. Както винаги, той не бе спал добре. Кое

означаваше, че и Ана не се бе наспала, макар че, честно казано, неспокойствието ѝ до голяма степен се дължеше на факта, че видя отново Слоун. Знаеше, че нагазва в опасни води и затова прогони мислите за него от съзнанието си; гледаше как Джак се усмихва и пише в бележника си: „Честит 22-ри рожден ден“.

Мег прегърна баща си, този път силно, в отговор Джак плъзна лявата си ръка около раменете на дъщеря си. Това напомни на Ана за особената връзка, която съществуваше между този баща и тази дъщеря. Забеляза как я притисна с неподозирана от Ана сила и се почуди дали самият той не бе петимен за човешки контакт. Тогава защо не я допускаше до себе си? Защо стана така, че можеше да ѝ го предложи само един друг мъж?

— Хайде — рече Ана, може би малко прекалено весело — да разрежем тортата.

— Да — присъедини се Кари и побутна кокосовата торта към племенницата си. — Пъргави ръчички са я опекли още в пет сутринта.

Мег взе ножа, който майка ѝ подаваше, и попита:

— В пет ли стана тази сутрин, лельо Кари?

— Не съм казала, че съм я изпекла аз. Ставаше дума за пъргавите ръчички в пекарната на Мили.

Всички се засмяха.

— Искам голямо парче от тортата на Мили — рече Мег.

— Разбира се, мила — усмихна се Кари. — Всички искаме.

За нула време три парчета кацнаха в чиниите си. Джак почука с кокалчетата на юмрука си по масата и жените вдигнаха очи. Джак кимна към тортата.

— Нали знаеш, че не бива да ядеш сладко — рече Ана.

В отговор мъжът ѝ отново кимна към тортата.

— Джак, моля те...

Този път Джак удари по масата — знак на незачитане на Ана, на пренебрежение към болестта си. Последва напрегнато, сякаш безкрайно дълго мълчание. През цялото време волята на Джак се бореше с волята на Ана.

— Не може ли да получи едно парче? — попита Кари, сивите ѝ очи се бяха разширили, тонът ѝ бе неуверен.

— Не — безапелационният и бърз отговор бе дело на Мег. — Само две хапки и нито троха повече.

Отново гробно мълчание. Изведнъж Джак се ухили и написа: „Да, мила“.

Напрежението се разсея, но пък Ана се разстрои. Изяде мълчешком тортата си, участваше в разговора, само ако се налагаше. Веднага щом можа да го направи учтиво, тя се измъкна от спалнята и отиде в кухнята. Обгърна я приятна самота, потъна в истинска тишина. Загледа се към перваза, отрупан с раковини. Вместо да потъне в своя лишен от емоции свят на оцеляването, след отношението на Джак към нея, тя всъщност за втори път изпита гняв и се почувства добре. Дяволски добре! И преди да успее да се спре, тя вече копнееше да сподели новината със Слоун.

— Мамо?

Ана се обърна — гузна, сякаш я бяха уловили като бърка в буркана със сладко.

— Добре ли си? — попита Мег.

— Да — кимна Ана, отново се обърна, взе парцал и почна да трие безукорно чистия тезгях.

— Две хапки торта няма да му навредят.

— Работата не е в това, нали? Той не бива да яде сладко и го знае много добре.

Пауза. Сетне:

— Мамо, знам, че нещата сега са много трудни, но дай му време. Окей?

Ана въздъхна и спря да трие. Срећна погледа на Мег. От една страна, искаше да ѝ каже, че търпението ѝ бе свършило, че нямаше повече време за губене — нима никой не виждаше как тя бавно се разпада, как се превръща в нищо; ала от друга страна, майчиното у нея отговори на молбата на дъщерята.

Ана се усмихна.

— Всичко ще бъде наред.

Мег също се усмихна, но Ана усети, че усмивката ѝ не бе сърдечна. А и това, че Мег избегна по нехарактерен за нея начин погледа ѝ, подсказа на Ана, че се задаваше нещо. В този случай *предупреден* не означаваше *подготвен*.

— Кой е този Слоун Маршъл? — попита Мег и извади от хладилника кутия с мляко.

Въпросът сякаш зашлеви Ана през лицето. Беше сигурна, че само параноята ѝ бе причината да се породи идеята ѝ, че Мег бе заподозряла нещо. А сега не знаеше на какво да вярва.

— Какво имаш предвид? — попита Ана.

Мег все още не поглеждаше към майка си, наля си най-спокойно чаша мляко. Когато заговори обаче, въпросът ѝ се превърна от индиферентен в рязък.

— *Кой е Слоун Маршъл?*

Ана направи усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно, а ръцете ѝ да не атакуват отново тезгяха.

— Леля ти го определи точно. Той е мъжът, който живее в хижата на фара.

— Откъде го познаваш?

— Както казах снощи, срещала съм го да тича по плажа.

— Колко пъти?

За чест на Ана тя успя да се засмее съвсем искрено.

— Не знам. Не съм ги броила.

Пауза.

— Защо? Важно ли е това?

— Предполагам — не. Просто ми се стори, че се познавате.

— Разговаряли сме. Няколко пъти. Държи се дружелюбно. Аз — също. — Ана отново се поколеба, този път събра сили да зададе още един въпрос. — Защо разпитваш за Слоун Маршъл?

Мег най-сетне погледна майка си в очите. Ако в погледа ѝ имаше нещо по-различно от познатото, то Ана не го забеляза. Сетне, изоставяйки темата също тъй внезапно, както я повдигна, Мег рече:

— Без особени причини.

Ана би могла да въздъхне с облекчение, но не го направи. Дълго време, след като Мег бе отпътувала с колата си за Кънектикът, Ана се чувстваше обезпокоена от разпита на дъщеря си, от тънката инсинуация, която усети в гласа ѝ. Какво знаеше Мег? Или си мислеше, че знае? Ана си рече, че това няма значение, защото повече нямаше да се среща със Слоун. Тази мисъл я утеши. Но я и натъжи, независимо, че се престори, че не бе така.

Следващата седмица бе истински кошмар. В навечерието на рождения ден състоянието на Джак бе тръгнало на влошаване, макар Ана да го разбра едва на следващия ден. Джак бе обикновено ранобудник, а когато Ана отиде да го събуди, той дремеше — факт, който Ана сподели с пристигналия по-късно Кен. Към обяд Джак бе обзет от толкова силна жажда, че никакви количества вода не можеха да я утолят. От друга страна, бе изгубил напълно апетит. В три часа болногледачът обикновено си тръгваше, но Ана го помоли да продължи дежурството си и той остана. В три и половина дишането на Джак стана тежко, пулсът му се ускори. Извикаха линейка.

Онова, което Ана си спомняше за времето, в което чакаха линейката, бе всепоглъщащият страх в очите на Джак. Обикновено горд, непокорен, сега изглеждаше като животно, попаднало пред фаровете на връхлитащ автомобил. Дали щеше да го прегазят? Дали щеше да завие в последния спасителен миг? Дали пък (Ана знаеше, че Джак се боеше най-много от това) нямаше да изпадне в кома, в онова зловещо състояние *ниито жив, ниито мъртъв!*

— Всичко ще бъде наред, Джак — прошепна тя, стиснала силно ръката му, оставила се и той да държи нейната.

Ала докато седеше в чакалнята на малката болница, тя съзнаваше, че го бе излъгала. Може би този път нещата щяха да се оправят, ами следващия? Ами последващия? Той бе поел курс на сблъскване с връхлитащия автомобил, факт, който досега тя бе отхвърляла, а той вече приемаше. Примирението, съзнанието, че краят — или, по-лошо, състоянието на жив труп, бе вече близо — тъкмо това го плашеше.

Тя също бе изплашена като него: сърцето ѝ бе разтуптяно, гърлото — пресъхнало, отчаяно се мъчеше да склучи всякакви сделки с Бога... Беше в капан, също като Джак. И двамата живееха в свят, от който нямаше изход, свят, който никой от тях не бе избрал доброволно, нито пък го бе заслужил. С развитието на болестта границите на този свят се стесняваха все повече и повече и досущ като попаднала в лабиринт изтощена мишка, те престанаха дори да опитват да се борят, задоволяваха се само да седят и да бъдат поглъщани от безизходицата, от страховете си.

В крайна сметка се оказа, че причината за кризата бе бъбречна инфекция. Джак прекара няколко дни в болницата, след което го

изписаха с предписание за по-висока доза инсулин. Ана задиша по-спокойно. Но след още няколко дни разбра, че бе прибързала. Както често се случва при диабетиците, лечението на инфекцията се оказва трудно. Единствената по-голяма трудност бе самият Джак. Човекът, който бе отбягвал внимание, сега го изискваше. Искаше кръвната му захар да бъде проверявана далеч по-често, отколкото бе нужно. Паникьосваше се и при най-незначителния симптом, сигурен, че се задава нова криза. Като го заболеше глава, бе убеден, че скоро щеше да последва удар.

Ана разбираше, че се бе изплашил. Опита се да го вземе предвид, но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно, тъй като се засилваше и оскърбителното му поведение. Ако здравето му се сгромолясваше, то същото ставаше и с емоциите му. Разсъжденията му бяха неясни и нелогични. Нуждаеше се от нея и същевременно негодуваше, че тя отвърща на нуждите му. Искаше да е край него, а същевременно не искаше тя да го вижда по човешки слаб и уязвим. Депресията му растеше като гъба след дъжд.

И тъй, с изминаването на всеки следващ ден Ана отпадала все повече и повече. В петък следобед, в края на може би най-лошата седмица в живота ѝ, тя каза на Кен, че ще иде до града да купи това-онова от смесения магазин. Въпросът бе или да излезе от къщата, или да полудее.

Поскърцването на стария дървен под, полиран с лъскавата патина с цвят на стар бронз, успокои изтънелите нерви на Ана, макар че ако трябваше да бъде честна, и съскането на хиляда адски огньове, стига да ги чуваше извън къщата, щяха да ѝ подействат не по-малко успокоително. Само джафкането на белия пудел с ослепителна, обсипана с фалшиви диаманти каишка, нарушаваше покоя.

— Ела тук, мойто момче — чу Ана да го вика стопанката му.

Кучето се поколеба, а сетне изтича до нея. Инес Гудж кимна учтиво и превзето на Ана. За изненада на Ана тя я попита за здравето на Джак, макар и да не можа да си спомни името му. Очевидно новината за постъпването му в болница бе обиколила града. Инес изглеждаше искрено загрижена и Ана ѝ благодари за това.

Кучето залая отново, когато се запъти към гондолата с козметика. Макар и не много на брой и най-елементарни по предназначение, продуктите сякаш се надсмиваха на Ана. Напоследък изваждаше истински късмет, ако успееше да вземе вана вместо горещ душ набързо, а единственият грим, който можеше да си позволи, бе малко червило. Ала нали вече бе свикнала с мисълта, че няма мъж, за когото да изглежда красива...

Ана се усмихна тъжно и посегна към тубичка туш за мигли. Кога за последен път си бе слагала туш? Не си спомняше, както не помнеше и кога за последен път Джак ѝ бе казал, че е красива.

Дали Слоун я намираше за хубава?

Ана не разбра откъде се пръкна този въпрос, но бе тъй ужасена, че веднага остави тубичката на лавицата, сякаш тя бе виновна за пораждането на своенравния въпрос. А когато чу за пръв път тихото му: „Здравей“, тя се почуди дали това не бе нова проява на въображението ѝ ренегат.

Помоли се да бе така.

Помоли се да не бе.

Когато се обърна, се помоли за прошка, защото осъзна, че по време на изминалата трудна седмица, макар мисълта за болния ѝ мъж да бе винаги на повърхността на мислите ѝ, то мъжът, който стоеше зад нея, бе винаги в дълбочината им.

---

[1] Четвърти юли — националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравсти. — Ана искаше да прозвучи като поздрав, а думата звънна като ласка.

— Мислех си, че си ти — рече Слоун, макар дяволски добре да знаеше, че беше тя. Образът ѝ не напускаше съзнанието му нито за миг, сънуваше я всяка нощ или по-скоро — когато успяваше да прогони мислите си за нея и да заспи. Накратко казано, тази седмица бе истински кошмар.

Ана прокара пръсти през косата си и Слоун веднага усети как го прободде ревност. Не би му се искало нищо друго, освен той да прокара пръсти през тези пухкави, златни кичури.

— Ами аз... тъъ... дойдох да напазаря — рече Ана и осъзна пълната глупост на думите си в мига, в който ги произнесе.

— Да, аз — също. В петък винаги се отбивам да взема това-онова — усмихна се Слоун. — Нали разбираш, натрупване на ергенски провизии за седмицата, неща като бира и соленки, бира и фъстъци, пак бира и бира.

Ана се усмихна, запита се как бе възможно мъж с такава опустошителна усмивка да остане ерген.

— Звучи доста хранително. Особено бирата.

Усмивките им се стопиха, всеки се изправи пред своя морална дилема. Ана се запита дали бе по-добре да си признае, че е открила и друг привлекателен мъж, освен съпруга си или да се самозалъже, че не го харесва?

Слоун се питаше дали ако си признаеше, че желае нечия съпруга, вината на един мъж щеше да е по-малка? Колко ниско би паднал даден мъж, ако излъже най-добрия си приятел? Когато на празненството Харпър го бе попитал доколко добре познава Ана, той бе намекнал, че не я познава добре. Харпър не рече нищо повече, но Слоун се почувства неудобно. Досуц както се чувстваше и сега. Знаеше, че Инес Гудж имаше очи и на гърба си. Дори и сега, докато си помисли

това, усети как го гледат чифт втрени очи. Хвърли поглед към края на прохода между гондолите и видя иззад тезгяха да наднича куче.

Обърна се към Ана и рече:

— Било само куче.

Странно, но забележката му сякаш прибави някаква нередност към разговора им, сякаш и двамата бяха наясно, че трябваше да внимават. Като имаше това предвид, Слоун подбра внимателно следващите си думи.

— Разбрах, че мъжът ти отново се е разболял. — И при вида на изненаданата Ана, добави: — Кари каза на Харпър. Той пък ми спомена, като се отби.

— Да — отвърна Ана. — Събори го бъбречна инфекция.

— Сега как е?

— Не е добре.

— Съжалявам много — рече Слоун. Последва кратка пауза. — *А ти как си?*

На Ана ѝ се прииска да му каже, че и тя не е добре, че се усеща сякаш попаднала в капан, че се бой и е по-самотна от всякога. Искаше да му каже, че се чувства така, сякаш пропада в мрака, че същността ѝ избледнява, обезцветява се, става все по-ефимерна. Искаше ѝ се да му разкаже всичко това, ала бе програмирана да рече друго.

— Добре съм.

— Не изглеждаш така — рече прямо Слоун. — Виждаш ми се изтощена.

За всяка друга жена в нейното състояние би помислил, че е на ръба на срива, но жени като Ана не изпадаха в срив. Те просто се привеждаха, привеждаха се отново и отново, докато насрещните ветрове не отминеха над раменете им. По-нататък хората дори преставаха да забелязват, че са се привели.

Ана сама се изненада, че се усмихна.

— Подобно ласкателство може да завърти главата на всяка жена.

Макар че тя се усмихна, Слоун почувства, че забележката му разстрои Ана. Поиска му се да не е бил толкова откровен.

— Нямах намерение да намеквам, че не си красива, а само че изглеждаш уморена.

През ума на Ана минаха няколко мисли едновременно: че Слоун също изглеждаше уморен, сякаш недоспал; че кученцето изчезна; че

може би той просто ѝ подхвърляше комплимент.

— Такава ли съм? — попита тя. — *Красива?*

Хвърли въдицата си дълбоко в разбунените води.

Въпросът ѝ обърка Слоун — не толкова, че го бе задала, колкото, че бе имала нужда да го зададе. Ала тя я изпитваше тази необходимост — при това отчаяно. Можеше да забележи това отчаяние в дълбините на красивите ѝ сини очи.

Преди да успее да отговори, тя извърна глава и рече:

— Съжалявам. Това бе глупав въпрос.

Профилът ѝ, ако се изключи крайчеца на фината ѝ вдигната брадичка, бе скрит от руното копринени къдри. На Слоун му се поиска повече от всичко на света да повдигне с показалец тази брадичка и да извърне главата ѝ така, че да може да вижда очите ѝ. Не го направи, защото този жест щеше да изглежда неуместен на обществено място. Не, не това бе причината. Истината бе, че се боеше, че ако я докосне, всичко щеше да лумне в нажежени до бяло пламъци.

— Ана, погледни ме.

Гласът на Слоун окъпа Ана, стопли я, прогони объркването ѝ. И все пак, не можеше да го погледне. Защо бе задала този толкова смешен въпрос? Тушът бе виновен!

— Ана... моля те.

Не можа да устои на думите „моля те“. Бавно, очевидно изгубила воля, тя наклони глава, докато погледите им не се срещнаха. Видя как очите му потъмняха. Видя как адамовата му ябълка потрепна, докато преглъщаше. Чу го как прошепва:

— Ти си невероятно красива.

Искаше ѝ се думите му да нямаха никакво значение за нея, ала имаха. Всъщност, имаха твърде голямо значение. За пръв път от много време насам тя се почувства красива. Беше приятно усещане, ала неподходящ мъж бе причината за това ѝ усещане. Отново извърна поглед.

— Липсваше ми — призна Слоун с дълбок, пресипнал глас.

Ненавиждаше се за това, че го каза, че притисна Ана до стената, ала думите сякаш сами извираха от сърцето му. Бяха безразсъдната жътва на прекалено много безсънни нощи.

— Недей — въздъхна Ана и се озърна гузно. — Не тук.

Не тук. Не сега. Никога. Защото аз не ти принадлежа!

Не изрече тези думи, но Слоун ги чу, сякаш ги бе произнесла ясно и високо. Забиха се като нож в него. Дълбоко. Болезнено. Отрезвяващо. Той се прокашля и рече.

— Подадох молба за работа и, ако ме приемат, скоро ще замина от Кукс Бей.

Необходими бяха няколко мига, за да осмисли думите му. А когато това стана, някакво тъмно чувство, което сякаш изпразни стомаха и душата ѝ, прониза Ана.

— Закъде? — чу се тя да пита, опитваше се тонът ѝ да прозвучи нормално, сякаш съобщението му изобщо не я засягаше.

— За Северно море.

— Северно море ли?

Тонът ѝ се повиши; сърцето ѝ заби по-силно. Северно море? Без карта под ръка не можеше да се ориентира къде точно бе то, но знаеше, че бе на другия край на света.

— Да — отвърна Слоун в опит да запази същия спокоен тон. — Ще ръководя подводните дейности за една петролна компания.

— Подводни ли?

— Занаят, който усвоих във флота. — И преди Ана да успее да рече още нещо, Слоун добави: — Научих за тази работа преди време и... ами... обадих се тази седмица. — *След като реших, че ще полудея, ако само мисля за теб.* — Казаха, че ще ме известят скоро.

— Кога?

— Може би до няколко дни. А може би и по-късно. Зависи кога ще започне сондажът.

„*Каж ми да не заминавам!*“, помоли я Слоун, макар да знаеше, че нямаше правото на това. Нямаше право на нищо.

„*Не заминавай!*“, искаше да извика Ана, но нямаше правото на това. На нищо.

Вместо това Слоун рече:

— По-добре ще е, ако замина.

— Да — съгласи се Ана.

И така, те се гледаха един друг, знаеха, че бяха изrekli истината, знаеха, че от нея боли.

Неочаквано изляя куче. Ана и Слоун подскочиха, сякаш бяха стреляли по тях. Слоун се завъртя на пета; Ана погледна към края на прохода. Очакваха да видят кучето. Не очакваха да видят Инес Гудж,

която, вдигнала пудела на ръце, ги наблюдаваше тъй внимателно, че в сравнение с нейния, интересът на кучето изглеждаше незначителен. Откога ли стоеше там? Какво бе дочула? И дали и двамата изглеждаха тъй гузни, както се чувстваха?

Слоун отново се извърна към Ана и рече отчетливо:

— Моля те предай най-добрите ми поздравии на съпруга си.

Спокойствието на тона му предполагаше, че нямаше нужда да се безпокоят, че Инес Гудж бе подслушала нещо.

— Ще го сторя — рече Ана.

— Радвам се, че се срещнахме.

— Аз също.

След тези думи Слоун си тръгна и остави Ана с разтуптяно сърце, с натезало сърце. Съществувахе съвсем реална възможност повече изобщо да не го види. Може би тъкмо поради това, докато вземаше различни неща от лавиците, тя продължи да го следи с ъгълчето на окото си, сякаш се опитваше да натрупа последни спомени за него.

Той купи само опаковка с шест бири и докато плащаше, разговаря с Инес Гудж със спокойствие, на което Ана завидя. След това излезе от магазина, а навярно и от живота ѝ, без изобщо да се обърне.

Ана изчака да се появи безчувствеността, чрез която се стремеше да оцелее; щеше да бъде добре дошла за момента, ала изобщо не се появи. Вместо това си остана с кървящо от болка сърце и то я накара да се запита дали наистина искаше да изпита каквото и да е чувство. И каква бе причината за изпитваната болка? Заминаването на Слоун или нейното оставане? Той току-що бе излязъл от магазина и се бе запътил към останалата част от живота си, докато тя си оставаше на място, в капана на един свят, в който утрешният ден щеше да е също като днешния.

Обзе я вледеняващ страх. Опита се да не обвинява Джак за затвора си, ала нямаше кого другого да обвини. Не носеше никакво удовлетворение човек да обвинява нещо тъй нехайно, като съдбата.

— Това ли ще е всичко? — попита Инес Гудж със спокоен, а не обвинителен тон.

Погледът на Ана пробяга по нещата, които машинално бе поставила върху тезгяха. За някои от тях дори не си спомняше, че ги бе

сложила в кошницата. Не помнеше твърде много извън съобщението на Слоун, че възнамерява да замине.

Подадох молба за работа... Ще замина от Кукс Бей...

Северно море... Северно море... Северно...

— Мисис Рейми?

Такава ли съм? Красива?

Ти си невероятно красива.

— Мисис Рейми?

Ана вдигна очи.

— Това ли ще е всичко? — повтори Инес Гудж.

— Да — кимна Ана, но едва изрече думата и веднага я отмени:
— Не! Има още нещо.

Бавно, но решително Ана тръгна към третата редица гондоли. Без колебание тя взе нещо от лавицата и се върна при касата. Постави вещта на тезгяха.

— Прибавете и това, моля.

Ако Инес Гудж бе изненадана от покупката на туша за мигли в последния миг, то тя изобщо не го показа. Чукна цената му и сборува.

Дори и животът ѝ да зависеше от това, Ана не би могла да обясни защо купи туша. Знаеше само, че не ѝ оставаше никакъв друг избор. Нещо тъй първично, като дишането, тъй жизненоважно, като биенето на сърцето, я бе принудило да го стори.

Ако предишната седмица бе ад, то следващата бе двойно по-кошмарна. Ако физическото здраве на Джак малко се подобри, то емоционалното му състояние достигна възможно най-ниската си точка. То варираше от отчаяна войнственост до пълно безразличие. Лежеше с часове с лице към отворения прозорец, от който долиташе шепотът на морето. Тази песен — на прибоя, на чайките, на абсолютната простота — изглежда бе единственото нещо, което можеше да донесе на Джак някакъв покой. Що се отнася до Ана, за нея покоят не съществуваше.

Неспокойна и изтощена, тя бродеше из стаите като затворничка. Когато не можеше повече да издържа заточението си, се спускаше към плажа с надеждата, че Слоун ще бъде там; с надеждата, че няма да го има.

Той изобщо не се появи. Дали вече бе получил назначението си? Дали не се подготвяше да замине от Кукс Бей? Дали вече не бе заминал?

Когато въпросите станеха прекалено много, за да може да им устои, Ана насочваше вниманието си към търсенето на раковици. И макар че намери няколко цели черупки, стана ѝ напълно ясно, че не можеше да намери повече двойни раковици, което не я изненада. Способността им да оцеляват не бе по-голяма от тази на човешките връзки — като нейната с мъжа ѝ, като онази с другия мъж.

— Чу ли за съседа ви? — попита я Кари в сряда. Беше се отбила след работа да види Джак. Този ден комай се отбиха всички. И доктор Гудман, и отец Сантълайсис бяха посетили Джак, което Ана оцени подобавашо, макар доктор Гудман малко да я разтревожи. На крака на Джак се бе отворила язва, която в бъдеще можеше да предизвика проблеми. Сърцето на Ана се сви само при мисълта, че усложненията можеха да доведат до ампутация. Със своята суетност Джак не би могъл да го понесе. Както и тя сега се боеше, че нямаше да може да понесе онова, което зълва ѝ навярно щеше да ѝ каже — че Слоун вече бе заминал от Кукс Бей.

— Какво да съм чула? — попита Ана; опита се в тона ѝ да не прозвучи прекален интерес, макар че в същото време не улучи чашата и кафето, което наливаше, се разля по тезгяха.

— Заминава от Кукс Бей. Постъпва някъде на работа. Не си спомням къде. Май в някаква петролна компания.

След като разбра, че още не бе заминал, на Ана малко ѝ олекна.

— Знам, че на Харпър ще му липсва — рече тя.

— Да, така е.

— Кога заминава?

Докато задаваше въпроса (надяваше се с безизразен тон), попи разляното кафе и подаде чашата на Кари.

— Очевидно след седмица или десетина дни. От нефтената компания му се обадили вчера и му казали, че го вземат на работа, но сондажът се отлагал малко.

Ана почувства голямо облекчение, макар и да нямаше представа защо. Заминаването му бе неизбежно и, след като бе така, по-добре щеше да е той да замине по-скоро. Освен това тя нямаше намерение да се среща отново с него. И все пак, след като разбра, че той още живее в хижата на фара, изпита облекчение.

Същата вечер, докато вечеряха с Джак, тя се опита да прогони от ума си мислите за Слоун. Винаги се опитваше да го прави, когато се намираще около мъжа си. Обратното ѝ се струваше като предателство. Джак мълчеше, както винаги. Нетипично за нея, мълчеше и Ана. Просто ѝ бяха свършили думите за празни разговори. Въпреки това сметна, че в един момент трябваше да каже нещо.

— Ако искаш още нещо, ще ида да видя какво е останало в хладилника.

Джак поклати глава.

— Искаш ли да нарежа пилето на по-малки парчета?

Въпросът ядоса Джак, макар че Ана изобщо не успя да разбере защо. След удара или тя, или някой друг винаги му нарязваше месото. И какво толкова имаше в това да му се нареже месото? Но ако не разбираше причините за гнева му, то тя съвсем ясно схвана смисъла на рязкото поклащане на главата му. То бе равносилно на категорично не. Тя не продума повече.

Продължиха да се хранят в мълчание и Ана установи, че апетитът ѝ не бе по-голям от този на мъжа ѝ. Само човъркаше храната; спомни си статия, която бе прочела някога, за затворените в клетки животни, отказващи да се хранят. Замисли се за собствения си затвор: нейната клетка бе може би още по-потискаща, защото ѝ липсваха решетки. Страхът отново я обзе. Колкото и да бе странно, помисли си за тубичката туш за мигли на тоалетната масичка в спалнята си. Още не разбираше защо я бе купила, макар да се досещаше, че импулсът ѝ имаше нещо общо с това чувство за капан, което се бе появило, откакто здравето на Джак се бе влошило. Тубичката бе своего рода ключ за затвора ѝ. За разлика от Слоун тя нямаше къде да избяга, освен в миналото, минало, в което значение имаше това, че бе красива, минало, в което се чувстваше като цялостна личност и, нещо още по-важно, чувстваше се жена.

Грубото потракване на приборите върна Ана към действителността. Вдигна очи, за да разбере, че Джак, определено ядосан, раздразнен, бе изтървал ножа при опита си да нареже месото. Ана не понечи да вдигне ножа от пода. Възможно най-ненатрапчиво му подаде своя. Той го сграбчи яростно и закълца пилешките гърди. Както се опасяваше Ана, чинията, която с всяко забиване на ножа се приближаваше все повече и повече до края на масата, накрая се

обърна. Последва оглушителен трясък, чинията гръмна като ловна пушка.

Макар сърцето ѝ да се разтуптя, Ана се изправи бавно и заобиколи масата. Избягваше да гледа мъжа си, докато, приклепнала, събираше парчетата. Дълбоко, гърлено изръмжаване наруши мълчанието. Джак, с почервеняло от ярост лице, клатеше глава тъй буйно, сякаш искаше да я откъсне от раменете си.

— Трябва да се почисти — рече Ана.

Ръмженето се засили.

— Джак, моля те, бъди разумен.

Той посегна за бележника и писалката си и започна да пише — бързо, трудно и почти неразбираемо. Въпреки това, когато обърна бележника към нея, Ана разчете: „Остави всичко. Остави ме на мира“.

Думите бяха избрани така, че да наранят. Така и стана — те сякаш я зашлевиха с все сила по лицето. Ана се изправи бавно, тържествено, със съзнанието, че нещо в нея току-що се бе пречупило. Ала щом се обърна и излезе от стаята, болката сякаш потъна зад стената на празнотата. Изкачи се по стълбите към спалнята си безчувствена, досуц като мъртвец.

Тази безчувственост се увеличаваше и започна да плаши Ана. Никога досега не бе продължавала толкова дълго. Никога не е била и тъй сковаваща. Усещаше дори движенията си като забавени. Даже по-лошо, тези движения сякаш не бяха нейни, а на някой друг, който стоеше наблизо и я гледаше. Беше ѝ студено. Мъртвешки студено.

В девет часа, почти два часа след инцидента, Ана се спусна по стълбите, за да разбере, че Джак бе пропълзъл някак си със собствени сили в леглото. Дали бе успял да отиде в банята? Спеше ли? Или само се преструваше, че спи? Ана се изненада, че това всъщност не я интересуваше. Нито я интересуваше фактът, че строшената чиния и разпиляното ядене си стояха на пода.

Добри боже, колко ѝ бе студено! И колко бе вцепенена.

Качи се обратно по стълбите, съблече се и пушна водата от душа — толкова гореща, колкото можеше да издържи. Банята веднага се изпълни с тъй гъста пара, че Ана едва можеше да диша. Ала и това не я интересуваше. Затопляше се. Отметнала глава като парцалена кукла, тя бавно се въртеше около оста си, за да може водата да облее врата, гърба, бедрата ѝ. Усещаше как я бодяха игличките на водната струя,

ала въпреки това, сякаш под упойка, тялото ѝ регистрираше само натиска, не и леката болка.

Защо не можеше да изпитва нищо?

Може би бе така само със собствения ѝ мъж. В присъствието на Слоун я връхлитаха достатъчно емоции.

Затвори душа, подсуши косата си с един пешкир, с друг, докато излизаше от банята, уви тялото си. Образът ѝ в огледалото на тоалетката моментално привлече вниманието ѝ. Отпусна се на столчето и се загледа в сребристия портрет на жената срещу себе си. Сигурно още съществуваше, дори и само поради факта, че съществуваше и отражението ѝ, ала тъй както то бе затворено в огледалото, тъй затворена бе и тя в собствената си клетка.

Подадох молба за работа... в Северно море.

Чу ли за съседа ви? Заминава от Кукс Бей.

Заминава... отива си... свободен като птица... а тя е затворена, затворена, затворена...

Ана посегна за туша. Методично разкъса пластмасовата опаковка. Бавно отвъртя капачето. Изтегли спиралата и започна да полага плътния, с шоколадовокафяв цвят туш върху миглите си. Само след минута сочна линия обрамчи очите ѝ. Сякаш тушът притежаваше магически свойства и сега тя можеше да вижда по-добре; Ана се вгледа внимателно в чертите си. Влажни, с формата на тирбушон масленожълти къдри бяха прилепнали по бузите ѝ, докато очите ѝ, макар и да разкриваха умората ѝ, все още блестяха с женствена забуленост. Докосна скулата си с пръст и реши, че времето се бе оказало благосклонно към нея. Да, помисли си тя, все още бе хубава.

„Ей, скъпа, много си красива“, долетя от миналото гласът на Джак.

И тя веднага долови друг глас — своя собствен.

„Такава ли съм? Красива?“

Веднага последва провлеченият, със сексуален оттенък глас на Слоун: „Ти си невероятно красива“.

Обля я топла вълна. Макар и да съзнаваше, че бе неуместна, за нея бе добре дошла. Да изпита нещо, каквото и да е, бе по-добре, отколкото да не изпита нищо. Освен това много, много отдавна не бе изпитвала нищо сексуално. Всяко желание, което би могло да се породии у нея, бе погребвано под отрезвяващия факт, че мъжът ѝ не бе в

състояние да го задоволи. И затова бе прогонила желанията, бе заточила всякакви сексуални усещания.

Или може би само се бе зальгвала, че е така?

В отговор на този въпрос я връхлетяха десетки образи — на горещи целувки и горещи ръце, на въздишки, стонове, на мигове на върховно блаженство. Леко подръпна кърпата и тя падна от гърдите ѝ. В огледалото те се очертаваха пълни и стегнати. Докосна с върха на пръстите си розово-кафявото зърно, то настръхна и дъхът ѝ секна. Да, само се бе преструвала пред себе си, че бе погребала желанието. То си беше още в нея, готово да се съживи и разцъфти, ако го докоснеше подходящият мъж. Затвори очи и си представи ласките на този мъж. Дори и не се престори, че това бе съпругът ѝ.

Тези въображаеми сцени я засрамираха.

Те ѝ доставиха удоволствие.

Те я караха да чувства.

Разтърсена, закопняла за нещо, което никога не можеше да има, Ана се изправи, навлече халата си и пропълзя в леглото. Сънят обаче не идваше и от това умората и безпокойството ѝ само нарастваха. През цялата тази нощ на откъслечен сън един въпрос не преставаше да я терзае: *в кой момент на мисълта или деянието една жена се превръща в прелюбодейка?!*

Странно, помисли си Слоун — лежеше по гръб и се взираше в тъмната нощ — в един момент идването му в Кукс Бей бе спасило разсъдъка му. А същият този разсъдък сега бе отново заплашен, ако не напуснеше тихото крайморско градче. Дори и Харпър забеляза промените у него, засилващото се нетърпение.

— Защо толкова бързаш да заминеш? — го бе попитал приятелят му през деня.

— Не бързам — беше отвърнал Слоун, но сетне бе добавил: — Да, може би бързам. Не мислиш ли, че е време да се заема сам с живота си?

— Това, което си мисля, е, че неочакваното ти бързане има нещо общо с Ана Рейми.

Слоун спря да крачи около хижата на фара — нещо, с което единствено бе зает тези дни. Забележката на приятеля му го сепна,

макар и да не би трябвало. Харпър никога не е бил глупак. Нито пък бе известен с това, че го усуква много-много.

— По дяволите, Слоун, тя е омъжена жена!

Слоун прокара пръсти през косата си.

— Да не мислиш, че не знам? Защо смяташ, че искам да се махна оттук? — Слоун въздъхна и рече: — Виж какво, между нас не се е случило нищо. Кълна ти се.

Освен ако човек не брои долнокачествените фантазии, би могъл да добави Слоун, но не го направи. Нито пък спомена колко пъти бе вземал леден душ.

— Стой настрани от нея — бе рекъл Харпър.

Това обаче не му пречеше да я желае, помисли си Слоун в тази безкрайна нощ. Не му пречеше да се пита какъв ли вкус щеше да има целувката ѝ. Колеблива? Уверена? Греховно сладка? Не му пречеше и да си представи каква любовница щеше да бъде. А повече от всичко се питаше дали и тя се чудеше що за любовник би бил той.

Този път прекалих, помисли си будният Джак. Беше го разбрал, още като видя потресеното ѝ изражение.

Да, сякаш шепнеше морето. Ти постъпи несправедливо, дори грубо.

Така бе и то също го знаеше. Това, което не знаеше, бе защо го бе направил. Може би защото бе тъй уморен, тъй безкрайно уморен от тази всекидневна своя борба.

„И може би уморен да се страхуваш?“, предположи морето.

Да, и от това. Искаше да бъде храбър, ала храбростта се износва, когато човек разчита прекалено дълго само на нея.

Разбирам, рече морето. Не бива да виниш себе си.

Щом съмне и ще се извиня, помисли си Джак. Ще каже на Ана колко много съжалява за станалото.

Морето не коментира решението му.

По-късно Джак си помисли, че мълчанието му бе по-силно от думите.

Ана се боеше да влезе в спалнята на Джак, но знаеше, че трябва да го направи. Бе оставила на Кен да почисти от счупената чиния и разпиляното ядене, без да му обяснява защо сама не го бе сторила. Нито пък му обясни защо за първи път не закуси заедно със съпруга си. Вече бе късна утрин и тя не можеше повече да отбягва сблъсъка. Освен това, след като болногледачът бе в пералното помещение да изпере снощните изцапани чаршафи, това бе най-подходящото време тя и Джак да бъдат няколко минути сами.

Когато влезе в спалнята, Джак подсказа, че вече й бе написал бележка. Ана се изненада. Безмълвно, като само го стрелна с поглед, тя отиде при него — седеше сгърбен и сякаш бе остарял видимо през тази нощ. Ала в пълна противоположност около него витаеше някаква младежка енергичност. Вече бе обърнал бележника към нея.

„Извинявай“ — пишеше в него.

Ана не бе сигурна дали очите не я лъжеха, затова препрочете бележката. Ала преди да успее да го стори, Джак вече пишеше допълнително съобщение: „Прости“.

Ана погледна мъжа си. Сивите му очи я гледаха умолително. Този човек, който я гледаше тъй очаквателно, бе нежният, обичлив мъж, за когото се бе омъжила. Той бе мъжът, който тъй дълго бе искала да се завърне в живота й, мъжът, за когото се бе молила да се завърне. Онова, което не бе очаквала, бе собствената й реакция на това, че го видя отново. В един ослепителен миг на яснота, тя разбра, че повече не обичаше мъжа си. Беше го разлюбила — някъде по пътя, в тъмата на някоя самотна нощ, в зазоряването на някой скръбен ден. Не, не го бе разлюбила, а насила я бяха лишили от любов. Стената, която Джак бе градил около себе си, бе станала толкова висока, че накрая тя бе престанала да се опитва да я изкатери. Усети облекчение — той повече не можеше да я нарани — но най-дълбоко бе чувството й на тъга.

Нещо в държането й, може би дълго проточилата се липса на отговор, може би просто начинът, по който се взираше в него, сигурно подсказа на Джак, че не всичко вървеше така, както се бе надявал. Огънчето на очакването в очите му помръкна и сетне изгасна. На Ана й се стори, че забеляза в тях тъга, силна като нейната. Видя и още нещо — примирение, изражение, което говореше, че не бе изненадан.

Нагласи бележника и с печална усмивка написа: „Прекалено малко, прекалено късно“.

— Джак...

Той я спря с поклащане на главата, този път — леко поклащане. Ала то бе много по-силно, много по-убедително от остриите, ядни разтърсвания, на които бе била свидетелка след удара му. Той седеше, сякаш се опитваше да събере мислите си. Ана отвори уста да заговори, но Джак отново задраска по листа. Когато свърши, върху него бе изписано: „Разведи се с мен“.

Ана се взря в думите. Бяха прости, ала същевременно сложни; прями, но и своенравни; защото дори законът да може да прекъсне връзката, която свързва мъжа с жената, съпругът със съпругата, нямаше сила, която да унищожи емоционалните връзки. Не и изцяло. Не и напълно. Не и по начин, който да забрани на сърцето да помни. И макар да бе вярно, че повече не го обичаше, беше също така вярно, че още държеше на него. Това бе мъжът, с когото бе споделила няколко хубави години от живота си, той бе бащата на детето ѝ. Колкото и да бе странно, но може би сега повече от всякога Ана изпитваше дълбока лоялност към него.

— Не, Джак — рече тя, — няма да се разведа с теб.

„Защо?“

Ана се усмихна.

— Защото ти си моят съпруг. Защото сме женени за цял живот — за добро и за лошо. Женени сме, докато смъртта ни раздели.

Ана разбра, че Джак бе обмислял сериозно въпроса за развода, защото го постави без всякакво колебание.

Бавно и с усилие той написа: „Помогни ми да сложа край на живота си“.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като чу почукването на входната врата на хижата, Слоун изруга. Последното нещо, което желаше сега, бе компания. Здравата се бе борил с лошото си настроение и сега не искаше никой да му се мотае наоколо. Затова отвори рязко вратата, решен да се отърве от посетителя с няколко добре подбрани думи. Изобщо не бе готов за гледката, която украсяваше входната му врата.

Устните му понечиха да изречат името ѝ, но в крайна сметка Слоун не успя да произнесе и една сричка. Просто стоеше и се вираше в останалата без дъх жена. Досети се, че бе тичала по целия път от нейната до неговата къща. Дори и да не дишаше тежко, мокрите кичури, полепнали по челото, показваха, че бе бързала. Както и тъмното петно от потта, избило върху сивия ѝ пуловер.

— Имам нужда... *от приятел* — рече задъхано Ана.

Слоун си спомни, че не толкова отдавна ѝ бе казал, че повече не биха могли да бъдат приятели, ала в този момент, жаден да я види отново, знаейки, че се бе случило нещо лошо, той бе готов да бъде всичко, което тя пожелае.

Без да изрече и дума, отвори широко скърцащата, паянтова врата. Тя мина безмълвно покрай него.

Макар и умът ѝ да бе замъглен, Ана забеляза сума различни неща едновременно: хижата изглеждаше оскъдно, дори спартански обзаведена; не ѝ стигаше дъх — о, господи, как се бе задъхала! Беше ѝ също така студено — как можеше да ѝ бъде студено, след като се чувстваше пламнала и топли капки пот се стичаха между гърдите ѝ? И най-накрая, но не и последно, тя знаеше, че не биваше да бъде тук, но не даваше и пет пари.

Трябваше да бъде със Слоун.

Погледите им се срещнаха и тя му предложи единственото възможно обяснение за това, че стоеше по средата на всекидневната му.

— Нямах къде другаде да ида.

Наистина, тя бе превключила на автопилот, без да е наясно накъде се бе запътила, докато фарът и хижата на фаропазача не се появиха пред очите ѝ. След като бе видяла накъде отива крачката ѝ се ускори.

Слоун бе доволен, че бе дошла, независимо от причината за посещенияето ѝ, не даваше и пет пари за това, че не биваше да бъде доволен. Усетил, че можеше и да се строполи от изтощение, той кимна към дивана и рече:

— Седни.

Ана седна, краката ѝ трепереха от свръхнапрежение. Ръцете ѝ също трепереха от прекалена емоция. Гледаше как Слоун излиза от стаята и нямаше сили дори да го попита къде отива. Вместо това облегна глава назад върху дивана и затвори очи. Още бе в тази поза, когато чу Слоун.

— Ето, вземи.

Макар че можеше да си остане завинаги така, обгърнатата от кадифените извивки на гласа му, Ана отвори очи. Стоеше пред нея, висок, строен, с великолепно мускулесто тяло, облечен в избелели дънки и стара тениска. Макар да приближаваше вече обяд, не бе вчесвал разрошената си коса, а четината по лицето му не бе виждала бръснач. Предположи, че бе станал скоро от леглото. Може и да гореше в ада за въпроса си, но въпреки това не се сдържа и се запита какъв ли любовник би бил той.

Изправи се и посегна за чашата вода.

Слоун забеляза, че ръката ѝ трепери, когато вдигна чашата към устните си, устни дори без следа от червило — би продал душата си, за да може да ги целуне. Дишането ѝ се бе поуспокоило, гърдите ѝ се издигаха и спадаха в по-нормален ритъм. Той дори и не се опита да *цензурира* следващата си мисъл. Би искал да *погали* тези гърди. Искаше да я погали цялата, както му се искаше и тя да стори същото с него. Искаше да се любят. Отстъпи на по-безопасно разстояние.

— Какво се случи? — попита.

Ана отпи още една глътка вода, остави чашата на масичката и рече безизразно:

— Джак ме помоли да му помогна да сложи край на живота си.

Слоун премигна, помълча миг-два и попита недоверчиво:

— Какво?

Спокойно, прекалено спокойно Ана приглади мокрите кичури коса от челото си и каза:

— Съпругът ми ме помоли да го убия.

Слоун не изрече нищо, докато не остави думите ѝ да потънат в съзнанието му. Когато това стана, той отвърна:

— Исусе Христе! Не говориш сериозно, нали?

— Тъкмо обратното — рече Ана. — Смъртоносно сериозно. — Когато осъзна неуместния ѝ избор на думи, тя се изсмя. — Извини ме за каламбура.

Слоун не отвърна нищо. Тъй като изпита слабост в краката, досущ като Ана, той се отпусна на близкия стол. Измина сякаш цяла вечност, в която нито той, нито Ана проговориха. Най-накрая погледът му я прикова.

— Ти какво каза?

Тя поклати глава.

— Честно казано, не помня. Бях тъй слисана, толкова потресена. И преди веднъж бе намекнал за подобно нещо. Нещо от сорта, че за всички, включително и за самия него, щяло да бъде по-добре така. Този път обаче го каза съвсем открито.

Тя въздъхна, дъхът ѝ излизаше на пресекулки — ясен признак, че под повърхността на измамното ѝ спокойствие бушуваха силни чувства.

— Той бе напълно сериозен. Не играеше театър.

Отново се възцари тишина. Докато тя траеше, на Слоун му хрумна подла мисъл, за която мигновено се погнуси от себе си. Ако Джак Рейми умреше, Ана щеше да бъде *свободна*. А ако Ана бе свободна... Слоун не можеше дори да си позволи да довърши мисълта си. Как можеше да си позволи подобна гадна инсинуация?

Мислите на Ана течаха по сходни пътища. „Аз съм в капана на това тяло. Освободи ме.“ В един миг, по време на дългото и изтощително тичане към фара, Ана бе осъзнала, че да освободи Джак бе равносилно да освободи и себе си — от продължаващия кошмар, от лишения от любов брак. Господи боже, как бе могла дори да си помисли подобно нещо?

Неспокойна, Ана се изправи и отиде до най-близкия прозорец. Беше чудесен летен ден, великолепно време да си жив, необичайно време да се обсъжда смъртта. На ясната, силна светлина, която

струеше навън — истината не може да се скрие на слънце — тя трябваше да признае още нещо. Пред себе си. Пред Слоун.

— Това, което най-много ме изплаши в молбата му, бе, че не се изплаших достатъчно.

Ана бе разбрала това, докато тичаше към фара. Бе разбрала и още нещо. Макар молбата на Джак да я бе поразила, удивителното бе, че го чувстваше по-близък, отколкото го бе чувствала от маса време насам. Беше се обърнал към нея в миг на нужда, доверяваше ѝ, вярваше в нея. Досуц както през годините на обич от брака им. В един момент тя се бе омръзнала от страх, като си помисли докъде би могла да стигне, за да уважи любовта, която някога бяха познали.

— Какво имаш предвид?

Ана се обърна към Слоун, топлината на слънцето бе обгърнала раменете ѝ. Ала въпреки това ѝ бе студено, продължаваше да се чувства така, сякаш фригидността, която бе нахлула в същината ѝ, сякаш бе наситила всяка нейна клетка. Беше ли този мъж в състояние да направи така, че студенината да изчезне? Можеше ли да я стопли? И защо не можеше да остави тези въпроси тъй недокоснати, както би трябвало да остане и самата тя? Направи усилие да отговори на въпроса на Слоун.

— Когато бях на десет години, кола прегازی кучето ми.

Ана видя, че Слоун не разбираше съвсем този отговор на въпроса му, но бе готов да я изчака.

— Беше красиво, черно-бяло коли. Бях я кръстила Рибънс^[1], защото бе тъй мека. Както и да е, тя бе свикнала да излиза от задния двор. Бе непоправима в това отношение. Един ден я блъсна минаваща кола. И до днес помня ужасяващия тъп удар и жалостивите ѝ тихи стенания, докато лежеше там, на улицата.

Ана изглеждаше като изгубила се в лабиринта от болезнени спомени. Колкото и да бе глупаво, на Слоун му се искаше да се втурне към нея и да я утеши за нещо, което се бе случило преди трийсет години. Не можеше да понесе мисълта, че някога, изобщо някога бе изпитала болка.

Най-сетне Ана излезе от спомените си и продължи.

— Ветеринарният лекар ни каза, че ще е най-добре да я умъртви с приспивателна инжекция, че била фатално ранена, че така или иначе било само въпрос на време кога ще умре.

— Така и направихте, нали?

— Да. — Ана въздъхна ядно с прииждането на нови, смущаващи спомени. — Същата година баба ми умря от рак. Към края си тя изпитваше страхотни болки. Спомням си как лежеше в болничната си стая и стенеше, досущ както Рибънс. С наивността на десетте си години попитах мама кога ще приспим завинаги и баба. Тя, разбира се, ми обясни, че хората не могат да бъдат приспивани. Само животните. За мен, като дете, това бе необяснимо. Противоречеше на всякаква логика. А не съм много сигурна, че и сега, като възрастна, го разбирам.

— Много хора ще се съгласят с теб.

Това бе напълно достатъчно, за да окуражи Ана.

— Вярвам, че човек има правото да реши кога да прекъсне живота си. Не бих осъдила някого за това, че моли любим човек да му помогне да го направи. Ако животът е лишен от смисъл, от пълноценност, може би наше морално задължение е да помогнем на обичаните от нас да срещнат смъртта по най-безболезнен начин. — Ана се поколеба, осъзнавайки значимостта на онова, което казваше. — Това шокира ли те?

Слоун си мислеше за непоносимите мъки, изпитани по време на пленничеството му. Колко пъти се бе молил някой, който и да е, да го убие? Колко пъти бе искал да се самоубие, само да имаше тази възможност? След освобождаването си, когато трябваше да се изправи лице срещу лице със страхливите си деяния, веднъж-дваж сериозно бе обмислял да сложи край на емоционалните си терзания.

— Не — рече той. — Не ме шокира. Понякога смъртта може да се окаже приятел.

Ана бе тъй погълната от собствената си криза, че не усети личната нотка в отговора на Слоун.

— Не казвам, че бих участвала в милостиво убийство — не съм убедена, че ще ми стигне смелост — но не бих осъдила, когато и да е за това, че е турил край на живота си, за да помогне на свои любими хора. Ако човек е болен и знае, че не може да оздравее...

Тя замълча.

Слоун си помисли, че от всички хора, които познаваше, единствено Ана би намерила смелостта да направи подобно признание. Тя беше силна. Обстоятелствата я бяха принудили да бъде такава. Освен това чувствата ѝ бяха дълбоки. Само такъв човек би

могъл да понесе моралните самообвинения, съпътстващи подобен противоречив акт. И той отново намери този ред на мисли за обезпокоителен, затова подхвана изоставената от нея посока на разговора.

— Здравето на мъжа ти не се подобрява, така ли?

Ана дори не се замисли, преди да отговори.

— Само отчасти. Може и да се подобри, но той никога няма да е здрав. В крайна сметка диабетът ще го довърши. Утре. Следващия месец. Следващата година. След пет години — сви рамене тя. — Никой не знае точно кога.

Ана се сети за посещението на доктор Гудман предишния ден. Обикновено оптимист, лекарят за пръв път изглеждаше притеснен и внимателен в думите си, сякаш искаше да се убеди, че тя разбира сериозността на състоянието на мъжа ѝ.

— Бъбречната инфекция не отминава — рече тя. — Освен това има една язва на крака на Джак, за която доктор Гудман се безпокои. А и Джак, разбира се, дори престана да се преструва, че се мъчи да преодолее последиците от удара. — Ана се усмихна тъжно. — Не че кой знае колко си е давал зор. Беше уморен от борбата дори и преди удара, което, струва ми се, е сърцевината на проблема. Човек има правото да реши сам кога да престане да се бори и кога... — Тя неочаквано спря. Прокара пръсти през косите си и додаде: — Боже мой, не мога да повярвам, че седя тук и тъй спокойно, тъй разумно обсъждам тези неща.

Потреперването на гласа ѝ, на ръцете ѝ подсказа на Слоун, че тя далеч не бе спокойна. Всъщност, бе изпаднала в дълбок потрес. Искаше му се да я притегли в обятията си, да я утеши, да я защити. Искаше да я люби дотогава, докато изчезне цялата грозота на този свят, цялата грозота в живота им. Това признание би трябвало да прозвучи плътски, но Слоун осъзна, че изобщо не бе така. Може би защото да я люби му се виждаше толкова естествено — така естествено, както се бяха случвали всички неща помежду им: естествени, нормални, предопределени.

Ана очевидно бе прочела мислите му, защото каза:

— Повече от всичко на света бих искала да ме прегърнеш, но не мога да те помоля да го направиш. Няма да е честно спрямо Джак. Няма да е честно спрямо нас. Спрямо мен.

Откровеността ѝ го порази.

— Необичайното е — продължи тя, почувствала нуждата да сподели още нещо със Слоун, — че тази сутрин разбрах, че не го обичам. — Тя повтори думите си, сякаш опипваше тежестта им. — Не обичам съпруга си. И може би е било така от известно време насам. Предполагам, че просто по навик съм си мислела, че го обичам.

Това признание изкара въздуха на Слоун.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах — въздъхна Ана. — Снощи той се държа ужасно оскърбително. — Разказа на Слоун за вечерята. — Тази сутрин, когато се извини, зърнах у него за миг човека, когото някога обичах. За съжаление това вече не бе така. Вече не го обичам. Истината е, че той тъй често ме нараняваше, че в негово присъствие престанах да изпитвам каквото и да било. Това бе начинът да оцелея от болката.

Тя се засмя, но Слоун би могъл да се закълне, че неравните тонове в този смях граничеха с истерия. Малко по малко напрежението, допълнено от събитията тази сутрин, бяха започнали да си казват своето. Фактът, че обикновено държеше нещата в ръцете си, само идваше да подчертае този толкова силен, обезпокоителен контраст.

— Странно — рече тя и очите ѝ светнаха, — но съм способна да изпитам нещо, само когато съм с теб — при това нещо, които не бива изобщо да изпитвам... защото съм омъжена. Вече не обичам Джек, но съм свързана с него. Той е бащата на детето ми, мъжът, когото съм се заклела да уважавам и да му се подчинявам... но повече не го обичам. Не изпитвам нищо с него... само с теб.

Слоун усети, че тя сякаш бълнуваше, говореше несвързано. Треперенето ѝ се засили и тя очевидно го усети, защото изведнъж се обгърна с ръце.

— Недей — помоли я Слоун и се изправи на крака. Нямахше представа дали я молеше да не бълнува, дали да не се срутва, дали да не изрича онова, което казваше. Може би я молеше да не го прави тъй безпомощен, както никога досега. Господи, как искаше да я прегърне!

— Мислех си, че искам да чувствам, но не е така.

— Ана, моля те...

— Мислех си, че да изпиташ каквото и да е, е по-добре, отколкото да не изпитваш нищо.

— ... не прави това...

— Защо го направи, Слоун? Защо ме накара да чувствам?

— ... със себе си...

— Защо, Слоун?

— ... с мен.

— Защо? — изкрещя тя. — Защо постъпи така с мен?

Гърдите ѝ се надигаха учестено, очите ѝ, сухи както винаги, блестяха обвинително и болезнено. С повече болка, отколкото Слоун можеше да понесе, пристъпи към нея, но сам се спря. Ако я докоснеше, с него бе свършено. Нямаше да има връщане назад. Искаше да ѝ каже да си върви, че присъствието ѝ съкрушаваше сетивата му, играеше си с волята му, ала не каза нищо, защото му липсваше моралната сила да постъпи другояче.

Ана забеляза колебливата стъпка на Слоун; видя и болката в очите му. Знаеше какво му костваше присъствието ѝ. На нея ѝ струваше не по-малко, ала не можеше да намери сили да си тръгне. Но в същото време не можеше и да понесе болката в очите му. Извърна се и отново отиде до прозореца, молеше се слънцето да я стопли, дори и само за минута. Беше ѝ студено, толкова студено, че сякаш треперенето ѝ извираше от дълбините на душата ѝ.

Тръгвай, казваше си Ана, *преди да си го помолила да те прегърне*.

Тръгвай, молеше я Слоун, *преди да съм те взел в обятията си*.

„*Сега, докато можеш. Сега, докато те пускам. Върви!*“ — заповяда си Ана.

„*Тръгвай!*“ — заповяда ѝ Слоун.

Мълчаливо, без да се обръща, Ана пое към вратата. Сграбчи топката и се опита да я завърти. При треперенето ѝ това се оказа нелека задача. Опита отново. Този път натисна отчаяно — трябваше да си тръгне, докато още можеше! — и бе възнаградена от завъртането на топката. Дръпна. Вратата се отвори — половин пръст, пръст и половина.

Сякаш отникъде се появи нечия ръка и затвори вратата.

Ана разгледа ръката сякаш някак си отстрани. Беше голяма, мъжка на вид, с дълги, тънки пръсти. Над всяко кокалче растеше кичур съвсем черни косми. Подобни косми стърчаха и по опакото на дланта, смаляваха се, колкото повече отиваха към китката — едновременно

тънка и силна. Оттам нататък космите се сгъстяваха доста секси по мускулестата и възлеста ръка.

Макар и да не я докосваше, Ана усещаше присъствието на Слоун зад гърба си — дръзко предизвикателство, сладко изкушение. В *капан*. Ето го същото словосъчетание, което толкова често бе използвала, за да обрисова положението си; този път обаче думите не ѝ се струаха отвратителни. В интерес на истината точно в този миг тя обичаше тези думи повече от всички други. Този път бе попаднала във великолепен затвор... между Слоун и вратата... затворена не от контакта с него, а от собственото си желание за такъв контакт. Искаше да усети тялото му до своето повече, отколкото да си поеме следващата глътка въздух.

— Върви — прошепна Слоун, тръпчиво, дрезгаво и това издаде борбата, която бушуваше в гърдите му.

— Не мога — рече тихо и развълнувано тя. — Държиш вратата.

— *Каж ми да я пусна.* — Гласът на Слоун бе станал тъмен, настоятелен, обсебен сякаш от дявола.

Ана затвори очи и се вслуша в неравномерното биене на сърцето си. То сякаш изпълваше главата ѝ с оглушително бучене. Трябваше да направи точно това, за което я молеше той, но думите сякаш не искаха да излязат.

— *Каж ми, Ана* — примоли ѝ се Слоун; отчаяно търсеше тя да упражни силата, която той бе изгубил. — *Каж ми, по дяволите!*

— Не мога! — извика тя и спомените за хилядите самотни нощи нахлуха в главата ѝ.

Ана чу как Слоун рязко пое дъх и в същия миг почувства как той поставя и другата си ръка върху вратата и я приковава.

— Каж ми какво искаш — рече Слоун.

— Онова, което искам, няма значение.

— Каж ми какво искаш.

— Слоун...

— Каж ми какво искаш!

Какво всъщност *искаше* — помисли си Ана. Да чувства? Да не чувства? Да си спомни какво означаваше да е *искана*, желана? Да почувства отново топлина?

— Прегърни ме — чу се тя да казва, замислена колко лесен е бил отговорът през цялото това време.

Дори и да трябваше да продължи да се бори със собственото си желание, Слоун не намери сили да пренебрегне нейното. И тъй, доброволно победен от нея, той се отдаде на неизбежното. Ръцете му се спуснаха от рамката на вратата, забавиха се само за миг над нея, преди да легнат върху раменете ѝ. Докосването му бе колебливо, леко — досущ като пеперуда, която каца върху нежно цвете. Нежно я обърна към себе си, погледите им се срещнаха за кратко, но открито. Сетне я прегърна.

Прегръдката бе тъй невероятно естествена, че Ана се зачуди защо ѝ се бе съпротивлявала. Разбира се, нищо не можеше да се сравни с радостта да се опре на яката като крепост гръд на Слоун. Разбира се, никой не можеше да я обвини, че бе прилепила буза о масивното му рамо, нито за това, че го прегърна и го притисна с все сила. Ала дори и в обятията му, тя продължаваше да усеща тялото си студено, имаше чувството, че краде от топлината му.

Струваше му се тъй справедливо да я държи в обятията си, че Слоун си помисли, че досега се е борил напразно срещу нещо, срещу което нямаше смисъл да се бори. Разбра, освен това, че в мига, в който я докосна, той бе вече загубен. В мига, в който я докосна, той вече трябваше да продължи да я докосва. Намери извинение за мислите си в това, че тя още трепереше, потръпваше леко, сякаш се бе изгубила по време на зимна буря. Може би и той самият трепереше. Кой знае.

Беше сигурен обаче, че бе заровил лице в къдравите ѝ коси, които ухаеха на чистата сладост на шампоана, която бе за него направо опияняваща. Също като секси възвишението на гърдите ѝ, като леката ѝ въздишка, когато се отпусна в обятията му.

— Ана — прошепна той, просто защото му се стори важно, жизненоважно да изрече името ѝ.

Тя усети дъха му, чу името си, изречено от него. Никога досега то не бе прозвучавало тъй нежно, тъй изпълнено с живот. Толкова дълго животът ѝ е бил празен, че тя инстинктивно вдигна лице към него.

Той също реагира инстинктивно и направи онова, което му се бе искало толкова време. Прокара пръсти през копринената ѝ коса, приглади назад непокорните къдри. Когато челото ѝ се откри, той леко го целуна. Не бе възнамерявал да го прави, но в момента това му се стори съвсем естествено.

Ана изстена, харесваше ѝ да чувства с кожата си горещия му дъх. Толкова много ѝ харесваше, че се видя принудена да му каже:

— Не ме карай да чувствам. Не искам. *Не бива.*

— Не — прошепна, той, — няма да те карам да усещаш.

Слоун се запита дали Ана съзнаваше противоречието в думите си. Преди тя не искаше да чувства, защото бе болезнено. А сега смяташе, че не бива. Ала дори когато го казваше, тя леко докосна с нос носа на Слоун. Следвайки зова на природата, и той стори същото. Осъзна, че устните им бяха съвсем близо. Толкова близо, че дъховете им се сливаха. Толкова близо, че изкушението вече чукаше на входните врати на съзнанията им.

— Недей — прошепна тя.

— Няма — отговори той, също шепнешком. Макар да искаше да не изпитва нищо, тя почувства собствената си уязвимост. И защо отмести леко главата си така, че устните му да се доближат още повече до нейните?

— Не — прошепна тя, когато горещият му дъх я обля, — не бива. Аз... не бива...

Ала ведно с думите си тя усети и някакво чувство на очакване, на трепет, сърцето ѝ заби лудо, болезнено, докато очакваше целувката, за която винаги бе знаела, че ще дойде, просто защото така *трябваше* да стане, просто защото нито един от двамата не можеше да я предотврати.

— Няма — повтори той, но знаеше, че лъже. Щеше да я целуне — независимо от думите ѝ, независимо от собствените му думи.

Устните му се сляха с нейните, леко, нежно, така, сякаш я бе целувал стотици пъти досега. Тя отвърна на целувката му и разбра, че усеща. Усещаше десетки неща. Прости неща, като удивление например. Как бе станало възможно да забрави така напълно красотата на нещо тъй естествено, като една целувка? Не, част от съзнанието ѝ не бе забравило, защото усещането за удоволствие си проправи път по познати пътеки, замая главата ѝ, ускори пулса ѝ, накара кръвта ѝ да зашепне песента на страстта. И въпреки удивлението, въпреки удоволствието, тя все пак бе малко изплашена.

— Не — изхриптя тя, когато устните им се разделиха. — Не искам да усещам нищо.

— Не е вярно, искаш — отвърна Слоун и повдигна брадичката ѝ така, че да може да нацелува шията ѝ по цялата ѝ дължина. Кожата ѝ бе леко соленовата.

Тя отново изстена.

— Не.

— Да — възрази той, целуна я в самата основа на шията ѝ, докато тя бе отметнала силно главата си назад.

— Не — повтори тя, но усети, че в същото време търсеше устните му.

Наведе глава. Тя повдигна своята.

И когато отново почувства върху устните си топлия му дъх, тя отново прошепна немощния си протест:

— Не!

И сетне светът експлодира. Втората целувка не приличаше изобщо на първата. В нея нямаше нито нежност, нито простота. Беше силна и първична — плод на прекалено много въздържане, на прекалено силно желание. Желанието властваше напълно и Ана отвори устни за Слоун след най-малкия натиск от негова страна. Когато езикът му проникна в нея и се сля с нейния, толкова нежно, тъй страстно, тя чу как една дума изкрещя в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ.

Да!

Да, заради всички онези пъти, когато ѝ се бе искало да не се подчини на въздържанието. Да, заради всичките онези самотни ноци, в които бе лежала будна и тръпнеща от желание, което сама не искаше да признае.

Да — на целувката на Слоун. И да — на онези чудесни усещания, които я раздираха цялата.

Главата ѝ се завъртя, сърцето ѝ затупка още по-силно, кръвта ѝ закипя. Усещаше едновременно и хлад, и жар, усещаше и тежест, и лекота, и пустота, и пълнота. Усещаше се жена. Усещаше се човек. И, Господи, никак не бе лошо човек да усеща нещо.

Слоун се наслади на тъй откровената ѝ и открита реакция. Тя го желаше като любовник и не се преструваше, че не бе така — факт, който само засили собственото му желание. Когато почувства, че коленете ѝ бяха на път да омекнат, той я облегна на вратата и нежно докосна до нея доказателството за собственото си желание.

Ана бе забравила какво бе да почувстваш един възбуден мъж. Беше забравила колко вълнуващо, колко красиво можеше да бъде мъжкото тяло. Беше забравила също така колко опияняващо бе да бъдеш вдъхновението за тази мъжественост. Да се люби с този мъж щеше да бъде съвсем справедливо. Всъщност, нищо друго в целия ѝ живот не би било по-справедливо от това. Но изведнъж тази мисъл я наведе на друга — че не бе почитено. Нямаше нищо по-лесно от това да стане любовница на този мъж. Ала щеше да е предателство не само спрямо Джак, но и спрямо самата нея. Как би могла после да живее, след което и да е от двете? Откъсна устни от Слоун и рече:

— Не мога.

Очите ѝ, потъмнели от страстта, го молеха да я разбере, молеха го да разбере, че ѝ се искаше, ала не можеше.

Бяха се вторачили един в друг, дишаха тежко и учестено, с устни, пламнали от целувките на другия. Слоун полека я пусна и отстъпи. Обърна ѝ гръб. Видя как раменете му потрепваха в усилията му да си възвърне самообладанието, да овладее чувствата си, тялото си.

— Слоун, аз...

Без да я поглежда, той вдигна ръка, за да ѝ даде знак, че му бе необходимо малко време. В последвалата тишина Ана дочу тиктакането на часовник, подрънкването на камбанката на далечен буй.

— Съжалявам — промълви тя.

Слоун се обърна към нея и тя видя, че очите му още бяха помътнели от страстта. Пое дълбоко дъх и рече басово:

— Искан да разбереш нещо. Желая те така, както един мъж може да желае една жена. Дори и нещо повече. Желая те повече, отколкото съм пожелавал нещо или някого.

— Аз също те желая — отвърна Ана. — Но това не е почитено. Онова, което става между нас, е греховно.

— Не — рече Слоун и отново се приближи. — Това, което става между нас, не е грешно. Само моментът не е подходящият.

С нежност, която разтопи сърцето на Ана, той докосна бузата ѝ с кокалчетата на свития си юмрук. Тя не можа да устои и се отпусна в обятията му.

— Ти си моя — рече той. — Моя си от мига, в който те видях за пръв път на плажа. Тогава не съм го знаел, но сега го знам. Не ме

интересува дали имаш съпруг. Нямахте да има значение, ако имаше и сто съпрузи. Ти си *моя!*

В думите на Слоун се съдържаше толкова силно чувство на притежание, че сам се сепна. Не помнеше някога да бе изпитвал толкова страстно чувство към друго човешко същество. Изобщо към нещо. Как можа тази жена да го омагьоса така? Как успя да го накара да я заобича тъй силно? Толкова силно, че не можеше да допусне някой да я нарани? А това включваше и самия него.

— О, Ана — продължи той, — бих дал всичко, за да съм някой лекомислен негодник. Бих дал всичко, за да мога да кажа или направя онова, което ще те накара да станеш моя любовница. Но не мога да го направя. В крайна сметка ти ще намразиш и мен, и себе си. — Той се засмя. — Подлагаме се на смъртна опасност, ако се противопоставим на собствения си морален кодекс.

Ана не усети грубостта в смеха му, нито пък разбра, че той бе споделил с нея за миналото си повече, отколкото бе възнамерявал. Чу само следващите му думи.

— Не се завръщай, Ана. — Гласът му бе някак си лишен от емоции, макар тялото му да гореше. — Ако го направиш, не мога да обещавам, че няма се прегърна в онзи негодник. Всъщност, макар и да се ненавиждам за това, съвсем сигурен съм, че ще направя всичко възможно, за да станеш моя любовница.

И така, Слоун изпрати Ана у дома ѝ, при съпруг, когото не обичаше, при мъжа, към който бе прикована с дадената клетва — докато смъртта ги раздели...

Ана се върна у дома още по-разтърсена, отколкото преди да излезе. Влезе в къщата и тъй като се боеше, че чувствата ѝ можеха да бъдат разгадани, се опита да изтрие от паметта си случилото се през последния час. Ала въпреки това се усещаше по-различна и се боеше, че може би и изглеждаше такава. Би ли могла една жена да скрие, че току-що бе целуната от друг, а не от собствения си мъж? Можеше ли да скрие факта, че бе искала да се люби с този мъж или че желанието в пламналото ѝ тяло още не бе стихнало? Знаеше, че трябва да намери начин да продължи да живее и затова се насили да иде и да погледне Джак. Очакваше да го намери да си прави с неохота упражненията. Но не бе така. Завари го просто да седи в инвалидния си стол и да се взира

през прозореца към морето, макар от мястото му океанът да не се виждаше. Болногледачът оправяше завивките на леглото му.

— Толкова бързо ли свършихте с упражненията? — попита Ана, стремейки се да постигне обичайния си тон.

Кен се обърна и рече колебливо:

— Решихме... въъ... днес да не ги правим.

Изненадана, Ана погледна Джак. Той не отвърна на погледа ѝ и тя подразбра, че Кен всъщност бе искал да каже, че Джак бе поискал да не правят упражненията.

— Е, мисля, че няма да е фатално, ако се пропусне един ден.

Джак продължи да игнорира присъствието ѝ и Ана реши, че така бе по-добре. Тя също щеше да го игнорира — внимателно, грижливо. Щеше да игнорира особено злоещата молба, която ѝ бе отпратил. Нямаше как по друг начин да реагира. Ако само можеше обаче да пренебрегне думите на Слоун, че била негова, ако можеше да забрави сладостта на устните му, тялото му, което прекалено явно ѝ бе подсказало, че я желаше тъй силно, както тя — него.

— О, обади се дъщеря ти — рече Кен.

Споменаването на Мег ѝ подежда като леден душ. То я накара също така да погледне на случилото се през последния час в друга светлина. Мег не биваше никога — *никога* — да узнае какво бе станало в хижата на фара.

— Казах ѝ, че навярно си на плажа. Помоли ме да ти предам, че ще си дойде за уикенда — като видя изненадата на Ана, той добави: — Спомена, че били отменили няколко лекции.

— Чудесно е, че ще си дойде — рече Ана и хем мислеше така, хем съжаляваше, че нямаше да може да остане сама. Може би се боеше, че дъщеря ѝ щеше да я погледне само веднъж и щеше да започне да задава въпроси, на които не би искала да отговаря. Мег вече се бе проявила като твърде любопитна, когато станеше въпрос за Слоун.

— Готов ли си за кафето? — обърна се Кен към Джак. Джак не отвърна нищо, продължи да си седи безучастен, когато Кен хвана дръжките на стола. — Ще прием кафе в трапезарията — рече Кен на Ана. — Лека промяна на обстановката няма да ни навреди.

Ана реши, че репликата на Кен е многозначителна. Можеше да се обзаложи десет към едно, че той имаше предвид изпадналия в

депресия свой пациент: надяваше се, че промяната в обстановката би могла да го посъживи.

— Идеята е добра — отвърна Ана.

Докато столът се изтърколи покрай нея, Ана се почуди дали Джак щеше да я погледне. Не го направи. След секунди ги чу от кухнята, разговорът се състоеше от монолог на Кен за времето. Ана си помисли, че макар и Джак да взе бележника и писалката си, болногледачът щеше да си остане да си говори сам. Като си помисли за бележника, Ана се огледа и го видя на масичката. Пристъпи, взе го и прочете: „Не искам“. Следваха два нови реда, очевидно в отговор на въпроса на Кен защо не искаше да прави упражненията: „Уморен“ и „Не се чувствам добре“.

Въздъхна и остави бележника на масата. Ала докато го правеше, ѝ хрумна една мисъл и челото ѝ се сбърчи. Взе отново бележника и го разлисти. Като видя бележката, която Джак бе написал по-рано, бележката, която лесно можеше да бъде интерпретирана като негова молба да му помогне да сложи край на живота си, нещо я бодна в сърцето. Ами ако Кен я бе видял? Отговорът дойде веднага — не я е видял. Как би могъл? Джак държеше бележника у себе си и бе отгърнал нова страница.

Ала едва поуспокоила се малко, ѝ хрумна нова тревожна мисъл. Ами ако Мег я видеше? Отговорът бе очевиден. Мег не биваше да я види. Ако разбереше дълбочината на бащината си депресия, щеше само да се разстрои. Нали и самата Ана се бе разстроила, когато узна за мрачния завой в мислите на Джак? Не, Мег си имаше достатъчно грижи и с болния си баща, и със следването си в медицинския колеж. Ана откъсна страницата, сгъна я на четири и я пхна в джоба на панталона си. По-късно щеше да решава какво да прави с нея.

Това по-късно се случи, когато Кен свърши дежурството си и си тръгна. Преди да го стори, той спомена на Ана, че депресията на Джак става все по-трудно контролируема, че може би е необходима професионална помощ, за да се справят с нея. В един миг Ана се запита дали в крайна сметка не бе видял бележката, но заключи, че самата тя изпаднаше в параноя. Поведението на Джак напоследък и особено отказът му да прави упражненията бяха достатъчно показателни за това, че депресията му надхвърляше рамките на нормалното за човек, възстановяващ се от удар.

Ана се съгласи, че идеята да се потърси психиатрична помощ, бе добра. Точно сега обаче тя трябваше първо да се освободи от бележката. След като състави плана си, отиде във всекидневната и дръпна решетката от камината. Може би като изгореше бележката на Джак, щеше да прогони молбата му и от съзнанието си. Постави сгънатото листче в камината и запали клечка кибрит. Пламъците погълнаха бързо листчето. Огънят изгасна със същата бързина, с която пламна и след него остана само малка купчинка сива пепел.

Ана пожела да не мисли за нищо — нито за молби, нито за клетви, нито за страстни целувки. Така комай бе най-добре.

---

[1] Ribbon (англ.) — панделка. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември

Ана си помисли, че съдебната зала прилича на цирк с три манежа.

На първия се бе разположило току-що избраното жури от съдебни заседатели; на съда му бяха нужни два дни, при остри и безапелационни възражения и от двете страни, за да определи състава. Крайният резултат — девет мъже и три жени — бе задоволил Харпър, който още в самото начало бе казал, че биха искали в журито да има колкото е възможно по-малко жени. Жените, настояваше той, по не бяха склонни да прощават измяната. Дотук ролята на съдебните заседатели се свеждаше до заклеването им. След това бе дадена петнайсет минути почивка и заседателите се подредиха в кошарата си; Ана ги гледаше, разкъсвана от мисълта, че хем бяха най-обикновени хора, хем не бяха. Фактът, че от тях зависеше нейното и на Слоун бъдеще, ги правеше съвсем необикновени.

Неспокойна, Ана погледна към втория манеж. Той включваше галерията — обичайните любопитни зрители плюс пресата. Господ бе напорил достатъчно представители на последната, сякаш отделен човешки вид — Хомо нахалникус. Толкова много репортери бяха дошли, че съдията, обезпокоен да не изпълнят цялата зала, им бе отредил първите пет реда откъм страната на прокурора. Хенеси бе доволен от това, тъй като неговата публика щеше да му е наблизо, ала журналистите не бяха особено радостни, тъй като на практика не можеха да помръднат, иначе рискуваха да изгубят местата си. Това не се отнасяше само за Джейк Лугарик, който се появяваше и изчезваше, досущ като вампира, на който го бе оприличил Харпър. Мястото му винаги се пазеше от чернокоса жена, бледа като мъртвец — гледка, която още повече подсилваше таласъмската му загадъчност.

Ана видя как Джейк Лугарик отново влезе в залата с такъв драматичен вид, че тя го заподозря, че бе репетирал как да се появява в подобни помещения. Чернокос и черноок, облечен в смачкано сако от

туид, той прекоси залата, раздавайки ослепителни усмивки и по някой и друг автограф. Самият той бе източник на поне толкова новини, колкото съобщаваше, и съответно из града бе плъзнала мълвата, че щял да отиде в съда едва по обяд, създавайки впечатлението, че не би могъл да си губи безценното време за избора на съдебни заседатели.

— Виждам, че Дракула се завръща от гробницата си — изръмжа Харпър.

Забележката му привлече вниманието на Ана към третия манеж — зоната, заемана от обвинението и защитата. Ричард Хенеси и помощникът му — начинаещ, дребен на ръст юрист, който създаваше впечатлението, че никога през живота си не се е развълнувал от нищо, бяха склонили глави един към друг, докато Харпър и Слоун бяха предприели малко раздвижване — което означаваше къса разходка до чешмичката и обратно.

— Питам се как е разбрал, че изборът на заседатели е към края си — изръмжа Слоун.

— Аз — също — отвърна Харпър. — Навярно му е съобщила онази смъртница, дето му пази мястото. Вижте сега, знам, че това го минахме, но нека го припомним още веднъж. Не забравяйте, че забраната за изявления означава да не се казва нищо на пресата, плюс никакви изблици, независимо кой какво е казал. От друга страна, напълно резонно е да не криете загрижеността си. Както казах и преди, журито иска да се убеди, че сте съвсем нормални хора.

Ана не знаеше как да обясни на Харпър, че не можеше да даде воля на онова, което изпитваше, а и през последните дни не чувстваше кой знае колко неща. Усещаше се като замаяна, сякаш преминаваше през облак, и не ѝ бе зле от това. Ала когато заседателите заеха местата си и съдията припряно влезе, а съдебният пристав обяви, че съдът заседава, у Ана се прокрадна страх.

Усетил това, Слоун ѝ прошепна:

— Всичко ще е наред. Мога да се закълна в това.

Ана знаеше, че това му обещание имаше стойността на фалшиво злато, ала тъй като излизаше от устата на Слоун, то все пак я утеши.

— Готово ли е обвинението? — избоботи съдията Уейнън, едър, як мъжага.

— Готови сме — отвърна Хенеси.

— Готова ли е защитата?

— Готова — кимна Харпър.

— Тогава обвинението може да започва с встъпителната си пледоария.

Ричард Хенеси почти се бе изправил, когато съдията Уейнън се наведе напред и прониза зрителната зала с острия поглед на зелените си очи.

— Преди обаче да започнем — Хенеси се отпусна отново на стола си, — искам едно нещо да е напълно ясно в тази зала. Съдът няма да търпи никакво нарушаване на реда по време на заседанията. Нарушителите, всички — последната дума прогърмя в залата, — нарушители ще бъдат отстранявани.

Белокосият пристав, сякаш за да подчертае думите на съдията, почука с палката си, която висеше от колана на кафявата му униформа.

След като Хауърд Уейнън даде на публиката достатъчно време, за да възприеме думите му, той обяви:

— Да започваме, мистър Хенеси.

На Ричард Хенеси, причесан тъй, че всяко косъмче сякаш си бе заело мястото, облечен в безупречно изгладен тъмносин костюм, не му бе нужно второ подканяне. Бърз като стрела, той скочи на крака, оправи първо единия, а после и другия маншет на колосаната си ленена риза. Приблужи към кошарата на съдебните заседатели, застана точно пред нея и сложи ръка с добре изрязани и полирани нокти върху перилата.

— Дами и господа съдебни заседатели, доказан факт е, чак през нощта на двадесет и първи август Джек Рейми е намерил смъртта си под формата на свръхдоза инсулин.

Думата *смъртта* се понесе из сводестата зала като рикоширащ куршум, заудря се по стените с тапети в ментовозелен и морав цвят, понесе се над излъсканите до блясък от посетителите столове и писалището на съдията от тъмно дърво, върху което бе резбована думата: „правосъдие“.

Правосъдие. Ана се запита дали правосъдието щеше да възтържествува в края на процеса. И какво точно означаваше в случая правосъдие?

— Факт е също така — продължи Хенеси, — че в същата нощ в къщата при Джек Рейми са били трима души — сестра му, дъщеря му и съпругата му. И докато и трите несъмнено са имали възможността и

средствата да приложат смъртоносната свръхдоза — инсулинът, причинил смъртта, се е намирал там, в къщата — само една от тях е имал мотив да го направи.

Ана улови думите, дори усети хладината, която лъхаше от тях, но сякаш в някаква друга плоскост. Не можа да възприеме факта, че се отнасяха за нея. Думите, внушенията бяха просто прекалено сурови.

— Аз ще призова свидетели, които да дадат показания за неблагоприятията в брака на семейство Рейми, за факта, че Джак Рейми, болен и потиснат, е молил жена си да му помогне да сложи край на живота си, за факта, че тя е изгорила бележката му, за да не инкриминира себе си — последва перфектно планирана пауза — и любовника си.

Последните му думи предизвикаха желани резултат — шок по лицата на заседателите, ропот на недоволство сред публиката.

— Да, дами и господа съдебни заседатели, собствената дъщеря на Ана Рейми ще свидетелствува за безсрамната ѝ изневяра, докато друг очевидец ще докаже присъствието на любовника и — в този момент Хенеси погледна към Слоун — на местопрестъплението през онази нощ.

Ана долавяше злокобния шепот в залата, доту почукването на чукчето на съдията, но най-ясно чуваше завладяващия глас на Ричард Хенеси. Добър беше. Наистина добър. С привидно откровения си тон едва не я накара да повярва, че самият той съжалява за онова, което му се налагаше да говори. Разбира се, тя знаеше много добре, че речта му бе грижливо подготвена да предизвика справедливо възмущение у всички в залата. Да, Ричард Хенеси бе добър и този факт я плашеше; ала по-скоро би горяла в пъкъла, отколкото да му покаже, че я бе страх.

— И други хора са присъствали в къщата в нощта, когато Джак Рейми умира, но никой от тях не би могъл да се възползва от неговата смърт, освен двамината, които сега седят на подсъдимата скамейка. А техният залог е бил голям — нейната свобода, *бъдещето им*.

Ричард Хенеси каза още нещо, за да не би журито да обърка убийството с причинена от състрадание смърт, след което заяви, че Ана и Слоун не бива да избягнат заслуженото възмездие. Ана видя как Ричард Хенеси, доволен, сякаш току-що бе правил секс, си седна на мястото.

Последва мълчание, мълчание, което задължаваше защитникът да произнесе поне толкова добра, толкова убедителна реч. Няколко мига Харпър не помръдна изобщо, макар погледите на цялата публика да бяха вперени в него.

Най-накрая съдията попита:

— Мистър Флеминг, защитата желае ли да направи встъпителна пледоария?

Ана усети как столът на Харпър бавно се отмества от масата. Адвокатът се изправи също тъй, без да бърза.

— Да, Ваша чест.

— Моля ви тогава да започвате.

Мушнал една ръка в джоба на панталона си, с разкопчано стоманеносиво сако, Харпър приближи към кошарата на журито с явно разтревожено изражение на лицето. Дори и след като застана пред заседателите, той сякаш още търсеше подходящите думи. Най-сетне, сякаш съзнаваше, че губи времето на съда, той заговори:

— Е, какво — въздъхна дълбоко той, — това бе едно добро встъпление. Не, не — додаде Харпър, — беше повече от добро. Беше вълнуващо, трогателно. Да ви кажа правичката, аз самият почти бях готов да окача на врата на Ана Рейми клеймящата я табела.

Думите му предизвикаха кикот сред съдебните заседатели и публиката. Ричард Хенеси обаче изобщо не се усмихна.

— Ще ви призная и още нещо. Даже бях склонен да помоля съда просто да прекрати заседанията, да хвърли тези двама убийци, тези прелюбодейци — и Харпър махна с ръка към клиентите си — в най-тъмните килии на най-усойния затвор и да изхвърли ключовете надалеч. — Пауза. — Това бе първата ми мисъл.

Харпър закрачи край кошарата на журито и накара заседателите да зачакат с нетърпение следващите думи. Когато най-сетне се спря, той погледна един от тях право в очите и продължи:

— Втората ми мисъл, обаче, бе да изхвърля първата на боклука, да осъзная, че ме бе заблудил един гладкоречив, ала лъжлив актьор. За щастие — за ваше, за мое и на клиентите ми — нашата съдебна система изисква много повече от това пред вас да се изправи прокурорът с трогателните си, вълнуващи обвинения. Той ще трябва да докаже, извън всякакво съмнение, че моите клиенти са виновни във всичко онова, за което ги обвинява. Накратко, дами и господа съдебни

заседатели, той ще трябва да ви убеди — и той посочи неколцина от журито, — че Ана Рейми и Слоун Маршъл са убийци. Но той не би могъл да го направи, защото те *не са*.

Думите му предизвикаха приглушен ропот в притихналата до този момент зала. Съдията Уейнън почука с чукчето си. Шепотът стихна. Ана зачака следващите думи на Харпър със същото нетърпение, с каквото ги очакваха и всички в залата.

— Без да се осланям на трогателната и вълнуваща реторика на мистър Хенеси — продължи Харпър, — аз ще ви съобщя какви са фактите по това дело. Също така ще ви кажа за какво са виновни клиентите ми, защото, да, те *наистина* са виновни за нещо. Факт номер едно — рече Харпър и вдигна показалец, — Джек Рейми е починал от свръхдоза инсулин, но не знаем кой я е инжектирал. Факт номер две — втори пръст се присъедини към първия, — Джек Рейми наистина е помолил жена си, посредством бележка, да му помогне да тури край на страданията си, и Ана Рейми е унищожила тази бележка. Факт номер три — продължи Харпър и прибави трети пръст, — Ана Рейми и Слоун Маршъл са били любовници. — Това изявление дойде тъй неочаквано, че за частица от секундата сякаш никой не можеше да повярва на чутото току-що. После всички заговориха един през друг и съдията Уейнън удари с чукчето. Ричард Хенеси изглеждаше така, сякаш би желал да протестира срещу признанието. Как смееше защитата да признае толкова лесно нещо, за което той си бе наумил да ги *принуди* да признаят!

Признаването от страна на Харпър на връзката ѝ със Слоун изненада Ана колкото и всички останали. Дъхът ѝ секна, имаше чувството, че Харпър я бе предал. Е, я знаеше, че истината за връзката им щеше да излезе наяве, но не бе очаквала Харпър да я признае още в първите минути на процеса. Усети, че и Слоун бе също тъй изненадан.

Ала въпреки това той ѝ прошепна:

— Спокойно.

Тя усещаше как десетки погледи сякаш я изгарят с любопитството си, с порицанието си. Първото ѝ намерение бе да сведе глава, но не го направи. Тъкмо обратното, реши да повдигне брадичка още по-високо.

— Истината по този въпрос — продължи Харпър, сякаш без да забележи оживлението, което бе предизвикал — е, че Слоун Маршъл и

Ана Рейми са били любовници само веднъж и това е станало по ирония на съдбата тъкмо в нощта, когато е умрял Джек Рейми.

Сред зрителите отново премина вълна от шепот. Ново почукване на чукчето, този път — с предупреждение от страна на съдията.

— Мистър Флеминг трябва да получи възможността да завърши, иначе ще опразня залата.

Шепотът стихна.

— Искам да ви напомня обаче — рече Харпър, все едно, че не бе имало прекъсване, — че не сте избрани в това жури, за да решавате вината или невинността на клиентите ми по отношение на изневерите им. Трябва да ви занимава само въпросът дали са извършили убийство. И тъкмо тук, дами и господа съдебни заседатели, е пукнатината във встъпителната реч на мистър Хенеси. Той ви призовава да заключите, че щом съществува любовна връзка, тя неминуемо води до убийство. Дами и господа, всички ние знаем, че това не е така. Ако всички, които са имали или имат любовни връзки, извършват убийства, то гробищата и затворите ни ще се пръснат по шевовете.

Избухна смях. Прокурорът обаче не се присъедини към него.

Харпър — също, защото когато отново заговори, той пое право към същината на защитата.

— Не, Ана Рейми и Слоун Маршъл не са извършили убийството в онази нощ. И те не са единствените, които биха могли да се облагодетелстват от смъртта на Джек Рейми. Единственото, което бих желал от вас, е да разсъдите без предразсъдъци, и аз ще ви предлага достатъчно убедителна алтернатива — която се нарича *приемливо съмнение* — за онова, което се е случило през онази нощ.

След тези думи Харпър прекоси отново залата и седна на мястото си. Остави всички — журито, галерията и клиентите си еднакво озадачени каква ли щеше да бъде тази убедителна алтернатива. Ана знаеше, че нарочно бе оставил всички в това положение на очакване. Хитро. Хенеси може и да беше добър, но Харпър бе по-умен. По-опитен. И удивително убедителен. Това, последното, бе особено впечатляващо, помисли си Ана за начина, по който Харпър бе успял да посее семената на съмнението относно нейната и на Слоун вина, макар самият Харпър да не бе сигурен в невинността им.

Съвсем тихо, така че да го чуят само Ана и Слоун, Харпър рече:

— Трябваше да му отнема инициативата.

Ана разбра, че това бе обяснението за признатата от Харпър любовна връзка. Имаше смисъл, но въпреки това бе болезнено.

— Призовете първия си свидетел, мистър Хенеси — нареди съдията Уейнън.

Хенеси отново скочи нетърпеливо да изпълни волята на съдията.

— Обвинението призовава Кен Ларсен.

Минаха няколко минути, докато доведат Кен Ларсен от чакалнята и да положи клетва. След това той съобщи името и професията си. Ана никога не го бе виждала да носи костюм, изглеждаше като непознат — факт, който се подсилваше и от нежеланието му да погледне към нея.

Хенеси пристъпи наежен напред, сякаш чак сега осъзнаваше факта, че Харпър бе достоен съперник и охотно очакваше битката с него.

— Мистър Ларсен, нека започнем с това да обясните на съда как се запознахте със семейство Рейми.

— Бях нает да се грижа за Джак Рейми.

— Като какъв?

— Бях нает като болногледач и рехабилитатор.

— Имахте ли необходимата квалификация за тази си дейност?

— Както вече казах, аз съм правоспособен болногледач. Освен това съм и правоспособен рехабилитатор, специализирал възстановителни процедури след удар.

— Всичко това по какъв начин се свързва с Джак Рейми?

— Мистър Рейми бе диабетик от много години и бе претърпял инсулт — усложнение, което не е необичайно за диабетиците.

Хенеси продължи да пристъпва, докато вече не застана от дясната страна на свидетеля си, като внимаваше да не пречи на съдията да го вижда.

— Как се възстановяваше Джак Рейми?

— Лошо.

Хенеси изобрази изненада.

— О, така ли? Толкова ли тежък е бил инсултът му?

— Макар и отчасти парализиран, макар и навярно да не можеше да се възстанови на сто процента, състоянието му можеше да се

подобри. Имал съм пациенти, претърпели подобни удари, които се възстановиха достатъчно успешно.

— На какво отдавате липсата на подобрене?

— На незаинтересованост. Още от началото той манкираше изпълнение на упражненията. А през последния месец и отгоре, отказваше да върши дори това.

— Защо, по ваше мнение, бе така?

— Беше потиснат.

Харпър се надигна.

— Възразявам, Ваша чест. При цялото ми уважение към мистър Ларсен, не чух квалификацията му да се разпростира и върху психиатрията.

Хенеси изглеждаше така, сякаш само бе чакал, дори бе искал това възражение.

— Обвинението ще оспори това възражение с факта, че макар мистър Ларсен да не е квалифициран да лекува увреждания на нервната система, то той е без съмнение обучен да ги открива.

— Възражението се отхвърля.

Хенеси самодоволно насочи вниманието си към свидетеля.

— Значи мнението ви на медицинско лице е, че Джак Рейми е бил депресиран, така ли?

— Точно така, макар в началото това да не ме безпокоеше особено. Хората, възстановяващи се след инсулт, често са потиснати.

— И в кой момент започнахте да се безпокоите?

— Потиснатостта му започна да ме тревожи на шестнайсети юли.

Хенеси отново се престори на изненадан, сякаш това изявление бе за него новост.

— Моля обяснете на съда какво се случи на шестнайсети юли и каква бе причината за безпокойството ви.

Кен Ларсен разказа на съда как като отишъл на дежурство, намерил по пода на спалнята парчета от счупена чиния и разпиляна храна, че Ана Рейми не закусила тази сутрин с мъжа си, което било необичайно, как по-късно посетила мъжа си, сетне излязла от къщи, очевидно разстроена, как после самият той намерил случайно бележката, поради която, както той сметнал, Ана изхвърчала от дома.

— Каква бележка? — попита Ричард Хенеси, сякаш не бе обучил сам свидетеля си как да поднесе показанията си.

— Ударът бе засегнал говора на Джак Рейми и макар че можеше да говори — всъщност, би трябвало да възстанови говорните си умения — той не искаше. Вместо това общуваше посредством бележник и писалка.

— Разбирам. Разкажете за намерената от вас бележка.

— Тогава Джак Рейми за пръв път отказа да прави упражненията. Отказа безпрекословно. Не го насилвах, защото бе ясно, че е разстроен. Просто го отведох със стола му до прозореца, както ме помоли. Оттам можеше да чува шума на океана и той просто си седеше и слушаше. Поне си мисля, че това правеше.

— Протестирам, Ваша чест. Това, което мистър Ларсен си е мислил, изобщо не ни интересува.

— Възражението се приема. Моля продължете с бележката, мистър Ларсен.

— Бележникът, в който Джак Рейми пишеше, бе останал на края на масичката. Като минавах покрай нея, го съборих неволно на пода. Вдигнах го и взех да изглаждам смачканите страници. Както и да е, докато разлиствах страниците, една бележка прикова погледа ми.

— И какво пишеше в нея?

— Нещо в смисъл да бъде освободен, че се чувствал като в капан в собственото си тяло. Беше написана и думата „лесно“, последвана от „сврхдоза инсулин“, а после и нещо затова, че нямало да възникнат въпроси. — И във връзка с последното той добави: — Допуснах, че е искал да каже, че никой няма да се усъмни в причините за смъртта му, защото бе болен.

— Възразявам, Ваша чест. Допусканията попадат в същата категория като догадките.

— Възражението се приема.

Хенеси изглеждаше невъзмутим.

— И как вие, като разумно човешко същество, тълкувате тази бележка?

— Като молба към жена му да сложи край на живота му.

Харпър се изправи.

— Ваша чест — Хенеси се опита да го прекъсне, но Харпър го отрязва, — защитата допуска, че бележката наистина е била молба от

страна на Джак Рейми към жена му да му помогне да сложи край на живота си. Защитата също така допуска, че Ана Рейми е изгорила бележката в камината по-късно същия ден. Може би, след като тези факти са изяснени, бихме могли да продължим по-нататък?

— Да, бихме могли — съгласи се съдията Уейнън. Хенеси се бе надявал да издои тази бележка докрай, затова не бе очарован от решението на съдията, но се подчини, спасявайки каквото може.

— Джак Рейми споменавал ли е пред вас за тази бележка?

— Не. Той дори не знаеше, че съм я видял.

— Някой друг споменавал ли е за нея?

— Очаквах, мисис Рейми да ми каже за нея, но тя не го направи. Когато онзи следобед си тръгнах, предложих да бъде потърсена професионална помощ за депресията на мъжа ѝ.

— Отговори ли ви тя и какво ви каза?

— Тя се съгласи, че е необходима по-квалифицирана помощ.

— И какво стана после?

— Доколкото ми е известно, не е викала професионален психиатър.

През цялото време Харпър отправи няколко забележки към Мерилин Грейбър, седнала точно зад него. Освен това си водеше и записки. След последния въпрос и отговор той написа: „Защо не потърси квалифицирана помощ?“. Ана взе писалката и му отговори пак така, писмено: „Защото в това време се влоши физическото му състояние“. Харпър кимна.

— Мистър Ларсен, какви медицински средства използвахте обикновено при лечението на Джак Рейми?

— Обичайните еднократни спринцовки и игли. Моя грижа бе да поддържам запасите от тях.

— Забелязвал ли сте други спринцовки и игли в дома на Рейми?

— Да. Видях в чекмеджето за прибори за хранене една голяма спринцовка със също тъй голяма игла.

— Кажете ни кога ги видяхте.

— Няколко пъти.

— Кога ги видяхте за последен път?

— В деня преди Джак Рейми да умре.

— А бяха ли спринцовката и иглата на мястото си на сутринта след смъртта на Джак Рейми?

— Не, не бяха.

— Какви лекарства използвахте при лечението на Джак Рейми?

— Предимно инсулин. Постоянно бяха под ръка два вида — обикновен инсулин и новолин.

— Кога за *последен път* видяхте банката с обикновен инсулин?

— В деня на смъртта на Джак Рейми.

— Сигурен ли сте, че в този ден в къщата е имало банка с обикновен инсулин?

— Да.

— Още един въпрос. Имахте ли възможността да забележите каква бе атмосферата в къщата?

— Атмосферата ли?

— Що се отнася до отношенията между Ана и Джак Рейми?

Харпър отново възрази:

— Ваша чест, сега обвинението пък иска да ни убеди, че мистър Ларсен е и психолог по брачните взаимоотношения.

— След като е бил част от семейството почти три месеца, сигурно си е изградил мнение.

— Точно това имах предвид. Единственото, което може да изнесе пред съда, е това мнение.

Харпър изведнъж промени мнението си.

— Ваша чест, защитата размисли и оттегля възражението си.

Макар да бе получил онова, което искаше, Хенеси сега имаше скептично изражение, сякаш не бе чак толкова сигурен дали му бе нужно мнението на Кен Ларсен, след като Харпър го допусна без съпротива.

— Продължете, мистър Хенеси — подкани го съдията.

Ричард Хенеси отново насочи вниманието си към свидетеля.

— Как бихте охарактеризирали тези отношения?

Без да се поколебае, Кен Ларсен отвърна:

— Като напрегнати.

— Благодаря ви, мистър Ларсен. Обвинението няма повече въпроси към този свидетел.

След тези си думи Хенеси бързо прекоси залата и си седна на мястото. Наведе се и каза нещо на помощника си. Прокурорът бе с остри черти и резки движения, докато Харпър, който бавно се надигна от стола си, създаваше впечатление за плавност, за човек, който не

бърза и не допуска да го притискат. Отиде до Кен Ларсен с такова изражение, сякаш посрещаше гост в дома си. Усмихна се.

— Мистър Ларсен, имам само няколко въпроса. Нали не греша в предположението си, че по време на работата си като медицинско лице сте имал значителен брой пациенти?

— Не, разбира се.

— И от този значителен брой — Харпър направи пауза, — нека използваме отново термина *значителен*, значителна част са били пострадали от удар?

— Да.

— Тогава сте имал възможността неведнъж да наблюдавате как семействата се държат по време на подобни кризи?

— Да.

— Не сте ли забелязвал преди случая с Ана и Джек Рейми някакви напрежения в семейните отношения, породени от здравословни проблеми? Техният случай уникален ли бе?

— Да. Искам да кажа — не, *не бе* уникален.

— Значи истината, мистър Ларсен, е, че болестта предизвиква напрегнатост в семейството, нали така? Независимо каква е болестта. Още повече пък при хроничен диабет или такава травмираща ситуация като мозъчен удар?

— Да, така е.

— По ваше мнение Ана Рейми добра съпруга ли бе?

Въпросът бе зададен така гладко, тъй естествено, че на Ричард Хенеси му потрябна известно време, за да го осъзнае. Когато това стана, той скочи на крака.

— Протестирам. Въпросът изисква заключение.

Харпър поглади с длан олисяващото си теме.

— Ваша чест, не съм много сигурен дали разбрах възражението на мистър Хенеси. Само преди минута умозаклученията и мненията на този свидетел бяха напълно приемливи за обвинението. Какво се случи, че се налага да ги дискредитираме?

— Възражението се отхвърля — рече съдията Уейнън.

Харпър се обърна отново към свидетеля.

— По ваше мнение беше ли Ана Рейми добра съпруга? Например, вършеше ли задълженията си по отношение на съпруга си?

— Да.

— Посещаваше ли го?

— Да.

— Хранеше ли се с него?

— Да.

— Окуражаваше ли го?

— Да.

— Отнасяше ли се внимателно, грижовно, с обич към него?

— Да.

— Пак повтарям: по ваше мнение тя добра съпруга ли беше?

— Да, по мое мнение тя бе добра съпруга.

— Не е ли вярно и това, че бидейки такава добра съпруга, тя бе физически и емоционално изтощена от травмата? Не е ли вярно, че дъщеря ѝ, зълва ѝ, доктор Гудман и дори вие сте изразявали загриженост за нея?

— Вярно е.

Изведнъж променил темата, Харпър попита:

— Казахте одеде, че когато сте видял бележката, с която Джак Рейми моли жена си да му помогне да сложи край на страданията, сте се разтревожил. Добре ли си спомням?

— Да, така казах, и да — разтревожих се.

— Смятате ли, че е възможно Ана Рейми също да се е разтревожила? Доколкото си спомням, казахте, че излязла от къщата разстроена.

— Да, видях я да излиза — бях в пералното помещение и тя профуча край мен — и бих казал, че бе разстроена.

Харпър се намръщи.

— Хм. Странна реакция за жена, която само е чакала възможността да *ликвидира* съпруга си.

— Възразявам! Съдът не се интересува от разсъжденията на мистър Флеминг.

— Разбира се, че е така, Ваша чест, и аз оттеглям — Харпър направи кратка пауза, — разсъжденията си.

— Коментарът на мистър Флеминг да не бъде включван в стенограмата — разпореди съдията Уейнън. — Продължете.

— Благодаря ви, Ваша чест. — Харпър се обърна към свидетелската банка. — Мистър Ларсен, имате ли деца?

Лицето на Кен Ларсен просветна.

— Да. Имам четиригодишен сън.

— Ваша чест — скочи Хенеси, — личният живот на свидетеля няма връзка с това дело.

— Бих искал малко повече да се разпростра, Ваша чест — погледна към съдийската банка Харпър.

— Продължете.

— Благодаря ви. — Харпър се приближи още повече до свидетелската банка. — Мистър Ларсен, като родител вие стремите ли се да предпазите сина си от всякаква заплаха? — Като видя объркания вид на Ларсен, Харпър добави: — Например, пазите ли го да изскочи на пътя? Държите ли отровите така, че да няма достъп до тях?

— Разбира се.

— Значи бихте направил всичко, за да не пострада детето ви — както физически, така и емоционално?

— Да, това е задължение на родителя.

— Аха — рече Харпър и с това възклицание показва колко бе доволен от отговора на свидетеля. — И каква възраст трябва да достигне синът ви, за да престанете да го защитавате?

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса.

— Каква възраст трябва да достигне синът ви, за да сметнете родителските си задължения да го защитавате за приключени?

— Не съм убеден, че родителите изобщо изоставят тези си задължения.

— А не съществува ли, макар и съвсем малка, вероятната възможност с унищожаването на бележката — същата онази бележка, която е разстроила и вас, и самата мисис Рейми — тя просто да се е опитвала да предпази детето си? Така, както би постъпил един грижовен родител? След като е знаела, че дъщеря ѝ ще си идва през уикенда и че бележката несъмнено би я разстроила, дали не би могло да се предположи, че се опитала да ѝ го спести?

Кен Ларсен изглеждаше така, сякаш подобна мисъл изобщо не му бе хрумвала. Най-сетне той се съгласи.

— Предполагам, че е възможно.

— Сега, мистър Ларсен, вие обърнахте достатъчно голямо внимание на факта, че Ана Рейми не е потърсила квалифицирана психиатрична помощ за депресирания си съпруг. Ако сте бил толкова обезпокоен, защо тогава не поговорихте сам с доктор Гудман, без да се

съобразявате с нея? В крайна сметка, вие сте бил медицинското лице на *сцената*.

— Мислех си за това...

— Но не сте го *направил* — прекъсна го Харпър, поемайки този пресметнат риск.

— Не, но само защото физическото му здраве се влоши. Прекара известно време в болницата, а и като се върна у дома, бе още в нелеко състояние.

— Значи сте помислил, че физическото му състояние е имало приоритет пред психиатричното, така ли?

Ларсен отвърна с видимо облекчение:

— Точно така.

— А не е ли възможно и Ана Рейми да си е помислила същото?

И пак сякаш това хрумване бе напълно ново за него, болногледачът заключи:

— Навярно е така.

— Нека ви задам един-два въпроса за мистериозните спринцовка и игла от чекмеджето за прибори за хранене. — Харпър отново се намръщи. — Знаете ли, има едно нещо, което ме смущава. Джак Рейми е починал в петък през нощта, а вие сте се появил в събота сутринта. Доколкото знам, събота ви е почивен ден, така ли е?

— Да. Доктор Гудман ми се обади да ми съобщи за смъртта на Джак. Отидох да поднеса съболезнованията си.

Харпър кимна.

— Разбира се. Трябваше сам да се сетя — ала още щом изрече това, той отново смръщи чело. — И все пак, не ми е ясно как сте узнал за изчезването на спринцовката. С позволението на съда ще я наричам само спринцовка, макар всички да знаем, че става дума и за иглата.

— Да бъде отбелязано в стенограмата — вметна съдията.

— Семейството пиеше кафе — обясни Ларсен. — Поканиха ме да се присъединя към тях и понеже познавах добре къщата, обслужих се сам. Необходима ми бе лъжичка, за да си разбъркам сметаната, и когато отворих чекмеджето, забелязах, че спринцовката я нямаше.

— Въпреки всичкия онзи емоционален хаос, вие сте забелязал, че тя липсва, така ли?

Последва кратко колебание, последвано от:

— Ами, всъщност, разбрах го по-късно.

— Ваша чест — намеси се Ричард Хенеси, — има ли значение кога мистър Ларсен е разбрал, че спринцовката липсва?

— Двама души тук са обвинени в убийство — не отстъпи Харпър. — Мисля, че това дава правото на журито на достъп до всеки факт.

— Съгласен. Продължете, мистър Флеминг.

— Та кога разбрахте, че спринцовката липсва? — Кен Ларсен отново се поколеба и хвърли плах поглед към прокурора. — Нека се опитам да раздвижа паметта ви. Не е ли вярно, че си спомнихте за липсващата спринцовка, едва когато прокурорът специално ви попита за нея?

— Нямах я — рече Кен Ларсен.

— Не е ли вярно, че едва след като смъртта на Джак Рейми бе квалифицирана като убийство, че едва след като имахте време да си спомните за бележката, че едва след като прокурорът ви попита за спринцовката, чак тогава ви дойде на ума...

— Нямах я.

— ... че я нямаше?

— *Наистина* я нямаше!

— Ваша чест — кресна възбудено Ричард Хенеси. — Мистър Флеминг притиска свидетеля.

Ала преди съдията да успее да отсъди, Харпър попита:

— Сигурен ли сте на сто процента?

— Ваша чест!

— Мистър Флеминг... — вдигна предупредително пръст съдията.

— Да! — отговори предизвикателно Кен Ларсен.

— А можете ли да съобщите със същата стопроцентова увереност какво е станало с нея? Можете ли да съобщите на съда кой я е извадил от чекмеджето през нощта на двадесет и втори август?

— Ваша чест!

— Мистър Флеминг!

— Не!

— Нямам повече въпроси. — Харпър почти бе стигнал до мястото си, когато се обърна. — Извинете, Ваша чест, имам един последен въпрос.

Кен Ларсен вече бе станал, сякаш не го сдържаше да се махне от свидетелската банка.

— Възможно ли е Джак Рейми да е знаел за наличието на спринцовката в къщата?

— Да, предполагам, че е възможно.

— Той би ли могъл да я вземе от чекмеджето?

— Не виждам как. Беше частично парализиран. Не можеше сам да придвижва инвалидния си стол.

— Изобщо или на по-голямо разстояние?

— Можеше да се движи в известни рамки, но...

— Значи е можел да се придвижва?

— Едва-едва.

— Да или не, мистър Ларсен?

— Да — призна с неохота болногледачът.

— Вие самият водил ли сте го в кухнята?

— Да, но...

— Сигурен ли сте на сто процента, че Джак Рейми не е извадил тази спринцовка от чекмеджето?

Кен Ларсен попадна в собствената си клопка. Вече бе признал, че не би могъл да твърди със стопроцентова сигурност кой бе извадил спринцовката от чекмеджето. А ако бе така, то съвсем сигурно не можеше да твърди и кой *не би могъл* да го стори.

— Не — отвърна Кен.

— Благодаря ви, мистър Ларсен. Нямам повече въпроси, Ваша чест.

— Мистър Хенеси — допълнителни въпроси?

— Само един, Ваша чест — Хенеси скочи на крака. — Мистър Ларсен, като се има предвид неподвижността на Джак Рейми, факта, че е изпитвал затруднения да се придвижва със стола си, ще се изненадате ли, ако се окаже, че той е взел спринцовката?

— Да.

Харпър остави този въпрос без внимание, защото галерията вече бръмчеше, развълнувана от току-що подхвърлената от него идея: *че Джак Рейми би могъл и да се самоубие.*

— Тъй като приближава време за вечеря, ще прекратя заседанието и ще го подновим в седем часа. Мисля, че е в интерес на всички

процесът да приключи колкото е възможно по-скоро. Обвинението и защитата имат ли възражения да продължим вечерта?

Хенеси стана и с обичайния си ентузиазъм заяви:

— Не, Ваша чест.

Харпър също се изправи:

— Не възражаваме, Ваша чест.

— Всички да станат — нареди приставът и присъстващите в залата станаха навреме, за да мярнат как съдията Уейнън с развята черна роба напуска писалището си и изчезва през вратата.

Стотици гласове заговориха едновременно и на различни октави. Бе като какофония на възбуден хор. Представителите на пресата се втурнаха навън, сякаш в залата бе избухнал пожар — всички репортери, с изключение на Джейк Лугарик.

— Този кучи син — изръмжа Харпър.

— Искате ли да пробваме един друг изход? — попита Мерилин.

— Не, няма да му доставим това удоволствие — отвърна Харпър.

— Много ми се иска да го просна — рече Слоун.

— Дори не си го и помисляй — нареди му Харпър. — Пресата направо ще хвърли дюшеш, ако се държиш невъздържано. — Харпър се усмихна дяволито. — А от друга страна, аз мога да го нокаутирам другата седмица и да ми се размине.

— Ами ако аз го просна? — попита Ана, въодушевена от оптимистичния край на показанията на болногледача.

Харпър се засмя. Слоун се усмихна. Ана усети топлината на ръката му върху кръста си. Силна, солидна, тя сякаш й нашепваше, че той е тук. Нямахше правото да се наслаждава на близостта му, не можеше да привиква към нея, ала въпреки това засега се опиваше от нея.

— Как намирате развитието на процеса днес? — попита Джейк Лугарик, след като пресрещна групата по средата на прохода между столовете. Смъртнобледата дама протегна микрофона напред. — Мислите ли, че тезата за самоубийство би издържала?

— Без коментари — рече Харпър и се опита да пробие път на клиентите пред себе си.

Ана усещаше как Слоун бе плъзнал собственически ръка около кръста ѝ. Забеляза също така, че отблизо Джейк Лугарик не бе изобщо така привлекателен, както отдалеч. Макар усмивката му да бе приятна,

върху лицето му имаше белези от едра шарка. Дрехите му, независимо, че бяха от добро качество, изглеждаха така, сякаш беше спал с тях. А косата му, очевидно напомадена, за да блести, комай имаше нужда от едно хубаво измиване.

— Как смятате ще възприеме съставът от съдебни заседатели признанието в изневяра? — попита той, принуден да отстъпва, след като четворката започна да го притиска. Смъртницата го следваше.

— Без коментар — повтори Харпър и продължи да крачи напред. — Просто ни пуснете да минем.

Лугарик вдигна и двете си ръце, отстъпи и рече:

— Да, да, няма проблеми.

Четиримата го отминаха и се запътиха към близката врата.

Лугарик подвикна подире им:

— Вие, разбира се, не смятате, че журито ще повярва в това, че сте се чукали само веднъж, нали?

Ръката върху кръста на Ана се стегна. Чу се гласът на Харпър:

— Продължавайте да вървите. Той просто се опитва да ви предизвика.

— И добре се справя — озъби се Слоун.

— Ей, капитане...

Групата почти бе достигнала до вратата.

— ... Какво се случи в Бейрут?

Слоун се обърна и се озова лице в лице с хладнокръвния, предизвикателен, нападателен Джейк Лугарик. Слоун пребледня, сякаш репортерът току-що бе изцедил и последната му капка кръв. На нейно място се появи страхът, тъмният, вледеняващ страх, който се носеше като сладникав, заплашителен аромат.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е единственото възможно ловно поле на Лугарик — рече Харпър.

Пътуваха мълчаливо от съда до кантората на Харпър, ако се изключат няколко коментара по повод процеса. Харпър отново обясни защо бе признал изневярата, докато Мерилин изрази мнението си, че началото на процеса бе благоприятно за тях. Харпър обаче ги предупреди да не бързат да се радват. По време на краткия разговор Ана, която седеше на задната седалка с Мерилин, не пророни и дума, а Слоун усети, че тя бе разбрала: той и Харпър изчакваха първия сгоден момент да останат насаме. В мига, в който двете жени отидоха в кухнята, за да приготвят сандвичи, Слоун и Харпър се сдушиха.

— Той сигурно знае нещо или поне си мисли, че знае, иначе не би си пъхал носа.

Слоун, чието сърце още не бе успокоило ритъма си, бе потресен от въпроса на репортера.

„Ей, капитане, какво всъщност се случи в Бейрут?“

След като осъзна, че Харпър не възрази на забележката му, Слоун попита:

— Ти също смяташ, че знае нещо, нали?

Харпър поклати глава.

— Не знам. Ако Лугарик знаеше нещо, то вече щеше да е в новините.

Харпър съблече сакото си, метна го върху облегалката на един стол и рече:

— Размисли логично. Талантът на Лугарик се състои в това да рови из боклуците на чуждия живот. Може навярно да ги подушва от десетки мили разстояние. Дори и да няма нищо за подушване, той е достатъчно мнителен, за да си пъха носа. Навярно се е натъкнал на онези засекретени документи и не може да направи нищо друго, освен да души. Вероятно е искал само да провери каква ще бъде реакцията ти.

Усетил, че сякаш се задушаваше, Слоун се изсмя дрезгаво, разхлаби възела на червено-черната си вратовръзка и разкопча най-горното копче на ризата си.

— Е, тогава със сигурност му дадох да разбере, че има достатъчно причини да души — и сякаш да се оправдае, добави: — Изненада ме.

— Реакцията ти не бе извън рамките на нормалното. Миналото ти оправдава една силна реакция. Боже мой — Харпър повиши с една октава тона си, — кой би искал да му напомнят, че е бил пленник и че са го измъчвали?

— По-тихо! — прошепна Слоун.

Харпър го погледна недоверчиво.

— Да не искаш да ми кажеш, че Ана не знае нищо за миналото ти?

— Знае, че съм бил заложник, че са ме измъчвали.

Горчив и същевременно нежен спомен връхлетя Слоун: как пръстите на Ана пробягват по белезите на гърба му. Освободи се от него, докато все още можеше.

— Виж какво, тя не знае нищо повече и аз не искам да узнае.

— Какво смяташ, че би направила, ако научи?

— Не искам да разбира.

Почти цяла минута нито един от двамата не изрече и дума.

Най-накрая Харпър заговори:

— Спокойно. Документите са засекретени.

— Ти самият каза, че Лугарик знаел чии ръце да намаже.

— Хубаво де, макар и да не смятам, че е толкова лесно да се получи достъп до правителствени документи, ще приема, че всичко е възможно, но какво е най-лошото, което може да се случи? — Харпър си отговори сам. — Това ще бъде новина, която нито един съдебен заседател не би поискал да чуе. Няма начин подобно свидетелстване да може да се включи в стенограмата на процеса. То би трябвало да дойде от военен източник — Никълз — за да е в сила, а Никълз, не би свидетелствал за нещо, което е засекретено. Та каква вреда, по дяволите, може да ни нанесе излизането на бял свят на миналото ти?

Гласът на Слоун отново излезе дрезгав и груб, докато повтаряше казаното по-рано.

— Не искам Ана да узнае.

Харпър се плесна по бедрата — изобщо не можеше да повярва.
— Всички пътища ли водят до Ана?

Слоун не отвърна нищо. Може би в крайна сметка това бе най-красноречивият отговор.

Ричард Хенеси бе бесен. На всичкото отгоре това копеле закъсняваше, както сочеше часовникът на прокурора — имитация на „Ролекс“. Въздъхна и забарабани с пръсти по кормилото на червеното си порше, купено втора ръка, паркирано в едно от множеството задни пътчета на Кукс Бей. Близката гора поглъщаше шума и създаваше задушаваша тишина, която Ричард Хенеси ненавиждаше. Веднъж да иде в Ню Йорк и ще си вземе супер апартамент на някоя от централните улици, където ще може да отваря широко прозорците и да слуша шумовете на кипящия живот.

Процесът по убийството на Рейми бе неговият пропуск към този живот. Възнамеряваше да спечели делото. Разпитът на Кенет Ларсен не мина така, както го бе планирал, но не бе и пълен провал. Хенеси изсумтя. Доволен бе безкрайно, че не му се налагаше да убеждава състава от съдебни заседатели, че Джак Рейми се е самоубил. Не, не даваше и пет пари колко добър бе Флеминг, неговата работа нямаше да стане. Истината бе, че Ана Рейми и любовникът ѝ бяха виновни, а дори и да не бяха, никога нямаше да могат да докажат невинността си. И в двата случая той щеше да се възползва от процеса, за да замине за Ню Йорк — към свободата, към нещо, далеч по-добро от това проклето, заспало градче. И първото нещо, което щеше да направи, е да си купи чисто нова, блестяща спортна кола и истински „Ролекс“.

Погледна часовника си, който показваше, че би трябвало да бъде в съда след трийсет минути. Хенеси измърмори:

— По дяволите! Къде е той?

В отговор на въпроса си чу воя на двигател и в полезрението му се появи кола, взета под наем. В нея бяха двамина: мъж и жена, една много бледа жена. *Господи, само си представи да я чукаш!* Преди още колата да бе напълно спряла, Хенеси отвори широко вратичката на своята. Мъжът излезе от колата, а жената остана в нея. Докато вървеше към него, Хенеси осъзна, че всъщност никога не го бе харесвал. Бяха учили в един и същ колеж, тоест принадлежаха към едно братство, но

се познаваха бегло. Хенеси намираше онзи тип за прекалено високомерен, прекалено егоистичен. И все пак, той притежаваше едно качество, за което му се възхищаваше: досуц като самия него, той бе опортюнист.

— Защо, по дяволите, ми звъни в офиса? — попита Хенеси.

— Добър вечер, господин прокурор — поздрави Джейк Лугарик, без изобщо да обръща внимание на укора на Хенеси.

— Мисля, че се разбрахме да не контактуваме.

— Да де, разбрахме се — кимна Лугарик и се облегна на поршето, сякаш предусещайки, че това щеше да подразни Хенеси. — Ала това бе преди да ми попадне нещо, което може да те заинтересува, и ако нямаш нищо против, би могъл и да покажеш известна благодарност. Особено като се има предвид фактът, че обвинението не е цъфнало и вързало.

Лицето на Хенеси почервения така, сякаш го бяха зашлевили.

— Какво искаш да кажеш?

Лугарик изхихика:

— Нищо друго, освен това, че Флеминг успя да размие въпроса за изневяратата и да посее семето на съмнението, че Джек Рейми сам се е капичнал.

Червенината върху лицето на Хенеси се увеличи.

— Процесът едва започна. И въпросът за изневяратата си е съвсем актуален. Едно жури намира обвиняемите за виновни поради куп причини, повечето от които дори не са им ясни. Необходимо ми е само жури, което да иска да ги накаже, че са се забавлявали, докато съпругът ѝ е страдал. А що се отнася до посятото семе на съмнение относно самоубийство, повярвай на думите ми: то никога няма да покълне.

Той замълча за малко и сетне продължи:

— И що, по дяволите, не се отдръпнеш от колата ми?

Лугарик се мръдна от бляскавото возило.

— Грешката е моя. Мислех те за човек, който би искал да има скрито асо в ръкава. Просто в случай, че ти потрябва. — Той махна с ръка и пое към наетата си кола. — Ще се видим по-късно, господин прокурор.

Лугарик бе изминал половината разстояние, когато любопитството на Хенеси взе връх.

— До какво си се добрал?

— Нищо, което да ти е от полза — отвърна Лугарик, без дори да се обръща.

— Какво, по дяволите, си открил?

Лугарик се спря в момента, в който се навеждаше да влезе в колата. Огледа безупречно облечения прокурор и се изправи. Каза му какво бе открил.

— Това е едно нищо.

— Не мога да го докажа, но повярвай ми, имам нюх към сензациите. В Бейрут се е случило нещо и днес само за миг Маршъл се изплаши до смърт, че знам какво е било то. Има нещо общо с онези секретни документи, до които все опирам. Повярвай ми в това.

— Не можеш да получиш достъп до секретни документи, тогава как ще докажеш изобщо нещо?

— Човек може да получи достъп навсякъде. — Лугарик изгледа Хенеси многозначително. — Стига да разполага с достатъчно пари.

Хенеси изглеждаше слисан.

— Не смяташ сериозно, че аз мога да осигуря тези пари. Могат да ме отстранят, дори да ме лишат от право да упражнявам професията за неподобаващо поведение.

Лугарик се изсмя и показа равен ред от перленобели зъби.

— Хенеси, ти си смешен! Ти ме потърси, за да превърна този процес в медийно събитие. — „Направи всичко, което е необходимо!“ — май така каза, а сега се безпокоиш за някакво си неподобаващо поведение.

— Прикривам гърба ти, както ти прикриваш моя. Разкриването на уговорката ни би могла да е еднакво вредна и за теб, и за мен.

— Както вече казах, Хенеси, ти си смешен. — Лугарик отново пое към колата си. — Помисли си отново за това.

— Засега не съм чул нищо, което да ме впечатли — извика подире му Хенеси.

Лугарик се обърна.

— Още не се е случило нищо, което да си струва да попадне в новините. Но и това ще стане. А аз притежавам истинския талант да съм на мястото, когато това се случи.

Хенеси го изгледа как си тръгва и отново си помисли, че този кучи син никак не му харесваше. Ала още по-малко му харесваше този

досаден Кукс Бей.

— Обяснете на съда кога заподозряхте, че в смъртта на Джек Рейми има нещо нередно.

Съдът възобнови заседанието си в седем часа и пет минути, когато прокурорът се появи с прочувствени извинения за закъснението си. Той веднага призова шерифа Тейт на свидетелската банка.

Човекът на закона се закле, седна, взел в ръце сламената си шапка и с усилие отговори на въпросите за местоработата и разследванията си. Най-накрая се стигна до сърцевината на проблема.

— Ами, да ви кажа истината, в началото не подозирах нищо.

Слоун си помисли, че Хенеси бе очаквал повече от отговора му, макар и прокурорът отлично да потисна раздразнението си. Слоун си помисли и това, че шерифът Тейт, макар и да бе свидетелствал стотици пъти преди това, сега не се чувстваше спокоен.

— И защо, шериф Тейт?

— Ами, нали знаете, човекът бе болен. Поне такъв слух се носеше из града. Дори веднъж или двама влиза в болницата „Добрият пастир“. Нямах причини да смятам, че смъртта му не се дължи на болестта му.

— И кога се промени мнението ви? Кое ви накара да заподозрете нечисти действия?

— Ами, това не стана в точно определен момент, а след известно съпоставяне на фактите. Нали знаете, нещата се трупат едно върз друго.

Слоун отново забеляза, че търпението на Хенеси се изчерпва. Всъщност този мъж изглеждаше нетърпелив, още като влезе в залата. Освен това, въпреки че преди изглеждаше съвсем пригладен, сега бе леко разчорлен. Връзката му бе малко килната встрани, маншетите му не бяха равномерно извадени навън, а бляскавите като нови мокасини бяха покрити с бял като пудра прах.

— Кажете ни за първото нещо, което ви накара да се усъмните в нередността на нещата — настоя Хенеси.

— Ами, Кени Ларсен дойде при мен и ми каза за бележката, която Джек Рейми написал на жена си, за това как той си помислил, че

тя я изгорила, защото бележката липсвала, а в камината имало малка купчинка пепел.

— Тогава ли решихте да преустановите погребението и да изпратите трупа за изследване в Огъста?

— Точно така. Нямах друг избор, но бих искал да ви кажа, че сметнах това за губене на време. Когато обаче пристигна заключението, можех да падна, само ако ме бутнете с пръст.

Хенеси остави без внимание доброволните разсъждения на свидетеля.

— И тогава арестувахте Ана Рейми?

— Да.

— А кога заподозряхте, че и Слоун Маршъл е замесен?

— Ами, когато се разнесоха слуховете за възможна любовна връзка. Когато разпитвах Бенди Уебър, той ми каза, че видял Слоун Маршъл да излиза от къщата в нощта на смъртта на Джак Рейми и че изхвърлил нещо в морето. Освен това доктор Гудман си спомни, че Кари взела назаем от него голяма спринцовка и не я върнала. Всъщност, тя му каза, че я оставила в дома на семейство Рейми и забравила да я вземе. Тогава, като попитах Кени за спринцовката, той си припомни, че била изчезнала в деня след смъртта на Джак. Освен това липсваше и банката с инсулин. Ами, както виждате, всичко се навърза едно за друго.

— Възраждавам — надигна се Харпър. — Шерифът Тейт внушава, че всичко това води до съмнения за убийство, докато в същото време то доведе само до съмнение.

— Възражението се приема — обяви съдията Уейнън. — Журито в никой случай не бива да приема отговора на шериф Тейт за потвърждение на вината. Целта на този процес е именно да установи наличието на вина или невинност.

Хенеси продължи.

— Шерифе, споменахте, че е липсвала опаковка инсулин.

— Да, така бе.

— Мистър Ларсен свидетелства, че за лечението на мистър Рейми са били използвани два вида — обичайният инсулин и друг, на име новолин. Знаете ли коя опаковка е изчезнала?

— С обикновения инсулин.

— Шерифе, кога, според вашето разследване, е настъпила смъртта на Джек Рейми?

— Между полунощ и четири сутринта.

— Кой е човекът, видял го жив за последен път?

— Кари Дъглас, сестра му. Видяла го е и е разговаряла с него точно в полунощ. Ана Рейми е открила тялото към шест сутринта и е повикала доктор Гудман, който е пристигнал около шест и половина.

— Някой друг да е заявявал, че е виждал Джек Рейми във времето между полунощ и шест?

— Никой.

Слоун усети движение край себе си и погледна Ана. Тя бе свалила ръцете си от плота и ги бе отпуснала в скута си. Не отвърна на погледа му.

— Мисис Рейми каза ли ви, че не е ходила да провери състоянието на съпруга си?

— Когато я разпитах за онова, което е правила през нощта, тя ми каза, че не го била проверявала.

— Благодаря ви, шерифе — кимна Хенеси. — Нямам повече въпроси.

Когато Харпър се изправи и тръгна към шерифа Тейт, офицерът започна да мачка шапката си. Харпър се усмихна.

— Имам само няколко въпрос, шериф Тейт.

Изражението на шерифа бе на облекчение.

— Откъде за първи път дочухте слуха за евентуална любовна връзка?

Шерифът се поколеба и сетне каза:

— От Инес Гудж. Тя ми се обади и ми разказа за онова, което била видяла и чула в магазина си.

Харпър кимна, сякаш изобщо не бе изненадан.

— А кога открихте, че липсва банката с обикновения инсулин?

— Когато арестувах Ана Рейми.

— Претърсвали сте със заповед за обиск?

— Попитах я дали мога да поогледам и тя ми разреши. Беше съвсем законен оглед.

— Напълно сте прав, шерифе, така е. Но не ви ли се стори, странно, че една жена, виновна в убийство, ви е разрешила с такава готовност да претърсите помещенията? След като е убийца, тя би

трябвало да знае онова, което сте научил от Огъста — че Джак Рейми е издъхнал от свръхдоза обикновен инсулин. Тя естествено би трябвало да подозира какво търсите.

— Хората понякога правят странни неща.

Харпър сви устни, сякаш се замисли дълбоко.

— Не ви ли се струва, че излиза извън рамките на странното една жена да използва точно определен инсулин, за да убие мъжа си, че от този инсулин е имало само една опаковка в къщата и тя не си е направила труда да я подмени с нова? Не би ли се опитала поне да скрие онова, което е сторила? Спомнете си, че мъжът ѝ е починал рано сутринта на двацет и втори август, а вие сте я арестувал чак на трийсет и първи. Разполагала е с десет дни, за да прикрие следите си. — И преди шерифът да успее да отговори, Харпър добави: — Не бихте ли рекъл, че поведението ѝ подсказва, че не е имала и представа за това какво ще откриете — че липсва банка инсулин?

— Протестирам. Мистър Флеминг изисква от свидетеля чисто умозрителен отговор. Шериф Тейт не би могъл да знае какво е ставало в главата на Ана Рейми.

— Протестът е уважен.

— Шерифе, бихте ли казали на съда защо спринцовката и опаковката инсулин не са представени като доказателства?

Шерифът благоволи да придобие объркан вид.

— Не разполагаме с тях.

— Истината е, че не знаете какво е станало с тях, нали?

— Да. Предполагаме, че мистър Маршъл ги е изхвърлил в морето.

— Ваша чест, моля, обяснете на свидетеля, че съдът се интересува само от факти, а не от предположения.

— Свидетелят знае това.

— А сега, според вашето разследване — продължи Харпър, — колко души са били в дома на семейство Рейми през нощта на двацет и втори август?

— Четирима — Джак Рейми, Ана Рейми, дъщеря им Мег и сестрата на мистър Рейми.

— Последен въпрос. Казахте, че когато пристигнало заключението след аутопсията, сте се изненадал да научите, че Джак Рейми е починал от свръхдоза. Мисля, че точните ви думи бяха:

„Когато пристигна заключението, можех да падна, само ако ме бутнете с пръст“. Защо се изненадахте толкова много?

— Ана Рейми не ми приличаше на убийца.

Ричард Хенеси скочи на крака.

— Възразявам. Приканва към заключение кой прилича и кой не на убиец.

— Оттеглям въпроса си — рече Харпър и се запъти към мястото си. — Нямам повече въпроси.

— Уточняващи въпроси, мистър Хенеси?

— Нямам, Ваша чест.

— Свидетелят може да се оттегли — постанови съдията Уейнън.
— Призовете следващия си свидетел, мистър Хенеси.

— Обвинението призовава доктор Филип Гудман.

Докато приставът извика лекаря, Слоун хвърли поглед към Ана. Облечена в тъмносин костюм, тя изглеждаше уморена, отчуждена и отслабнала с няколко килограма от последния път, когато я бе видял. Като си помисли как чоплеше храната на вечеря, не можеше да си обясни защо още не бе станала само кожа и кости. Нито пък защо не продума нищо за инцидента с Джейк Лугарик. Навярно се бе озадачила от него. Или може би Харпър все пак бе прав. Може би Ана, а може би и Джейк Лугарик просто бяха предположили, че бе реагирал така поради факта, че бе бил заложник. Тази мисъл бе окуражаваща и Слоун си позволи да ѝ повярва.

Вниманието му отново бе привлечено към свидетелската банка, където доктор Гудман вече се бе заклел, и седнаше.

— Доктор Гудман — започна Ричард Хенеси, — освен, че сте практикуващ лекар, изпълнявате ли в Кукс Бей и други задължения?

— Да, изпълнявам ролята и на съдебен лекар.

— И като такъв направихте ли аутопсия на Джек Рейми?

— Не. Аутопсиите не са задължителни. Те се правят само при известни обстоятелства, едно от които е подозрението за извършено престъпление.

— А вие не подозирахте, че смъртта на Джек Рейми може да е плод на престъпление.

— Точно така. Джек Рейми имаше здравословни проблеми отдавна и напоследък състоянието му се бе влошило доста.

— И така, какво направихте с тялото?

— По състоянието му — температура, бледност и т.н. — само установих предполагаемия час на смъртта: между полунощ и четири сутринта, след което изпратих трупа в погребалното бюро.

— Как разбрахте, че Джак Рейми е починал?

— Жена му се обади. Около шест часа сутринта.

— А вие кога пристигнахте в дома на семейство Рейми?

— Към шест и половина. Най-късно.

— В какво състояние бе мисис Рейми? — Като видя, че доктор Гудман се намръщи, прокурорът добави: — Как бихте описали поведението ѝ?

— Аз... въз... бих рекъл, че бе доста нормално. Нали знаете, запазваше самообладание. Изпълняваше онова, което ѝ казвах.

— Плачеше ли?

— Не.

— Имахте ли възможността да видите зълва ѝ Кари и дъщеря ѝ Мег?

— Да.

— И какво забелязахте, ако изобщо забелязахте нещо?

— Те плачеха. Не истерично, обаче плачеха.

— Разбирам — кимна Ричард Хенеси. — Значи имаме една съпруга, чийто мъж току-що е починал, а тя не проронва и сълза?

Харпър скочи на крака.

— Ваша чест, целият този разпит граничи с абсурда. Какво общо има с делото това дали Ана Рейми е плакала или не?

— Това идва да подсказе в какво състояние на духа е била. Нещо като барометър на чувствата ѝ.

— Ваша чест, мога да доведа в тази зала стотина психиатри, които ще свидетелстват, че скърбящите хора невинаги плачат.

— Обвинението би ли искало да бъдат призовани тези експерти? — попита съдията.

— Не — отстъпи Хенеси и бързо добави: — Но показанията на доктор Гудман си остават в сила, след като той е пристигнал пръв на мястото. Той съобщи просто какво е видял. Не моля за интерпретацията на видяното.

Съдията Уейнън въздъхна.

— Склонен съм да оставя показанията в стенограмата — прокурорът има правото да пита доктор Гудман какво е видял онази

сутрин — но ще оставя показанието само при условието, че продължите, мистър Хенеси. Достатъчно по този въпрос.

Хенеси изглеждаше самодоволен като паун.

— Да, Ваша чест. — И като насочи вниманието си към доктора, той попита: — Кога за пръв път се породиха съмненията ви за престъпление?

Докторът се почеса по брадата и едновременно я поглади.

— Истината е, че изобщо не подозирах нищо, дори и след като шериф Тейт ми каза за бележката за самоубийство. Искам да кажа, че не можех да я игнорирам, но не исках да се впускам в такива сериозни заключения.

— Разбира се. Какво направихте тогава?

— Изпратих трупа в Огъста. Нямах друг избор. След като бе повдигнат въпросът за неестествен произход на смъртта, бях длъжен или да го потвърдя, или да го отрека.

— Защо не направихте аутопсията?

— Честно казано, не исках да се замесвам. Познавах семейството и почувствах, че трябва да се отдръпна. Плюс това знаех, че специалистите в Огъста разполагат с уменията и необходимата екипировка, за да свършат отлично работата.

— А когато дойде докладът от експертизата, до какво заключение стигнахте?

— Трябваше да приема факта, че Джак Рейми е починал от свръхдоза и че навярно Ана Рейми е замесена.

— Какво друго си помислихте?

— Кени, Джим и аз...

— Болногледачът и шериф Тейт ли?

— Да. Заприказвахме се за това как е била направена свръхдозата и аз казах, че това е станало с голяма спринцовка и тогава се сетих, че Кари — Кари Дъглас — бе взела такава от мен.

— Върна ли я?

— Не. Каза, че я забравила в дома на Рейми.

След като Харпър не протестира относно това чул-недочул, Хенеси обяви:

— Нямам повече въпроси към свидетеля.

Харпър се изправи и пристъпи напред.

— Ще бъда кратък, докторе, макар — тук Харпър се обърна към съдията, — че бихме искали да си запазим правото да извикаме този свидетел при следващо заседание по делото.

— Приема се — съгласи се съдията Уейнън и се обърна към доктор Гудман. — Ще бъдете на разположение, докато не свидетелствате по делото, призован от защитата, или докато тя не реши да се откаже от показанията ви.

— Да, Ваша чест — отвърна доктор Гудман.

Харпър отиде до банката, застана до лекаря и се усмихна.

— Мога ли да предположа, сър, че практикувате медицина от доста време?

Добрят лекар разцъфна в усмивка.

— Почти четирийсет години.

Харпър поклати недоверчиво глава.

— Четирийсет години? Кой би повярвал? Предполагам, че за това време сте видял почти всичко — страдания, трагедии, възход и падение на човешкия дух, а навярно и някое и друго чудо.

— Ваша чест — надигна се Хенеси, — макар всички да сме впечатлени от голямото разнообразие на онова, което доктор Гудман е видял през всичките години на практиката си, не виждам каква е връзката на това с процеса.

— Обяснете връзката, мистър Флеминг, или изоставете темата.

— Да, сър — кимна Харпър и се обърна към доктора: — Забелязал ли сте, че болестта има травматично въздействие не само върху пациента, но и върху семейството му?

— Без съмнение.

— И че някои семейства се справят по-добре от други.

— Разбира се.

— По ваше мнение как се справяше Ана Рейми?

— Протестирам — намеси се Хенеси. — Умозрително. Изисква се заключение.

— Бих рекъл, че след като четирийсет години е практикувал медицина и е наблюдавал човешката природа, доктор Гудман е заслужил правото да ни представи мнението си за това как се справяла Ана Рейми. Ако не друго, как се е справяла в сравнение с други семейства, които докторът е наблюдавал. Бих напомнил на съда, че на Кенет Ларсен бе позволено да свидетелствува в тази насока. Не

бих приел, че мнението на доктор Гудман с неговия по-богат опит ще тежи по-малко.

— Възражението се отхвърля. Продължете.

Харпър повтори въпроса.

— Имайте предвид, че не съм я наблюдавал с години, но от онова, което видях, след като се завърнаха с Джак в Кукс Бей след неговия удар, бих заключил, че се справяше добре. Толкова добре, колкото би могло да се очаква при такива тежки обстоятелства.

— Бихте ли рекъл, че Ана Рейми е жена, която държи под контрол чувствата си? Нека се изразя по-иначе: виждал ли сте някога Ана Рейми да рухне и да се разплаче?

— Не.

— Виждал ли сте и други жени, които да не заплачат?

— О, да. Шокът е страхотен емоционален изолатор.

Харпър се намръщи, сякаш току-що му бе хрумнало нещо.

— Не бихте ли заключил, че подобно поведение — искам да кажа да не плаче — е малко странно за една жена, която току-що е убила съпруга си?

— Протестирам. Подтиква към...

— Не бихте ли сметнали, че в дадения случай би трябвало да си изплаче очите?

— ... към заключение.

— Просто, за да покаже на всички колко много скърби?

— Протестирам!

— Оттеглям въпроса си — рече Харпър, макар, разбира се, на всички и особено на прокурора да бе ясно, че бе постигнал целта си. И то много добре. — Само още един въпрос, докторе — рече Харпър. — Колко тежко болен бе Джак Рейми?

— Много тежко.

— Знам, че онова, което ще ви запитам, е труден въпрос, защото сте се клел да се борите за живота и против смъртта, но: имаше ли смисъл Джак Рейми да продължава да се бори за живота си?

— Възразявам! Умозрително.

— Нека се изразя по-иначе. Според вас каква бе прогнозата за състоянието на Джак Рейми?

— Трудно е да се каже с пълна увереност.

— Съдът разбира това, докторе, но вие, разбира се, бихте могли да дадете една разумна, научнообоснована прогноза, основавайки се на подобни случаи.

Лекарят въздъхна и сетне повтори онова, което бе казал преди секунди.

— Той бе, много тежко болен. Диабетът му се влоши силно. Минахме на нова доза, но болестта си оставаше все така сериозна. За мен особена тревога предизвика бъбречната инфекция, която не се поддаваше на лечение. Имайте предвид, че той вече бе получил бъбречни увреждания в резултат на удара. Може би отиваше към бъбречна недостатъчност, което щеше да означава да мине на хемодиализа. Освен това имаше на крака си язва, която също не се поддаваше на лечение. Тя се появи през юли и продължи да се влошава, защото прекара по-голямата част от август на легло. Тази язва можеше да доведе в даден момент до ампутация на крака. За диабетиците не е необичайно да изгубят долен крайник.

— Джак Рейми знаеше ли колко тежко е болен?

— Определено. Убеден съм, че се боеше.

— Че ще умре ли?

— Че няма да умре. Че здравето му ще продължава да се влошава и че ще става все по-малко и по-малко жизнеспособен. Особено бе обсебен от възможността за нов удар, който би го обездвижил дори повече от първия.

— Когато научихте за неговата бележка, изненадахте ли се?

— Не, всъщност не.

— И един последен въпрос. Можете ли да кажете на хората от съдебното жури, че Джак Рейми не се е самоубил?

Лекарят помълча малко, обмисляйки сериозно въпроса. Най-накрая заяви:

— Мога категорично да кажа, че ще бъда изненадан, ако го е направил.

Залата се изпълни с шумотевица, последвана от удара на чукчето. Гласовете стихнаха, но не настъпи тишина и съдията се принуди да повтори предупреждението си.

— Готов съм да опразня залата.

Шумът стихна, превърна се в нестроен шепот и на този фон Харпър попита:

— Бихте ли могли, доктор Гудман, да кажете с пълна сигурност, със *стопроцентова* сигурност, че Джак Рейми не се е самоубил?

Пауза.

— Да или не?

— Не, но...

— Да или не.

— Не.

— Нямам повече въпроси.

— Нови въпроси, мистър Хенеси?

Хенеси отвърна на съдията, като скочи на крака и попита:

— Защо бихте се изненадали, ако се окаже, че Джак Рейми се е самоубил?

— Не съм сигурен дали е бил физически в състояние да го направи. В края на краищата той бе частично парализиран, а инжектирането на ръката, както, по мнението на патолога от Огъста, е била приложена свръхдозата, в най-добрия случай няма да е било лесно. Плюс това — рече докторът, сякаш нещо му хрумна току-що, — дори и да е успял да си сложи сам инжекцията, нямаше ли нещата — спринцовката, банката инсулин, дори може би и турникет — да бъдат намерени около него?

Хенеси погледна Харпър и попита самодоволно:

— Щяха да бъдат намерени, нали?

Залата затаи дъх в очакване Харпър да го опровергае, но когато стана ясно, че това няма стане, съдията попита:

— Мистър Флеминг, имате ли още въпроси към свидетеля?

С доволно изражение, необезпокоен изобщо от последната бележка на доктор Гудман, Харпър отвърна:

— Не, Ваша чест.

Хенеси бе малко изненадан. Съдията — също. Както и Слоун, който погледна с очакване Харпър.

Харпър прошепна:

— Имай вяра в мен.

— Извикайте следващия си свидетел, мистър Хенеси.

В залата се възцари някакво безпокойство — хората се размърдаха по пейките — създавайки впечатление, че всички бяха сметнали доктор Гудман за последния свидетел за вечерта. Часовникът на стената и уморените от седене седалищни части показваха, че денят

се бе оказал твърде дълъг. Дори и Слоун, който гледаше как пурпурното небе се превърнало в черно, се изненада, че процесът продължи и се загрижи за Ана, която изглеждаше все по-уморена и уморена, макар да не се бе оплакала и да не бе показала с нищо умората си.

— Обвинението призовава доктор Самюел Бузик.

Доктор Бузик, съдебен патолог от Огъста, имаше гъста кестенява коса, тънък мустак и носеше очила с телени рамки. Те, ведно с учения му вид, подсказваха, че бе прекарал голяма част от живота си заровен в книгите. Когато започна да рецитира автобиографията си, стана ясно, че наистина бе прехвърлил сума тонове. По средата на изложението му се намеси Харпър.

— Ваша чест, защитата приема, че доктор Бузик е експерт в областта на съдебната патология.

Съдията Уейнън се размърда на стола си (дали и той бе уморен, запита се Слоун?) и рече:

— Направеното заявление да се отбележи в протокола.

— Доктор Бузик — започна Хенеси, — вие ли ръководихте аутопсията на Джак Рейми?

— Да.

— Накратко, докторе, до какво заключение стигнахте?

— Че Джак Рейми е починал от свръхдоза инсулин. Предполагам някъде между петдесет и сто единици.

— Сигурен сте, че е било свръхдоза.

— Да, сигурен съм.

— Откъде можете да сте толкова уверен?

— Съществуват съвременни тестове за установяването на свръхдозата.

— Бихте ли обяснил на съда какви са тези съвременни тестове?

— Разбира се. Основно те се занимават с анализ на флуидите в тялото, за да се определи съдържанието както на глюкоза, така и на инсулин. В случая с глюкозата, например, можем да изследваме течността от очната ябълка. При свръхдоза инсулин равнището на глюкоза в тези очни флуиди е изключително ниско. От друга страна, други флуиди на тялото ще разкрият аномално високи равнища на инсулин.

— И вие можете да разкриете всичко това почти цяла седмица след смъртта?

Лекарят се усмихна съвсем леко.

— Трудно е, но може да се направи. В случая с Джак Рейми това бе направено.

— От гледната ви точка на съдебен лекар как мислите, че е била приложена свръхдозата?

— Джак Рейми е получил между петдесет и сто единици обикновен инсулин...

— За обикновения инсулин вече стана дума — прекъсна го Хенеси. — Какво точно имате предвид, като казвате *обикновен инсулин*!

— Мнозина диабетици вземат два вида инсулин — бързодействащ и със средно действие. Обикновеният инсулин, приложен подкожно...

— Извинете, че отново ви прекъсвам, но какво имате предвид под *подкожно*!

— Инжектиран под кожата. Диабетиците обикновено се инжектират в бедрата, в бутоните, в корема.

Хенеси кимна, че е разбрал.

— Моля продължете.

— Както казвах, обикновеният инсулин, инжектиран подкожно, започва да действа след петнайсет-двайсет минути, докато инсулинът със средно действие ще отнеме час или два. Някога тези два вида можеха да се вземат само поотделно, но днес могат да се съвместяват.

— Можете ли да се сетите за някаква друга причина да бъдат инжектирани венозно петдесет до сто единици инсулин, освен да се причини смърт?

— Не. Дори и за противодействие на травматичен шок, човек не би надхвърлил десет единици.

— Нямам повече въпроси.

Когато Хенеси се върна на мястото си, се изправи Харпър. Не пристъпи напред, както бе правил досега, а си остана на банката на защитата.

— Би ли могла вашата модерна технология, същата тази технология, която ясно доказва, че Джак Рейми е починал от свръхдоза инсулин, да докаже и кой е инжектирал фаталната доза?

— Не, разбира се, че не.

Застанал зад Ана, той положи ръце върху раменете.

— Може ли вашата модерна технология да докаже, че го е направила Ана Рейми?

— Не.

Премести се зад Слоун и повтори:

— Ами Слоун Маршъл? Или Ана Рейми и Слоун Маршъл заедно? — Този път Харпър сложи ръце върху раменете на двамата.

— Не.

— Възразявам. Свидетелят отговори на въпроса. При това трикратно.

— А би ли могъл инжекцията да си постави сам Джак Рейми? — продължи Харпър, без да даде възможност на съдията да приеме или отхвърли възражението. — Би ли могла вашата модерна технология да го изключи напълно?

— Не.

— Мистър Флеминг, ако нямате нищо против, бих искал да се произнеса по възражението на мистър Хенеси.

— Извинете, Ваша чест.

Съдията прие изражението има си хас да е иначе и обяви:

— Възражението се приема. Продължете.

— Един последен въпрос — рече Харпър. — Ако е парализирана дясната страна на даден човек, то в коя ръка би си сложил инжекцията, ако е пожелал да приеме свръхдоза?

— Щом е можел да използва само лявата си ръка, би трябвало да се очаква, че ще сложи инжекцията на дясната си ръка.

— Нали вие самият свидетелствахте за подозренията си, че Джак Рейми е починал от свръхдоза; инжектирана в *дясната* му ръка?

— Да, така е.

— Нямам повече въпроси.

— Допълнителни въпроси, мистър Хенеси?

— Разполагате ли с някакви, колкото и да са незначителни, доказателства, че Джак Рейми си е направил сам инжекцията?

— Не. Както казах и преди, подобни заключения са извън нашите възможности.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

И така, съдията Уейнън освободи свидетеля, закри заседанието и обяви следващото за девет часа сутринта. Всички в залата въздъхнаха с облекчение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощният въздух — хладен и ободряващ — ощипа Ана по бузите. Уморена докрай, тя се бе оставила да я изведат през лабиринтите на сградата в опит да бъдат избегнати репортерите. Планът успя, отчасти поради това, че и хората от пресата бяха уморени като всички останали, и отчасти поради това, че Джейк Лугарик в частност бе изчезнал още по средата на вечерното заседание.

— Почакай тук — рече Харпър на Ана, — а аз ще отида да докарам колата. — А на Слоун каза: — Ще наредя на Мерилин да те откара.

Ана улови погледа, с който Слоун стрелна приятеля си. Бе поглед на изненада. От началото на процеса Харпър взеше Слоун, а Мерилин — Ана. Тази вечер обаче правилото бе нарушено и Ана, също като Слоун, не можеше да не се запита защо.

— Ще ми отнеме не повече от минута, докато взема колата — рече Мерилин на Слоун с тон, който я издаваше, че знае за промяната.

След като Ана и Слоун останаха насаме, Слоун сви рамене и рече с малко насилена усмивка:

— Предполагам, че на Харпър му е омръзнала компанията ми.

Ана се усмихна разсеяно.

— Навярно Мерилин го е помолила да я отърве от мен.

Слоун я погледна с поглед, който сякаш говореше, че Мерилин би трябвало да е мръднала, за да помоли за подобно нещо, а погледът на Ана пък от своя страна казваше, че никому не би омръзнала компанията на Слоун. Два продължителни погледа, след които и двамата се извърнаха, защото прекалено много спомени затанцуваха в притеснените им сърца.

— Чудя се къде ли изчезна Лугарик — рече Ана.

Кой знае защо спомена името на репортера, може би той не й излизаше от ума след сблъсъка му със Слоун. Тогава Слоун и Харпър се бяха уединили в кабинета на Харпър, приближили глави, а гласовете им бяха от ниски по-ниски.

— Няма значение, стига това влечуго да ни остави на мира.

Остротата на думите му подчерта ненавистта, която Слоун изпитваше към новинаря. Но ако Ана не грешеше, имаше и още нещо плюс омразата. Слоун се боеше от този човек.

— Добре ли си? — попита Ана.

Въпросът ѝ сепна Слоун.

— Какво имаш предвид?

— Виждаш ми се странен след онази сцена с Лугарик.

Слоун се засмя дрезгаво.

— Той е негодник.

— Не бих го оспорила, но...

— Не се е случило нищо лошо — прекъсна я Слоун.

Ана помисли да изостави темата. Усети, че и желанието на Слоун бе същото, ала самият този факт бе достатъчна причина, за да я продължи. Видя в далечината да присветват чифт фарове, последвани от втори чифт — Ана знаеше, е Харпър и Мерилин щяха скоро да дойдат и затова, ако имаше нещо да си казват, трябваше да го сторят веднага.

— Има ли *нещо* за Бейрут, което не си ми казал?

Слоун отново пребледня. И отново в нощта се прокрадна страхът.

— Защо питаш?

— Защото Джейк Лугарик те разстрои с въпроса си.

— Да, по дяволите! Бейрут бе един разстройващ период от живота ми. — И той се засмя, без в смеха му да имаше и капчица веселие. — Предполагам, че затова се държа странно. Не ми се нрави да ми напомнят, че съм бил заложник и са ме пребивали до смърт.

Като видя поразеното лице на Ана, Слоун добави:

— Съжалявам.

— Нямах предвид това, че си изживял потрес.

Леката усмивка на Слоун се появи отново.

— Виж какво, ти си уморена, аз съм уморен, а и двамата сме подложени на сериозно напрежение. Нека да оставим тази тема, а?

Ана много добре разбираше, че Слоун не отговори на въпроса ѝ. Всъщност той го бе избегнал хитро. Имаше нещо за Бейрут, което той не ѝ казваше. Можеше да се обзаложи, на каквото и да е, че бе така.

На Ана не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съобрази с желанието му, защото в този момент колата на Харпър спря пред двойката. След като я погледна за последен път, Слоун отвори вратичката и тя се мушна в колата.

— Лека ноц — пожела Слоун на Ана и на Харпър, макар погледът му да си оставаше впит в нея.

— Лека ноц — отвърна Харпър. — Ще те взема сутринта.

— Добре — кимна Слоун, затвори вратичката и се отдръпна.

Може би боейки се от някой случаен репортер, Харпър не изгуби и секунда, измъкна автомобила от паркинга и пое по улицата. Ана видя фаровете зад себе си и реши, че Мерилин действаше, водена от същата загриженост. Всичко изглеждаше тъй театрално, в стил плащ и кинжал, че Ана още веднъж изпита чувството, че нищо от онова, което се бе случило през последните няколко седмици, не бе истина. Думите на Харпър обаче я отрезвиха.

— Виж какво, Ана — рече придружителят ѝ, като понамали малко скоростта, — искам да поговоря с теб.

— Разбрах — усмихна се тя, — иначе защо трябваше да се променя разписанието.

Той кимна утвърдително и продължи:

— На обвинението му остават още ден или два, преди да пледира заключително, което означава, че Мег ще свидетелствува скоро.

При споменаването на името на дъщеря ѝ, сърцето на Ана се сви. Няма значение какво или кой бе в ума ѝ, Мег никога не бе далеч от мислите ѝ. Никога досега през живота ѝ не бе минавало толкова време, без да говори с дъщеря си. И поради тази причина, макар и поводът за идването ѝ да бе зловец, Ана все пак се радваше, че ще дойде. След като щяха да бъдат в една и съща къща, Мег щеше да се принуди да разговаря с нея. Щеше да бъде принудена и да я изслуша.

— Кога пристига тя?

— *Пристигна* днес следобед.

Отговорът на Харпър я свари неподготвена. Няколко мига не рече нищо, ала сетне ѝ хрумна очевидното заключение.

— Тя у дома ли е?

Колебание и:

— Не.

— Но нали каза, че е в града?

— Отседнала е у Кари.

— По твое настояване или по нейно?

— По нейно — рече Харпър и думите му накараха Ана да заключи, че макар да не вярваше, че някой можеше да я нарани още, то това се бе оказало възможно. — Чуй ме, майките и дъщерите са имали проблеми помежду си още от раждането на първата дъщеря на този свят. Не се опитвам да намаля болката ти, казвам ти, обаче, че това, което става между теб и Мег, ще трябва да отстъпи на втори план след онова, което се случва в съдебната зала. Ти се бориш за бъдещето си. И макар да е доста вярно, че нещата засега вървят добре, все още сме далеч от финалната линия. Хенеси ще притисне Мег с всички сили. Ще наблегне на конфронтацията между вас двете по въпроса за любовната връзка. Ще наблегне върху разрива помежду ви.

По навик, придобит с годините и обстоятелствата, Ана вдигна брадичка.

— Мога да се справя с това.

— Точно там е въпросът, Ана. *Не искам* да се справяш.

Ана не бе сигурна, че чу добре думите му.

— Не разбирам.

— Просто е. Не всички са емоционално силни като теб. Всъщност, повечето хора не са. Аз се възхищавам на силата ти, на самообладанието ти, но журито трябва да види с очите си какво изпитваш. Тъй като няма да даваш показания, съдебните заседатели ще добият представа за теб само от думите на други хора и от онова, което виждат. Не искам да кажа да изиграеш нещо фалшиво — един Господ само знае, че журито може да подуши фалшивото поведение от миля разстояние — но нека усетят какво чувстваш. Нека видят, че страдаш от конфронтацията между теб и дъщеря ти.

— Ти не разбираш. Аз оцелявам, като не чувствам нищо.

— Не, Ана — промълви тихо и мъдро Харпър. — Ти оцеляваш, като се *преструваш*, че не чувстваш нищо.

Ричард Хенеси лежеше в леглото и се правеше, че не чува капенето от крана в банята. Опитваше се да се съсредоточи върху събитията, които се бяха разиграли през деня в съдебната зала. Беше минало прилично, някои от свидетелите се оказаха по-слаби, отколкото

бе очаквал, други — по-силни, но така беше винаги. Да, в крайна сметка, денят се бе оказал един добър ден.

Кап... кап... кап...

Хенеси се намръщи. Единственото нещо, което малко го безпокоеше, бе начинът, по който Флеминг защитаваше клиентите си. Нямаше начин Джак Рейми да се бе самоубил, но досущ както водните капки пробиват камъка — *кап... кап... кап...* нашепваше кранът — може би и в здравия разум на журито можеше да се получи пробив от непрекъснатите повторения на тази идея. И макар Флеминг да не можеше да докаже, че Рейми се бе самоубил, достатъчно бе само да *предположи* тази възможност. Някои съдебни състави бяха толкова предпазливи, че можеха да се огънат, да пренебрегнат всички доводи, да пренебрегнат желязната логика на обвинението, да дарят обвиняемите със съмнението си. Кап... кап... кап...

„Мислех те за човек, който би искал да има скрито в ръката си асо.“

Хенеси изсумтя. Нямаше нужда от скрито асо и се възмути от заключението на Лугарик, че бе тъкмо обратното. Можеше да победи Флеминг, човек отдавна минал зенита на професионалната си кариера, когато си поискаше. Освен това, макар и да не притежаваше никакви скрупули, той изпитваше здравословен страх, че можеше и да го уловят. А ако това станеше — край на грандиозните му планове. От друга страна, помисли си той, докато ставаше от леглото да се облече и да иде в местния мотел, нямаше смисъл да подминава неща, които можеха да подсилят тезата му. Работата бе в това, че той бе твърде умен, за да се остави да го хванат.

Бледата жена се казваше Моник. Сега тя бе седнала в средата на леглото на стая 105, стройните ѝ крака бяха сгънати в позата за медитация лотус. Беше гола, с малки, прекалено щръкнали гърди, необичайно тънък кръст и дълга черна коса, която по-скоро се сплиташе, отколкото да се спуска по раменете и гърба ѝ. С Джейк не бяха разменили и дума, след като Ричард Хенеси бе дошъл и си бе отишъл.

— И тъй, можеш ли да се сдобиеш с тези досиета? — попита тя.

Джейк Лугарик, гол като Моник и, колкото и да е странно, изглеждащ пак така омачкан, както като бе и облечен, я погледна от мястото си; гледаше обзора на вечерните новини. Моник знаеше много добре, че не биваше да го безпокои, докато програмата не свърши. Джейк имаше една страст в живота: новините. Или, по-скоро — да ги представя. И още по-точно: беше обсебен от стремежа да се изкачва от едно престижно място към друго, още по-престижно. Моник знаеше, че Джейк бе с нея само поради две причини: първо, беше много умна, и второ, баща ѝ бе главен акционер в телевизионната мрежа. Не подреждаше тези две причини по някакъв определен ред.

— Да, по дяволите — отвърна на въпроса ѝ Джейк.

— Каза го така, сякаш ще е почти невъзможно.

Джейк угаси телевизора и подхвърли дистанционното управление върху нощното шкафче.

— Никога не съм казвал, че ще е лесно, а само, че мога да го *направа*. Вече съм пуснал пипала. Искам да разбере какво има в тези досиета, дори и господин прокурорът да не го желае. Освен това нека оставим този глупчо да се тревожи. И нека намери парите — засмя се той. — Глупакът е толкова зает да си мисли колко е умен — с всичките му там коефициенти на интелигентност и членство в „Менза“ — че няма достатъчно практичен разум да разбере, че човек може да купи информацията далеч по-евтино.

Моник го изгледа изненадана, след което се изкикоти.

— Значи го метна, а?

— Никога не съм го харесвал този кучи син — смръщи се той, отговаряйки ѝ донякъде. После се ухили и рече: — Къде искаш да идем на почивка?

— Нека си помисля.

Измъквайки се от леглото, Джейк додаде:

— Направи го, скъпа, докато аз се обадя по телефона.

В следващите няколко минути Джейк разговаря с колега репортер, който имаше връзки в окръг Колумбия^[1], който пък познавал човек, който се знаел с друг, на работа в Държавния департамент.

— Ще го направи ли? — попита Моник, когато Джейк затвори.

Той сви рамене.

— Вижда ми се обещаващо.

— На Рики — Хенеси би я възненавидял за това как съкрати името му — информацията ще му трябва не по-късно от утре вечер.

— Ако онзи приятел успее, ще я получа до утре сутринта.

— Като как би искал да си прекараме после?

Въпросът предизвика у Джейк моментална физическа реакция. Засмя се и се търколи отново на леглото. Последното нещо, което чу, преди топлатата, влажна уста на Моник да се слее с неговата бе:

— Акапулко.

Тази нощ, докато Ана се въртеше, а Слоун се мятеше в леглото, двама души, които изобщо не познаваха и никога нямаше да познават, промениха посоката на живота им. Единият бе Джордж Обърли, а другият — Естър Райт.

Джордж, чиято жена очакваше пето дете, бе държавен служител, недоволен, защото винаги го пропускаха в списъците за повишение. Малко преди полунощ с треперещи ръце той извади секретното досие, прегледа информацията в него и облекчен, че в нея не се съдържаше нищо, което да заплашва националната сигурност (беше решил, че не може да стигне чак толкова далеч) — копира няколко страници и върна папката на мястото ѝ.

По-късно същата вечер Естър Райт, която на своите деветдесет и осем години бе най-старата жителка на Кукс Бей, почина кротко в леглото си. Обадиха се в Джаксънвил, Флорида, на Роза Райт Макдей, седемдесет и шест годишната дъщеря на Естър. Веднага бяха очертани плановете. Роза щеше да пристигне в Мейн с полет в ранния следобед, а от погребалното бюро на Морганстърн щяха да пратят лимузина да я посрещне.

И докато Ана и Слоун се готвеха за борба с новия ден, на Арти Уато бе съобщено да посрещне Роза на летището в един и петнадесет часа.

Следващото заседание по процеса започна в девет часа.

Първият свидетел на обвинението в четвъртък сутринта бе Инес Гудж. Превзето, под вещото ръководство на Ричард Хенеси, тя разказа за няколко инцидента, които бе наблюдавала в смесения магазин.

Разказа за подслушания от нея разговор между Ана и Слоун през юли. По време на този тих разговор, според мис Гудж, участниците в него се държали приятелски, даже прекалено приятелски. Беше сигурна, че чула мъжа, който живеел в хижата на фара, да говори, че щял да замине от Кукс Бей и да постъпи на някаква работа. Значи е искал мисис Рейми да избяга с него! Мисис Рейми била разстроена. Дори много разстроена. Сетне, малко по-късно и двамата — тук Инес Гудж хвърли обвинителен поглед към обвиняемите — се разстроили още повече, когато разбрали, че ги гледат. И тогава се опитали да се правят на двама познати, които бърбят на незначителни теми. Ала нея не можели да я заблудят. Не, господа, ни най-малко.

И при още един случай, всъщност следобеда преди горкият Джак Рейми да почине, тя пак видяла тези двамата — и нов смразяващ поглед към Ана и Слоун — в магазина. Този път мъжът от фара казал на мисис Рейми, че въпросът с работата му бил уреден, че заминава и че така било най-добре за всички, защото не можели да продължават повече така. И тогава — о, тя дори не повярвала на ушите си! — дочула, че мъжът се обяснил в любов. Там, посред магазина, пред лицето на Бог и на цялата страна, при все, че мъжът ѝ бил болен като псе.

Както и можеше да се очаква, съобщението за обяснението на Слоун в любов предизвика вълнение сред зрителите в залата. Двама репортери веднага скочиха от местата си, очевидно за да телефонираат новината до централите си. Единият от тях бе Джейк Лугарик.

В разгара на шумотевицата съдията Уейнън удари с чукчето по масата.

— Тишина! Веднага! — изрева Хауърд Уейнън.

В последвалата тишина Харпър отмести стола си назад и се изправи. Пристъпи напред и без да бърза се насочи към жената със силно опънатия кок и престорено набожен поглед. Като внимаваше да се опира само отчасти на онова, което тя бе наблюдавала, той я принуди да признае, че всъщност не била чула мъжът да моли жената да избяга с него. След което започна да я разпитва. Потрябва съвсем малко време, за да се установи, че Инес Гудж знаеше повече за живота на жителите на Кукс Бей, отколкото самите те знаеха за себе си, като при това не можеше да си спомни имената на половината от тях. Фактът, че даваше толкова сериозни показания за един мъж, чието име

дори не знаеше, и за жена, чието първо име ѝ избягваше (тя помнеше фамилното име на Ана, само защото то бе известно в града) — превърна собственичката на магазина в дребнава и незаслужаваща сериозно внимание. Към края на кръстосания разпит журито вече виждаше пред себе си една достойна за съжаление самотна жена, а фактът, че тя не можа да се усети накъде я водеше Харпър, я накара да изглежда още по-жалка.

Когато Харпър си седна на мястото, обвинението призова на свидетелската банка Бенди Уебър.

Морякът, с потъмняла и загрубяла от слънцето и вятъра кожа, с откъснат от омар показалец, свидетелствува, че бил видял Ана и Слоун на плажа малко след единайсет вечерта в нощта, когато почива Джек Рейми. И макар той да бе забелязал само прегръдка и целувка, след което двойката изчезнала в едно закътано заливче, Хенеси се опита да извлече възможния максимум от показанията му. Дори и след като Харпър му напомни, че защитата бе признала за наличието на любовна връзка и това бе записано в протоколите, Хенеси продължи да търси сензационни подробности. Едва след като съдията му нареди да продължава по същество, прокурорът се впусна към друг факт: че Бенди Уебър забелязал Слоун в дома на Рейми около един и петнайсет — един и дващест часа. Това бе последвано от показания на свидетеля, че възбуденият Слоун изхвърлил нещо в морето около един и трийсет — един и трийсет и пет.

Със самодоволно изражение на лицето Ричард Хенеси си седна на мястото. И веднага забеляза, че Джейк Лугарик вече не бе в залата.

— Мистър Уебър — започна Харпър, — навик ли ви е да се занимавате с кошовете за омари толкова късно вечерта?

— Не, тази вечер изобщо не бе типична.

— И какво по-точно бе нетипично за този дващест и първи август?

— Един от внуците ми си счупи ръката, докато играел баскетбол. Доста лошо при това и потрябва доста време, докато се намести. След като си дойде у дома, аз стоях при него, докато майка му — тя е разведена — сложи останалите деца да спят. Но дори и тогава не бих излязъл толкова късно да проверя кошовете, ако не бе минало толкова много време, откак ги бях проверявал.

— Разбирам. И ви бяха необходими около два часа, за да ги проверите?

— Да, сър. Имам около двайсет и пет коша в тази част на залива и се изисква доста време да ги обиколи човек. Особено нощем.

Като избягна да задава въпроси за първото нещо, което бе забелязал Уебър, Харпър се зае с второто, започвайки с един съвсем дребен въпрос:

— Мистър Уебър, излизахте ли на брега в тези два часа?

— Не, сър, но когато видях, че някой се спуска от дома на Рейми към плажа, угасих светлините и двигателя и зачаках. Признавам си, че бях любопитен. Помислих си, че това бе мистър Маршъл, но исках да се убедя със сигурност.

— Така се и оказа, нали?

— Да, сър. При онази пълна луна бих могъл да заложа дори живота си, че не греша.

Харпър се усмихна.

— Няма да искаме това от вас, мистър Уебър. Вие наистина сте видял Слоун Маршъл. Това, което ще ви попитам, е имате ли представа от какво е бил развълнуван? Вие сам казахте, че изглеждал такъв, нали?

— Да, сър, наистина изглеждаше развълнуван, но нямам представа защо.

— Нямате представа дали той и Ана току-що са убили мъжа й?

Самата идея, че би могъл да знае нещо подобно, шокира Бенди Уебър.

— Добри боже, не!

— Значи, според вас, той би могъл да бъде развълнуван от редица неща, нали така?

— Да, сър.

— Би ли могъл да е развълнуван от това, че току-що е извършил прелюбодеяние?

— Да, сър.

— Би ли могъл да е развълнуван от това, че Ана Рейми го е помолила да си върви?

— Да, сър.

— Би ли могъл да е разстроен от това, че е съзнавал, че вижда тази вечер Ана Рейми за последен път?

— Възражявам, Ваша чест — скочи Хенеси. — Мистър Уебър вече заяви, че няма представа каква е причината за развълнуваността на мистър Маршъл.

— Приема се.

— Нека ви задам тогава друг въпрос, сър — отстъпи благодушно Харпър, след като вече бе доказал тезата си. — Казахте, че Слоун Маршъл е хвърлил нещо в морето.

— Да, сър, така беше.

— Какво хвърли той в морето, мистър Уебър?

Старецът изглежда се изненада, че изобщо му задават този въпрос.

— Нямам представа. Искам да кажа, че го видях да хвърля нещо — тук той показва с ръка как се хвърля, но не можах да забележа какво бе то.

— Не бихте могли да кажете, че това е спринцовка и празна опаковка инсулин?

— Не, сър.

— Би ли могло да бъде раковина?

— Да, сър, предполагам, че би могло.

Харпър се усмихна.

— Нямам повече въпроси към този свидетел.

— Допълнителни въпроси, мистър Хенеси?

— Не, Ваша чест.

— Извикайте следващия си свидетел.

— Обвинението призовава Кари Рейми Дъглас.

Кари влезе в залата, съпроводена от шепота на зрителите. Облечена в доматеночервен костюм, тя се качи на свидетелската банка, закле се и седна. Веднага погледна Ана, сякаш искаше да ѝ се извини.

Ана ѝ се усмихна леко и забеляза, че единият от гребените в косата на Кари бе поставен по-високо от другия. Имаше чувството, че бе паднал и Кари набързо и небрежно го бе поставила в последния момент.

— Мисис Дъглас — започна Хенеси, — какви са семейните ви отношения с Джак Рейми?

— Той бе мой брат.

— Мисис Дъглас, бихте ли говорила по-високо, за да могат да ви чуват съдебните заседатели? — помоли съдията Уейнън, но с по-

различен от обичайния си гръмогласен тон.

Кари се прокашля.

— Да, Ваша чест. — И сетне добави: — Джак бе мой брат.

Кари вдигна поглед, за да види дали съдията този път одобрява отговора ѝ и получи кимването на магистрата.

— Как бихте охарактеризирали отношенията си с брат ви? — попита Хенеси.

— Бяхме много близки. — Думите ѝ бяха тъй емоционални, че нямаше нужда от допълнения или коментари, нито от страна на свидетелката, нито от страна на прокурора.

— Мисис Дъглас, доктор Гудман свидетелства, че сте взела назаем от кабинета му голяма спринцовка. Моля обяснете при какви обстоятелства стана това.

Кари се поколеба, сякаш се чудеше откъде да започне. Най-накрая заговори:

— Всяка година давам празненство по случай Четвърти юли. Това е семейна традиция. От над двеста години насам всеки, който живее в дома на семейство Рейми, организира парти за Четвърти юли. Кани се целият град. Разбира се, не всички идват, но... — Тя осъзна, че бърбеше празни неща и затова смени курса. — Както и да е, исках да изпълня една рецепта, която прочетох в едно списание — „Модна кухня“. Всъщност, дори не бе и рецепта. Искам да кажа, че бе съвсем просто. Бе по-скоро като съвет от сорта: „Как да направим едно лятно празненство незабравимо“.

— И какъв бе този съвет? — попита Хенеси, опитвайки се да ограничи отклоненията на Кари.

— Да се инжектира алкохол в плодовете. Като например — диня, пъпеш и т.н.

— Разбирам. И затова взехте спринцовката, така ли?

— Да. Плодовете се инжектират и след това се поставят за през нощта в хладилника.

— Разбирам. И направихте ли го?

— И да, и не.

— Какво имате предвид, мисис Дъглас?

— Плодовете бяха инжектирани, но не от мен. Занесох ги на Ана. — И тя отново хвърли поглед към банката на обвиняемите.

— И защо постъпихте така?

Кари се усмихна и Ана си помисли, че изглеждаше като младо момиче, факт, само подсилван от луничките ѝ.

— Ами, аз... въз... се боя от игли.

Няколко от съдебните заседатели също се усмихнаха.

— Като казахте, че сте ги занесла на Ана, какво имахте предвид?

— Занесох плодовете и спринцовката на Ана тя да ги инжектира с алкохол.

— И какво стана по-късно?

— Забравих спринцовката. И по-късно все я забравях. — Тя сви рамене. — Предполагам, че при тази болест на Джак, умът ми е бил зает и от други грижи.

— Сигурна ли сте, че сте оставила спринцовката в дома на Рейми?

— Да, напълно. Но Ана не я е използвала, за да убие Джак.

— Настоявам последната бележка да бъде заличена от протокола.

— Последното изречение да бъде заличено — нареди съдията Уейнън, преди да се обърне към Кари. — Не предлагайте доброволно информация.

— Добре, сър.

— Знаете ли какво е станало с тази спринцовка?

Кратко колебание и после:

— Не.

— Последен въпрос, мисис Дъглас. Подозирахте ли, че снаха ви има любовна връзка?

Харпър не възрази срещу въпроса. Ана си помисли, че може би искаше да узнае отговора. Самата тя бе любопитна да научи.

Кари изправи рамене и рече:

— Отдавна съм разбрала, че нещата не са винаги такива, каквито изглеждат.

Хенеси се усмихна.

— Много хитър отговор, но все пак той не съответства на въпроса ми. — Пауза, след което той повтори: — Подозирахте ли, че снаха ви има любовна връзка?

— Приемах подобна възможност.

Този път Хенеси се засмя.

— Вие отново избягнахте въпроса ми.

— Не, мистър Хенеси, вие отбягнахте да чуете моя отговор. Нито съм подозирала, нито не съм подозирала дали Ана има любовна връзка. Просто приемах подобна възможност за реална.

— Извинете, мисис Дъглас, но за да приемете възможността за любовна връзка, не би ли трябвало да заподозрете нейното съществуване?

— Не — отвърна категорично тя. — Приемам възможността, че този следобед може да завали, но не подозирам нито дали ще завали, нито дали няма да завали. Избягвам да правя подобни съждения.

— Не подозирате, че струпването на сиви облаци предвещава нещо?

— Както казах, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Ваша чест — намеси се Харпър, — прокурорът притиска собствената си свидетелка.

— Опитвам се само да получа отговор на въпроса си.

— И тя вече му отговори. Очевидно обаче, това не е желанието от него отговор.

— Мистър Хенеси, продължете нататък или формулирайте въпроса си по друг начин.

— Мисис Дъглас, изненадахте ли се, когато научихте, че снаха ви има любовна връзка със Слоун Маршъл? Отговорете с *да* или *не*.

Малко колебание и сетне:

— Не.

— Благодаря ви, мисис Дъглас. Нямам повече въпроси.

Хенеси се запъти към мястото си зад прокурорската банка толкова важен, сякаш бе отбелязал победната точка. С ъгълчето на окото си забеляза, че Джейк Лугарик се бе върнал в залата. Беше се облегал на задната стена, сякаш наострил уши. Погледите им се срещнаха за миг и за това време новинарят успя да привлече вниманието му към папката, която държеше в ръце. Надутостта на Хенеси се увеличи още повече.

Харпър се изправи, закопча сакото си и се отправи към свидетелската банка. Ако гледаше само как официално се държи, Ана никога не би предположила, че той дори познаваше Кари, да не говорим, че излизаха заедно, а навярно бяха и любовници.

— Мисис Дъглас, казахте, че сте била близка с брат си.

— Да, така бе.

— Как бихте охарактеризирала отношенията си със снаха си?

— Бяхме... сме също много близки — усмихна се Кари и погледна Ана. — Тя ми е по-скоро като сестра, отколкото като снаха.

— И продължавате да го твърдите, след като знаете, че е имала любовна връзка?

— Да.

— Много благороден жест от ваша страна, мисис Дъглас. На какво се дължи той?

— Както казах и на мистър Хенеси, избягвам да правя съждения.

— Не е ли вярно, че сте свидетелка как Ана Рейми се е стремяла да запази брака си? Не е ли вярно, че макар да сте обичала силно брат си, сте виждала как от време на време той е нападал съпругата си — не преднамерено, не злобно, а поради това, че е бил погълнат от собственото си страдание, от собствената си борба?

— Ваша чест — стана веднага Хенеси, — не бих възразил прекалено силно, макар мистър Флеминг да вкарва думи в устата на свидетелката, ако те не звучаха като взети от сценария на второкласна сапунена опера.

Харпър отвърна на удара с удар.

— Може и да звучи като второкласна сапунена опера, Ваша чест, но въпреки това такъв е животът, който е водела моята клиентка. Освен това мисис Дъглас е имала уникалната възможност да наблюдава този брак от години и дори още по-уникалната — да има най-обективното мнение от всички, свидетелстващи по този процес. Тя е обичала и Джак Рейми, и Ана Рейми. Няма причини да застава на една или друга страна.

Съдията Уейнън въздъхна, сякаш трябваше да вземе трудно решение.

— Ще отхвърля възражението ви, мистър Хенеси. Мисля, че мистър Флеминг има право, но ще ви предупредя, мистър Флеминг, да не залагате на това.

— Добре, сър — кимна Харпър и повтори въпроса си към Кари.

Ана затаи дъх, като усети бурята, която бушуваше в гърдите на зълва й. Дали беше в състояние да свали розовите очила, с които тъй безопасно гледаше на света? Ана забеляза също, че Харпър очакваше отговора, измъчван от същия въпрос.

Най-накрая Кари рече:

— Да, Ана се бореше за брака си и да — брат ми я нападаше.
Харпър се усмихна.

— Благодаря ви, мисис Дъглас, за честността ви. Имам един последен въпрос. Смятате ли, че Ана Рейми е убила мъжа си?

Кари отвърна красноречиво:

— Не!

— Възраavam. Въпросът навежда към заключение.

— Не мисля, че е така, Ваша чест, но оттеглям въпроса си — рече Харпър, доволен, че журито бе чуло онова, което той искаше да чуе. — Нямам повече въпроси към свидетелката.

— Допълнителни въпроси, мистър Хенеси?

— Нямам, Ваша чест.

— Тогава призовете следващия си свидетел.

— Бих искал да бъде призована Мегън Елизабът Рейми.

Ана усети как залата се развълнува и едновременно с това почувства как сърцето ѝ се сви. В ума ѝ се появиха откъслечи от разговора ѝ с Харпър.

„... нека журито усети какво изпитваш...“

Честно казано, тя не знаеше дали можеше да го направи, дори от това да зависеше тя и Слоун да бъдат хвърлени в затвора.

Слоун ѝ прошепна:

— Всичко ще е наред.

Но дали? Дали времето би могло да превърне в добро лошото, което се бе случило в онази съдбовна нощ? Ана остави бъдещето само за себе си, знаеше, че щеше да е достатъчно трудно да преодолее настоящето.

— Мис Рейми — започна Хенеси, — вие дъщеря ли сте на Ана Рейми и на покойния Джак Рейми?

Отбягвайки нарочно погледа на майка си, Мег отвърна:

— Да, тяхна дъщеря съм.

— Бихте ли обяснила на съда какви са сега отношенията между вас и майка ви? — След като няколко секунди изтекоха, без да получи отговор, Хенеси повтори въпроса си: — Мис Рейми, вярно ли е, че отношенията ви са напрегнати? Че всъщност вие дори не разговаряте с нея?

Тишина.

— Мис Рейми — рече съдията, — трябва да отговорите на въпроса или ще бъдете обвинена в незначитане на съда.

Мег вдигна брадичка.

— Да, не си говорим.

— Какво ви накара да повярвате, че тя има любовна връзка?

— Просто *разбрах*. В мига, в който влезе онази нощ в стаята, *разбрах*, че е била с него... и знаех какво са правили.

— Как? Да не би косата ѝ да е била разрошена? Дрехите ѝ — раздърпани? По какво *разбрахте*?

— По всичко това. Но най-вече поради това, че не носеше венчалната си халка.

Ана усети как журито и зрителите смилаха тази информация — смилаха я и отсъждаха.

— Тя потвърди ли, че има любовна връзка?

— Не можа да я отрече, което е едно и също.

— Как се почувствахте, когато *разбрахте*, че е изневерила на баща ви?

— Вие как мислите, че съм се почувствала?

— Мис Рейми — намеси се съдията Уейнън, — моля отговорете на въпроса.

— Чувствах се наранена и ядосана.

— И все още се чувствате така?

— Да, и никога няма да ѝ простя онова, което направи.

Ана усети как сърцето ѝ се попари, сякаш спря. Затвори очи, сякаш така можеше да затвори и ушите си за болезнените думи на дъщеря си. В тази наложена от самата нея тъмнина, тя чувства как Слоун ѝ предлага единственото възможно утешение. Колкото е възможно по-ненатрапчиво той постави ръка до нейната, кутретата им едва се докосваха. Контактът бе минимален, ала никога не бе значел толкова много за нея. Благодарна и същевременно изпитваща силна нужда, тя потърси сила в неговата. Ала къде щеше да намери достатъчно сила, за да приеме, че бе изгубила дъщеря си — навярно за цял живот? И как, в името Божие, би могла да позволи на журито да види една болка, толкова силна, толкова всепоглъщаща, че се боеше дали нямаше да я довърши?

— Ваша чест — намеси се Харпър. — Бих напомнил, че този съд не разглежда въпроси на отчуждението и други подобни чувства.

Дотук свидетелката не е предложила нищо повече от онова, което защитата вече призна. *Наистина* е имало любовна връзка и, честно казано, защитата не вижда какво общо имат напрегнатите отношения между майка и дъщеря с въпроса за виновността или невинността на моята клиентка. Тя е обвинена в убийство, а не за това, че се е отчуждила от дъщеря си.

— Мистър Хенеси...

Очаквайки решението на съдията, Хенеси каза:

— Нямам повече въпроси.

— Мис Рейми — започна на свой ред Харпър, — вярвате ли, че майка ви е способна на убийство?

Хенеси скочи на крака.

— Протестирам!

— Не — рече Мег ясно и предизвикателно.

— Мис Рейми — сгълча я съдията, — трябваше да изчакате да постановя решението си.

— Оттеглям въпроса — кимна Харпър.

— Оттеглям възражението си — изрече като ехо Хенеси.

— Господа, не си играйте със съда — предупреди ги съдията Уейнън. И като погледна към Харпър, добави: — Мистър Флеминг, имате ли още въпроси към тази свидетелка?

— Не, Ваша чест.

— Обвинението има ли допълнителни въпроси?

Хенеси се втурна напред.

— Мис Рейми, вярвахте ли, че майка ви бе в състояние да извърши прелюбодеяние?

Колебание.

— Не.

— Нямам повече въпроси — рече Хенеси.

— Давам обедна почивка, заседанието ще бъде възобновено точно в един и половина — обяви съдията.

— Всички да станат — пропя приставът.

Ана се изправи, без изобщо да осъзнае какво прави. Единственото, което можеше да види, да чуе, да почувства, бе враждебността на собствената ѝ дъщеря, болезнения факт, че Мег не я погледна нито веднъж, както и уверения ѝ отговор, че не вярвала майка

й да е в състояние да убие. Колкото и да бе странно, това бе последното нещо, което Ана искаше да чуе.

---

[1] Столицата Вашингтон е разположена в окръг Колумбия. —
Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По сивото небе се носеха облаци. Ричард Хенеси паркира, отново на същото безлюдно пътче, като предишния ден, и зачака със същото нетърпение. Беше казал на помощника си, че трябвало да свърши някаква лична работа.

А работата наистина бе съвсем лична. Пликът с парите, скрит във вътрешния му джоб, го потвърждаваше. Дано информацията, която Лугарик предлагаше, да си струваше парите!

След няколко минути наетата кола зави и спря недалеч. Лугарик важно-важно отиде до поршето и седна на дясната седалка. Безмълвно, сякаш информацията щеше да говори сама за себе си, той подаде папката на Хенеси. Прокурорът също тъй безмълвно разлисти половината дузина страници, получени от Лугарик по факса.

Лугарик запита:

— Е, господин юрист, какво мислите?

Онова, което Хенеси си помисли, бе, че бе изкарал късмет. Макар тази информация сама по себе си да не можеше да му спечели делото, тя щеше да свърши добра работа за словесното убийство на Слоун Маршъл. Беше информация, която съдебните заседатели нямаше да забравят. Дори и да им наредят да го сторят.

— Не е лошо — рече Хенеси, опитвайки се да потули вълнението си.

— Не е лошо ли? — попита Лугарик. — Хайде, хайде, човече, далеч по-добро е от нелошо. Това ще ти спечели делото.

— Не, аз ще спечеля делото дори и без това — той потупа с длан папката. — То само ще ми помогне да стегна примката по-силно.

Лугарик придоби изражение, с което искаше да покаже, че перченето на Хенеси го забавляваше.

— Разбира се. Както кажеш.

Една тревожна мисъл хрумна веднага на Хенеси.

— Това да не би вече да е гръмналото новините?

— Ще го пусна във вечерните. Развенчаването на един американски герой — ухили се Лугарик. — Хората направо си умират за това, някой да ритне пиедесталите изпод боговете им.

Единствените хора, които интересуваха Хенеси, бяха съдебните заседатели, но той не го каза. Вместо това попита:

— Това ли ще е събитието, заради което дойде на този процес?

Тонът на въпроса предполагаше, че Хенеси изобщо не бе впечатлен.

— Ей, вечерните новини няма да се толкова безцветни. Можеш да разчиташ на думата ми. Освен това процесът още не е свършил. Ако бях на твое място, бих се заел да откроя как бих могъл да вкарам засекретена информация в съда.

Не и без да рискува да бъде обвинен в незачитане на съда — Хенеси знаеше това, — но имаше план, прекалено смел за някои, но не и за него. След като помията залееше всичко и сетне се стечеше, никой нямаше да помни друго, освен информацията, която той щеше да изнесе. А освен това щеше да е чудесно, че Никълз нямаше да е в състояние да опровергае нищо. Нямаше да може да помръдне и кутрето си, за да защити Маршъл.

Ала Хенеси не искаше да сподели нищо за това с Лугарик.

— Остави тази грижа на мен — отвърна той на въпроса на репортера.

— Както казах — твоя работа — кимна Лугарик. — Донесе ли парите?

Хенеси го изгледа презрително, но мушна ръка в джоба си и извади плика. Колкото по-бързо свършеше с този тип, толкова по-добре.

Лугарик взе плика и преброи банкнотите една по една.

— Ти да не се майтапиш с мен? — подигра го Хенеси.

— Малко предпазливост не пречи, а освен това вече съм хвърлил доста пари за това нещо. Просто искам да си ги възстановя.

— Е, получи си ги — рече Хенеси и запали двигателя, като по този начин даде знак, че тайната среща бе приключила.

Лугарик схвана явния намек и отвори вратичката.

— Приятно ми бе да правя бизнес с теб.

— Ей, Лугарик — подвикна Хенеси след репортера, който вече бе излязъл; той се обърна и се взря в колата. — Не ме търси повече.

Лугарик се ухили.

— Разбира се, прокуроре.

Затвори вратата. Като мина пред поршето удари с ръка по капака на двигателя му.

— Кучи син! — измърмори Хенеси, даде газ и потегли. Репортерът се обви в облак бял прах.

— Ще има буря — рече Ана, вгледана в ниските облаци, кълбящи се в небето. Костюмът ѝ бе сив, като обгръщащата ги сивота на деня.

След обяда набързо и избягването на пресата, квартетът се завърна в съдебната зала, която в момента бе празна. Очаквайки обвинението да премине към приключване на процеса, Харпър и Мерилин бяха свели близо глави и уточняваха последни подробности.

Под акомпанимента на тихо избучал гръм, Ана рече:

— Джак ненавиждаше бурите, но аз никога не съм имала нещо против тях. Досега.

Думите ѝ бяха придружени от потреперване.

— Тук си в безопасност.

Ана се обърна към него и тихо се изсмя.

— Нашият живот рухва около нас, Слоун, а ти ми казваш, че съм в безопасност. Изправени сме пред съда, обвинени в убийство, дъщеря ми, която толкова обичам, заяви пред пълна зала непознати, че ме мрази и ще ме мрази до края на живота си, Харпър ми е ядосан, че не съм могла да покажа на журито колко силно страдам, а ти ми казваш, че съм в безопасност!

Това, че Ана произнесе думите тихо, бе далеч по-тревожно за Слоун, отколкото ако ги бе изкрещяла. Насили се да намери верния отговор:

— Процесът върви добре, с времето ще изгладиш отношенията си с дъщеря си, а Харпър не ти е ядосан.

— Добре, *разочарован* е по-точната дума. Харпър е *разочарован* от мен. И може би с право. Журито навярно ме намира за студена и коравосърдечна. — И преди Слоун да успее да възрази, тя продължи: — Бих искала да заплача. За теб, за мен, за Джак, но не мога. — Тя погледна към силно озадачения Слоун. — Как мислиш, защо е така?

Въпросът ѝ направо скъса сърцето на Слоун. Той имаше своя теория за това защо не можеше да заплаче — просто, защото това бе съвсем човешка реакция — но, кой бе той, та да я окуражава да се държи човешки, след като сам се ненавиждаше за това си държание?

— Няма значение, Ана — рече той. — Днес се държа добре.

Като погледнеше в тъмните му очи, ѝ бе толкова лесно да повярва на всяка негова дума. Още по-лесно бе да си спомни миналото им — първия път, когато ръцете им се докоснаха, първата им целувка, първия път, когато той ѝ каза, че я обича. Странно наистина, че признанието му дойде в смесения магазин, а не когато се любеха; ала нали да го казва, докато се любеха, бе напълно излишно, след като всяко негово докосване говореше по-силно от думите? Често ѝ се искаше — като сега например — да не го бе накарала да обещае никога повече да не признава любовта си. Беше го накарала, обаче, защото това бе най-тежкото наказание, което би могла да си наложи.

— Страх ме е — прошепна тя. — От този процес, от това, че ще загубя дъщеря си, че никога няма да се почувствам така, както в твоите обятия.

Думите ѝ предизвикаха у Слоун празнота, каквато бе изпитвал през всичките онези години, прекарани без нея.

— Аз също се боя — рече той. — Да не прекарам остатъка от живота си в затвора, от това никога повече да не мога да ти кажа, че те обичам, да не чуя ти да ми кажеш, че ме обичаш.

Времето сякаш спря в тишината, последвала признанието на Слоун.

— Не се тревожи, Ана — прошепна най-сетне Слоун. — Всичко ще се нареди.

Ана осъзна, че Слоун за втори път повтаряше тези думи. За първи път обаче ѝ хрумна тревожна мисъл. Ако се случеше най-лошото, докъде би стигнал той, за да я защити?

Когато в залата влезе Джейк Лугарик, косъмчетата по врата на Слоун настръхнаха. Неспособен да се въздържи, той погледна към галерията на пресата. Репортерът гледаше към него, самодоволно окръглил устни. Изражението му се стори на Слоун обезпокоително.

— Изглежда така, сякаш онзи Дракула е попаднал на някоя сочна шия — рече Харпър.

Забележката му само засили неспокойствието на Слоун, защото елиминира възможността да си бе въобразил самодоволството на репортера. Паника — проста и ясна — предизвика тръпките по гърба на Слоун, ала той се застави да я овладее, особено като знаеше, че Ана го наблюдава отблизо. Тя още изпитваше подозрение към Лугарик и към въпросите му за Бейрут.

— Изглежда е открил тази сочна шия в Африка — добави Харпър.

Допълнението на Харпър накара погледа на Слоун да се плъзне по омачканото сафари, което бе облякъл репортерът, заедно с избелелите джинси и тениската, с изписани върху нея букви от съкращението на телевизионния канал, за който работеше. Слоун погледна обувките му — яхтени мокасина. Като забеляза белия прах по тях, Слоун се намръщи и инстинктивно погледна към прокурора, влязъл в залата само преди минути. Сведе поглед към обувките му. За разлика от предишния ден, днес те бяха идеално почистени и блестяха като полирани. Слоун не бе много сигурен какво бе очаквал да види, но и нямаше време да се замисля, тъй като съдията влезе стремително в залата.

— Всички да станат — изкомандва приставът. Както винаги, съдията Уейнън се държеше така, сякаш времето му бе безценно.

— Мистър Хенеси, обвинението готово ли е да продължим с процеса?

— Да, Ваша чест. Призоваваме свидетеля капитан Шъруин Никълз.

Слоун знаеше, че бе възможно бившият му командир да бъде призован, ала когато името му прокънтя, той разбра, че не бе готов за тези показания. Не бе готов за евентуалните спомени, които те можеха да предизвикат. Не можеше и да се отърве от усещането, че този мъж представляваше най-голямата заплаха.

Слоун се пребори с желанието да погледне към Харпър и да потърси насърчение и успокоение, че всичко ще бъде наред. Вместо това забеляза, че дъждът вече бе напръскал прозорците, забеляза самодоволния вид на прокурора (нямаше нужда да се паникьосва, той винаги изглеждаше самодоволен), видя и познатата фигура, облечена

във военноморска униформа, която се изкачваше на свидетелската банка.

След като се закле, тази позната и винаги дружелюбно настроена към него фигура седна и хвърли бърз поглед към Слоун. Слоун си позволи да се отпусне.

Хенеси пристъпи бързо напред.

— Капитан Никълз, моля обяснете къде работите.

Капитанът, висок и с изсечени черти, като на Клинт Ийстуд, положи шапката си върху широкото перило и отвърна с властен и авторитетен тон:

— Офицер съм от американските военноморски сили.

— Като какъв служите във флота?

Решителният отговор: „Служа в частта на Тюлените“, бе последван от не по-малко силен гръм, който сепна зрителите. Стомахът на Слоун се сви. Не бе сигурен дали реакцията му се дължеше на думата Тюлените, макар да бе знаел през цялото време, че Хенеси щеше да се разрови из миналото му.

Когато гръмът и реакцията спрямо него отшумяха, Хенеси запита:

— Моля обяснете на съда за тази група, наричана „Тюлените на ВМС“.

— Това е елитна част, не само в американските военноморски сили, но и сред всички останали родове войски. Всъщност, това е най-добрата бойна част в света.

— Значи е специална част, така ли?

— Много специална.

— И каква специална работа върши?

— Всъщност изпълняваме два вида задачи. По време на война ние сме на първата линия и прокарваме пътя за останалите съединения. В друго време ни викат да се заемем с неприятностите в някоя от многото горещи точки по света.

— Във връзка с последното, „Тюлените“ биха могли да бъдат призовани да спасят американци, взети в чуждестранна държава за заложници, така ли?

Стомахът на Слоун се сви още по-силно. Да, този негодник вървеше тъкмо в посоката, която бе очаквал.

— Точно така — отвърна капитан Никълз.

— Обрисуйте що за човек е този, който може да принадлежи към тази елитна част.

— Това е най-добре обученият боец в света. Може да мисли самостоятелно, но действа в екип. Това е човек, който може да си свърши работата.

— На всякаква цена ли?

Въпросът бе съвсем невинен, но Слоун долови коварния му подтекст. Очевидно капитан Никълз — също.

— Това е човек, който ще си свърши работата на *подходяща* цена.

— А, *подходяща* цена — повтори Хенеси и думите прозвучаха зловещо. Без да се бави обаче повече, той пристъпи към следващия си въпрос. — Тюлените са обучени да убиват, нали?

— Военните по принцип се обучават да убиват.

— Ваша чест — възрази Харпър, — не съм много сигурен накъде водят тези въпроси.

Макар че знаеше. Както и Слоун. Както и всеки, дори и най-неинтелигентният зрител в залата.

— Обяснете, господин прокурор, или продължете — нареди съдията.

— Да, Ваша чест. — Пауза. — Капитан Никълз, познавате ли Слоун Маршъл?

— Да. Имах и честта, и удоволствието да служа с него, преди да се пенсионира от флота.

— Той също ли принадлежеше към „Тюлените“!

— Да.

— Всъщност, бил е офицер, нали така?

— Да. Един от най-добрите.

— Предполагам тогава, капитан Никълз — Слоун забеляза колко хитро се обръщаше прокурорът към него с военни термини, — че един добре обучен боец, човек, обучен да убива, още повече офицер, е бил обучен и да поема отговорността да се изпълни дадена задача.

— Ваша чест — възрази Харпър, — прокурорът пъха думи в устата на свидетеля.

— Не е така, Ваша чест — опита се да поясни в своя защита Хенеси, — просто повторих думите, с които капитан Никълз обрисова членовете на тази специална част. Не, не — поправи се Хенеси, —

всъщност допуснах, че в качеството си на офицер капитан втори ранг Маршъл би трябвало да е обучен да командва и да поема отговорност. Ако това заключение не е правилно, моля ви опровергайте го, капитан Никълз.

— Отхвърлям въпроса — рече съдията и се обърна към свидетеля. — Въпреки това обаче, капитане, ако искате да опровергавате драматичните твърдения на прокурора, моля, направете го.

— Онова, което той каза, е вярно.

Хенеси се ухили широко.

— Значи е бил обучен и по някои елементарни правила на спешната медицинска помощ?

— „Тюлените от ВМС“ често действат откъснати отвсякъде. Трябва да знаем как да се погрижим за своите ранени.

— Това да ли е, капитане? Знае ли капитан втори ранг Маршъл как... да речем да постави инжекция.

— Това едва ли е някакво труднопостижимо умение.

Хенеси промени темата и сложи ударение върху нея именно чрез рязката промяна:

— Вярно ли е, че преди известно време, примерно преди около две години, екип от „Тюлените“ е бил изпратен да освободи двамина американски заложници в Бейрут?

— Да.

— Кой бе ръководител на екипа, капитане?

Сякаш предусещайки отговора на свидетеля, Хенеси, готов да се пръсне от самодоволство, се обърна към Слоун. За частица от секундата, когато погледите им се срещнаха, Слоун разбра, че Хенеси бе изровил всичко за миналото му. Някой бе получил достъп до засекретените досиета. И това не бе Лугарик, както се бе опасявал Слоун, а прокурорът. Искаше му се да скочи на крака и да изкрещи: „Не правете това!“, ала си спомни думите на Харпър, че информацията не можеше да бъде записана в протоколите на съда. Отвратителното му минало не можеше да попадне в официалния протокол. Слоун се опита да се успокои, но усети как Ана го гледаше и се напрегна още повече. „Господи, направи така, да не разбере!“ — помоли се той.

— Ваша чест — намеси се Харпър, — не мога да разбера какво общо има военното минало на Слоун Маршъл със смъртта на Джек

Рейми.

— Признавам си, мистър Хенеси, че и аз изпитвам същата трудност — рече съдията Уейнън.

— Има общо с изясняването на характера на Слоун Маршъл — заяви Хенеси.

— Тогава може би — рече Харпър, — защитата би могла да спести известно време на съда, като изнесе известни факти, които красноречиво изясняват характера на Слоун Маршъл. — Той направи малка пауза. — Слоун Маршъл е оглавил този екип, който освободил двамата американски заложници в Бейрут, сам е бил взет за заложник, държали са го като такъв няколко месеца, през което време е бил непрекъснато и брутално измъчван. След освобождаването му е награден с Почетния медал на Конгреса за проявен героизъм.

Надигна се шепот и в същото време небесата се раздраха от гръм. Бурята бе неминуема както извън, така и вътре в съдебната зала, освен ако Слоун не грешеше. Информацията, която Харпър изнесе, би трябвало да не се хареса на Хенеси, да го подразни. Ала вместо това той изглеждаше така, сякаш Харпър бе казал именно онова, което той би искал да чуе.

— Капитане, вярно ли е, че капитан втори ранг Маршъл се е пенсионирал веднага след освобождаването си?

— Да, така е.

— Може би поради травмата, която е преживял?

— Ваша чест — започна Харпър, но го прекъсна капитан Никълз.

— Не бих могъл да кажа защо реши да се оттегли.

— Тогава — рече Хенеси — да не би да е поради това, че е решил, че повече не заслужава да служи във флота?

Слоун усети, че онова се задаваше, неотвратимо като смъртта.

— Ваша чест, протестирам против този начин на разпит — рече Харпър.

— Мистър Хенеси... — предупреди го съдията.

Хенеси обаче нямаше намерение да се спира нито от прекъсванията на Харпър, нито от тези на съдията. И сам Господ не би могъл да го спре.

— Страхливците не виреят дълго при военните, нали така?

— Ваша чест — намеси се Харпър. — Това дори не е разпит.

Прокурорът се отдаде на свой монолог.

— Мистър Хенеси... — повтори съдията Уейнън.

— Не е ли вярно, капитане, че нашият капитан втори ранг герой не е издържал на мъченията и е разкрил името на израелски агент и...

— Това е секретна информация — рече капитан Никълз.

— Ваша чест! — извика Харпър; бурята вече се бе извила с гръм, светкавици и проливен дъжд.

— Мистър Хенеси, предупреждавам ви, че...

Слоун слушаше как четиримата мъже говореха едновременно и си помисли, че това нямаше да е като смъртта. Смъртта е един край. А това щеше да бъде началото... на неговото опозоряване.

— ... за награда на дадената информация ливанците, които са го държали за заложник, са го освободили...

— Не мога да коментирам секретна информация — рече капитан Никълз.

— Протестирам!

— ... че ако продължите, ще си навлечете гнева на съда.

Хенеси, решил да играе *ва банк*, рискува:

— И не е ли вярно, че израелският агент е бил убит при съмнителни обстоятелства в автомобилна катастрофа една седмица след като нашият герой е бил освободен?

— Както казах, не мога да коментирам засекретена информация.

— Протестирам.

— Мистър Хенеси!

— Нашият герой е пожертвал друг човек, когато това му е било изгодно, по същия начин, по който е пожертвал и Джек Рейми, когато той му се е изпречил на пътя.

Капитан Никълз дори не си направи труда да коментира, макар да бе един от малцината в залата, които не го направиха. Вместо това той погледна към Слоун така, сякаш му се извиняваше.

— Протестирам, Ваша чест! — изкрещя Харпър.

— Достатъчно, мистър Хенеси! — избоботи съдията Уейнън едновременно с удара на чукчето си.

Скочил на крака заедно с по-голямата част от репортерите, Слоун изрева:

— Не!

Огромна светкавица процепи небето близо до съдебната зала, а секунди по-късно гърмът я разтресе, стените и прозорците затрепераха. Репортерите се засуетиха; зрителите се разприказваха, чукчето на съдията неуморно думкаше.

Постепенно хаосът премина в що-годе ред.

— Ваша чест — рече Харпър, — ще ви помоля да обявите процеса за невалиден.

Съдията Уейнън, с почервеняло лице и сърдит поглед обяви:

— Мистър Маршъл, моля седнете. Мистър Флеминг, мистър Хенеси, моля приближете се насам.

Сам изненадан, че бе скочил, Слоун се отпусна на стола си. Превключил веднага на режим оцеляване, той се застави да мисли за студени потоци и нашарена пъстърва, докато гледаше как Харпър и прокурорът се отправят към съдията.

След като двамата се изправиха пред него, Харпър повтори:

— Пледирам за обявяване на заседанието за нелегитимно, Ваша чест.

Съдията Уейнън въздъхна, помисли, после въздъхна отново.

— Мистър Хенеси, вашето поведение в най-добрия случай може да се окачестви като нечувано.

Хенеси се опита да изобрази разкаяние, но бе ясно, че нямаше представа как да го направи.

— Въпреки това — добави съдията — не съм склонен да обявя заседанието за нелегитимно.

— Но, Ваша чест, вие току-що казахте, че...

— Знам какво съм казал, мистър Флеминг, и държа на всяка своя дума. Поведението на прокурора е недопустимо и няма повече да се търпи в тази зала. Ясен ли бях, мистър Хенеси?

— Да, сър — рече прокурорът, вече без сянка на разкаяние. Всъщност, опитваше се да потисне радостния си вик.

— Ще инструктирам журито от съдебни заседатели да не зачитат нищо от изнесените секретни факти. — Кратка пауза. — Господа, моля заемете местата си.

След като го направиха, съдията инструктира журито, след което рече:

— Мистър Флеминг, бихте ли искали да разпитате свидетеля?

Прикрил разочарованието си, Харпър пристъпи напред и се опита да извлече максимума от неизгодната ситуация.

— Капитан Никълз, правилно ли е твърдението ми, че не можете нито да потвърдите, нито да отречете засекретена информация?

— Да.

— Последен въпрос, сър. По ваше мнение заслужаваше ли Слоун Маршъл Почетния медал на Конгреса?

— По мое мнение заслужаваше половин дузина такива медали.

Докато гледаше как Харпър се връща на мястото си, Слоун вече бе сигурен, че журито навярно нямаше да запомни нищо от последното показание, за сметка на всяка дума от претенциозното обвинение на Хенеси. За съжаление, това обвинение бе изцяло вярно.

— Допълнителни въпроси, мистър Хенеси?

— Нямам, Ваша чест.

— Поради бурята съдът отлага заседанията си до утре сутринта.

— Всички да станат.

Онези, които бяха останали в залата, се изправиха, съдията изчезна и без да каже нито дума, без дори да погледне към Харпър или Ана, Слоун се обърна и излезе на централния проход. Дори и при замъгленото си съзнание, той се запита защо, Джейк Лугарик не бе тук, за да опише събитията. Почуди се също дали чу гласа на Ана да вика името му. Но и в двата случая това нямаше значение. Истината бе, че много неща вече нямаха значение.

Бурята вилнееше.

В пет часа, когато небето бе черно като катран, вятърът виеше в стрехите на къщата, а дъждът шибаше по земята, Ана стъкми огън. Не бе сигурна дали копнееше повече за светлината или за топлината му. Застанала пред камината, загледана как огънят се разпалва и сякаш оживява, тя си помисли отново за съдебната зала, за разкритията на прокурора, за прибързаното заминаване на Слоун.

Новините бяха и потресаващи, и в същото време не бяха. Знаеше, че по случая със заложниците имаше нещо, което Слоун не бе поискал да й каже. Това сега добиваше смисъл, както и мигновеното им привличане един към друг. И двамата бяха наранени от обстоятелства, извън собствения им контрол. И двамата бяха практически сами.

Гледката как Слоун напуска залата — самотен, опитващ се да понесе на плещите си вина, която никои плещи не можеха да понесат, я обсеби, измъчваше я. Още повече, че тя бе нарушила заповедта на Харпър по време на процеса помежду им да няма никакъв личен контакт. Малко след като се прибра у дома, преди около два часа, тя позвъни в хижата на фара. Не последва отговор — нито тогава, нито по-късно. Къде бе той?

Разбира се, съществуваше възможността, че, боейки се от обажданията на репортерите, той бе решил да не вдига слушалката. Но в такъв случай защо не я вдигнеш, само за да прекрати досадното звънене? Не, тя някак си усещаше, че той не бе в хижата. Оставаше възможността да е с Харпър. Да, в това имаше логика, ала тя все пак не й се довери напълно. От начина, по който напусна залата, бе станало ясно, че последното нещо, което Слоун желаше в онзи момент, бе нечия компания. Дори и тази на най-добрия си приятел.

Ана отиде отново в кухнята, взе слушалката и набра номера на фара. Телефонът звъня непрекъснато. С отчаяна въздишка тя окачи слушалката, скръсти ръце и се върна в трапезарията. От единствената възможна гледна точка тя видя как морето се вълнуваше в своя неуморен ритъм, как се разбиваха едрите вълни.

Неуморен. И тя, също тъй неуморно, се опитваше да реши неразрешим емоционален казус. Искаше да бъде със Слоун. Беше си го забранила, но въпреки това й се искаше.

Ядосана на собствената си слабост, тя още веднъж вдигна телефонната слушалка, този път, за да позвъни на Кари. Когато не я измъчваха мисли за Слоун, я тормозеха мисли за Мег. Ана поговори с Кари само минутка, колкото да се увери, че Мег бе добре. Не поиска да разговаря с дъщеря си. Знаеше, че нямаше смисъл. Нито тя, нито Кари вярваха на думите си, когато приключваха разговора, че всичко щеше да бъде наред.

След това, сякаш изгубила напълно волята си, тя отново позвъни в хижата. И отново не й отговори никой.

Къде бе той?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Август

— Какво каза, че си направила?

Кари, която седеше до леглото на брат си, вдигна очи и погледна Ана.

— Говорих със Слоун Маршъл дали не би се съгласил да ти помогне с Джак. Само за определено време, разбира се — по време на уикендите. За да можеш да отдъхнеш.

Ана се застави да реагира спокойно. Опита се гласът ѝ да прозвучи нормално:

— Аз наистина не се нуждая от никаква помощ.

Лъжеше, разбира се. Истината бе, че бе готова да рухне, а ако това станеше, не бе сигурна дали щеше да е в състояние отново да се изправи. Това лято се наложи Джак да бъде хоспитализиран за втори път. Поради това, че бъбречната му инфекция не реагираше на антибиотиците, поради язвата на крака му, поради това, че дозата инсулин трябваше отново да се преназначи, той прекара предишната седмица в болницата „Добрият пастир“. Ана стоя до леглото му ден и нощ, връщаше се у дома, само за да вземе душ и да се преоблече в чисти дрехи. Изписаха го преди два дни — на десети август — и оттогава Ана не бе мигнала повече от час без прекъсване. Мечтаеше за помощта на сестрите от болницата, за помощта, която Кари ѝ предлагаше, но, боже мили, тя не можеше да дойде от Слоун!

— Трябва ти помощ — възрази Кари. — Изтощена си до смърт. Всички сме уморени. Кен работи и извънредно, Мег приближава края на лятната сесия и не може непрекъснато да пътува от колежа дотук и обратно. Трябва да се съсредоточи върху учението си. Що се отнася до мен, отбивам се по два-три пъти дневно, а освен това работя и в офиса. Аз съм изтощена, Кен е изтощен, Мег е изтощена, ти — също. За бога, Ана, просто се погледни в огледалото.

Не, по-добре да не го прави, помисли си Ана. Истината бе, че напоследък избягваше да поглежда към огледалата. Бяха прекалено

откровени, прекалено груби. Сякаш изпитваха огромно удоволствие да подчертават безчувствения ѝ поглед, тъмните торбички под очите, бледността ѝ. Дори и косата ѝ, която бе подстригала по-къса от обичайното, рядко получаваше повече от една-две бързи четки.

— Разбира се, че ти и Кен трябва да ограничите присъствието си. Съжалявам, че сама не помислих за това.

Кари обаче не отстъпваше.

— И ти трябва да дадеш малко заден ход.

Изведнъж досетила се, че Джак слушаше разговора им, тя се обърна към него и го хвана за ръката. На фона на яркорозовата ѝ рокля, той изглеждаше още по-бледен.

— Не се оплакваме, скъпи, и ти нямаш никаква вина. Всъщност, състоянието ти се подобрява толкова бързо, че допълнителната помощ ще е само временна.

Ана за пореден път се удиви колко селективен можеше да бъде погледът на Кари върху нещата. Тя бе забелязала, че Ана е изтощена, но не можеше да види, че състоянието на Джак не само че не се подобрява, но и упорито се влошава. Дори и прогнозите на доктор Гудман за развитието на болестта бяха съвсем внимателни. И ако физическото му здраве рухваше, то емоционалното състояние на Джак вече бе стигнало дъното. Беше отчужден, некомуникативен, не бе правил упражненията си от юли насам. Кен сега го прекарваше през серия от пасивни движения, обикновено прилагани на пациенти, изпаднали в безсъзнание.

Както и можеше да се очаква, Джак не отвърна нищо на думите на Кари.

— Може би нямам право да изразявам мнението си — рече Кен, — но смятам, че мисис Дъглас е права. Вие наистина сте изморена. И наистина се нуждаете от помощ.

— Видя ли? — рече Кари. — А аз и Кени дори не сме говорили за това.

Ана разбираше, че бързо губи битката. Не можеше да си позволи да загуби войната обаче. Слоун не биваше изобщо да стъпи в къщата. Не биваше да се вижда отново с него. Просто защото това бе нещото, което желаше най-силно. Не го бе виждала и не бе говорила с него от онзи юлски следобед, когато се озова в прегръдките му в хижата на фара.

— Добре — отстъпи тя. — И така, ние, тоест аз, имаме нужда от временна помощ, но не мисля, че това трябва да бъде Слоун Маршъл.

— И защо не? — попита Кари. — Вчера се натъкнах на него в дрогерията, споменах му и той се заинтересува.

Ана не можеше да повярва. Слоун ѝ бе дал ясно да разбере, че не искаше повече да я вижда. Най-вероятно Кари го бе притиснала до стената, а и освен това сигурно интерпретираше отговора му както ѝ се харесваше.

— Първо на първо, той ще заминава от Кукс Бей. Може би към края на месеца.

Тя се усети, че наличието на тази информация можеше да прозвучи странно и затова добави:

— Дочух Дорис да говори за това в „Щракащите ножици“. — Не спомена обаче, че бе насърчила Дорис (дано го бе направила дискретно) да насочи разговора в тази посока. — Не знаел кога точно заминава ми, каза Дорис. Получил е работата, но има някакъв проблем, който отлага заминаването му. Защо да не наемем някого, който ще е под ръка, докато имаме нужда от него?

— Кого например? — попита Кари.

— В града има служба за болногледачи — настоя Ана. — Нали оттам наехме Кен?

— Чудесно, но все имате нужда от човек, който е достатъчно силен, за да може да го повдига, което означава — мъж — подчерта Кен. — А аз съм единственият мъж, регистриран в службата за болногледачи. Всъщност в Кукс Бей има само двама мъже с тази професия, другият работи в „Добрият пастир“.

— И защо е необходимо да е болногледач? — попита Ана. — Аз нямам такава квалификация. И Слоун не е болногледач.

— Права сте — рече Кен. — В града има и друга служба, за придружители. Малка е, но съществува. И разбира се, в нея са регистрирани само жени.

— Да, пет стари дами, които вършат това в допълнение на социалната си дейност — рече Кари. — И нито една от тях не би различила хипогликемичен пристъп от разяряване на слон.

— Права е — рече Кен. — Повечето седят при пациенти в болницата, където единственото им задължение е да позвънят на сестрата, ако сметнат, че положението на пациента се влошава.

— Ако се опасяват, могат да извикат мен — продължи да настоява Ана.

— Вярно — съгласи се Кен.

Отчаянието на Ана се засили, факт, който се прояви в пронизителния ѝ тон.

— Не може да няма някой, когото да наема!

— Има — рече Кари, — Слоун Маршъл.

Кен се възползва от възможността, за да подчертае очевидното:

— Мисис Рейми, това е Кукс Бей, население максимум три хиляди и петстотин. Не става дума за Бар Харбър, Портланд или Огъста. И отново трябва да се съглася с мисис Дъглас. По-добре е да бъде мъж. Съпругът ви навярно ще се чувства по-удобно в присъствието на мъж.

— Не разбирам — рече Кари, без изобщо да направи опит да скрие смущението си. — Мислех си, че харесваш Слоун. Искам да кажа, че е наистина добър човек.

— Разбира се, но...

Изръмжаването на Джак я прекъсна по средата на изречението. Тя, ведно с Кари и Кен, леко се изненадаха от присъствието му в стаята, на тази планета, във Вселената, а още повече се изненадаха от намесата му в разговора. Той кимна към бележника си, очевидно бе, че искаше по свой начин да се намеси в разговора.

Бавно написа: „Повикайте го“.

След като Кари прочете съобщението на глас, Ана стана от стола си и се запъти към леглото.

— Джак...

Той отново я прекъсна, този пък с рязко кимане на главата. И написа: „Нужна ти е почивка“.

— Няма ми нищо. Добре съм, наистина.

Джак почука по първата си бележка, с която ѝ възлагаше да извика Слоун. Нещо в начина, по който го стори, ѝ даде да разбере, че въпросът повече не подлежеше на обсъждане.

Ана погледна мъжа си и сякаш отникъде у нея се появи странното чувство, че и той, досущ като Мег, усещаше, че между нея и Слоун има нещо и форсираше сближаването им. Абсурдността на тази мисъл накара Ана да я изостави в мига, в който тя се бе породила.

Въздъхна, решила, че ако продължеше да протестира, ще да предизвика подозрения.

— Добре. Ще го повикам.

— Веднага — настоя Кари, доволна от съгласието на снаха си. — Хайде, имам телефона му някъде из чантичката си.

Ана погледна за последен път съпруга си — той също я гледаше — и сетне последва Кари в кухнята.

Кари прерови чантата си и най-сетне изрови парче хартия, върху което бе надраскан телефонен номер. Само при вида му сърцето на Ана затупка по-силно. Искаше ѝ се Кари да ѝ предостави известно уединение, но знаеше, че това нямаше да стане. Зълва ѝ вече се бе настанила до тезгяха, със светнали от нетърпение очи, с разтеглени в доволна усмивка устни.

Ана набра номера с разтреперени пръсти. Сърцето ѝ биеше тъй силно, че едва чуваше сигнала в слушалката. Едно позвъняване, второ, трето. Беше решила вече, че може би добрите божества бяха на нейна страна, че Слоун не бе у дома си, когато той вдигна слушалката.

— Ало?

„Чувствам, само когато съм с теб... неща, които не би трябвало изобщо да чувствам... защото съм омъжена.“

— Ало?

„Не се връщай, Ана. Ако го направиш, сигурен съм, че ще сторя всичко възможно да те превърна в своя любовница.“

— Ало? — Гласът стана нетърпелив.

Ана понечи да заговори, но усети буца в гърлото си и се прокашля.

— Мистър Маршъл?

Позна я. Тишина. Още тишина.

Ана чуваше дъха на Слоун. Дращеше в слушалката с неравен ритъм, досущ като нейния. Дали бе очаквал позвъняването ѝ със същото нежелание, с което тя го направи?

— Тук е Ана Рейми. Зълва ми, Кари Дъглас, ми даде номера ви и ми каза, че трябва да ви се обадя. Каза ми също, че може би ще се заинтересувате да ми помогнете — на мен и на Джак. Временно. Като наглеждате Джак през уикендите.

Превзетият ѝ тон навярно бе дал на Слоун да разбере, че не бе сама, защото той попита:

— Тя там ли е?

— Да — отвърна Ана, облекчена, че бе разбрал.

— Ана, нямаше никакъв начин да я разубедея. Опитах се. Кълна се.

От начина, по който произнесе името ѝ, с отчаяние, с чувство за притежание, ѝ се прииска да заплаче. Веднага. Там. Нищо, че Кари я гледаше. Ала вместо това рече:

— Разбирам.

— Не знаех какво да направя. Тя продължаваше да настоява. Опитвах се да се измъкна, но най-накрая ми дойде на ума, че ако продължавам, това можеше само да я накара да се зачуди защо възразявам толкова упорито.

— Знам. Просто се изненадах, че сте се заинтересувал. Кари ми каза, че скоро ще напуснете града.

— Да, скоро, но не знам точно кога. Виж какво, тя каза, че страшно сте се нуждаели от някого, че си била изтощена.

— Уморена съм, мистър Маршъл, но мисля, че Кари малко е попреувеличила.

— Не съм — извика Кари, взе слушалката и сама заговори със Слоун. — Тя е готова да падне всеки момент. Смяташ ли, че можеш да идваш в събота и неделя вечер? Ако това стане, след като си почине малко, мисля, че ще може да изкара още една седмица.

Тишина. Говореше Слоун. Какво казваше? Сигурно щеше да намери деликатен начин да ги измъкне от тази бъркотия.

— Чудесно — рече Кари и попари надеждите на Ана. — Ами, виж сега, ще ѝ дам слушалката и двамата можете да се разберете за времето. — Кари подаде слушалката на Ана и рече: — Видя ли, трябваше само да го помолиш.

Тя се измъкна от стаята с такъв вид, сякаш бе направила голям удар. Ана не знаеше да плаче ли, да се смее ли. Не направи нито едно от двете. Просто вцепенена слушаше Слоун.

— Нямаме друг избор — рече той; нещо, което ѝ се струваше, че бе знаела още от самото начало.

Когато в събота вечер Ана отвори вратата, Слоун си помисли, че ако знаеше колко зле изглеждаше тя, нямаше изобщо да се поколебае

да дойде. Очите ѝ, обикновено ярки и красиви, бяха равнодушни, умората бе изострила чертите на лицето ѝ. И още по-лошо: бе отслабнала. Толкова много, че сякаш се губеше в широкия си анцуг. Все още бе красива обаче, излъчваше и сила, която сякаш казваше, че ще се справи, независимо колко ѝ бе трудно. Искаше да облекчи товара ѝ, като просто я притегли и я притисне в обятията си.

След като бяха разговаряли по телефона, той се чудеше каква ли щеше да бъде първата им среща. Ана бързо установи тона — учтив, хладен и много делови. И така бе по-добре. Искаше да ѝ помогне — Господи, колко се нуждаеше тя от почивка! — ала искаше и да запази дистанция. Единственият начин да не изгуби разсъдъка си бе през този уикенд да се държи настрана от нея. Когато се разделяха в онзи юлски ден при фара, той ѝ бе казал, че не би могъл да бъде благороден втори път, че щеше да се опита да я направи своя любовница; ала тя не се бе върнала при него. И тя, досущ като него, бе вкарана пряко волята си в тази ситуация. И точно поради това ѝ дължеше въздържаност.

След като му помогна да подреди Джак за през нощта, преди да поеме по стълбището тя му каза, без да го поглежда:

— Мисля да си легна.

— Смятам, че това е добра идея.

— Ако... тъъ... ти потрябвам...

Тя замлъкна, може би защото, помисли си Слоун, думите бяха сякаш заредени с предложение. Почуди се какво ли би казала, ако ѝ речеше, че дяволски се нуждаеше от нея още в този момент. Че така е било всеки ден и всяка нощ след епизода в хижата на фара, а и така навярно щеше да бъде до края на живота му.

— Знам къде да те намеря — рече той, думите му прозвучаха също тъй подканващо, макар да не бе искал да бъде така. И безцеремонно добави: — Иди да поспиш.

Гледаше я как изкачва стълбите. Сигурно усещаше погледа му, но не се обърна. Нито веднъж. Той едновременно се възхити и презря самообладанието ѝ, особено след като на него самия напоследък то му липсваше напълно.

След като тя замина, Слоун се върна в спалнята на Джак. Макар и да си оставаше резервиран, Джак въпреки това се бе държал достатъчно дружелюбно. Той дори бе благодарил на Слоун за помощта му, като подчерта очевидното: че Ана се нуждаеше от почивка. Бе

добавил, че тя бе човек, който приема присърце отговорността си, но предполагал, че Слоун *знаел* това за нея. На Слоун тази забележка му се видя необичайна. Не би трябвало да знае това за Ана и навярно не би го научил, ако отношенията им не бяха прекрачили прага на обичайното. Това накара Слоун да се запита дали Джак Рейми не подозираше нещо. Отхвърли обаче тази мисъл като налудничава. Самият факт, че бе в дома му, съвсем ясно подсказваше, че Джак не подозира нищо.

След като видя, че Джак бе още буден, Слоун попита:

— Има ли още нещо, което мога да направя за теб?

Джак посочи каната и Слоун му наля чаша вода.

Джак я взе с непарализираната си ръка и успя да отпие няколко бавни глътки, след което върна чашата на Слоун. Джак полека се отпусна на снежнобялата възглавница на болничното си легло, изглеждаше едновременно и достоен за съжаление, и горд. Слоун се замисли за несправедливостта на живота, за жестокия начин, по който бе съсякъл този мъж преждевременно, за безмилостния начин, по който бе изискал саможертвата на жената на горния етаж, за безчувствения начин, по който сега искаше по-малка, но болезнена помощ и от самия него.

Когато усети, че Джак го наблюдава, Слоун се почувства неудобно. Нима мислите му бяха станали по някакъв начин прозрачни? Отново попита дали можеше да направи още нещо за Джак. Джак кимна към вратата.

— Искаш да я затворя ли?

Джак поклати глава.

— О, имаш предвид Ана? — Слоун съжали още в мига, когато го стори, че я нарече по име. Когато Джак кимна, той добави: — Съпругата ти си легна.

Джак отново кимна, сякаш одобрително, сетне посочи лампата. Слоун я угаси, стаята потъна в мрак, нарушаван само от слабата светлинка на нощната лампа. Пожела лека нощ на Джак, сетне се настани на прекалено дебело тапицирания фотьойл, който се оказа удобен. Дали и Ана седеше в него? Не можеше да си повярва сам, че си зададе този въпрос. Докъде можеше да стигне безчувствеността му? Нима му се искаше тя да седи тук, на сантиметри от мъжа си и да си

мисли за него, за другия? Отговорът бе един, при това отвратителен — да.

Слоун се размърда, неспокойствието му бе сходно с това на Джак, и сетне си призна още едно отвратително нещо. Надяваше се в този миг, горе, завита удобно в леглото си, тя да си мисли за него.

Ана се мятеше и се въртеше в леглото, опитваше се да отклони мислите си от присъствието на Слоун на долния етаж. От мига, в който му бе отворила входната врата, присъствието му вече изпълваше всяко кътче и ъгълче на къщата. Тя възприе дистанцирано, резервирано поведение, ала изобщо не изпитваше резервираност. Тъкмо обратното, както винаги в негово присъствие, *чувстваше* прекалено силно, прекалено живо. Мислите ѝ препуснаха към мига, когато изкачваше стълбите: как погледът му я бе възпламенил по начин, от който би трябвало да се засрами, как бе изпитала силно желание. Що за деморализирано същество бе тя, щом мислеше за друг мъж, докато собственият ѝ съпруг, болният ѝ съпруг, лежеше съвсем наблизко?

Не намираше никакъв отговор. Потъна в неспокоен сън.

Ана изведнъж се разбуди, помисли си, че се бе зазорило и се бе успала. Завъртя глава към часовника, но видя, че осветеният циферблат сочеше едва три и дванадесет. Въздъхна облекчено и сърцето ѝ постепенно започна да възвръща нормалния си ритъм. Но то тъкмо взе да забавя ритъма си, когато тя се сети, че Слоун бе долу. При тази мисъл сърцето ѝ отново заби лудо.

Заспивай отново. Недей — повтарям, недей — става!

Ана разбираше, че бе най-разумно да заспи отново. Знаеше, че бе разумно да не става. Ала разумът ѝ очевидно бе в ограничени количества. Отхвърли завивките, взе халата си и си каза, че може би би трябвало да провери дали всичко на долния етаж бе наред. В края на краищата Слоун не бе свикнал да се грижи за диабетици. Може би Джак се нуждаеше от нещо — от вода, да иде до банята, от нещо друго — ала бе прекалено горд, за да помоли за помощ.

Боже мой, Ана, не можеш ли да си честна поне пред себе си!

Въпросът я принуди да спре по средата на стълбите и да се изправи лице в лице с истината. Не за Джак се безпокоеше тя, а за Слоун. Истината бе, че искаше да го види. От друга страна, и в

предишните ѝ мисли имаше известна логика. Слоун не познаваше нуждите на един диабетик, а Джек бе твърде горд. В крайна сметка Ана вече не знаеше дали постъпката ѝ можеше да бъде оправдана. Знаеше само, че краката сами я носеха надолу по стълбите. Знаеше само, че един поглед — а това бе всичко, което щеше да стори, да хвърли един поглед — не можеше да навреди никому.

Спря пред вратата на спалнята — принципите изискваха да не прекрочва прага — и надникна вътре. Стаята грееше в мека, златиста светлина; във въздуха се носеше покой, тих, приглушен покой.

Погледът на Ана първо се спря на мъжа ѝ, чийто неподвижни форми подсказваха, че спи; сетне бавно, сякаш щом го правеше бавно, това можеше да извини постъпката ѝ, тя отмести поглед към съседния фотьойл. Слоун се бе отпуснал в поза, която му гарантираше болки на сутринта. Дългите му крака в сините джинси, навярно изтръпнали от необичайното положение и затруднено кръвообращение, бяха протегнати пред него, с кръстосани глезени, беше отметнал глава настрани. Кичур тъмна коса падаше на челото му. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите. Върху широките му гърди. Върху яките му гърди. Гърдите; към които — тя така ясно си спомняше — се бе притиснала.

Отхвърли спомена, опита се да си припомни как я бе прегръщал мъжът ѝ, но това бе толкова отдавна. Преди цяла вечност. И макар че тя не бе единствено виновната, фактът, че не можеше да си спомни, я изпълни с угризение. Беше готова да се отмести от прага, ако в този момент Слоун не бе решил да въздъхне. Тиха въздишка. Въздишка насън. Въздишка, която сякаш заговори право със сърцето ѝ. Някаква тежест, някакво чувство, което тя реши, че бе разумно да не разгадава, заблъска в гърдите ѝ. Беше едновременно и радостно, и мъчително.

Каза си, че трябва да върви.

Почти успя да се подчини на волята си.

Ала в този миг усети, че Слоун я гледа. Почувства го, досущ както някога, на плажа, бе усетила, че някой я наблюдаваше. Сега обаче това бе обезпокоително, защото правеше тежестта в гърдите ѝ още по-голяма.

Слоун също изпитваше неудобство. От мига, в който се събуди, бе почувствал остро пробуждане и нямаше нужда да отгатва неговия източник. Знаеше, че Ана бе наблизо. С леко помръдване на главата я

потърси. Вратата. Тя стоеше на прага. На прага, а не вътре, сякаш влизането бе забранено. Което изглеждаше нормално. Всичко относно отношенията между тях двамата бе забранено. Но поне можеше да гледа, нали така?

Да, можеше.

И той го направи.

Само за да усети, че пробуждането се повтори й този път го лиши от дъх. В сумрака на нощта, под покрива на тъмната, той я виждаше едва-едва. Беше просто като сянка. Като едва проблясващо, мило очертание. В паметта си обаче, където образите бяха идеално, болезнено ясни, той виждаше купчина златисти къдри и фино оформено лице. Усещаше как гърдите й се притискаха към неговите, усещаше ударите на сърцето й, вкусваше медените й устни.

„Помниш ли?“ — искаше му се да изкрещи.

Трептения — и плътски, и целомъдрени — се понесоха из стаята, обгърнаха Ана и възродиха отново спомените, които никога нямаше да изтлеят. Сърцето й заби силно, тялото й се разтрепери.

„Помниш ли?“ — искаше й се да извика и без да ще, пристъпи в стаята.

Лъч светлина я обгърна и освети проста памучна нощница и халат, които повече разкриваха, отколкото да прикриват. Засенчените издутини и извивки предизвикаха агонизираща болка в сърцето на Слоун и мъжественото му тяло направи онова, което мъжествените тела правеха най-добре: възбуди се. Необходима бе цялата сила на волята му, за да си остане на мястото.

Иди си. Моля те, иди си!

Ана чу думите тъй ясно, сякаш ги бе изговорил, тъй както усети и болката му. Понесена от чувството на вина, което я преследва по целия й път, тя изтича в спалнята си и се върна в самотното си легло. Беше се наложило да мобилизира и последната капчица сила, за да си тръгне от Слоун. Беше й потребна и последната капчица воля, за да не отиде при него. Нищо, че мъжът й бе наблизко.

Естествено, това бе грях, който никой Бог не би простил. Седнала на края на леглото си, тя затвори очи и се запита как ли щеше да издържи този уикенд.

Долу Слоун се питаше същото, ала не се тревожеше за греха и за последиците от него. Беше ядосан, прекалено ядосан, че двамата бяха

попаднали в капан, гневеше се, че тя бе законно и морално обвързана с друг мъж, а му принадлежеше.

Втория път Ана се събуди около шест часа. Ароматът на врящо кафе и пържен бекон се прокрадваше към горния етаж. Стомахът ѝ, без да се интересува, че не изпитваше глад — не помнеше откога не бе изпитвала глад — въпреки това изкурка в очакване. Измъкна се от леглото, облече се в джинси и черна блуза, изми зъбите си, прокара четка през косата си и се запъти към кухнята.

Отново се спря на прага и загледа Слоун, който стоеше край печката. Бъркаше яйца, виждаше се как мускулите на гърба му потрепват под ризата. Беше навил ръкави, както обикновено, покритите му с тъмни косъмчета ръце бяха голи. Джинсите му изглеждаха така, сякаш бе спал с тях, което си бе и истината.

Пристъпвайки в стаята, Ана пропъди всички мисли за потрепващи мускули, тъмни ръце и намачкани джинси. Не можеше обаче да пренебрегне онази радостна, болезнена тежест, която се бе загнездила в гърдите ѝ. Нито можеше да си позволи да я наименува.

— Нямаше нужда да приготвяш закуска — рече тя, опитвайки се да прикрие нервността си. Десетки пъти си бе повтаряла, че снощи не биваше да слиза долу. Нито да си спомня как възбуденият му поглед я изпиваше цялата.

При звука на гласа ѝ Слоун се обърна рязко. Беше потънал дълбоко в собствените си мисли, които също се въртяха около снощната случка. Сега обаче, когато тя стоеше пред него, той си помисли колко слаби бяха спомените. Изведнъж онези издутини и извивки, които едва бе зърнал през нощта, не можеха вече по никакъв начин да съперничат на това, което виждаше пред себе си.

Вече лице срещу лице с него, първото нещо, което Ана забеляза бяха слънчевите му очила: сивите, огледални очила, които го защитаваха от останалия свят. *От нея също ли?* Забеляза и наболата му брада и сърдитите бръчици около устните му. Очевидно за последното грешеше: защо, за бога, трябваше да се мръщи?

Слоун изостави издутините и извивките за сметка на печката и яйцата и рече:

— Някой трябва да се погрижи за теб. Вижда се, че сама не го правиш.

Думите му бяха нарочно подбрани да са кратки и отсечени и това сепна Ана.

— Какво означава това?

Слоун не се обърна, а взе две филии хляб и ги мушна в тостера.

— Точно онова, което казах. Изглеждаш ужасно. Отслабнала си много.

Отсечеността в речта му се превърна в рязкост, която засегна Ана. Откри, обаче, че ядът ѝ не я дразнеше. Допадаше на настроението ѝ, причинено от неспокойната нощ, от неспокойното чувство, което се бе прокрадвало в съзнанието ѝ от момента, в който тази сутрин погледът ѝ спря върху Слоун.

— Съжалявам за това — рече тя, отиде до хладилника и си наля чаша портокалов сок. — Животът напоследък не е лесен. Нямах време да поддържам чаровния си външен вид.

При този ѝ отговор Слоун се обърна към нея. Очите му срещнаха нейните, докато тя се опитваше да проникне зад непроницаемите сиви лещи. Беше я засегнал; ала той самият бе засегнат. Освен това я бе излъгал. Макар и отслабнала, тя никак не изглеждаше ужасно, не и след като чертите ѝ бяха омекотени от съня, а очите ѝ бяха замъглени от сънуването. Дали бе сънувала него?

— Да — рече пресипнало той, сякаш се съгласяваше, че не само нейният живот напоследък не бе лек.

Тостерът изщрака и, облекчен от това прекъсване, Слоун извади двете филийки, намаза ги с масло и ги сложи в чинията. След това сипа в нея яйца и бекон и я подаде на Ана.

— Трябва да го изядеш до трошица.

— Не ям много на закуска.

— Тази сутрин ще ядеш. — И той кимна към масата в съседната трапезария. — Ще ти донеса мляко и кафе.

— Само кафе — рече тя. — Трябва да ида да видя как е Джак.

— Добре е. Измих го, обръснах го и смених чаршафите. Каза да закусиш и после да отидеш да му сложиш инжекцията.

Ана се изненада.

— Нямахше нужда да правиш всичко това.

— Нали за това ми плащат.

Гласът му отново бе рязък. Истината бе, че искаше да помогне на Джак, защото той му харесваше. Не му се нравеше онова, което бе причинил на Ана обаче. Но фактът, че бе стигнал до ада и се бе върнал, като същевременно успяваше някак си да запази достойнството си, предизвикваше уважението на Слоун. Той самият също бе стигал до ада, но се бе завърнал с далеч по-малко.

Още по-странното, обаче, бе това, че му се струваше, че и Джак Рейми го харесва. По свой, предпазлив начин. Тази сутрин Слоун отново имаше чувството, че Джак подозираше нещо между него и Ана. Може би поради начина, по който Джак го погледна. Безпокоеше се дали Джак не бе станал свидетел на сцената при вратата.

— Хайде, яж — нареди Слоун.

Като влезе в трапезарията, Ана забеляза, че бе сервирал само един прибор. Гледката бе, уютна, някак домашна; той очевидно се бе погрижил, независимо от лошото си настроение. Ала за какво се гневеше все пак? Той *наистина* бе ядосан; ала, в крайна сметка, тя самата не бе в най-доброто си настроение.

След малко Слоун донесе чаша мляко и две чаши кафе.

— Искам само кафе — настоя тя.

— Изпий и млякото — рече той и посочи чинията. — Яж.

— Повтаряш като развалена плоча — измърмори тя и взе вилицата.

Усети напрежението в тона му. То съответстваше на напрежението в собственото ѝ тяло, причинено от неспокойното чувство, което се прокрадваше у нея и съсипваше обичайното ѝ самообладание.

— Тогава яж и ми запуши устата — рече той, придърпа стола срещу нея, отпусна се на него и отпи глътка кафе.

Ана бе принудена да подчертае очевидното:

— Плащат ти да се грижиш за съпруга ми, а не за мен.

Съпруга ми. Избраните от нея думи не избегнаха от вниманието на Слоун.

— Всъщност, в момента не ми плащат нищо. Не сме говорили още за плащане.

Ана не можеше да повярва, че водеха такъв разговор. Знаеше го тъй добре, както знаеше името си, че той не даваше и пет пари за заплащането. Ала възможността да спори с него — с когото и да било

— й се понрави. Кога за последен път се е сопвала или изкрещявала на някого? Когато и да бе било, бе много отдавна. Може би бе време да изостави възпитаното си поведение.

Вирна глава и рече:

— Аха, значи се превърнахме изведнъж в наемници, така ли?

— Работя дяволски много за това.

— Ще ти плащам колкото и на Кен.

— Добре.

— Та ти дори не знаеш колко е това.

— Колкото и да е — добре.

— Добре!

— Добре!

Гледаха се яростно, погледите им бяха по-парещи от слънцето, което изгряваше на хоризонта. Ана първа извърна поглед и схруска парченце бекон. Слоун отпи пареща глътка кафе. И двамата почувстваха, че трябваше да дадат заден ход на яда си.

— Винаги ли си в такова настроение сутрин? — попита тя.

— Не, свадлив съм само понякога.

Въпросът предизвика появата на сродни образи и у двамата: образите на мъж и жена, които изпълзват от омачканите чаршафи, след прекарана страстна нощ. Биха могли ръка за ръка да отидат до плажа, да газят из морето, което в този момент чуваха как бучи откъм брега.

Ана прекалено бързо разпозна образите и реши да смени темата с първото нещо, което й дойде на ума, след като бе влязла в кухнята.

— Мислех си, че очилата са вече минало.

— Обичам да нося слънчеви очила.

— И вкъщи ли?

Слоун сви рамене.

— Вкъщи, извън вкъщи.

— Какво мислиш, че криеш зад тях?

— Всичко, което се случва през деня, през нощта. — Той замълча и я фиксира с леден поглед. — Като стана дума за нощ, какво, по дяволите, си мислеше, че правиш снощи?

Грубо поставеният въпрос я сепна. Това не бе тема, която искаше да разисква, и, объркана, се опита да изклинчи.

— Какво имаш предвид, че съм си мислила, че правя снощи?

— Точно онова, което казах.

— Наглеждах съпруга си.

— Как не!

Това, че бе разгадал толкова лесно действията ѝ, я разгневи. Тя вече сама се бе ядосала на себе си за това, че бе слязла долу. Бе невероятно глупаво от нейна страна, невероятно безсрамно. Що за безсрамница бе станала?

— А ти какво си мислеше, че правя? — попита тя, продължавайки да се опитва да отрича.

— Не мисля, а знам. И двамата знаем. Търсеше си белята. Страхотно!

— Не ти ли се струва, че се държиш малко мелодраматично?

— Не, просто съм откровен. Каквато някога бе и ти. Дори и снощи бе такава.

Преди Ана да успее да отговори, Слоун добави цинично, сякаш ако го кажеше по този начин, щеше да му бъде по-лесно изобщо да го произнесе:

— Аз те желая, ти ме желаеш и ако не се държиш настрана, природата ще си каже своето.

Прав ли беше? Нима заради това се бе ядосала? Като начин да облекчи неспокойствието, което разкъсваше тялото ѝ. Като начин да потуши огъня, който дори само присъствието му разпалваше у нея? Някой друг път щеше да потърси отговора — когато сърцето ѝ не биеше тъй лудо.

Отмести стола си назад, изправи се и рече:

— Трябва да инжектирам инсулина на Джак.

Докато минаваше покрай Слоун, той я хвана за китката, пръстите му я стегнаха в мили и болезнени окови. Погледът ѝ потърси неговия, но се сблъска със сива стена. В няколко дълги като вечността мига Слоун почувства с пръстите си полуделия ѝ пулс, а Ана — неравното му дишане.

— Стой настрана от мен — изръмжа дрезгаво Слоун и този път не успя да скрие отчаянието си. — Ще ти помогна да се измъкнеш, но стой настрана от мен. Ако не го направиш, кълна се, че ще те обладая тук, в тази къща, под един и същи покрив с мъжа ти. И след това и двамата ще намразим себе си. А може би ще се намразим и един другото.

Ана нямаше особен опит със заплахите, но знаеше, че тази, която Слоун изрече, би трябвало да възприеме насериозно. Ако не поради друга причина, то поне поради тази, че ѝ се искаше да я изпълни.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ана изпита облекчение, когато, няколко минути преди седем часа, Слоун обяви нощната си смяна за приключила и си тръгна. Прекара остатък от деня, опитвайки се да се подготви за завръщането му. Малко по малко тя се затваряше в себе си, загърбила спомени за пламенни погледи, секси външност, нежни заплахи. Към края на деня вече бе пристигнала в света, който често обитаваше — свят, в който чувства не се допускаха. Щеше да преживее присъствието на Слоун в дома, като стоеше настрана от него, като не изпитваше нищо.

Когато Слоун пристигна в шест вечерта, все още със слънчевите си очила, той завари една отчуждена Ана, Ана, чийто поглед избягваше да срещне неговия, една Ана, която за пръв път откакто я познаваше, изглеждаше повече като непозната, отколкото като приятел. Първият му импулс бе да отмени предупрежденията си, да изкрещи: „Не се отдръпвай от мен! Не издържам да те гледам такава!“. Вторият импулс бе да игнорира първия. Трябваше да преживее тази нощ, а дистанцията бе единствената му надежда за оцеляване.

— Кари ще дойде за вечеря — информира Ана, докато минаваше покрай Слоун на път за спалнята на Джак.

— Добре. Тъкмо ще имам възможността да ѝ кажа, че напускам.

Ана наистина имаше нужда от почивка, но не и на цената на емоционалното си равновесие.

Тя очевидно одобри решението му, защото облекчението ѝ бе почти осезаемо.

— Ще ѝ кажа просто, че не мога да си позволя да се грижа за Джак, след като трябва да подготвя всичко за заминаването си.

Ако това извинение ѝ се видя плоско, както на самия него, то Ана не го показа с нищо. Слоун подозираше, че тя бе също отчаяна като него и съответно бе готова да се задоволи и с най-неправдоподобното извинение. Номерът бе да накарат Кари да го купи.

— Ще остане и да нощува тук — добави Ана.

Слоун ѝ хвърли бърз поглед, ала тя не срещна очите му.

— Не съм я викала да ни *надзирава*, ако си го помислил — рече Ана. — Тя сама попита дали може да пренощува у нас. Всъщност, просто обяви, че ще остане. Често го прави. Особено когато Харпър е извън града.

Тук Слоун си помисли, че макар и да бе обядвал с Харпър, добрият му приятел не бе споменал, че ще пътува извън града; ала и без друго Харпър нямаше много време за други приказки, освен тези, че Слоун си играел с огъня, като работел болногледач на Джак. Слоун се почуди какво ли би казал приятелят му, ако знаеше, че вече се бе изгорил от една целувка, която не можеше да прогони от мислите си.

— Надзирателят не е чак толкова лоша идея — рече Слоун.

Ана го изгледа свирепо, ала погледът ѝ се сблъска с непроницаемите сиви лещи на очилата му.

— В безопасност си, що се отнася до мен.

— Ала ти самата в безопасност ли си от себе си?

Ана не отговори. Просто чуваше как кръвта ѝ шуми във вените. В шест и половина, докато Ана слагаше инжекцията инсулин на Джак, Кари влетя в къщата с такова весело настроение, което съответстваше на яркия ѝ, с нарцисножълт цвят костюм. Извъръщайки поглед от иглата, тя целуна брат си по бузата и каза:

— Изглеждаш страхотно! Видя ли, нали ти казвах, че ще се оправиш. Погледни се, Ана — добави тя. — Нали ти казах, че единственото, от което имаш нужда, е да се наспиш поне една нощ. Нали изглежда отпочинала?

Слоун неочаквано се почувства по-спокоен за неубедителното си извинение. Човек, който можеше да каже на Джак, че изглежда страхотно и особено пък — че Ана е отпочинала, щеше да приеме каквото и да е.

Ана изхвърли еднократната спринцовка и отклони разговора от себе си.

— Мирише ми на нещо много хубаво.

— Супа от скариди — обяви гордо Кари. — Рецептата е от таз месечното издание на списание „Чревоугодник“. — И без да губи ни секунда се обърна към Слоун: — Нали не си вечерял?

— Вечерях току-що.

— Е, ще се наложи да ядеш пак.

В крайна сметка Кари, с нейната очарователна настойчивост (*Никой не може да ме отклони от пътя ми*), режисира цялата вечер тъй, както я бе планирала внимателно. Не само бе донесла вечерята, но и чифт свещи, които запали и постави в средата на малката масичка в спалнята, ведно с ваза с една роза и някаква дантелено нежна зеленина. Тя настоя (*О, моля те, Джак, нали искаш да станеш!*) всички да седнат около масата. С помощта на Ана и на Слоун Джак навлече халат и седна в инвалидния си стол.

— Така — обяви Кари, след като Слоун подреди Джак. — Не е ли чудесно!

Нито Джак, нито Ана или Слоун й отговориха. Джак просто се отпусна на стола си, а Ана седна до мъжа си. Слоун, след още един храбър, но неуспешен опит да се оттегли от вечерята, се настани на стола срещу Ана. Тя дори не погледна към него и той се почуди какви ли мисли бушуваха в главата й.

А всъщност главата й бе празна, досущ като чувствата й. Никакви мисли, никакви чувства. От време на време някой спомен се опитваше да си пробие път, ала през цялото време Ана стоеше здраво на земята и го прогонваше. Позволи си за малко да си спомни телефонния разговор, който бе водила следобеда с дъщеря си. Когато Мег я попита как вървят нещата, тя не й спомена за присъствието на Слоун в къщата. Тази мисъл малко подби бронята, зад която се бе прикрила. *Не мисли*, напомни си веднага тя. *И преди всичко — не чувствай.*

И така, вечерята започна, тримата вървяха по пътя на мълчанието, докато четвъртата бърбеше весело и безспирно. Кари разказваше за миналото, за щастливото детство, за настоящето, за супата от скариди, за бъдещето, за края на лятото, когато Джак и Ана щяха да си тръгнат от Кукс Бей.

Колко странно, помисли си Джак, вгледан в отблясъците от свещта, които играеха по лицето на жена му. Никога досега не бе мислил за тръгването им от Кукс Бей. Сякаш бе постигнал негласно споразумение с някаква незнайна сила да остане завинаги тук. Ала въпреки това виждаше как Ана си тръгва. Какво означаваше това? И защо се чувстваше едновременно и щастлив, и тъжен?

Слоун се опита да си представи този момент във времето — тъй бързо приближаващ — когато Ана и Джак щяха да се върнат у дома си

в Кънектикът, да се върнат към миналия си живот. Внимателно, крадешком, погледна Ана. Лицето ѝ бе красиво окъпано от благородния пламък на свещите. Не можеше да си я представи в Кънектикът, а само тук, на брега, на техния бряг.

Ана също се опитваше да си представи завръщането у дома, завръщането към живота си без Слоун. Забравила за миг за самоотбраната си, тя погледна крадешком осветеното му от свещите лице. Как щеше да преживее без него? Как би могла да преживее, след като знае, че е на другия край на света?

— Къде точно се намира Северно море?

Въпросът на Кари, който тъй странно продължи посоката на мислите ѝ, я сепна и тя вдигна очи, за да срещне погледа на Слоун. Без очилата си, които сумракът го бе принудил да свали, инак би трябвало да обяснява защо продължава да ги носи, той изглеждаше беззащитен. *Не гледай, не мисли, не чувствай* — нареди си тя, ала въпреки това очакваше с нетърпение отговора му.

Слоун си позволи да погледне Ана само за миг.

— То е част от Атлантика. Между Великобритания и Северна Европа.

— Харпър каза, че си щял да работиш като водолаз за някаква нефтена компания.

Слоун гребна една скарита.

— Точно така.

— Каза също, че си пенсиониран военен.

— Да — отвърна Слоун вяло, за да не окуражава следващи въпроси по темата.

Кари обаче не се нуждаеше от никакво окуражаване.

— От този край ли си?

Въпреки нежеланието ѝ, любопитството на Ана се засили. Та тя знаеше толкова малко за този мъж! Познаваше само топлината на ръцете му, само сладката нежност на целувката му, знаеше само факта, че не знае нищо повече.

Не мисли, не чувствай.

— Пътувал съм толкова много по света, че ми е трудно да си спомня откъде съм — рече Слоун, продължаваше да защитава усамотението си.

Кари се усмихна.

— Има ли някой да те чака в някое от многото ти пристанища?
Сърцето на Ана се разтупка. На Слоун — също. Никой не погледна към другия.

— Не — отвърна той.

Усмивката на Кари се разтегли още повече.

— Трудно е да се повярва, не мислиш ли, Ана?

Ана нямаше друг избор, освен да вдигне очи. Видя, че в нея се бяха впили погледите на трима — на Кари, с нейната обичайна приповдигнатост на духа; на Слоун, който сякаш казваше, че страшно му се иска да се скрие зад очилата; и на Джак...

Трудно бе да се разбере какво се криеше в погледа на Джак, който погледна Ана, после Слоун, после отново Ана.

Спокойно, сякаш въпросът изобщо не я бе жегнал, Ана се усмихна и каза:

— Мисля, че притесняваш госта ни.

В края на вечерята всички похвалиха Кари за супата от скариди. Кари не обърна внимание на останалото в чиниите, а се задоволи само с комплимента. Джак бе хапнал съвсем малко и изглеждаше сякаш посърнал от умора. Сложиха го да легне, след което Ана обяви, че възнамерява да стори същото. Разсеяно пожела на всички лека нощ. Кари, която също изглеждаше уморена, отнесе чиниите в мивката, целуна брат си и също пожела лека нощ. С въздишка на облекчение Слоун угаси осветлението и се настани във фотьойла.

Сънят обаче не идваше. Колкото повече време седеше, толкова по-враждебен му се струваше фотьойлът. Протегна крака, кръстоса ръце, опита се да намери поне донякъде удобно положение за главата си. Бореше се раздразнен със себе си, заслушан как къщата утихва, вдишваше все още ухаещия на роза и на стопен восък въздух. Всичко му напомняше за Ана и той се изпълни с надежда, че въпреки предупреждението му, тя щеше да се появи на прага на вратата като предишната вечер. И при най-малкия шум той вдигаше поглед, като същевременно се ядосваше на себе си, че го прави. В три без двайсет реши, че повече не можеше да остане неподвижен и затътри умореното си тяло към кухнята.

В същото време Ана удари възглавницата си, макар и да знаеш, че колкото и да я разбухва, нямаше да стане достатъчно мека, за да я приспи. Не във възглавницата бе проблемът; ала политиката ѝ на

немислене и нечувстване ѝ пречеше да схване какъв бе проблемът. Очевидно, обаче, тя не бе единственият неспокоен човек в къщата. Час по-рано тя чу как Кари отваря вратата на спалнята за гости и отива в банята. Дали и Слоун не спеше? *Не мисли. Не чувствай.* Не... Ана отхвърли завивките, стана от леглото, грабна халата си и се запъти за кухнята. Нямаше представа дали едно горещо мляко би ѝ помогнало да заспи, но в дадения случай бе готова да опита всичко.

Като видя, че в кухнята свети, Ана се намръщи, но заключи, че причината за това бе Кари. Грешеше обаче — но го разбра, едва когато се спря на прага. Слоун, който очевидно бе дочул стъпките ѝ, се обърна. Погледите им се срещнаха.

С разтуптяно сърце Слоун забеляза как падаха буйните ѝ къдрици, как притискаше халата си, как голите ѝ нозе се подаваха под подгъва му.

С разтуптяно сърце тя видя как косата на Слоун бе причесана настрани от челото му, как обутите му в чорапи крака сякаш се бяха забили в линолеума, как пешът на ризата му висеше извън джинсите.

Ана отстъпи назад.

— Съжалявам, не знаех, че си ти.

Макар да ѝ бе казал да стои настрани от него, той не можеше да се сети за нещо друго, което да желаше по-малко.

— Не си отивай — рече той и веднага се опита да компенсира заповедния си тон, добавяйки: — Това е твоята кухня.

— Аз... ъъ... не можах да заспя. Мислех си, че чаша горещо мляко — даде заден ход Ана.

— Аз също не можах да заспя. Но реших да се откажа от по-нататъшни опити — на тезгяха имаше бурканче нес кафе, а до него — чаша и лъжица. — Току-що се самообслужих.

В избора на думите му имаше някак си неуловимо секси звучене. Слоун знаеше това. Ана също го знаеше. И двамата усетиха как дишането им се учестява.

Върни се в спалнята, помисли си Ана.

„Махай се веднага оттук!“ — помисли си Слоун.

— Нямам нужда от това кафе обаче — рече Слоун. — Това, от което се нуждая, е нещо далеч по-силно.

— Горната лавица на десния шкаф — каза Ана, знаеше, че предизвиква съдбата. — Не съм много сигурна колко е силно обаче.

Някакъв ликьор. Кари го донесе.

— Нима ми казваш да остана? — попита той, мислейки си, че начинът, по който го гледаше, бе много опасен. Много, много опасен.

— Не знам. Така ли прозвуча?

Тя върна топката в неговата половина от игрището. В края на краищата, той бе онзи, който ѝ бе казал да спазва дистанция.

Нима не ѝ бе казал да стои настрана от него? Да, съвсем сигурен бе в това, макар в този миг да не можеше да се закълне в нищо друго, освен в това, че дланите му горяха от огъня — същия онзи огън, за който Харпър го бе обвинил, че си играе.

— Всъщност, мисля, че и аз бих могла да добавя глътка към млякото си — рече Ана и заби топката още по-дълбоко в неговото поле; в същото време се чудеше дали наистина участваше в този безразсъден разговор.

— Да сключим сделка — рече Слоун.

— Каква сделка?

— Аз се отказвам от кафето в полза на горещото мляко. Ти ще стоплиш млякото, аз ще намеря ликьора, а сетне си поемаме по пътищата.

— Вижда ми се достатъчно безопасно — рече тя, скрита зад стратегията си на немислене и нечувстване, ала и мислите, и чувствата ѝ се бореха срещу ограничаващите ги юзди.

— Да, безопасно е — изрече той думата с такъв тон, сякаш едновременно я презираше и обичаше.

Тя се взираше в него. Той — в нея. Най-накрая тя повтори:

— Най-горната лавица.

Той се обърна с нежелание, отвори десния шкаф и се надигна на пръсти. Ако тя не престанеше да го гледа с онези свои моркосини очи, той щеше да преоцени становището си за безопасност. Или това, или щеше да отпие глътка-две от парливия, замъгляващ мислите ликьор. Можеше ли да се напие с ликьор?

Слоун откри бутилката почти веднага, макар да бе избутана в дъното на лавицата. Протегна се да я стигне и усети, че ризата му се вдига нагоре.

Когато видя ивиците по гърба му, Ана ахна.

Слоун усети допуснатата грешка още щом се обърна към нея. Очите ѝ, широко отворени, невярващи, потвърждаваха грешката.

Ана също осъзна своята грешка. Помисли си колко бе наивна. А може би изобщо не бе наивна. Може би тя нарочно си бе избрала да повярва, че пленничеството му не е било кой знае какво — както той се бе опитвал да ѝ внуши. Сега обаче я връхлетяха спомени за всеки военен филм, който бе гледала, за всеки кадър от новините за заложници и военнопленници. Забрави моментално, че не биваше да мисли и да чувства.

— Защо не ми каза? — попита Ана, въпросът ѝ едва се чу в неочаквано притихналата кухня. Ала въпреки че бе съвсем тих, той бе зареден с гняв, с болка, с милион други усещания.

Слоун не се престори, че не разбира.

— Всичко това е минало. Не исках то да се връща отново и отново.

С растящо раздражение тя рече:

— Но аз те попитах съвсем ясно дали са те наранили. Каза ми, че съм гледала прекалено много филми. — Тя отмахна кичур коса от очите си и добави: — Излъга ме.

И още как, помисли си Слоун, но рече:

— Не ти ли се искаше да постъпя точно така? Да те излъжа?

А след като Ана не отговори, той додаде:

— Не искаше да чуеш истината. Никой не иска да я чуе.

Тишина. И сетне:

— Виж, Ана, да си кажа правичката, признавам, че не исках да говоря за това точно толкова, колкото и ти не искаше да слушаш. Не мога да говоря с никого за станалото.

— Дори и с мен? — попита тя.

Дълбочината на болката в гласа ѝ го изненада.

— Особено с теб — и при изненадания ѝ вид, допълни: — Не съм искал и не искам да получа съжалението ти.

Ана поклати с невяра глава и направи крачка към него.

— Съжаление ли? А защо да не е състрадание? А защо да не искам да споделя болката ти? Не съм ли заслужила поне това? Ти не го ли заслужаваш?

— Няма причина да го споделяме. Не сме си никакви. Просто двама непознати, които се срещнаха на плажа през лятото.

Ако я бе зашлевил, болката щеше да бъде по-поносима. Защо искаше да я нарани? Може би защото самият той изпитваше толкова

силна болка! Слоун се облегна на тезгяха и въздъхна. Не поиска обаче да се извини за думите си.

— Разкажи ми какво се случи в Бейрут.

Слоун се сви.

— Недей — помоли я той. — Вече ти казах, че не искам да говоря за това.

Той преглътна трудно.

— Не мога да намеря подходящите думи.

— Ужасно ли беше?

Ана знаеше, че въпросът ѝ бе глупав, но се надяваше, че само с една дума Слоун ще изкорени ужасните образи, които се въртяха в съзнанието ѝ.

Той не го направи. С дрезгав глас я попита:

— Искаш отново да те излъжа, така ли? Искаш да ти кажа, че мъченията не са чак толкова лоша работа, така ли? Че не съм предпочитал, че не съм копнеел за смъртта, така ли?

Като чу думата *мъчения*, дъхът на Ана секна.

— Не! Да! Да, точно това искам да ми кажеш.

Слоун обмисли дали да я излъже. Нямаше да е трудно. Никак.

— Знам, какво искаш да чуеш, но нямам намерение да ти го кажа. Мъченията са ад.

Ана изчака миг, за да може напълно да схване смисъла на казаното. Усети болката — дълбоко в сърцето си. Вдигна брадичка.

— Искам да видя какво са сторили с теб.

— Не, не искаш.

— Искам.

— Ана, не прави това със себе си. Не постъпвай така с мен, умолявам те.

— Искам да видя, Слоун.

Слоун не бе много наясно как тя постигна своето. Знаеше само, че го докосна по ръката, че вдигна ризата му, усети как тишината, потезка и от ударите на сърцето му, заехтя в стаята. А може би ѝ бе позволил тази интимност — а то си бе интимност от най-първичен вид — защото наистина искаше да сподели болката си с нея. Може би искаше тя да види физическата грозота на понесеното от него, за да може да разбере емоционалната грозота, с която още се бореше.

Когато докосна с пръсти първо един белег, после втори, Слоун затаи дъх... Затворил очи, стиснал здраво тезгяха за опора, той си помисли, че бе научил всичко за мъченията, а се оказа, че не знае нищо за тях. Съвсем нищо! Това нежно мъчение от страна на жената, която никога нямаше да бъде негова, бе всепоглъщащата форма на наказание. А може би фактът, че никога нямаше да бъде негова, бе цената, която трябваше да плати за проявата си на страхливец.

Ана прокара нежни пръсти по множеството белези, обсипали гърба на Слоун. И къде се дяна решимостта ѝ да не мисли и да не чувства? Изведнъж ѝ се стори, че самата тя не представляваше нищо друго, освен мисли и чувства. Мислите ѝ се лутаха от това как изобщо бе възможно някое човешко същество да причини такова страдание на друго и как то пък можеше да оцелее след подобно мъчение. Слоун бе прав. Тя не искаше да научи подробностите. Не мислеше, че е достатъчно силна, за да ги понесе. Дори и сега ѝ се догади, а сърцето ѝ тежеше като оловно. Или може би това бе връщане на онова топло, дълбоко чувство, което бе изпитвала и преди, чувството, което я обземаше, когато си мислеше или виждаше Слоун, чувство, което не бе искала да наименува, защото смяташе, че ако го направи, това щеше да е най-опасното нещо, което би сторила през живота си.

Слоун също усети витаещата във въздуха опасност, макар да нямаше как да разбере нейната дълбочина — докато не усети как устните на Ана, по-меки от коприна, заместват пръстите ѝ. При първата ѝ целувка дъхът му излезе като продължително съскане. При втората коленете му заплашиха да поддадат. При третата се завъртя и хвана китката на Ана. Хватката му бе толкова нежна, колкото нейните милувки и целувки. Слоун усети ускореното биене на сърцето ѝ с пръстите си върху пулса ѝ, а Ана се вслуша в учестеното му дишане. Очите му бяха замъглени от страст.

— Недей! — помоли я той, отчаян и ядосан.

И тя бе не по-малко отчаяна и ядосана.

— Каж ми, че сме нещо повече от двама непознати, срещнали се през лятото на плажа.

Молбата ѝ го изненада.

— Нима има значение какви сме?

— Да, за мен има.

Очите на Слоун потъмняха.

— Истината ли търсиш, Ана? Или още някоя удобна лъжа?

— Искам истината — отвърна Ана, знаеше, че не би могла да се върне в Кънектикът, към остатъка от живота си, без да я узнае.

Слоун се вгледа в нея — в очите ѝ, които се взираха тъй напрегнато в него, сякаш му заповядваха да ѝ даде онзи отговор, от който тя се нуждаеше.

— Ние сме повече от двама непознати, които са се срещнали на плажа през лятото.

Меката сексуалност на тона му обгърна Ана и макар той да не бе казал точно какви бяха отношенията им, тя вече знаеше. Те бяха двамина осъдени на чистилище любовници, обзети от желаниа, които никога няма да бъдат задоволени.

Ана тъкмо отваряше уста да благодари на Слоун за откровеността му, когато чу шум при вратата. Тя инстинктивно издърпа ръката си от Слоун и се обърна. Сърцето ѝ биеше до спукване.

Загръщайки халата си, Кари се затътри в кухнята, а в тона ѝ не се долавяше нищо необичайно.

— Радвам се, че не съм единствената, която не може да заспи.

Ана се усмихна с мъка, надяваше се отчаяно Кари да не е видяла достатъчно, за да се подхрани подозрението ѝ; надяваше се отчаяно да не изглеждаше тъй виновна, както се чувстваше. Когато заговори обаче, заекването я издаде.

— Аз... ние... не можахме да заспим. Слоун... мистър Маршъл... искаше кафе. Аз си помислих, че чаша горещо мляко ще е по-добре. Тъкмо щяхме да го направим. Млякото де.

Слоун, чието сърце биеше не по-тихо от Аниното, рече с измамно спокойствие:

— Убеди ме, че горещо мляко с глътка ликьор е по-подходящо от кафето. Ще се присъединиш ли към нас?

— Звучи ми добре — отвърна Кари.

След няколко дълги минути на неудобство, изпълнено с непрестанното бърбене на Кари, Ана взе чашата с горещо мляко и се извини. Смятала да го изпие в леглото, обяви тя. Без да среща погледите на Кари и на Слоун, излезе и се запъти към спалнята си.

Влезе и затвори вратата зад себе си. Бързо, сякаш бе лекарство, тя изпи млякото и си легна. Не заспа обаче. Вместо това се замисли за ужасяващите белези, обезобразили гърба на Слоун, за нежния, секси

начин, по който той ги бе обявил за повече от непознати, срещнали се през лятото на плажа, за Кари, която, въпреки че на Ана ѝ се искаше да е другояче, бе видяла много повече.

Долу Слоун, който нямаше представа какво бе видяла Кари, когато ги завари с Ана, ѝ представи извинението си за напускането.

— Разбирам, естествено — рече тя. — Всъщност, мисля, че Ана вече може да се справи сама. Вижда ми се поотпочинала, а и Джак ще се поправи.

Слоун не можа да измисли смислен отговор на думите ѝ.

Когато съмна, Ана с облекчение разбра, че Слоун вече си бе отишъл. През цялата безкрайна нощ тя се бе питала как да се сбогува с него, след като знаеше, че повече нямаше да го види. Каза си, че с времето ще го забрави и в онзи слънчев понеделник си повярва. През целия ден обаче, досущ като досаден припев, Слоун звучеше отново и отново в съзнанието ѝ, в чувствата ѝ. Чуваше гласа му, виждаше белезите, набраздили плътта му, усещаше как пръстите ѝ ги четат, сякаш бяха брайлово писмо от миналото. Но най-често усещаше онова топло, дълбоко и безименно чувство в сърцето си.

Във вторник вече знаеше, че бе сгрешила относно времето, необходимо, за да забрави Слоун. О, тя щеше да го забрави. Само че щеше да ѝ отнеме повече време, отколкото си бе мислила първоначално. Странно, но през цялото време на тези два дни подозираше, че Джак я наблюдава. Е, можеше и да греши. Поддържайки Слабата надежда, че е така, тя се стараяше да се държи нормално, което означаваше да бърби както обикновено — приказки, които нямаха начало, нямаха край, нямаха смисъл.

Онази вечер тя сънува, че Джак е умрял. Събуди се разстроена — не толкова, защото бе умрял, а защото бе изпитала такова облекчение, че е свободна.

Само да дойде сряда сутрин и за наказание за съня си — рече си Ана — нямаше да мисли за Слоун през целия ден. Ала това решение само засили присъствието му в съзнанието ѝ. В четвъртъка се повтори същата схема, докато в петък сутринта, когато безсънната нощ вече бе отминала, тя трябваше да приеме, че ако ще да имаше и два живота,

пак нямаше да забрави Слоун. После, като се връщаше назад, разбра, че го е знаела през цялото време.

— Още кафе?

Слоун, седнал срещу Харпър в тапицираното с кожа сепаре, вдигна поглед към сервитьорката; на табелката беше изписано името ѝ — Тами. Всеки път, когато влизаше в „Чат ънд Чю“, косата ѝ бе с различен цвят. Този път бе кестенява и много ѝ отиваше на кожата с цвят на слонова кост и на зелените ѝ очи. Въпреки младостта ѝ, тя имаше износен вид, досущ като нова кола, карана прекалено много и изоставена прекалено рано в магазин за продажби втора ръка. И все пак имаше хубаво шаси — стегнато тяло, и двигател (Слоун можеше да се обзаложи, че щеше да стигне от нула до сто километра само при едно мъжко докосване).

— Не, благодаря — отказа Слоун най-вече поради това, че чашата му бе още три четвърти пълна. Още с пристигането му, както и всички предишни пъти, Тами се втурна да го обслужи и се въртеше наоколо с притеснителна очебийност.

— Имаме пресен сладкиш с боровинки — рече изкусително тя.

— Не, за мен — не — отвърна Слоун.

Харпър прие и Тами с нежелание се насочи към друга маса. Слоун знаеше, че щеше да си намери причина да се върне.

— Виждаш, че се интересува от теб — рече Харпър.

— Тя е хлапе.

— Но е *неомъжена*.

Слоун за миг спря да вдига чашата си, а сетне все пак отпи бавно.

— Да не си забравил, че утре си тръгвам?

— Дори и да не тръгваше, пак нямаше изобщо да се заинтересуваш от нея — обяви очевидното Харпър.

И макар думите му да не се нуждаеха от отговор, те принудиха Слоун да признае пред себе си, че никоя жена нямаше шанса да привлече в този момент вниманието му. Освен, разбира се, ако нямаше руса коса, сини очи и лице, тъй опустошено от умора и въпреки това, въпреки изтощението, толкова сладко, че сърцето го заболяваше като го гледаше. Господи, колко бе болезнена тази седмица за него! Той

дори не знаеше, че едно човешко същество можеше да има болезнен ефект върху него. Най-мъчителен бе споменът за нейното докосване, целувката ѝ, как прокара пръсти, устни по белезите на гърба му — нежно, с обич, сякаш го лекуваше. Нямаше да се изненада, ако белезите изчезнеха изобщо. Ако разполагаше с достатъчно време, дали не би могла да го изцери и от душевната му болка? Отговорът бе съвсем неуместен, защото времето бе нещо, с което не разполагаха.

— Кога заминаваш? — попита Харпър, научил, че приятелят му бе имал телефонен разговор сутринта.

— В понеделник. В шест и четирийсет и две минути сутринта.

Харпър помълча малко, а сетне го попита направо:

— Добре ли ще си?

— Че защо да не ми е добре? Предложението за работа е страхотно.

— Знаеш какво имам предвид.

— Добре ще съм — рече Слоун, с лека нотка на раздразнение.

Минаха още няколко секунди.

— Това ще е за добро, Слоун.

— Аха — отвърна Слоун, като си помисли, че приятелят му бе прав.

По този начин Ана можеше да се върне към своя живот, а и той самият — към своя. Така тя никога нямаше да научи какво точно се бе случило в Бейрут. Така можеше да спаси достойнството си.

— Хайде да излезем утре вечер. Да побуйстваме за довиждане. Само ти, аз и Джак Даниелс^[1].

Слоун изцеди една усмивка.

— Аха, може.

Ала още докато го каза, затърси основателна причина да се откаже. Напоследък не ставаше много за компания. На когото и да е. А това определено включваше и Тами, която се гласеше отново да наобиколи масата им.

— Хайде, да вървим — рече Слоун, изправи се, извади пари да плати двете кафета и ги хвърли на масата.

Докато двамината излизаха, Харпър му каза:

— Ти ѝ разбиваш сърцето.

Слоун не отвърна нищо. Знаеше, че хората не умираха от разбити сърца. Ако бе иначе, него самият щяха да го изнесат с краката напред и

с нос, стърчащ измежду цветята.

Стъпките на Ана кънтяха кухо по лъскавия под на смесения магазин на Гудж. Този звук бе адекватен на настроението ѝ. Тя самата се чувстваше куха. Изминалата седмица я бе изтощила, бе я лишила от всяко чувство, от най-жизненоважните ѝ емоции — поне онези, които ѝ оставаха — и тя бе останала като празен, подритван насам-натам кашон. Не чувстваше нищо. Абсолютно нищо. Което, както винаги, бе едновременно и чудесно, и плашещо. Ала в тази празнота витаеше предчувствието, че предстоеше нещо да се случи. Може би то се дължеше на факта, че Ана знаеше: нещата не можеха да продължат повече така — що се отнася до нея или до Джак. Дори и Кари, която се бе отбила на път за работа, бе изоставила обичайния си оптимизъм и ѝ бе казала направо в очите, че изглежда ужасно. Джак също не изглеждал добре, бе признала Кари, а Ана знаеше какво струваше това признание на зълва ѝ.

В един часа, опитвайки се да избяга от къщата, от Джак, от онова чувство за празнота, Ана отиде в смесения магазин на Гудж. *Тун-тун*, чуха се кучешките стъпки зад гърба ѝ. Пуделът, украсен този път в червено, следваше всяка стъпка на Ана, както я следеше с ъгълчето на окото си и Инес Гудж. Извънвяването на звънчето на входната врата подсказа, че е влязъл нов клиент, но Ана не усети нищо. Продължи да взема разни неща — мляко, хляб, масло... Бяха ли свършили яйцата? Не знаеше. И не даваше пет пари.

Тъкмо завиваше около гондолата с млечни продукти, когато го съзря. Онова, което я изуми, бе фактът, че не изпита нищо, дори и в присъствието му. В отминалия уикенд се бе заставяла да не чувства нищо, ала въпреки това чувствата се бяха промъквали. Сега обаче, застанала срещу Слоун, тя не усещаше нищо дори и наподобяващо емоция — никакво разтуптяване на сърцето, никакво секване на дъха, нищо. Само го позна.

Слоун пристъпи към Ана. Беше забелязал колата ѝ, паркирана пред магазина, и макар да си нареди да не спира, се улови, че правеше тъкмо това. Нямахте сила да постъпи иначе. Колкото повече я приближаваше, толкова по-силно биеше сърцето му, толкова по-накъсан ставаше дъхът му. Спря се точно пред нея. И чак тогава

забеляза празнотата в очите ѝ. Онази тотална, пълна и плашеща празнота.

— Добре ли си? — прошепна той вместо поздрав.

— Не — отвърна тя.

За пръв път си признаваше подобно нещо. Фактът, че повече не искаше да се прикрие зад лъжа, даде на Слоун да разбере нещо, което той не искаше да узнае: а именно, че тя бе стигнала до емоционалния си предел.

— О, Ана, съжалявам, че ти причиних това — рече той, тонът му бе пропит с разкаяние.

— Нищо не си ми причинил.

— Не е вярно. Намесих се в и без това трудния ти живот и го направих още по-труден.

— Не бе нарочно.

— Не, но все пак се случи. — Той направи пауза, знаеше, че следващите му думи щяха да са най-трудните, които някога бе произнасял. — Заминавам от Кукс Бей.

— Знам.

— Не, искам да кажа, че дойде потвърждение за работата.

— Знам.

Още когато го видя, тя вече знаеше какво щеше да ѝ съобщи. От толкова време се боеше да го чуе, ала сега, след като това стана, не почувства нищо. Дори се чу да пита:

— Кога?

Каза ѝ. В понеделник щеше да изчезне от живота ѝ. Завинаги. Нямаше повече да я види. А тя не усети нищо.

— Така е за добро — рече Слоун. — Можеш да продължиш стария си живот.

— Не съм много сигурна, че ми е останал кой знае какъв живот, който да продължавам.

— Не говори така! — рече той и веднага осъзна, че бе говорил доста високо. Огледа се и не видя никого, освен кучето, ала щом то бе тук, то и стопанката му не бе далеч.

— Понякога става прекалено късно. — Тя се усмихна и направи съвсем машинален жест. — Вече не изпитвам нищо. И преди не исках. Поне си мислех, че не искам, но когато това се случи, малко се страхувам.

Признанието ѝ сякаш се стовари като юмрук в корема на Слоун. Знаеше, не толкова с мъжественото си аз, колкото със сърцето си, че можеше да накара тази жена да чувства — с целувки, с милувки, с нежни слова, изречени в момент на гореща страст. Ала не можеше да ѝ даде нищо от това. Можеше да ѝ даде единствено нещо, което тя може би и не желаше.

— Обичам те, Ана — промълви той толкова тихо, сякаш лунен лъч падаше върху сребристото море. Усмихна се също тъй нежно и добави: — Предполагам, че съм се влюбил още първия ден, когато те видях на плажа. И с всеки следващ път съм затъвал все повече и повече. — Усмивката му се стопи. — Не само смятам, а знам, че ще те обичам през целия си живот.

Толкова отдавна никой не ѝ бе казвал тези думи, че Ана бе забравила колко скъпоценни, колко поетични и изпълнени с обещания бяха те. Беше забравила с каква нежност можеха да паднат върху сърцето на една жена. Дори и сега, когато се чувстваше сякаш омърсена от емоционалната си вцепененост, тя оцени високо обяснението му. Вдигна ръка да го погали по бузата, но осъзна неприличието на подобен жест на публично място.

Слоун се почувства така, сякаш го бе докоснала. Ана знаеше, че би искал да чуе същите думи от нея.

— Не съм свободна да изрека словата, Слоун. Моля те да разбереш.

— Разбирам — рече той и се възхити на лоялността ѝ, макар и да го обзе разочарование. Пое дълбоко дъх и добави: — Обещай ми едно нещо. Обещай, че никога няма да ме забравиш.

— Смятам, че такава възможност изобщо не съществува.

Отговорът ѝ бе единственото, на което можеше да се надява. Той пръв понечи да наруши възцарилата се тишина.

— Не казвай довиждане — рече Ана. — Просто си тръгни.

И двамата се взираха един в друг, сякаш трупаха образи и спомени за бъдещето. Ана попиваше тъмната му коса и очи, скосената му челюст, изсечената му брада, устните му, които някога бяха се впили в нейните по неповторим начин. Слоун попиваше буйните руси къдри, очите, по-сини от лятно небе, нежността, добротата ѝ, устните, чийто вкус не можеше да се сравни с ничий друг...

Рязко, сякаш повече не можеше да издържи, Слоун се обърна и тръгна бързо по пътеката между гондолите. На края се поколеба.

„*Не, не се обръщай!*“ — помоли го безмълвно Ана.

Сърцето на Слоун сякаш пропусна един удар, втори, но не се обърна, просто защото си нямаше вяра сам на себе си.

Ана гледаше подире му как изчезва, сетне чу извъняването на камбанката. Прозвуча досущ какъвто си бе — погребален звън, оповестяващ смъртта на онова, което би могло да съществува.

— Ето, вземай ги и върви — рече Кари същата вечер и хвърли ключовете на колата в скута на Ана.

Ана погледна не към зълва си, а към мъжа си, който седеше в инвалидния си стол в кухнята.

— Но къде да вървя? — попита Ана.

— Където щеш. Просто трябва да излезеш от тази къща. Трябваше да се сетя, че ще се случи подобно нещо.

Фактът, че Кари бе забелязала влошеното ѝ състояние, разтревожи Ана. Може би щеше вече да бъде напълно готова за тапицираната стая на буйстващите луди, ако зълва ѝ не бе забелязала, че бе изпаднала в стресово състояние. Истината, обаче, бе, че не бе в стрес. За да изпадне човек в стрес, той би трябвало да чувства нещо, а тя все още не изпитваше нищо. Слоун ѝ бе признал, че я обича, а тя не изпита нищо. Беше странно усещане, помисли си тя, и навярно показваше, че се намира в емоционална криза.

— Иди на кино — предложи Кари. С рязък жест, сякаш отпъждаше ято птици, Кари додаде: — Върви, върви, върви! Където искаш! И не бързай да се върнеш. Можем да се справим и сами, нали, Джак?

Джак не каза нищо. Само гледаше жена си. Ана се подчини, само защото нямаше сили да се съпротивлява. Вече в колата, тя запали двигателя и си остана неподвижна, заслушана в него. Дали Слоун вече събираше багажа си? Навярно. Завиждаше му, че щеше да смени обстановката, завиждаше му за промяната, за новия живот. Включи на скорост и се насочи към града, ала като пристигна в центъра, подмина киното с ярката му реклама. Просто продължи да кара и да кара, докато не излезе от града и пое през полето, докато не се появи

следващото градче. Мина през него, а после и през по-следващото. Мислите ѝ бяха изцяло обзети от Слоун и от онези късчета от разговорите, които бяха водили.

„Разочарованието е част от живота.

Разочарованието е част от смъртта.

Може би смъртта на духа е тъй неизбежна, както и смъртта на тялото.“

„Очите ти под тези очила наистина ли са черни?

Да, ще ти ги покажа утре.

А ти имаш ли си име?

Да, ще ти го кажа утре.“

„Да си човек понякога е непоносимо.“

„И защо само цели раковини?

Уважавам оцеляването.“

„Желанието води обикновено до безразсъдство.“

„Как се наричаше корабът?

Мери Джейн... при пълнолуние красивата носова фигура се надига от морето, придобива човешки форми и тръгва по този плаж да търси мъжа, когото е обичала. Един път месечно те стават любовници.“

„Обичам ще. Подозирам, че съм се влюбил още първия ден, когато те видях на плажа. Не само мисля, а знам, че ще те обичам до края на живота си.“

„Желанието води обикновено до безразсъдство.“

Ана спря колата встрани от пътя, без колебание направи обратен завой и пое към Кукс Бей... не към дома си, не към мъжа си, не към строгостта на парчета свой брак, а към морето. Към морето, където за пръв път срещна Слоун.

Чу вълните, тихи и възбуждащи, да викат името ѝ, да ѝ обещават да бъдат нейни приятели, да ѝ бъдат любовници, да запълнят онази празнота, която я раздираше отвътре.

---

[1] Марка уиски. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пълната луна, виснала ниско върху коприненото небе, обливаше със сребристото си великолепие морето и пясъка. Досуц като опиващи се от удоволствие сърфисти, лунните лъчи язدهа веселите вълни, смееха се, танцуваха по разпенените до бяло гребени, сетне тихичко въздишаха и излизаха с обезсилените води на сушата. Звездите сякаш бяха застинали в очакване, затаили дъх да видят нещо, което бе на път да се случи.

Пясъкът под краката му бе влажен и хладен и Слоун също изпита това рядко усещане на очакване. Не знаеше как да си го обясни, но го чувстваше. Както усещаше и жестоката шега, която животът бе изиграл с него този следобед. И като връх на иронията, той бе намерил онази непокътната раковина, която Ана тъй настоятелно търси цяло лято. А той дори не бе я търсил. Просто я забеляза, почти заровена в пясъка с цвят на слонова кост. Наложил се да събере и последната си капка сила, за да не унищожи раковината. Сега тя не символизираше нищо — само едно оцеляване, от което му ставаше по-болно от всякога. А любовта не оцеля. Той и Ана тръгваха по своите различни пътища; тя и съпругът ѝ само се придържаха към един безсмислен брак.

Несправедливостта на живота го ядоса и това бе донякъде причината да бъде неспокоен. Ана също имаше дял за това, разбира се. Всеки път, когато в хижата на фара се опитваше да се успокои, лицето ѝ започваше да се мерзелее пред очите му. Не можеше да забрави празнотата в нейните очи. Господи, какво бе направил той с нея! Какво бе сторил със себе си! Защо се бе влюбил в омъжена жена? Що за абсолютна лудост бе това!

И защо вървеше сега по този плаж, сякаш така щеше да я извика с магическа пръчка?

Лунната светлина и блясъкът на звездите го дразнеха, сякаш му се подиграваха, караха го да я съзира във всяка сянка, зад всяка скала, във всяка вълна, която се разбиваше на брега.

Когато видя фигурата да броди по пясъка, той си помисли, че си въобразява. Ала когато съзря приликите на тази фигура с Ана, си помисли, че се носи върху изпълнената с копнеж вълна на мечтанията си. Дори и когато фигурата се спря, сякаш също се питаше какво вижда пред себе си, Слоун бе обзет от съмнение. Чак когато тя пое решително към него, с развети от вятъра златни къдри, той си позволи да повярва.

От мига, в който стъпи на плажа, Ана изпита непознато, магично чувство, което сякаш се бе пропило в знойната нощ. Нямаше ни най-малко да се учуди, ако зърнеше любовниците от приказката на Слоун да бродят по пясъка и да се търсят един друг. И наистина, когато за пръв път забеляза фигурата, бе почти сигурна, че това бе морският капитан с разбитото сърце. Чак когато фигурата се спря, очевидно опитвайки се да оцени видяното, тя осъзна, че това бе Слоун.

Слоун.

Тя отново не изпитваше нищо. Само дразнещото чувство, че нещо имаше да се случи. Да. Тя чувстваше, че морето, звездите, луната сякаш заедно бяха затаили дъх и чакаха, чакаха, чакаха...

Тази вечер никога няма да се повтори — нашепваше морето.

Скоро той ще изчезне завинаги от живота ти — нашепваха звездите.

„Толкова ли е греховно да пожелаеш една вечер за себе си?“ — прозвънтя гласът на луната.

Праведно и греховно. Това бяха прекалено цивилизовани понятия, за да се обясни първичното желание, което бе обзело Ана. *Желание.* Не чувство. Просто желание. Тъй първично, като чувствения ритъм на морето. Първично, като силното желание, което гризеше корема ѝ, сърцето ѝ.

Силното желание в крайна сметка води до безразсъдство.

Пристъпвайки към Слоун, тя се отдаде на една безразсъдна мисъл, която при дадените обстоятелства имаше смисъл. Сигурно благого, щедро море я бе повикало на брега си, защото бе искало да срещне Слоун. Тя бе очаквала от морето да я подхрани, да я зареди и сега то правеше това. То ѝ предлагаше този мъж и всеки на белия свят

знае, че никой не може да отхвърли подарък от морето. Особено пък когато толкова силно желае този подарък.

— Ана?

Тази единствена дума, прозвучала, когато бяха само на сантиметри разстояние един от друг, бе повик за изясняване. Какво искаше тя от него? Какво би му позволила да ѝ даде? Докъде бе готова да стигне?

— Накарай ме да почувствам — рече тихо, но властно тя, сякаш не би могла да продължи да живее и секунда повече своя напълно изпразнен от съдържание живот.

Молбата ѝ пръсна на парчета и малкото съдържаност, която Слоун бе успял да запази. Молбата ѝ отговори и на въпроса му докъде бе готова да стигне. Дотам, докдето той пожелае. Уморен от самоотричането, уморен от копнеж, той искаше само да задоволи своето желание, нейното, *тяхното*. Праведно и греховно. Не съществуваха такива понятия, не и когато сърцето му се пръскаше от любов към тази жена.

Той я притегли към себе си с такава сила, сякаш щеше да я смачка. Тя отвърна на прегръдката му също тъй силно. В няколко дълги секунди те просто се държаха един друг, той — привел глава над нейната. Слети, те се бяха възправили срещу разделящото море, срещу вълните, които се пенеха около голите им нозе, срещу вятъра, който загръщаше полите ѝ и издуваше ризата му. Магията на нощта продължаваше.

Както и инстинктът. Слоун бавно сведе глава и потърси устните ѝ. Ала именно нейните намериха неговите — безсрамно, ненаситно, съвършено. Толкова силна бе болката от вътрешната ѝ празнота, че тя трябваше да я изпълни — *веднага!* — вкусвайки този мъж. Отново и отново се сливаха устните им, учестеният дъх на единия се срещаше с другия, главите им търсеха нови, по-интимни ъгли. Най-накрая, изплашен, че ще разкърви устните ѝ, Слоун откъсна уста от нейната. Подпря нежно главата ѝ отзад и я притисна до гърдите си. Усещаше как сърцето му бие до спукване, как мъжественото му тяло моментално реагира. Болката го бе обзела от глава до пети, резултат от прекалено дълго въздържание, от прекалено сурово самоотричане. И

сърцето, особено сърцето го болеше. А нейното тяло? Нейното сърце? Усещаше го как тупка до гърдите му, както усещаше и топлия ѝ, влажен дъх, който се просмукваше през тъканта на ризата му. Можеше да усети как тя се бореше да си възвърне самообладанието. Това дали означаваше, че вече чувстваше нещо?

Ана усещаше как сърцето ѝ бие лудо, как женственото ѝ тяло реагира моментално. *Чувстваше*. Целувката му остави у нея леки потрепвания на чувство. Добре ѝ бе. Много добре. Ала и тези потрепвания ѝ напомниха колко празна се чувстваше, колко много се нуждаеше от изпълване. И все пак, тя се наслади на това малко дарение, тъй както бе благодарна и на това как биеше сърцето на Слоун, как се издигаше гърдният му кош, как я притискаше, едновременно и силно, и нежно. Но най-много ѝ допадаше откровеният отговор на тялото му. Не, дори и нещо повече — нравеше ѝ се начинът, по който той *изискваше* и от нея такава откровена реакция. А онова, което сега изпитваше, бе най-откровената емоция, откакто се помнеше.

Отдръпна глава от гърдите му и го погледна.

— Люби ме — прошепна тя.

Слоун знаеше какво щеше да му каже — беше почувствал силното ѝ желание, толкова силно, колкото и неговото — ала думите, след като бяха произнесени, имаха отрезвяващ ефект.

— Сигурна ли си, че знаеш какво искаш?

— Да, сигурна съм. По-сигурна от каквото и да било друго.

— Ана...

Тя сложи пръст върху устните му.

— Не казвай нищо повече. Просто ме люби. Тук. Веднага.

Тя се надигна на пръсти и го целуна леко по устните.

Слоун затвори очи, умираше от удоволствието на тази простичка целувка, умираше от провокационното ѝ предложение.

— Да се любим с теб няма да е грешно — прошепна тя в устните му. — Сега вече го знам.

Устните ѝ разцъфнаха под неговите, разтвориха се като нежно морско цвете, протегнало тази нощ листенца не към слънцето, не към морето, а към луната на любовта. Неспособен повече да се съпротивлява, Слоун отвърна на целувката ѝ: бавно, пълно, бездиханно. Господи, нима наистина я държеше в обятията си! Нима

наистина я целуваше? Или отчаянието му бе причината да си създаде тази сложна фантазия?

Тя се взря в него, а учестеният ѝ дъх изгори лицето му.

— Аз ти принадлежа. — Тя взе ръката му с две ръце и я положи върху сърцето си. — Чувствам го тук. Опитах се да не чувствам, опитвах се да се преструвам, че не чувствам, но не е така.

Слоун почувства как биеше сърцето ѝ, усети нежната извивка на гърдата ѝ. Да, тя бе истинска. Тя трябваше да е истинска.

— Знам, че си се опитвала — рече дрезгаво той. — Аз също опитвах. — Той взе едната ѝ ръка и я сложи върху сърцето си. — Аз също ти принадлежа.

Сякаш в потвърждение на думите си, той вдигна ръката ѝ до устните си и бавно целуна всеки пръст, дланта ѝ, цялата ѝ ръка. Когато устните му срещнаха метала на венчалната ѝ халка, той се сепна. Погледите им се срещнаха.

— Махни я — прошепна Слоун.

Тонът му, макар и приглушен, бе най-настоятелният, който Ана бе чувала от него. Нямаше как сърцето ѝ да му откаже. Махна пръстена и го мушна в джоба на полата си. Липсата му я накара да се почувства странно, но същевременно — свободна.

Слоун отново вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна там, където допреди малко бе халката ѝ.

— Аз ще ти направя пръстен — мой пръстен — от диамантите, рубините и смарагдите, които морето изхвърля в краката ти — прошепна той, имайки предвид приказката за корабокрушението, която някога ѝ бе разказал толкова нежно.

— Тази вечер ние ще бъдем онези любовници — промълви Ана.

— Да — кимна Слоун и наужким и надяна пръстен. — С този пръстен се венчавам с теб. Бъди моя любов и моя жена тази вечер, Ана.

Жестът му, начинът, по който произнесе името ѝ, сякаш бяха най-нежните ласки, направо стопиха сърцето ѝ. Тя прошепна в отговор името му, тихо заклинание, от което дъхът на Слоун секна.

— Ела с мен в хижата — рече той, търпението му бе тъй крехко, както и въздържанието.

— Не — възрази тя. — На плажа, където се срещнахме.

— Не.

— Да. На плажа.

— Ана, не можем. Не тук. Не...

Устните ѝ отново докоснаха неговите и в следващия момент той бе вече изгубен, нямаше волята за оцеляване, ала трябваше да оцелее, трябваше да мисли, трябваше да приложи поне малко здрав разум. Откъсна устни от нейните и рече задъхано:

— Ела с мен.

Да, няколко минути по-късно Ана вече бе съгласна със Слоун, който я отведе в тихото, усамотено заливче. Това бе идеалното място. Макар да бе идвала тук само веднъж със Слоун, то ѝ харесваше. И сега, както и преди, имаше чувството, че влиза в катедрала, място, обитавано само от праведното и доброто. И макар да не се нуждаеше от оправдание за онова, което щеше да стори в следващия момент — актът имаше своя морална обосновка — на нея въпреки това ѝ се понрави да се люби на тази свята земя. Тя би трябвало да освещава, да пречиства.

В мига, в който Слоун мина покрай заслоняващия вход, той се облегна на каменната стена и привлече Ана в обятията си. Силно притисна устни о нейните. С натиск я принуди да отвори устни и сетне езикът му предприе редица хедонистични волности. В същото време ръцете му пробягаха по гърба ѝ, притискаха тялото ѝ към него. Усещаше гърдите ѝ, корема ѝ, бедрата ѝ. Сетне, като откъсна устни от нейните, за да може да види очите ѝ, той я притисна отново към собствена си възбуда. Под джинсите бе безсрамно твърд. Също тъй безсрамно, положил ръце върху бедрата ѝ, той я завъртя към себе си, себе си към нея.

Изненадана не толкова от действията му, колкото от собствената си дълбока реакция, Ана ахна — тихо, нежно. Усети как възбудата затупка в корема ѝ и с всяко следващо движение на телата им ставаше все по-силна и по-силна. Това усещане ѝ харесваше. И още как! Тя жадно се премести по-близо до източника на възбудата. Жадно изви бедра така, че да прилепнат по-плътно към неговите. Тези ѝ действия накараха Слоун да се почувства така, както никога досега. Както винаги бе изпълнен с благоговение пред откровеността ѝ. Бе възбуден от нея — силно, дълбоко. Но освен това бе и ядосан. Доколко трябваше една жена да бъде незадоволена, че да отвърне така силно на нещо толкова минимално?

Не, сега нямаше място за ядосване! Просто се наслаждавай на нейната възбуда, така, както се бе наслаждавал десетки пъти, когато тя се радваше на намерената раковина. Тя бе господарката на свръхценната простота. Не, не бе господарка. Тя бе негова любовница, негова съпруга.

При тази мисъл, нежно напъпила в сърцето му, Слоун стисна още по-силно бедрата на Ана. Привлече я толкова близо, че сякаш двамата се сляха в едно. Усети как сърцето ѝ затупка по-бързо, в съзвучие с неговото. Почувства как тялото ѝ се възбуди.

Ана също чувства как растеше напрежението, растеше, растеше, растеше и нейният дъх също се учестяваше. От време на време тих гърлен стон се опитваше да излезе от гърлото ѝ. Горещата възбуда в корема ѝ сега тлееше като разжарен огън. Светът ѝ се въртеше все по-бързо и все по-безконтролно. За да потърси опора, тя се хвана за раменете на Слоун и в същия момент погледът ѝ се срещна с неговия — сериозен, сигурен. Не ѝ минаваше и наум да се почувства притеснена от онова, което знаеше, че ще стане. То бе толкова естествено. Толкова правилно. И тя го желаше тъй силно.

Слоун узна това още в мига, когато по тялото на Ана пробягаха леки тръпки. Те се носеха досущ както и неговите. Нищо досега не го бе трогвало тъй силно; особено го впечатли начинът, по който тя го гледаше право в очите, докато я обливаха вълните на удоволствието, начинът, по който се накъса дъхът ѝ, а ноктите ѝ се забиваха в раменете му.

А сетне, вече изтощена, тя се сви в обятията му, дишаше тежко, бързо, а къдрокосата ѝ глава се мушна под брадата му. Слоун я притискаше силно, мислеше си, че харесва този момент най-много от всички. Харесваше му как се бе отпуснала в ръцете му, тази жена, която винаги бе имала такова самообладание. Да, харесваше му, че му се доверяваше да я прегръща силно, за да не се разпадне.

Когато дишането ѝ се поуспокои, когато долови тихото вълнение на морето зад стените, обрамчващи заливчето, тя вдигна глава. И отново не показа и капчица притеснение, когато погледите им се срещнаха.

— Не бях го планирала.

Слоун усети как погледът му потъва в сините дълбини на очите ѝ. Господи, можеше да се удави в тях!

— Обичам спонтанността.

— Толкова отдавна не съм го правила.

— Знам — кимна Слоун и неочаквана усмивчица вдигна ъгълчетата на устата му нагоре. Когато заговори, тонът му бе тих и дълбок. — Всъщност беше много секси.

Неочаквано и върху устните на Ана разцъфна усмивка.

— И аз си помислих така.

Слоун се засмя леко — прозвуча като химн в църквата на заливчето, ала още щом го направи, му се прииска да заплаче. Защото в живота на Ана имаше толкова малко усмивки.

Усмивката ѝ се стопи.

— Накарай ме отново да почувствам — прошепна тя. — Този път с теб в мене.

Слоун изстена, горещите му устни потърсиха шията ѝ, а после и устните ѝ. Ана разбра в омарата на растящата си страст, че Слоун я любеше в ритъма на морето. Всяка вълна се разбиваше с малко по-голяма сила от предходната. И все пак, всяка вълна си имаше свой собствен ритъм — надигаше се, оформяше гребен, а сетне се формираше нова вълна, по-силна от предишната, по-обезумяла, готова да открие нови, неизследвани земи.

Гушенето отстъпи на целувките, целувките — на недотам нежни по-силни свои събрата, възбуденото галене — на по-смели жестове. Той разкопча блузата ѝ и сутиена ѝ. Зацелува гърдите ѝ, после се върна към устните ѝ, за да ги целуне почти целомъдрено. Ана стенеше отчаяно. Той разголи телата им до кръста, приюти гърдите ѝ върху тъмното килимче на своите, ала спря дотук. Тя целуна всеки белег на гърба му, докато той не започна да мълви името ѝ, стенийки. Най-накрая той мушна ръка под тънката материя на полата ѝ, галеше я по такъв интимен начин, който тя никога нямаше да узнае отново; тя прехапа устни, за да не извика, ала в крайна сметка го направи. Той обаче още не отиваше по-нататък.

— Подари ми тази нощ, Ана — помоли я той, усетил нетърпението ѝ. — Това ще е всичко, което ще ми остане от теб.

В крайна сметка обаче и неговото търпение свърши и то точно в мига, в който пръстите на Ана едва докоснаха ципа на джинсите му. Той изруга. Освободи се от нея и само за миг я лиши от онова сладко мъчение, преди да я положи върху леглото от фин пясък. Луната

къпеше голите им тела. Морето нашепваше любовна песен. Проникна в нея нежно, полека, ала с всеки следващ ход навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, докато морското дъно не изчезна изпод краката ѝ и тя не потъна в екстаз, удавена във върховно изживяване.

Изживяване ли? Не. Светът се бе свел само до едно усещане, но то бе достатъчно. Засега. Завинаги. Това бе топлото, тежко чувство, което преди бе усещала в сърцето си. Издигайки нагоре шията си, гърба си, тя се остави то да я изпълни докрай. Тъй, както щяха да я изпълнят спомените от тази нощ, спомени, които трябваше да ѝ стигнат за цял живот.

Нали някои спомени са толкова силни, толкова магични, че можеха да го постигнат.

Той я бе изгубил.

Слоун осъзна това в мига, в който свърши любенето им. Никоя жена не се бе любила с него тъй отчаяно, с такава емоционална и чувствена откровеност, с такава свършена цялостност. Всъщност, телата им още бяха преплетени едно с друго, потта им се смесваше, дъхът им се сливаше, сърцата им биеха в такъв свършен синхрон, че не можеха да се разделят един от друг. Странно, но той разбра, че краят бе дошъл по това как тя го погали по бузата, как го погледна, как прошепна името му. Само веднъж. С чистота, която не се нуждаеше от повторение.

„*Не!*“ — искаше му се изкрещи, когато я видя да потъва дълбоко в себе си. Ала вместо това я остави да се отдръпне от него. Гледаше я как избърса пясъка от себе си доколкото можеше, сетне се облече, спокойно, хладно, отчуждено. Гледаше я как без изобщо да се обърне, си тръгна от заливчето. Извика името ѝ: веднъж, дважд, трижди, но тя не се обърна. Той не вика повече. Остана, заслушан в морето, в нощта, в собственото си сърце. И морето, и нощта, и сърцето му казваха, че не Ана бе загубил току-що, а себе си.

Ана отвори задната врата на къщата с молитва на уста. *Моля те, моля те, нека Кари да си е легнала!* Молитвата ѝ комай веднага получи ответ. Къщата бе напълно тъмна, с изключение на слабата светлинка,

която идваше от спалнята на Джак. Ана отиде на пръсти натам, надникна. Джак спеше и бе сам. Ана въздъхна. Застанала на прага, тя го гледаше и очакваше да изпита някаква вина. Появи се, но не бе толкова голяма, колкото очакваше. Сякаш някоя друга жена се бе любила със Слоун, жената, която му принадлежеше.

Колко странно, че се чувстваше така, помисли си Ана и пое към стълбището. Сякаш по предварителна уговорка всекидневната блесна в светлина в мига, в който тя стъпи с полепналия с пясък крак на първото стъпало.

В гърлото ѝ застина буца.

Зачака да се появи Кари, ала нея я нямаше. Ана се почувства задължена да иде до всекидневната. Оправи дрехите си, прокара пръсти през разрошените си коси — дали бе очевидно какво бе правила? — и влезе в стаята. Застина на мястото си.

— Мег?

Младата жена, в джинси и с една-единствена плитка, стоеше пред камината. Стойката ѝ, строга и непреклонна, предполагаше, че бе там от известно време. Очаквайки, несъмнено, завръщането на майка си. Нещо в студените сега очи на дъщеря ѝ изпълни Ана с ужас.

— Аз си мислех, че учиш за годишните изпити — рече Ана, усещайки се повече като детето, отколкото като родителя.

— Безпокоях се за татко — рече Мег и веднага се втурна в преследване. — Къде беше?

Не беше въпрос, а по-скоро обвинение. Страхът на Ана се засили, макар че се опита да се скрие зад цялото достойнство, което успя да извика на помощ.

— Навън — рече тя. — Леля ти, баща ти предложиха да изляза, да ида на кино.

— И къде отиде?

Ана се взря в дъщеря си, чиито очи блестяха с намерението да се впусне в битка. Ана вдигна брадичка и попита:

— Това разпит ли е?

— Ти си била с... Ти си го предала... Предала си татко...

Острият звук на плесницата, която Ана залепи върху бузата на дъщеря си, прокънтя в стаята. Този акт сепна и двете жени толкова силно, че разговорът изведнъж секна. Ана гледаше и не можеше да повярва на очите си — нима тя наистина бе зашлевила дъщеря си?

Кафявите като на кошута очи на Мег се изпълниха със сълзи. Невяратата ѝ бързо отстъпи мястото си на болката. И в следващия миг Мег, повече приличаща на малко момиченце, отколкото на млада жена, отстъпи назад от майка си.

Ана протегна ръце към нея, страшно ѝ се искаше да я утеши.

— Мег, мила, съжалявам.

Мег пренебрегна молбата на майка си и се втурна към вратата.

— Почакай! Трябва да поговорим!

Младата жена не забави ход и Ана трябваше да хукне подире ѝ. Стигна я по средата на стаята и я обърна към себе си.

Самодоволно, донякъде и лицемерно, Мег изкрещя:

— Нямам какво да ти кажа! Нито сега, нито когато и да е!

Отскубна се и продължи пътя си, но след като стигна вратата, се обърна. Студените ѝ, вече сухи очи срещнаха погледа на майка ѝ.

— По-скоро бих искала татко да умре, отколкото да научи, че си го предала.

Дори и да знаеше какво да отвърне, Ана не би имала сърце да го направи. Трудно бе да говори, след като сърцето ѝ току-що бе изтръгнато от гърдите ѝ и бе стъпкано в краката ѝ.

Ана стоеше под парещата струя на душа и си мислеше, че всичката вода на света нямаше да стигне, за да измие греха ѝ. По време на самотното си изкачване по стълбите, докато в ушите ѝ още кънтяха попарилите я думи на дъщеря ѝ и Ана разбра — *наистина разбра* — сериозността на случилото се тази вечер. Дотогава тя бе сякаш под заслона на магията на станалото между нея и Слоун — магия, която тя бе предизвикала. Дотогава се наслаждаваше на топлината на ласките му, на горещите му целувки, на огъня на страстта му. Ледената действителност, поднесена ѝ от Мег, ѝ се натрапи и я накара да се изправи лице в лице с факта, че бе прелюбодейка.

Прелюбодейка.

Ана разбираше, че думата се отнасяше за нея, ала ни най-малко не се чувстваше като прелюбодейка. Прелюбодейка е някоя леконравна, разпусната жена, която се промъква в сенките, жена, която е лишена от морално съдържание, жена, за която мъжете подхвърлят груби забележки. Прелюбодейка не можеше да бъде една обикновена жена от Кънектикът, жена, която се безпокоеше какво да сготви за вечеря и колко струва медицинското образование, жена, която обичаше

дъщеря си до полуда, жена, която се бе опитала да остане влюбена в съпруга си, жена, която се бе борила срещу увлечението си по другия мъж, докато накрая вече нямаше с какво да се бори.

Ана въздъхна, спря душа и излезе от ваната. Пресегна се за хавлията, загърна се в мекотата ѝ и се обърна към огледалото. Не виждаше нищо от парата. Избърса с ръка една част от него и отражението ѝ се появи. Не, с това лице без грим, с прилепнали мокри къдри, тя изобщо не приличаше на някаква прелюбодейка-вамп.

Е, тогава какъв смисъл имаше думата? Какъв смисъл имаше един акт?

Беше чела някога, че мисълта е действие. Ако е така, то тя бе станала прелюбодейка далеч преди тази вечер. Но това не бе неин грях, както и самият акт не бе грях. Грехът ѝ, най-просто казано, бе в това, че не се разкайваше: тя много добре знаеше, усещаше го със сърцето си, че ако трябваше, щеше да го направи отново. Макар етиката да му слагаше етикета греховно, това, че бе със Слоун, ѝ се виждаше по-праведно от всичко случило се в живота ѝ. Той я бе накарал отново да почувства, да бъде *пълноценна*. Беше я събудил отново за живот.

Не, макар че това никога нямаше да се повтори, тя не можеше да съжالياва за станалото. Щеше да намери начин да си възвърне благоразположението на Мег. Щеше да намери начин да я накара да разбере, че понякога прелюбодейка може да бъде и една обикновена жена от Кънектикът.

Макар да бе немислимо да заспи, Ана се отпусна на леглото. Ако можеше да си почине няколко часа, може би щеше да събере сили да се пребори с настъпващия нов ден. Реши да не казва нищо на Мег до сутринта. Може би, след като минеше известно време, тя щеше да е по-благоразумна. Ана знаеше, че в момента дъщеря ѝ трябваше да е в съседната спалня за гости, неспокойна като самата нея.

Лекото издрънчаване на прозореца я накара да вдигне глава и да се ослуша. След като не чу нищо, тя се обърна настрани, мушна ръка под главата си и се опита да изтрие Слоун от паметта си. Опитът се оказа неуспешен.

„С този пръстен те вземам за жена. Бъди моя любов, моя жена тази вечер, Ана... тази вечер... тази вечер... тази вечер.“

Жалостивият стон на Ана се сля с ново, този път по-остро издрънчаване на прозореца. Тя седна, този път не се съмняваше, че по стъклото изтрополя камъче. Знаеше също така кой би могъл да го хвърли. Сърцето ѝ се разтуптя като лудо. Не можеше да прецени дали това се дължеше на близостта му или на страха другите да не разберат, че е наблизо. Може би и двете, рече си тя, стана, отиде до прозореца и дръпна пердето. И ето го там! Прикрит в дантелените полусенки на голямото дърво. Сърцето ѝ сякаш спря да бие.

Съблече нощницата си, облече анцуг, тихо отвори вратата и още по-тихо се промъкна по стълбите. Ана бе изминала половината стъпала, когато чу да се отваря още една врата — навярно бе Кари, помисли си тя. Притисна се към стената, затаила дъх, докато шумът не ѝ подсказа, че зълва ѝ се бе запътила към тоалетната. Чак тогава Ана си позволи да поеме дъх.

В мига, в който Ана се появи от къщата, Слоун вече бе при задния вход. Макар лампата над него да светеше, той бе успял да намери място, където бе отчасти прикрит. Изчака я да приближи.

— Не бива да си тук — прошепна тя.

— Знам.

Господи, как да не знаеше това! Беше обикалял фара непрестанно, обещавахе си, че няма да иде при нея, ала обещанията се оказаха безполезни. Той просто трябваше да иде при нея. Бе я превърнал в същото същество като себе си: предател на принципи, а той повече от всеки друг знаеше колко опустошително можеше да бъде това.

— Трябваше да се убедя, че си добре.

— Добре съм — отвърна тя, макар изобщо да не бе сигурна в думите си.

Въпреки решимостта си да го пропъди, въпреки решимостта си никога повече да не допусне онази близост, която бяха споделили — това бе наказанието, което си бе наложила за нарушената брачна клетва — страшно ѝ се искаше да се свие в обятията му, да изгуби сили в неговата сила, в неговата чувственост, да го познае отново като любовник.

— Може би би трябвало да се извиня за това, че допуснах случилото се — рече той, — но не мога, защото не съжалявам.

— Аз — също.

Думите омаяха Слоун с красотата си. Искаше да я прегърне. Господи, колко го искаше! Ала вместо това той прокара неспокойно пръсти през косата си.

— Моля те, иди си, Слоун — прошепна Ана. — Не бива да те видят тук. Мег знае какво се случи помежду ни тази вечер. А ако те види тук, не знам какво би направила.

Слоун се почувства така, сякаш го бяха съсекли с брадва.

— Мег е научила?

— Пристигна неочаквано. Чакаше ме, когато се прибрах. Зашлевих я. — Гласът на Ана потрепери, когато изрече думата. — Никога досега не бях ѝ посягала.

И макар Ана да не съобщи подробности за това как бе ударила дъщеря си, Слоун можеше да си представи сцената съвсем ясно.

— Съжалявам. Никога не съм искал обичта ми към теб да ти причини болка. По никакъв начин.

— Тогава, моля те, върви си — повтори Ана. Той би трябвало да знае, че присъствието му само дори ѝ причиняваше болка.

Неочаквано настоятелно, той рече:

— Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим.

Самообладанието на Ана изведнъж разяри Слоун. Той се сригваше — по дяволите, вече се бе сринал! — а тя бе хладна като пролетна нощ.

— Как можеш да ми казваш, че нямам за какво да говорим! Нима искаш да кажеш, че случилото се помежду ни няма никакво значение?

— Моля те, по-тихо — прошепна Ана.

Без да ѝ обръща внимание Слоун продължи и отговори сам на въпроса си.

— Не ми казвай, че тази вечер няма никакво значение за теб. Аз бях там. Ти изпита точно същото, което и аз.

— Не съм казала, че тази вечер не означава нищо за мен. Тъкмо обратното, тя означава всичко. *Вси-чко!* — повтори тя, ала думата се раздели на две. — Но няма за какво да говорим. Тази вечер не променя нищо.

— Как ли не!

— По-тихо! — напомни му тя. Ала сетне рече неочаквано силно дори за самата себе си: — И какво променя тя? Аз все още съм омъжена жена. Със съпруг, който се нуждае от мен.

— И аз се нуждая от теб.

При тази гола истина самообладанието я напусна.

— Какво искаш от мен, Слоун? Да напусна мъжа си ли? Да обърна гръб на задълженията си така, както постъпих с клетвата си? Да избягам с теб и да се преструвам, че действията ни не са причинили болка никому?

— Да, по дяволите, точно това искам!

Самообладанието на Ана напълно ѝ изневери.

— Е, може би и аз искам това! Но онова, което искаме ти и аз, няма никакво значение!

Слоун пристъпи към Ана, инстинктът му го караше да я утеши. Възнегодува срещу самообладанието ѝ, а сега съжаляваше, че то я бе напуснало, особено пък, след като вината за това бе негова. Когато Ана отстъпи назад, той си помисли, че ще падне и ще умре на място, дори си пожела това. Прекалено силна бе болката, за да може да живее по-нататък.

— Не ме докосвай! — помоли го тя. — Прекалено силно те желая.

— Как е възможно всичко това? — попита той. — Как е възможно в едно лято и да те откроя, и да те загубя?

Слоун сведе глава и пое дълбоко глътка пречистващ въздух. Сетне повдигна брадичка и погледът му срещна погледа на Ана.

— Нека Бог ми прости, но най-добре за всички ще е мъжът ти да умре.

Думите му сепнаха, изплашиха Ана.

— Боже мой, Слоун, какво предлагаш?

Нейната реакция изплаши не по-малко Слоун, едва сега той осъзна как бяха прозвучали думите му.

— Нищо. За бога, *нищо*! Исках да кажа само, че сме жертва на страшна ирония на съдбата.

Ана не можеше да отрече това. Нито пък можеше да отрече, че онова, което я бе изплашило най-много в думите на Слоун, бе, че те сякаш отразяваха собствените ѝ мисли. О, небеса, те отразяваха собствените ѝ мисли!

— Ана, не исках думите ми да прозвучат в такъв смисъл.

— Знам.

И тя наистина го знаеше. Никога не бе срещала мъж, тъй благороден като Слоун, мъж, комуто един безчувствен акт беше по-чужд. И за да се затвори кръгът от мисли, тя се сети колко нежен любовник бе бил — нежният любовник, когото никога повече нямаше да познае.

— Моля те, върви си. Докато още имам сили да те отпратя.

Той си тръгна. Без да промълви и дума повече. Защото тя бе започнала да трепери. Защото повече не можеше да ѝ причинява болка, страдание.

Минути по-късно Ана се облегна на вратата на спалнята си, благодарна, че никой не бе забелязал Слоун. Чудеше се дали болката в сърцето ѝ ще утихне, чудеше се дали е била права преди, когато си припомни, че мисълта е действие. Ако е така, то тя току-що бе поела вината и за това, че бе пожелала съпругът ѝ да умре.

Слоун стоеше на брега, досами водата и се взираше в раковината на дланта си. В разгара на емоционалния си разговор с Ана той бе забравил за двойната черупка в джоба си и за намерението си да ѝ я даде. Нямаше значение, че не го бе сторил. В този момент нищо нямаше значение. Освен факта, че повече никога нямаше да види Ана. Несправедливостта на тази истина го разгневи и той сви пръсти около раковината. Искаше да я раздели на две части, досуц както той и Ана бяха откъснати един от друг, но не му даваше сърце да го стори. Не, тя трябваше да си остане едно цяло — така, както той и Ана не можеха. С рязък замах предаде раковината на морето. Чу в мрака как то я прие и изпита удовлетворение. Позволи си само един последен, прощален поглед към къщата. Колкото и да бе плашеща, ужасяваща дори, простата истина бе, че смъртта на Джак Рейми би освободила всички.

Той си бе заминал, разбра Джак, не искаше да споменава името му дори и в мислите си. Още като чу Ана да се промъква по стълбите, вече знаеше, че тя щеше да се срещне с него. В началото го болеше, като си мислеше за двамата, ала тази вечер не бе така. Тази вечер нищо

не можеше да го засегне. Беше леко на сърцето му, мисълта му бе ясна. Можеше да се закълне, че морето му говореше, както често ставаше напоследък. Чуваше нежния шепот на вълните, които го зовяха към спокойните си дълбини.

Ела при мен — шепнеше морето. — И аз ще споделя с теб цялата си мъдрост.

Джак въздъхна и си помисли, че морето може би вече бе споделило мъдростта си с него. За първи път съзираше някаква перспектива в живота си. Наложило му се бе да мъкне тежък товар. Болестта бе разрушила основите на живота му и всичко останало бе станало неустойчиво, нестабилно. Не искаше да оправдава постъпките си. Прекалено често си бе изкарвал яда на Ана, ала винаги се бе стремил да даде най-доброто от себе си. Винаги бе реагирал като човешко същество, бореше се, непрестанно се бореше и в тази борба понякога успяваше, а понякога се проваляше.

Да — прошепна морето, — ти си усвоил мъдростта ми. Нещата са такива, каквито са. Човеците са само едни човеци. Досуц, както и аз, морето, не мога да бъда нито по-малко, нито повече от едно море.

Джак усети как го обзема спокойствие, ведно с дълбоко, тежко чувство. Знаеше, че то си има име — опрощение.

В къщата бе неспокойно. Ана се мяташе в леглото и долавяше звуците, които долитаха от стаите на Кари и Мег. Чу как Кари отиде отново до банята, а по-късно усети, че Мег слиза по стълбите. Помисли си да поговори с нея сега, вместо да чака до сутринта, стана, отвори вратата и изгуби смелост. Видя само как дъщеря ѝ слезе по стълбите и изчезна в стаята на баща си. Въздъхна и се върна отново в леглото и, победена от умората, потъна в неспокоен сън. Но и насън продължаваше да долавя шумовете в къщата. И насън не можеше да се избави от мисълта, че смъртта на Джак щеше да донесе на всички онова, което желяеха. Особено — на самия него. А истината бе, че да му се даде онова, което желяеше, бе толкова лесно.

На сутринта Джак Рейми бе вече мъртъв. Кари и Мег плачеха тихо, докато Ана не можеше да отрони и сълза. На другия край на града, когато научи новината от Харпър, Слоун изостави плановете си да отпътува.

За първи път Харпър използва за него думата обсебен.

Слоун не можа да отхвърли това обвинение.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Септември

Къде бе той?

Ана набира номера на хижата докато пръстите ѝ не се разраниха, ала Слоун не вдигаше слушалката. За да не полудее напълно, тя си направи чаша чай и отиде във всекидневната, където огънят в камината бумтеше буйно. Спря се за малко на място, за да види вечерните новини, но когато Джейк Лугарик въодушевено и радостно повтори казаното от прокурора за миналото на Слоун, тя изгаси ядно телевизора. За съжаление обаче не можеше да прогони думите от главата си.

„Страхливец... не издържал на мъченията... страхливец... не заслужава да е сред военните... страхливец... страхливец... страх...“

Думите избледняха, заглушени от толкова незначителен звук, че Ана не бе сигурна дали не си го бе въобразила. Надигна глава и се заслуша. Единственото, което долавяше, обаче, бе воят на вятъра. Въздъхна... и отново чу мистериозния звук. Този път бе по-отчетлив и определено идваше откъм задния вход. Тя се намръщи и пое към източника на шума. Като влезе в кухнята, вече можеше да го идентифицира — някой бясно удряше с юмрук по дървото, стъклото подрънкваше. Ана се забърза към задната врата. Дори и в смрачаването, причинено от бурята, можа да види мъжки силует. Позна го веднага. Пребори се с несигурни пръсти с резето и отвори широко вратата.

Вятърът нахлу вътре с облак ситни дъждовни пръски, но Слоун не понечи да влезе. Светкавица го освети с призрачната си светлина — той просто стоеше и гледаше Ана. След няколко мига рече с тихо отчаяние:

— Не ме отпращай.

Мислите на Ана се виеха в такава вихрушка, че не можеше да промълви и дума. Просто отстъпи навътре с жест на мълчалива покана, която той прие.

Вече в антрето, Ана се вгледа в него. Беше облечен в дънки и с жълто непромокаемо яке, а не с военния си дъждобран. Крачолите на дънките му бяха съвсем прогизнали, от найлоново яке се стичаха струйки вода и образуваха локвички по плочките на пода. Подобни струйки се стичаха и по лицето му от мократа коса — по бръчките, които сякаш се бяха задълбочили през последните няколко часа. Изглеждаше остарял, унесен, сякаш не усещаше, че бе прогизнал до кости и трепереше.

Тя протегна ръка.

— Дай якето.

Когато Слоун я изгледа така, сякаш му бе проговорила на чужд език, Ана разбра, че бе далеч повече унесен, отколкото ѝ се бе сторило. Уязвимостта му ѝ вдъхна сили, почувства се тъй силна, че можеше да се бори срещу Харпър, срещу копоите от пресата, срещу всички, за да може да го утеши.

— Дай ми якето си, Слоун, целият си прогизнал.

Той започна да се разкопчава и рече, сякаш правеше някакво откритие:

— Навън вали.

— Знам:

— Ще ти изцапам пода.

— Няма значение — рече тя, взе якето, остави го върху пералнята и му подаде пешкир. — Запалих камината във всекидневната. Иди се стопли.

Ана се забави в кухнята, за да свари още една чаша чай. Намери Слоун пред камината; подпрял ръце върху полицата над нея, той се грееше на огъня. Беше си свалил обувките; един поглед ѝ бе достатъчен, за да види, че и чорапите му бяха прогизнали. Пешкирът, с който разсеяно бе разтъркал косата си, сега бе увит около врата му. Тениската му, измокрена въпреки противодъждовното яке, бе залепнала върху треперещите му рамене.

— Вземи — рече тя и когато той се обърна, му подаде чашата чай. Той я взе и макар чаят да бе горещ, отпи голяма глътка.

Усещаше обезпокоително празния му поглед върху себе си, докато вземаше от дивана яркото одеяло на карета. Отиде при него и го загърна. При това ѝ действие телата им леко се докоснаха. Усети под

пръстите си, докато го загръщаше, как трепери той и много силно се усъмни, че това се дължи само на изстиването му.

Погледът, пряко волята ѝ, се плъзна по силната брада, към бузите, потъмнели от четината, и се спря на устните му, още влажни от дъждовните капки. И тогава тя осъзна със страшна сила, че въпреки цената, която сега плащаха за интимната си близост, въпреки факта, че се самонаказваше за нея като не ѝ позволяваше да се случи отново, на нея ѝ се прииска да го целуне.

Отдръпна се на безопасно разстояние, приближи дивана и седна на страничната облегалка.

— Къде беше? Поне десет пъти звънях в хижата.

От мига, в който Ричард Хенеси изнесе зловещите факти от миналото му, Слоун вече не усещаше нищо — нито как дъждът жилеше лицето му, нито как светкавиците раздираха небето, нито дори кога есенният хлад се просмука до костите му. Не бе разбрал как краката му го отведоха до къщата на Ана, нито усещаше огъня, който гореше пред него, нито горещия, сладък чай, който се плъзгаше в гърлото му. Бе почувствал допира на тялото ѝ — но пак някак си нереално, неистински. Въпросът ѝ, обаче, успя да прониже вцепенението му.

— Звъннала си ми?

— Да. Тревожех се за теб — пауза. Сетне: — Къде беше?

Той отвърна без колебание.

— В Колорадо. На лов за пъстърва. — Като видя недоумението на Ана, той продължи: — Всъщност, взех такси до хижата, но вътре се задушавах. В следващия миг се озовах в заливчето. Пропълзях под една скала, седях там, заслушан в дъжда и изживявах фантазия подир фантазия. Много съм добър — направо съм страхотен — в измислянето на фантазии. Каквото си пожелаеш: — разходка на Луната, обиколка на света с балон, обирание на казиното в Монте Карло, летуване на Ривиерата... — Той сви рамене. — Каквото и да е, само и само да забравиш грубата действителност.

Грубата действителност? Ана се досети, че навярно имаше предвид пленничеството си. Спомни си за приказката, която бе съчинил с такава лекота, когато отношенията им бяха още тъй нови и чисти. Сега, обаче, всичко бе тъй болезнено. Той бе преживял

мъченията върху тялото му, като бе потърсил убежище в съзнанието си.

— Скоро обаче разбрах — продължи той, — че всички фантазии водеха към една: как някак си успявам да ти обясня какво се случи в Бейрут. — Той се засмя горчиво. — Но дори и аз не съм достатъчно добър, за да създам такава фантазия. Не мога да ти обясня, защото сам не разбирам себе си.

— Опитай — рече Ана.

Нежният ѝ глас някак си ядоса Слоун.

— Не съм тук, за да получа опрощение. Не го желая. Не го заслужавам. Затова не ми го предлагай.

Ана се усъмни в истинността на думите му. Подозираше, че и двамата се нуждаеха от опрощение, но рече просто:

— Добре. Само ми разкажи какво се случи. Но преди да го сториш — добави тя, — искам да знаеш, че можех да попитам Харпър за обвиненията на Хенеси, но не го направих. Искях да чуя истината от теб. Мисля, че така заслужих правото да споделиш миналото си с мен. Цялото.

Слоун допи чая си, остави чашата върху полицата до чашата на Ана, и придърпа одеялото. Най-накрая я погледна право в очите и рече:

— Истината за миналото ми е съвсем елементарна. Аз съм мошеник, страхливец и крадец. Излъгах дори и теб. Ти усети, че нещо около Бейрут не е наред и аз съзнателно криех истината от теб. Мълчалива лъжа. Най-отвратителната.

Ана изчака малко и сетне каза:

— Това ли ти бе опитът да ми обясниш?

Слоун въздъхна тежко:

— Харпър ще ме убие, ако разбере, че съм тук.

— Навярно. А ти отбягваш въпроса ми.

— Да, по дяволите! Отбягвам го, защото не мога да намеря подходящите думи.

— Карай направо.

— *Направо* ли? Добре, направо: спогодих се с врага, което като военен, съм се клел да не правя никога. Искяха да узнаят името на един израелски агент, аз им го казах, те ме освободиха и го убиха. — Слоун се поколеба. — Бих рекъл, че това ме прави страхливец, не смяташ ли? И няма никакво значение колко медала ще ми закачат.

— Да, смятам, че си прав — рече тя и видя как съгласието ѝ го преряза сякаш с нож. — Ако това е всичко. Всичко ли е? — Тя не му остави възможност да отговори. — Да не би това да е било едно приятно, светско парти, на което са сервирали чай и сладки и просто да са те попитали: „Капитан Маршъл, много ще се радваме, ако ни съобщите името на онзи израелски агент, за да ви освободим и да го убием“. А ти си им отвърнал, че не би могъл да направиш нищо друго, освен да поискаш още една чаша чай.

Тя го изчака, за да схване абсурдността на ситуацията.

— Не беше съвсем така, нали, Слоун? Не става дума за малко, светско парти с чай и сладки, нали? — Тя прехапа устни, сякаш се замисли, но после продължи: — Винаги ме е поразявало това как подценяваш случилото се с теб. Първия път, когато спомена, че си бил заложник, го направи така, че да прозвучи като някакво незначително преমেждие, нещо, което може да се случи всекиму. Нищо работа. Дори и когато видях гърба ти и разбрах, че *наистина* е било сериозно, изобщо не разговаряхме за това. Заобикаляхме темата.

Тя отново изчака той да попие думите ѝ.

— Не искаше да говориш за това. Аз не исках да говорим за това. Сякаш никой от двамата ни не можеше да намери думите. Чак сега ми хрумна защо не можехме. Истината, Слоун, е, че онова, което са ти сторили, не може да се обясни с думи.

Словата ѝ прозвучаха тихи, спокойни, ала изпълнени с истинското си съдържание.

— Те — а *те* не са никакви великодушни лица — *те* са те затворили. Те се хората, които са те измъчвали. Дори и сега потръпвам, като си помисля какво биха могли да ти сторят, но дори не мога да си го представя. Те са се отнесли свирепо, брутално, така, както едно човешко същество не може да се отнася с друго. Приеми този факт, Слоун.

Стотици зловещи спомени връхлетяха Слоун, спомени, които не само не можеха да се обяснят с думи, но бяха и немислими, тъй немислими, че той бе издигнал стена около им и сам не си позволяваше да надникне над нея. Думите на Ана обаче прехвърлиха стената и не му оставиха друг избор, освен да се изправи очи в очи с демоните със свирепите очи. От гледката коленете му омекнаха,

принудиха го да приседне до камината. Остана там, с разкрачени крака, стиснал главата си с ръце.

Ана искаше да отиде при него, но не си го позволи. Нямаше си вяра, че не би отишла докрай в утешаването му. Затова тя също остана смълчана на мястото си, докато той не вдигна най-сетне глава. Очите му блестяха, може би сълзите щяха да се появят само след няколко думи.

— Казваше се Езра Ешкол — Ези. Бе на трийсет и пет години, женен, с три дъщери. Беше израелски таен агент, от Мосад. Макар да не го познавах много добре — работихме само по две секретни операции — знаех, че е достоен човек. Харесвах го.

При последното си признание Слоун остана без дъх и това го принуди да помълчи няколко секунди, за да се поуспокои.

— От мига, в който те — моите мъчители — ме взеха за заложник, те съвсем ясно ми дадоха да разбера, че искат да установят идентичността на Ези. Знаеха само псевдонима му, но не можеха да го идентифицират. Смятаха, че той бе отговорен — и може би бяха прави — че е първопричината за няколко наказателни акции срещу ливански терористи, които бяха взривили училищен автобус, пълен с израелски деца.

— Направо страхотно!

— Да. Страхотно.

Мълчание. Въздишка.

— Исках да ме убият. Молах се да го направят. Когато стана ясно, че не възнамерявах да го сторят, започнах да кроя план как да се самоубия, ако ми дадат възможност — да се обеса, да ям стъкло, да си прережа вените и т.н. Въображението ми бе обсебено само от това. Имаше обаче един съществен проблем. Те бяха решени на всичко, за да ме опазят от самия мен. — Слоун се засмя. — Опитах дори да наложя на волята си да умра, ала и това не сработи.

Стомахът на Ана се сви от безчувствените думи, с които говореше за собствената си смърт. Ако бе станало така както го бе замислил, тя никога нямаше да го срещне. Никога не би познала топлината на прегръдката му, нежността на целувката му, страстта на любенето му.

Когато Слоун заговори отново, гласът му потрепери, а думите му прободоха сърцето на Ана.

— Аз... въз... никога не съм знаел, че човек може да преживее подобна болка. Но я преживях. Отново... и отново... и отново.

Неспокоен от болезнените спомени, Слоун отново се изправи и потърси топлината на огъня в камината. Гърбом към нея, той продължи:

— Не съм много сигурен какво точно стана. Просто един ден рухнах. Чух се как им казвам името на Ези. Не, не е вярно. Чух името на Ези и се запитах кой ли бе онзи, който го крещеше. Най-накрая реших, че това съм самият аз.

Думата *крещеше* бе предостатъчна за Ана, за да разбере. Тя дори не можеше да осъзнае степента на терора, който бе довел до освобождаването му. Отново ѝ се прииска да иде при Слоун, но вече не бе сигурна, че можеше да го утешава. Изведнъж сама усети нужда да бъде утешавана.

— Мислех си, че след това ще ме убият. Искам да кажа: за какво им бях необходим повече? Нещо повече, желях да ме убият. Най-малкото нямаше да става нужда да нося винаги със себе си товара на онова, което направих — рече презрително той. — Но негодниците ме освободиха и първото нещо, което узнах, когато бях на свобода, бе за смъртта на Ези. Пропуснал един завой на пътя и колата му паднала от висока скала. Бе обявено като автомобилна катастрофа, ала аз знаех, че не бе така.

Ана пое последните му думи, осмисли информацията и рече:

— Значи не е *стопроцентово* сигурно, че ти си отговорен за смъртта му?

Слоун са извърна, чертите на лицето му отново се сгърчиха от гняв.

— Нима ти и Харпър не разбирате, че няма значение дали е било катастрофа? Аз предадох Ези. Предадох себе си. Предадох най-основния принцип на армията. Постъпих като страхливец, Ана. Като прежълтял, вонящ страхливец!

Последната му дума прогърмя в стаята ведно с гърма на бурята отвън. Този гръм изглежда го сепна и Слоун прокара пръсти през косата си, с другата си ръка придържаше одеялото.

— Извинявай. Нямам никакво право да си го изкарвам на теб.

— А само на себе си — рече Ана.

— Така е правилно, не смяташ ли?

Ана не си губи времето да му отговаря на въпрос, на който той имаше готов отговор. Вместо това рече:

— И после се върна у дома, попътува известно време и се установи тук, така ли?

— Първо отидох при съпругата на Ези.

Не спомена как лекарите го разубеждаваха да не ходи, че не бе в състояние да пътува. Нито пък спомена как им бе отвърнал да вървят по дяволите. Нито пък й разказа как той и жената на Ези просто се прегърнаха и заплакаха.

— Казах й всичко. Казах й как съм рухнал, че навярно аз съм причината за смъртта на мъжа й.

— И тя обвини ли те?

— Не.

— От което се почувства само още по-виновен.

— Да — рече Слоун, тонът му бе обагрен от гняв и мъка едновременно.

В последвалата тишина се чуваше само как пращи огънят, цепеница се помръдна и изригна рой оранжеви искри. По покрива барабанеше дъждът.

— Каж ми нещо — рече тихо Ана. — Ако нещата се бяха обърнали наопаки, ако Ези бе издал теб, ако той сега седеше тук и се чувстваше виновен, а ти бе мъртъв, щеше ли да го виниш?

Слоун не отвърна нищо.

— Не мисля, че би го направил — отвърна вместо него Ана. — Мисля, че би усетил, че нито едно човешко същество не би могло да понесе подобно наказание.

Тишина.

— Да, но ти искаш от себе си да си свръхчовек.

Докато казваше това, тя си помисли, че същото можеше да се отнесе и за нея.

— Защо е така, Слоун? — попита тя, опитвайки се да съсредоточи отново мислите си.

— Недей, Ана. Не смей да ми прощаваш.

— Няма значение дали ще го направя или не. Избавлението може да дойде само ако си простиш сам.

Тя отново не искаше да си помисли как всичко това можеше да се съотнесе и към нея.

— Тогава, значи, избавлението никога няма да дойде.

Думите му бяха студени, ледени, самообвинителни. Те, ведно с готовите да се напълнят със сълзи очи на Слоун, както и люшкането на понеслите непосилен товар негови плещи, пронизаха сърцето на Ана. Неговата болка. Нейната. Може би — *една и съща* болка. Може би тя бе в състояние да понесе своята. Но не и неговата. И затова, без да се замисли тя се изправи от дивана и пое към него.

Слоун я гледаше как приближава и мълчаливо се молеше да не го докосва. Не бе сигурен какво би сторил, ако го направеше. Когато тя заговори, думите ѝ го галеха далеч по-пълно, по-нежно, отколкото биха го погалили ръцете ѝ.

— Ти не си страхливец — рече тя.

— Недей, Ана — изпъшка дрезгаво той.

— Един страхливец не би отишъл да види жената на Ези.

Думите ѝ отново погалиха изтерзаната му душа.

— Недей. Не заслужавам...

— Един страхливец не би дошъл тази вечер тук — гласът ѝ сякаш с галтовни пръсти докосна празното сърце на Слоун. — Не виждаш ли?

Слоун виждаше онова, което винаги бе съзирал у Ана: жената, приятелката, любовницата, самия себе си. В един миг му се стори, че вижда и още нещо. Възможността — далечна, макар и близка — в нейната прошка да се крие и собствената му прошка към себе си.

— Това, което виждам, е една жена, която така прилича на мен, че би могла да бъде мой огледален образ, жена, която знае всичко за свръхчовешкото, жена, която няма и най-беглата представа как да намери собственото си опрощение. — Той се усмихна тъжно. — Каква двойка сме само, Ана!

— Да — усмихна се и тя тъжно. — Каква двойка!

Една-единствена сълза се отрони от ъгълчето на окото на Слоун. Притеснен от нея, той се опита да извърне поглед. Ана положи длан върху бузата му и обърна лицето му към своето. Бе опитала с думи и не бе успяла. Сега вече говореше със сърцето си. Повдигна глава и положи устни върху неговите — леко, нежно. Устните му, неподвижни под нежната ѝ агресия, имаха топъл и сладък вкус. И трепереха. Или може би нейните собствени устни трепереха. Може би дори и тялото ѝ потреперваше, защото отново изпитваше онова безпокойство, нуждата

да се гмурне отвъд всякакви ограничения, нуждата да бъде утешавана, дори когато сама утешава. А може би това бе нуждата да прости сама на себе си, докато въздава опрощение?

При потреперването ѝ устните на Слоун се събудиха. Целувката им се превърна от израз на силно желание в проява на страстно отчаяние. Сетне целувката изведнъж бе прекъсната и той я притегли към себе си. Одејлото, досущ като самоограниченията им, падна и те просто се прегърнаха — силно, яростно, като любовници, пред които няма никакво бъдеще.

Бъдеще.

Ана не можеше да си позволи да му даде да си мисли, че действията ѝ им обещаваха някакво бъдеще, затова рече:

— Тази вечер не променя нищо.

Ала и двамата знаеха, че бе иначе. Той бе разкрил пред нея най-страшните си тайни и вместо да ги разделят, те дори заякчиха връзката между двамата. Освен това всеки зърна идващото избавление.

На следващия ден всичко се срина. Сутрешните новини показаха подробни кадри как предишната вечер Слоун влиза и излиза от дома на Ана. Джейк Лугарик без съмнение бе очаквал Слоун да потърси утеха при Ана и бе поставил засада. Беше тъжно, че се оказаха такива глупци. Още по-тъжно им бе, че бяха подвели Харпър. Той не каза нищо — нито една дума на порицание, никакви слова от сорта: „Аз нали ви предупреждавах!“.

Както винаги нащрек, Хенеси се заперчи из залата и обяви последния си свидетел — Арти Уато. След като Харпър направи възражение, като каза, че мистър Уато не е бил посочен в списъка на евентуални свидетели, Хенеси се извини и съобщи, че са се появили нови доказателства.

Разрешиха на Уато да свидетелства. Всъщност му разрешиха да бръщолеви — за смъртта на Естър Райт и за пристигането на дъщеря ѝ в Кукс Бей. Разказа как го изпратили да посрещне мисис Макдей на летището, но забравил къде трябва да иде. Простоватият човечец си призна без капка свян, че понякога забравял накъде се е запътил. Както винаги пристигнал до морето, където на брега намерил най-странното

нещо, което океанът бил изхвърлял. Ала майка му разбрала важността на находката му и се била обърнала към шерифа Тейт.

Злорадстващият Хенеси представи тогава находката като вещественно доказателство: празна банка обикновен инсулин, голяма спринцовка, тънък черен колан — всичко това, свързано в яркожълт шал. Хенеси призова отново свидетелките Мег и Кари и те потвърдиха, че шалът принадлежи на Ана.

В залата се възцари хаос.

Ана и Слоун изпаднаха в шок.

— Мистър Флеминг, защитата готова ли е да продължим гледането на делото?

— Да, Ваша чест, готова е.

Въпреки унеса си Ана долови ентузиазма в тона на Харпър и разбра, че бе фалшив. По време на десетминутното прекъсване, през което Хенеси представи откритието на Арти Уато, никой, нито Слоун, нито Харпър, нито самата тя бяха произнесли и думица. Нито една.

— Защитата призовава доктор Филип Гудман — рече Харпър.

Лекарят пристъпи, закле се и седна. С усмивка на лице Харпър приближи към свидетелската банка.

— Докторе, искам да поосвежим паметта на журито във връзка с предишните ви показания. Вие заявихте, че, по ваше мнение, перспективите пред Джак Рейми не са били обещаващи, че по всяка вероятност състоянието му щяло да продължи да се влошава. Променили ли сте мнението си по отношение на това медицинско заключение?

— Не, не съм.

— Свидетелствахте също, че — пак по ваше мнение — Джак Рейми е знаел колко е болен. Още ли смятате, че е било така?

— Да.

— Освен това свидетелствахте, че се е боял и когато ви запитах дали се е боял, да не би да умре, вие заявихте, че се е боял тъкмо от обратното — тук Харпър погледна бележките си. — Точните ви думи бяха: „здравето му ще продължи да се влошава и става все по-малко жизнено способен. Изглеждаше все по-обсебен от мисълта за повторен

удар“. — Харпър замълча. — Променихте ли с нещо тези си показания?

— Не, не съм.

— Вие също така заявихте, че сте се изненадал от молбата за самоубийство. Това показание отразява ли и сега точно чувствата, които сте изпитал?

— Да.

— Последен въпрос, докторе. Можете ли безусловно да заявите пред този съд, че Джак не си е сложил сам фаталната инжекция инсулин?

Доктор Гудман се поколеба и сетне рече:

— Не, не мога. Не и безусловно.

— Нямам повече въпроси — рече Харпър и се оттегли от свидетелската банка.

Изправи се Ричард Хенеси, все още наслаждавайки се на триумфалния ход на процеса в полза на обвинението.

— Вие свидетелствахте преди, че бихте се изненадали, ако разберете, че Джак Рейми се е самоубил, че по ваше мнение той не е бил в състояние да си сложи инжекцията сам, имам предвид направо във вената. Все още ли смятате така?

— Да.

Още по-доволен и от преди, Хенеси тържествено се завърна на банката си, като подхвърли през рамо:

— Нямам повече въпроси.

Ана погледна Слоун, а той — нея. Видът му подсказваше, че и той си оставаше в състояние на шок след разкритията, които се появиха тази сутрин. Усмихна се обаче леко, окуражаващо. Ана затвори очи, опита се да си спомни целувката им снощи, но в мислите ѝ бяха само банката инсулин и спринцовката, коланът и шалът. Боже мой, какъв бе шансът да бъдат открити тези веществени доказателства?

— Защитата призовава мисис Алис Гей.

Името не говореше на Ана нищо, но когато младата жена влезе в залата, Ана се сети, че я бе виждала някъде. Но къде?

След като мисис Гей съобщи името и местоработата си, Харпър я попита:

— И къде работите като медицинска сестра?

— В „Добрят пастир“.

Ана веднага се сети, че това е една от сестрите нощна смяна. Винаги готова да прояви чувство за хумор.

— Имахте ли възможността да се запознаете с Джак Рейми?

— Да, бях негова сестра по време на последния му престой в болницата.

— Разкажете ни за разговора между двама ви.

— Не си спомням точната дата. Помня, че беше по време на последната му хоспитализация. Жена му бе слязла до бюфета, а аз му слагах обичайната инжекция инсулин. — Тя се усмихна. — Аз обичам да се шегувам с пациентите. Доволна съм, ако мога да изтръгна от тях усмивка. Казах му, че ще му сложа специално лекарство за танцуване и сетне двамата ще изчезнем от болницата да се поразкършим с малко буги-вуги из града.

— И той отговори ли ви и какво?

— Попита ме дали не бих му сложила свръхдоза от лекарството за танцуване. Засмях се и му казах, че при свръхдоза не би могъл да танцува. Той се усмихна и ме попита дали съм измерила внимателно количеството лекарство, защото знаел, че би могъл да поеме свръхдоза от него. Каза, че петдесет единици са достатъчни да стане пътник. Нещо от този сорт, а аз отвърнах, че и по-малко навярно ще стигнат.

— Какво впечатление ви направиха тогава думите му?

— Помислих си, че само си говори, колкото да става лаф.

— После замислихте ли се върху думите му?

— Да, сър.

— Кога?

— След като почнах да следя хода на процеса във вестника. Когато прочетох, че съществува възможност мистър Рейми да се е самоубил.

— Как оценявате думите на Джак Рейми в контекста на тази възможност?

— Мисля си, че разпитваше колко би могла да бъде фаталната доза инсулин. И тогава ви се обадох.

Харпър се усмихна, когато в залата прокънтяха последните й думи.

— Нямам повече въпроси.

— Въпроси, мистър Хенеси?

— Да, Ваша чест — рече прокурорът и се изправи. — Мисис Гей, Джак Рейми даде ли да се разбере несъмнено, че иска тази информация, за да сложи край на живота си.

— Не.

— Нямам повече въпроси.

— Допълнителни въпроси, мистър Флеминг.

— Не, Ваша чест. Защитата би искала да бъде призован отец Едуард Сантълайсис.

Изявлението на Харпър изненада Ана. Не бе очаквала той да призове пастора. Гледаше с любопитство как отец Сантълайсис пристъпва напред, закле се и седна.

Харпър приближи свещеника.

— Отче, имайте ли възможността да посещавате Джак Рейми?

— Да. Макар той да не бе енорияш на „Света Катерина“, сестра му — мисис Дъглас — ме помоли да го посещавам и аз го правех.

— Повече от веднъж.

— Да. У дома му и в болницата. Общо — три или четири пъти.

— За какво си говорехте, отче?

— Обичайните повърхностни разговори. Времето, бейзбола — Джак Рейми бе запаянко на Ред Сокс — за Кукс Бей, за здравето му, за жена му и дъщеря му. Обичайните неща.

— Някога дискутирали ли сте католицизма?

— Да, при един случай.

— Добихте ли представа от този разговор за отношението на Джак Рейми към католическата църква?

Свещеникът се усмихна.

— Отношението му бе интересно, макар и не съвсем оригинално. Като дете е отрасъл в силно вярващо католическо семейство, но като пораснал се отдръпнал от църквата, макар и никога да не се е отказвал от нейните догми.

— Те бяха ли важни за него?

— Така поне изглеждаше.

— Възражявам, Ваша чест, тези показания не водят наникъде. Религиозните схващания на Джак Рейми нямат значение за процеса.

— Ваша чест — рече Харпър, — Джак Рейми е помолил жена си да му помогне да се самоубие. Не е немислимо — дори е доста вероятно — през ума му да са минавали религиозни мисли.

— Макар обвинението да е готово да приеме, че на Джак Рейми наистина би могло да му минават през ума религиозни мисли, то не е готово да приеме, че възгледите му за католицизма имат нещо общо с процеса.

— Възражението се отхвърля, но давайте по-бързо към въпроса, мистър Флеминг.

Харпър отново насочи вниманието си към свещеника и попита:

— Джак Рейми обсъждал ли е въпроса за самоубийство с вас?

— Не, не е.

Ричард Хенеси се наведе към помощника си и със самодоволна усмивка му прошепна нещо.

— Не и направо — добави отец Сантълайсис.

Самодоволната усмивка на Хенеси се стопи.

— Какво имате предвид, отче? — провокира го Харпър.

— Когато обсъждахме католическата вяра, той ми посочи, че едно от нещата, които го отказали да ходи на богослужения, било непреклонността на църквата в определени аспекти. Спомена специално контрола върху раждаемостта, аборта и самоубийството. По онова време аз не обърнах внимание, че спомена самоубийството. Нямах представа, че е обмислял да сложи край на живота си.

— Какво е гледището на католическата църква спрямо самоубийството?

— Ваша чест, всичко това е много интересно, но не виждам какво...

Харпър прекъсна прокурора:

— Отец Сантълайсис свидетелствува, че Джак Рейми приемал догмите на католицизма. Мисля, че е справедливо онези съдебни заседатели, които не са католици, да разберат за какво става дума.

— Разрешавам задаването на въпроса — кимна съдията Уейнън.

Отецът използва една минута да събере мислите си.

— Джак Рейми бе прав. В миналото възгледите на католическата църква спрямо самоубийството бяха много непреклонни: определяха го като непростим грях. Моля ви да разберете, че не твърдя, че модерната църква окуражава или опрощава самоубийството, само че напоследък решенията на Ватикана показват по-снизходително отношение. Всъщност бе заявено, че в момента на смъртта и Божието възмездие, никой не знае какво е на сърцето на човека. Може би той се е разкаял, а

ако се опрем на тази презумпция, не може да му се откаже погребение по всички правила.

— Ще бъде ли справедливо да се каже, че въпреки тази снизходителност, все още самоубийството се клейми?

— Да, така е и това надхвърля границите на католицизма. По-скоро става дума за клеймо, последица на културата. Повечето хора не могат да разберат или, в най-лошия случай, се отвращават от самоубийството. Може би защото то противоречи тъй силно на инстинкта ни за самосъхранение. Бил съм свидетел на няколко кончини, когато близките са се опитвали да прикрият факта, че някой от семейството е посегнал на живота си.

— Споменахте близките, отче. Имали ли сте случай да служите при много такива опечалени семейства?

— Както казах — на няколко.

— И имаше ли някаква обща особеност за всички?

— Да. Бяха засегнати, разгневени и донякъде смятаха, че вината е у самите тях. Повечето смятаха, че би трябвало да усетят идването на самоубийството.

— Последен въпрос, отче. Изненадахте ли се, че на Джак Рейми му е минавала мисълта за самоубийство?

Свещеникът известно време не отговори.

— В началото не подозирах нищо. С времето, обаче, разбрах, че нещо тревожи Джак Рейми. Знаех, разбира се, че здравословното му състояние се влошава. В крайна сметка не бих казал, че се изненадах.

— Нямам повече въпроси.

Съдията Уейнън погледна към Ричард Хенеси.

— Нямам въпроси — избъбри прокурорът, който още имаше самодоволно изражение.

— Можете да напуснете банката, отче — обяви съдията.

Макар показанията и на сестрата, и на свещеника да бяха благоприятни, Ана си мислеше с тягостно чувство, че отбелязаните точки бяха незначителни, инак Ричард Хенеси нямаше да има вида на току-що излапала канарчето котка.

— Призовете следващия си свидетел, мистър Флеминг.

— Защитата призовава Кари Рейми Дъглас.

Ана отново се изненада, но гледа внимателно как зълва ѝ заема мястото си. Както и преди никой не би заподозрял, че отношенията

между Харпър и Кари надхвърляха отношенията между адвокат и свидетел.

— Мисис Дъглас, според сведенията по делото, в нощта на смъртта на брат си, сте нощувала в дома на семейство Рейми.

— Точно така.

— Всъщност, вие последна сте го видяла жив, нали така?

— Да, очевидно е така. Видях го в полунощ.

— Но не и по-сетне.

Колебание. Сетне:

— Не.

— Практика ли бе да не го посещавате след полунощ, след като нощувате в дома?

— Не, но предположих, че Мег или Ана ще го нагледат.

— Защо си помислихте така?

— Чух доста шум в къщата и си помислих, че Ана или Мег, или и двете, са станали и ще го нагледат.

— Разбирам. Чула сте шум — скърцане на стълби, отваряне и затваряне на врата, така ли?

— Да.

— Мисис Дъглас, нека ви попитам за този жълт шал. Вие свидетелствахте, че принадлежал на Ана Рейми.

— Да, така е.

— Виждали ли сте я да го носи?

— Да. Понякога го носеше, като ходеше до плажа. За да се предпази от вятъра.

— Използваната от вас дума понякога означава, че не го е носила винаги.

— Така е.

— Когато не го носеше, къде го държеше?

— Тук-там.

— Бихте ли била по-конкретна.

— Понякога го виждах просто оставен някъде в къщата. Нали знаете — тук или там.

— При това положение би ли могъл някой или някоя да го вземе и да ги използва за някаква своя цел? Например в нощта, когато Джак Рейми почина.

Колебанието бе последвано от ясно изявление:

— Разбира се.

— Мисис Дъглас, обичахте ли брат си?

Въпросът изненада Кари и тя изведнъж сякаш остаря с няколко години.

— Да. Много.

— Достатъчно, за да го защитите от порицание?

Кари сбърчи чело.

— Не разбирам въпроса ви.

— Ако бяхте разбрала — имайте предвид, че не твърдя, че е било така — но ако бяхте разбрала, че брат ви е сложил край на живота си, бихте ли могла безусловно да заявите, че след като самоубийството се осъжда, че то би могло да се отрази опустошително травматично върху семейството, можете ли безусловно да заявите, че не бихте изхвърлила веществените доказателства, за да защитите брат си и неговото семейство?

Хенеси скочи на крака.

— Протестирам, Ваша чест. Такъв хипотетичен въпрос може да се зададе само на хипотетичен процес.

— Склонен съм се да се съглася с мистър Хенеси — разсъди колебливо съдията Уейнън.

— Ваша чест — заяви Харпър, — по време на този процес, обвинението поддържаше тезата, че ако Джак Рейми се е самоубил, то оръдията на смъртта би трябвало да бъдат открити близо до него. Просто се опитвам да разкрия пред журито възможностите — а не безспорни факти — защо не са били намерени.

— И все пак, мистър Флеминг...

— Ваша чест — Хенеси прекъсна съдията, — обвинението оттегля протеста си.

Съдията Уейнън се изненада, но сетне кимна:

— Продължете, мистър Флеминг.

Харпър повтори въпроса си.

— Можете ли безусловно да заявите, че не бихте премахнала веществените доказателства, за да защитите брат си?

Кари обмисли въпроса и сетне рече простиичко:

— Не, не мога да заявя безусловно, че не бих го направила.

Харпър се усмихна.

— Благодаря ви, мисис Дъглас.

Хенеси скочи на крака.

— Мисис Дъглас, вие ли изхвърлихте веществените доказателства?

Без ни най-малко колебание Кари отвърна:

— Не.

Прокурорът не можа да сдържи усмивката си.

— Нямам повече въпроси.

Харпър се спря на средата на пътя си към банката на защитата и попита:

— Мисис Дъглас, щом признахте за възможно да направите толкова много, за да защитите брат си и семейството му, не е ли вероятно да ги защищавате и сега? — Но преди Кари да отговори, Харпър избърза: — Защитата оттегля въпроса си.

Ала отбелязаната точка имаше значение за състава на съдебните заседатели. Ана знаеше, че това бе първата победа от сутринта насам. Втората дойде, когато Харпър призова Мег, повтори на практика буквално разпита на Кари и получи съвсем същия резултат: да, шалът бил на майка ѝ; да, често се подмятал тук и там; да, всеки би могъл да го използва; да, в нощта на смъртта на баща ѝ къщата била изпълнена с шумове; да, тя предположила, че някой е наглеждал баща ѝ.

Както винаги, като видя дъщеря си, сърцето на Ана се изпълни с тъга. То се сви още по-силно, когато Мег се поколеба, преди да отговори отрицателно на въпроса на обвинението дали не била изхвърлила веществените доказателства. Едва ли обаче някой друг, освен Ана забеляза колебанието на Мег. Както и преди, Мег влезе и излезе от съдебната зала без нито веднъж да погледне към майка си.

— Призовете следващия си свидетел, мистър Флеминг — нареди съдията.

— Ваша чест, защитата смята да...

— Не! — изръмжа Слоун.

Харпър погледна Слоун, сетне отново магистрата и спокойно каза:

— Ваша чест, бих ли могъл да се посъветвам за малко с клиента си?

— Тъй като приближава обяд, ще направим почивка и ще продължим заседанието отново в един часа.

— Всички да станат — извика приставът.

Все едно в залата се заизправя стадо бизони. Понесе се шумът на разговори между зрители и репортери, всички усещаха, че процесът приближава към края си. Очевидно, обаче, за да засили още повече драматичното очакване, един от клиентите не бе съгласен изслушванията на свидетели да бъде прекратено.

Джейк Лугарик се обърна към жената до себе си.

— Чудя се дали Слоун Маршъл няма да застане на свидетелската банка.

— Нима ще е зле да го стори?

— Не и за обвинението — рече репортерът. — А може би няма никакво значение. Предполагам обаче, че и двамата ще бавят топката.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не! Няма да допусна нито един от двама ви на свидетелската банка — заяви Харпър. — И това е окончателно.

— Не те карам да призоваваш Ана на банката — каза Слоун.

— Не мога да извикам теб, а да не извикам Ана. Ще изглежда като че тя има нещо за криене.

Ана се обърна от прозореца на малката стая, в която се бяха оттеглили след прекъсването на заседанието. Погледът ѝ срещна погледа на Слоун, а сетне и двамата се извърнаха. Тя отново погледна през прозореца, замислена колко нормално изглеждаше всичко навън — колко чудесно, колко свършено нормално.

— За това вече стана дума — рече Слоун. — Ако нито един от двама ни не застане на свидетелската банка, ще изглежда като че и двамата имаме нещо да крием.

— Прав си. Стана дума. Казах ви, че съдията ще инструктира състава съдебни заседатели така: това, че не сте свидетелствали във ваша собствена полза по никакъв начин не бива да се тълкува като ваша вина.

— А аз ти казах, че съдията може да си говори на журито каквото пожелае, а то да си направи собствените заключения защо не свидетелстваме.

— И все пак, по-добре е да не излизаш и да не им даваш повод да те обесят, а, повярвай ми, Хенеси само чака това да му се удаде. Той би дал всичко, за да докаже на журито колко хладна, спокойна и разумна е Ана. От друга страна, би се радвал да докаже колко си емоционален ти.

При забележката на Харпър Ана отново се обърна от прозореца. *Хладна, спокойна, разумна?* Нима не бяха разбрали всички колко изтощена и разкъсвана от съмнения бе тя? В съзнанието ѝ се появиха нежелани образи: спринцовка, банка инсулин, черен кодан — така грижливо увити в шала ѝ. Потрепери, страхуваше се, че ще се срути всеки миг. Не, трябваше да бъде силна. Сега — повече от всякога.

— Искам да дам показания — настоя Слоун. — Искам журито да чуе от собствените ми уста, че хвърлих в морето раковина, а не онова, което е било изхвърлено на брега. Искам журито да узнае, че бях в къщата онази нощ, за да се уверя, че Ана е добре. Искам да чуят от мен, че тази връзка не бе някаква случайна любовна история.

Харпър се хвана за последните му думи.

— Не разбираш ли, че в нашия случай ще е по-добре историята да е случайна? Не виждаш ли, че Хенеси само чака да му се удаде възможността да те изобличи като толкова зажаднял за жена, че си готов на всичко, за да я имаш?

Слоун изрече очевидното:

— Хайде, Харпър, и тримата знаем, че сме в беда. Още от кадрите, които минаха в тазсутрешните новини.

— Съдебният състав не е гледал тези кадри. Журито не знае, че снощи сте били заедно.

— Когато съдията ги запита, те казаха, че не са гледали новините и може би е така, но дори и да е вярно, те сигурно са надушили нещо.

Харпър не си направи труда да отрича, макар и да повтори:

— Не, няма да го направя. Ако ти излезеш на банката, Хенеси ще те захапне веднага за гушата и кръвчицата ти ще изтече още там.

— Репортажът по новините не е истинския проблем и ти го знаеш — продължи Слоун. — Истинският проблем е в намереното от Арти Уато. Няма мъж или жена от съдебните заседатели, който да не си задава сериозно въпроса дали не сме извършили убийство.

— Не, няма да ти позволя да го направиш.

Слоун нямаше друг избор, освен да изостри играта.

— Нямам ли законното право да свидетелствам в своя полза?

— Ана също има права и като неин адвокат аз трябва да я защитавам.

Слоун погледна Ана, която най-сетне рече:

— Той е прав. Нямаме какво повече да губим.

Харпър изруга и рече:

— Искам да се запише в протокола, че това е дяволски калпава идея.

— Мистър Флеминг, възнамерявате ли да призовете друг свидетел? — попита съдията Уейнън точно в един часа.

— Да, Ваша чест — кимна Харпър, — но първо бих искал да дойда до писалището ви.

— Направете го — даде знак съдията.

Слоун видя как Ричард Хенеси, следвайки обичайната процедура, се присъедини към Харпър. Не бе обаче обичаен начинът, по който бе разцъфнал в усмивка. Поведението му бе такова, сякаш бе победил защитата и в интерес на истината Слоун не можеше да оспори това. Дори и да живееше до сто години, Слоун никога нямаше да забрави гледката на изхвърления от морето вързоп. Какви бяха шансовете нещо, изхвърлено в морето, да се върне отново на брега? Може би бе виновна бурята, а може така да бе разпоредила съдбата, може би самият той щеше да полудее, ако не се съсредоточеше върху нещо друго.

Юристите се оттеглиха от писалището и Слоун се взря в безупречния вид на Хенеси — от скъпия костюм до мокасините му. Кой знае защо се сети, че в началото на седмицата същите тези мокасини бяха покрити с прах, а подобен прах бе забелязал и по яхтените обуца на Джейк Лугарик. Мислите за праха, за всичко друго, освен за процеса, изчезнаха, когато Слоун чу да викат името му. Надяваше се да не стане предвестник на Второто пришествие.

С разтуптяно сърце, с ръка върху Библията Слоун се закле да казва истината, само истината и нищо друго, освен истината. Сетне отиде до свидетелската банка и седна, заслушан в обръщението на съдията към съдебните заседатели.

— Бях информиран от адвокатата от защитата, че Ана Рейми няма да свидетелства в този процес. Това не би могло да се тълкува по никакъв начин като признак на вина. Нещо повече, вие сте задължени от закона да издадете присъда, основавайки се на дадените, а не на недадените показания. Разбирате ли всички това?

Журиито увери съдията, че разбира думите му.

— Можете да продължите, мистър Флеминг.

Докато гледаше как Харпър се приближава, сърцето на Слоун заби по-полека, обзе го спокойствие. Независимо от изхода на процеса, щеше поне да е доволен, че бе направил всичко, което бе по силите му. Един поглед към Ана — красивото ѝ лице, нежните ѝ сини очи, които

го гледаха — го убеди, че бе постъпил правилно. Щеше да намери начин да накара съдебните заседатели да разберат, че чувствата му към Ана и нейните към него не бяха обикновени, а чисти, не вулгарни и омърсени.

Уверено, сякаш идеята Слоун да свидетелства бе лично негова, Харпър започна:

— Мистър Маршъл, моля разкажете на съда как се запознахте с Ана Рейми.

— Ние бяхме и сме съседни.

— Всъщност вие сте наел хижата на фаропазача, а тя — най-близката до нея къща, където е живяла със съпруга си до смъртта му, нали?

— Точно така.

— Двата имота са отдалечени един от друг, нали така?

— Да.

— Тогава как се срещнахте?

— Имах навика да тичам всяка сутрин по плажа. В началото на юни забелязах там една жена, която търсеше раковини.

Слоун прецени, че бе по-добре да не разказва как я бе наблюдавал скришом, как ѝ бе оставял раковини, докато накрая не бе уловен на местопрестъплението.

— Значи сте заговорил Ана, защото сте преценил, че това е нормално за съседни?

— Да — отвърна Слоун, макар да знаеше, че истината бе изопачена, макар и малко. Когато я заговори, той вече бе в някакви отношения с нея.

— Как ще охарактеризирате отношенията си с Ана Рейми през по-голямата част от лятото?

— Бяхме приятели. Срещяхме се и разговаряхме многократно. От време на време дори ѝ носех раковини. Когато успях да намеря цели.

— Разбрахте ли, че тя се опитва да намери някакъв точно определен тип?

— Да. Цяла, с две черупки.

— Казвала ли ви е защо търси именно такава?

Преди да отговори, Слоун погледна към Ана. Спомняше си, сякаш бе вчера, как седеше с нея на плажа и тя първо неохотно, но

сетне пламенно изливаше душата си. Сигурен бе, че тя също си спомняше.

Той с мъка откъсна очи от нея и рече.

— Тя символизираше за нея оцеляването.

— А вие разбрахте ли по някакъв начин защо оцеляването бе толкова важно за нея?

— Да. Опитваше се да преодолее известни трудности в живота си. Съпругът ѝ бе болен и бракът ѝ не вървеше.

— Поради болестта на мъжа ѝ ли не вървеше бракът ѝ?

— Възраждам, Ваша чест...

— Ще поставя въпроса другояче. Тя обясни ли каква е била, по нейно мнение, причината за невървенето на брака ѝ?

— Да. Поради здравословните си проблеми съпругът ѝ се бил затворил в себе си. А самоизолацията му ѝ действала болезнено.

— Не е ли вярно, че в този момент от живота си вие също сте бил погълнат изцяло от проблема за оцеляването? Че сте се опитвал да преодолеете ужасите, изживени по време на пленничеството си в Бейрут, мъченията, които сте преживял?

— Да — отвърна едва доловимо Слоун.

— Значи вие двамата започнахте това приятелство на базата на общия си стремеж към оцеляване?

— Да.

— Но е дошло времето, когато вие двамата сте осъзнали, че сте станали повече от приятели. Вярно ли е?

— Да, вярно е.

— И какво направихте тогава?

— Решихме да не се срещаме повече.

— Защо?

— Защото и двамата ни безпокоеше етичната страна на въпроса. Тя бе омъжена жена. И двамата го знаехме твърде добре.

— И в крайна сметка вие решихте, че най-доброто разрешение да се справите с деликатната ситуация ще е да напуснете завинаги Кукс Бей, така ли?

— Да.

— Но преди да го направите, двамата станахте любовници, нали?

— Да.

Той отново едва прошепна думата, ала този път залата бе тъй смълчана, че всички успяха да я чуят.

— Защо?

Слисаният Слоун погледна Харпър.

— Имате предвид защо сме станали любовници?

— Точно така. Вие вече казахте пред съда, че сте се борили срещу това, че и двамата сте се опитвали да постъпите съгласно морала, ала изведнъж на двацет и първи август вашите задръжки, моралът ви сякаш отлитат право през комина.

Слоун прокара пръсти през косата си.

— Вижте какво, не сме го планирали предварително. Това просто се случи. Срегнахме се случайно на плажа и...

Той замълча, въздъхна, опитваше се да намери онези думи, с които да накара журито да разбере.

— Борихме се срещу чувствата си толкова дълго, а Ана бе тъй уморена емоционално и физически... всъщност и двамата бяхме в такова състояние. И двамата знаехме, че вероятно няма да се видим отново. Двацет и първи бе петък, а аз трябваше да замина в понеделник сутринта. Още от самото начало бе ясно, че нямаме пред себе си никакво бъдеще. Брактът ѝ не бе най-добрият на света, ала тя му бе предана.

Слоун отново пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че и двамата сме преценили, че това е била последната и единствената ни възможност.

— Как се чувствахте след това?

— Не съжалявах за случилото се — рече Слоун, — ала се чувствах зле, че станах съучастник на Ана в пристъпването на принципите ѝ.

— Изпитвахте ли угризения за това, което сте сторил на Джак Рейми?

— Разбира се. Аз харесвах Джак Рейми. Не бих рекъл, че одобрявах начина, по който се бореше с болестта си — той нараняваше дълбоко Ана — но го уважавах за това, че се справяше с една трудна ситуация.

— Защо отидохте в дома на Рейми по-късно същата вечер, вечерта, в която, както стана ясно, е починал Джак Рейми?

— Безпокоях се за Ана. Както казах одеде, тя не е неморална жена и знаех, че ще страда от случилото се между нас. Трябваше да разбере дали е добре.

— И добре ли бе?

— Беше разстроена, разбира се. И двамата бяхме разстроени.

— Колко време останахте там?

Слоун вдигна рамене.

— Между пет и десет минути.

— Влизахте ли изобщо онази вечер в дома на семейство Рейми?

— Не.

— Последен въпрос. Какво изхвърлихте онази нощ в морето?

— Раковина. С две черупки. Бях намерил една следобода и ѝ я занесох, но както казах, тя бе твърде разстроена и аз забравих да ѝ я дам. След като си тръгнах от къщата я изхвърлих в морето. Видя ми се един подходящ край за раковината и за нашите отношения.

— Нямам повече въпроси — рече Харпър и се върна на мястото си.

Няколко мига никой не помръдна в залата. Дори и слънчевите лъчи сякаш бяха замръзнали по стъклата на прозорците в очакване да видят какво ще се случи.

Бавно, противно на обичайния си пъргав маниер, Ричард Хенеси се надигна и също така полека се запъти към Слоун. Блестящите му, този път излъскани от праха мокасини кънтяха кухо — и заплашително, помисли си Слоун — по пода. Прокурорът му приличаше на ловец, който дебне жертвата си. Може би Харпър щеше да се окаже прав. Може би решението му да свидетелства не бе чак дотам правилно.

— Нека изясним нещата — започна Хенеси и внимателно издърпа първо единия, а после и втория маншет на ризата си.

Като чу тона на обвинителя, почти саркастичен, Слоун се стегна. Да, освен ако не грешеше, решението му да свидетелства бе очевидно погрешно.

— Двата сте се срещнали на плажа. Между другото, колко често се срещахте?

— Нередовно. Случайно.

Слоун реши, че бе най-добре да не казва, че в началото нередовността на срещите им по скоро приличаше на разписание.

Нито пък спомена за бележките, които си изписваха по пясъка, когато не успяваха да се срещнат.

— Значи двамата сте се срещали случайно на плажа, станали сте добри приятели и в един ясен ден сте разбрали, че сте се превърнали в повече от приятели, вярно ли е?

— Да, вярно е.

— И кое ви накара да решите, че сте повече от приятели?

Слоун си спомняше твърде добре как държеше ръката на Ана в своята, как и двамата се бяха сепнали от чувствата, които предизвика този обикновен жест, ала нямаше намерение да споделя всичко това с Хенеси, затова премълча истината.

— Всъщност нещата са се развивали постепенно.

Хенеси кимна.

— Аха, *постепенно*. И предполагам тя пак така *постепенно* ви е разказала, че *бракът ѝ не върви*, за това, че съпругът ѝ се е отчуждил, за това колко зле се е чувствала? И вие, пак така *постепенно* сте излял душата си пред нея за това как сте бил заложник, как сте рухнали пред мъченията.

Последното разбира се не бе вярно, но Слоун нямаше намерение да разкрива пред Хенеси повече неща от личния си живот. Затова го изгледа с леден поглед и кимна:

— Нещо такова.

— Ваша чест — намеси се Харпър, — прокурорът разпитва наново, а не води кръстосан разпит.

— Мистър Хенеси, долавям у вас известна липса на уважение към този свидетел и нямам намерение да търпя подобно нещо в този съд.

Хенеси се сепна и се опита да си даде вид на невинен църковен хорист.

— Нямам съм такива намерения, Ваша чест. Моите извинения към съда и към мистър Маршъл.

Слоун изобщо не се подлъга от искреността на извинението, а продължи да наблюдава предпазливо ловеца.

Съдията Уейнън, също тъй неубеден от искреността на извинението, рече:

— Продължете, мистър Хенеси.

— Да, Ваша чест — кимна прокурорът и насочи отново вниманието си към Слоун. — Мистър Маршъл, вие вече заявихте, че Ана Рейми ви е казала колко лошо е било здравословното състояние на мъжа ѝ.

— Точно така.

— Освен това сигурно ви е казала, че я е помолил да му помогне да сложи край на живота си?

— Протестирам, Ваша чест. Подобно нещо не е споменавано. Хенеси го контрира.

— Този съд бе осведомен, че двамата са разговаряли свободно за личния си живот. Имаме правото да научим доколко са си споделяли.

Съдията Уейнън се замисли и отсъди:

— След като обвинението поддържа тезата, че бележката е вдъхновила евентуално убийство, и след като мистър Маршъл е решил да застане на свидетелската банка, мисля, че съдът има правото да узнае дали той е знаел за молбата на Джак Рейми за самоубийство.

— Но, Ваша чест...

— Вече постанових, мистър Флеминг.

Хенеси с удоволствие повтори въпроса си.

— Каза ли ви тя за бележката, която съпругът ѝ е написал?

Слоун почувства как в гърлото му застава буца.

— Да, каза ми.

Залата зашумя.

— При какви обстоятелства ви съобщи това?

— Не разбирам въпроса ви.

— Къде ви го каза? Кога ви го каза? Как ви го каза?

Слоун се размърда на стола си, за да спечели малко време.

— Тя дойде в хижата на фара. За пръв и единствен път. — И побърза да добави: — Беше разстроена.

— Разстроена ли бе?

— Разбира се, че бе разстроена. Съпругът ѝ току-що я бе помолил да му помогне да сложи край на живота си!

— Чакайте да видим дали съм разбрал правилно. Съпругът на Ана Рейми я помолил да му помогне да се самоубие и тя, вместо да отиде при някой от семейството или при приятели, при свещеника или лекаря, които биха могли да помогнат при очевидната му депресия, тя изтичва при любовника си.

— Не бяхме любовници!

— Ваша чест, мистър Хенеси издевателства над свидетеля.

— Мистър Хенеси... — предупреди го съдията.

— Ще се изразя по-иначе — омекна прокурорът. — Тя изтичва при мъжа, когото иска да направи свой любовник, но не може поради етични съображения. Това вярно ли е, мистър Маршъл?

— Мистър Хенеси... — повтори съдията.

— Извинете, Ваша чест.

— Тя бе разстроена — повтори Слоун в отговор на прокурорския въпрос.

— Това вече го казахте — отвърна Хенеси. — И каква беше вашата реакция спрямо тази молба за самоубийство?

— Бях тъй смаян и разстроен, както и Ана.

— Влюбен ли сте в Ана Рейми?

Въпросът сякаш се нахвърли върху Слоун.

— Да — отвърна той.

— А тя казвала ли ви е някога, че ви обича?

Слоун погледна към Ана, погледът му потъна в нея. Чудеше се дали разбира колко много му се искаше да може да отговори утвърдително. Но не можеше.

— Не — отвърна Слоун и изпита поне подобие на удоволствие, че не бе доставил на прокурора очаквания от него отговор.

Очевидно изненадан и разочарован, Хенеси все пак се опита да спаси поне онова, което можеше.

— И докъде можехте да стигнете в тази своя любов към нея?

— Протестирам!

— Протестът се приема!

— Оттеглям въпроса — рече Хенеси и пое обратно към банката на обвинението. Жестовите и походката му издаваха, че бе приключил със свидетеля.

Слоун въздъхна — резултатът можеше да бъде и много по-лош — и се изправи. Неочаквано Хенеси се спря театрално на половината път и се обърна. Шестото чувство на Слоун, онова, което винаги го бе предупреждавало за приближаваща опасност, се обади ясно и силно.

— В нощта, когато вие и Ана Рейми станяхте любовници, може би докато я държахте в обятията си, а може би по-късно, когато сте

отишъл у дома ѝ да видите дали е добре, някой от двама ви спомена ли за молбата на Джак Рейми?

В залата се бе възцарила пълна тишина. Всички сякаш се бяха устремили напред, за да уловят отговора. Коленете на Слоун омекнаха. При следващия въпрос на Хенеси имаше чувството, че ще се строполи на земята.

— Спомена ли някой, че за всички ще е най-добре, ако Джак Рейми умре?

Това бе добре изчислен изстрел в тъмен тунел, но той улучи в десетката. Да, прокурорът го захапа кръвнишки за шията, досущ както бе предвидил Харпър. Слоун си помисли да излъже, в крайна сметка така и щеше да направи, само че мълчанието му или може би изуменият му вид, подсказаха на Хенеси, че бе улучил в целта. Прокурорът дори не си направи труда да прикрие радостта си. Залата бе притихнала като гробница.

— *Да* или *не*, мистър Маршъл.

— Не мога да отговоря на въпроса само с *да* или *не*.

— Просто *да* или *не*, мистър Маршъл.

— Иронията на съдбата не ни подмина, но...

Леденият тон на Хенеси прекъсна опита на Слоун да отговори.

— *Да* или *не*!

— Да!

В залата изригна истинска какофония. С огромно самодоволство Хенеси рече:

— Нямам повече въпроси към този свидетел.

Съдията погледна към Харпър, който предизвикателно рече:

— Нямам въпроси.

Чак когато слезе от свидетелската банка с разтреперени нозе, Слоун разбра докъде се простираше хитростта на Хенеси. Той не бе задал нито един въпрос, който би му дал възможността да отхвърли своята, тяхната вина. Ала и неговият собствен адвокат не бе задал този въпрос направо.

На следващата сутрин — хладна с щипещ вятър есенна събота — делото бе предадено на състава от съдебни заседатели, след като

прокурорът и адвокатът произнесоха своите дълги и пламенни заключителни пледоарии.

Обвинението поддържаше тезата, че макар Джак Рейми да е обмислял идеята за самоубийство, парализата не му е давала възможността да сложи край на живота си по такъв начин, по какъвто е установено, че е умрял. Нещо повече, само двама души са имали мотиви, средствата и възможността да го направят и тези двама души са разговаряли в нощта, когато Джак Рейми е предал Богу дух, че за всички ще бъде по-добре, ако той почине.

Напомнянето на признанието на Слоун се стовари тежко върху залата и предизвика нова вълна от коментари и шушукания, които дори и думите на Харпър не успяха да заглушат. Харпър поддържаше тезата, че доказателствата срещу Ана и Слоун са само косвени, че убийството не е задължително продължение на изневярата, че никой не може да докаже със сигурност дали Джак не се е самоубил и че двамата не са се наговаряли да прикриват никакви действия.

След това съдията предаде делото за решение на журито и започна очакването.

Наближаваше единайсет и половина, когато тихият, напълно потиснат квартет влезе в кабинета на Харпър. Той отиде веднага до бюфета, наля си питие и попита останалите дали ще го последват. Всички отказаха. Слоун свали сакото и връзката си и ги постави на облегалката на стола, върху който сетне се отпусна и стисна с ръце челото си. Ана застана със скръстени ръце до прозореца. Мерилин отиде в кухнята да направи сандвичи, до които никой не пожела да се докосне.

— Кое е по-добре: журито да вземе бързо решение или да умува дълго? — попита Слоун след няколко минути пълна тишина.

Харпър, който необичайно за себе си крачеше неспокойно из стаята, въздъхна:

— Както съм твърдял винаги, няма начин да се отгатне поведението на журито, но колкото по-дълго заседава, толкова по-неспокоен ставам.

Забележката му сякаш даде тона на настроението през целия дълъг следобед.

В дванайсет и трийсет Слоун въздъхна.

— Вината е моя. Не биваше изобщо да давам показания.

— Ти направи онова, което е трябвало да сториш.

Ана се обърна и погледът ѝ срещна погледа на Слоун.

— Аз ти дадох моето съгласие. Значи вината е колкото твоя, толкова и моя.

— Аз ви оказах натиск — на теб и на Харпър — и всички го знаем много добре.

— Вижте какво, хайде да не си губим времето във взаимни обвинения — въздъхна Харпър.

Вместо това си губиха времето за маса други неща. Крачеха из стаята. Зяпаха пред прозорците, към телефона. Опитвайки се да запази и малкото здрав разум, който му бе останал, Слоун започна да брой юридическите томове в кабинета на Харпър, но скоро се отказа — не можеше да се съсредоточи дори върху толкова елементарна задача. Истината бе, че в ума му кънтяха железни решетки, вдишваше миризмата на фекалии, бореше се с клаустрофобичното си чувство, което най-накрая го катапултира от стола му. Отново закричи из стаята и отиде до бара, където се възползва от предишната покана на Харпър и си наля питие.

В един и половина, сякаш подхващайки нишката на току-що прекъснат разговор, Слоун рече:

— Всичко тръгна надолу, когато се появи историята за Бейрут. Как, по дяволите, Хенеси е получил достъп до секретни материали?

— Сега вече това не е важно — отвърна Харпър. — Направил го е и толкоз.

При споменаването на Бейрут Ана, която бе на ръба на рухването, погледна Слоун. Колкото и да бе невероятно, но дори и при тези изключително тежки обстоятелства, на нея ѝ се прииска да се хвърли в обятията му, да почувства силата му, да вкуси отново сладостта на устните му. Сега навярно щяха да миришат на алкохол, което си бе в реда на нещата, защото дори само като ги гледаше, тя се опияняваше. Но не достатъчно. Искаше да изтрие от съзнанието си образа, който просто не напускаше съзнанието ѝ — образа на вързопа със спринцовката, банката инсулин, черния колан и жълтия шал. Защо не си бе останал погребан в морето?

Не, това бе невероятно, мислеше си Слоун. Ето го тук, изправен пред опасността да получи доживотна присъда, а единственото, което го вълнуваше, бе да вземе Ана в обятията си — да я прегърне, да я

целуне, да я люби. Може би това му желание имаше смисъл, ако се вземе предвид фактът, че възможностите му да бъде с нея бяха толкова нищожни. Бе разбрал, че каузата им бе отчаяна, още щом морето изхвърли на брега веществените доказателства. По дяволите, защо не си бяха останали в морето?

Иззвъняването на телефона накара и четирите сърца в стаята да замрат в очакване. Мерилин, която прибираше чиниите с едва докоснатите сандвичи, погледна към телефона, към Харпър и отново към телефона. Тя остави чиниите и се запъти към писалището.

— Добър ден. Кабинетът на Харпър Флеминг. Един момент, моля — обърна се към Харпър и рече: — Мисис Дъглас.

Ана изпита едновременно и облекчение, и отчаяние. Но най-вече усещаше как рухва. Най-сетне това щеше да се случи. Щеше да се разпадне, парченце по парченце. Или може би щеше да рухне с една голяма въздишка и изведнъж. А може би и не — ако продължеше да се движи. Така ѝ нашепваше инстинктът, затова се запъти към вратата.

— Ана? — рече Слоун.

Тя се спря, обърна се и се усмихна.

— Кажи на Харпър, че ще бъда в двора.

Не спомена, че се нуждаеше да остане насаме, но Слоун го разбра. Може би и той имаше нужда от същото. Не, имаше нужда да мисли. Да мисли ясно. Нещо, което не бе в състояние да прави в нейно присъствие.

Когато телефонът позвънеше отново, то щеше да бъде несъмнено, за да съобщят, че съдебните заседатели са взели решение. Времето му изтичаше, ведно с възможностите.

Пристъпи към прозореца и забеляза Ана. Беше се спряла до градината, потънала в цветя. Слоун прогони от съзнанието си всички мисли и образи, освен този на жената, която се взираше в пространството. Имаше мигове, досущ като сегашния, когато той почти можеше да си внуши, че е още пленник, а тя — една от множеството му фантазии.

Чуваше как в другия край на стаята Харпър говореше тихо с жената, която несъмнено обичаше, жената, загрижена за своята снаха. Харпър я успокояваше, казваше ѝ, че всичко ще бъде наред.

Всичко ще бъде наред ли?

Да, ще бъде, помисли си Слоун. Той щеше да го постигне. Може би тъкмо това бе възнамерявал, особено след като бе видял веществените доказателства, изхвърлени на брега.

И докъде можехте да стигнете с тази своя любов към нея?

В съзнанието му кълтеше въпросът на прокурора, можеше да му отговори, че би стигнал докрай. И докато все още се боеше донякъде, че ще го затворят, то с друга част от съзнанието си той знаеше, че би могъл да издържи на онова, което щеше да направи. В известен смисъл това бе символично възцаряване на справедливостта. Защото поради слабостта си той почти сигурно бе причинил смъртта на друго човешко същество. И вместо да бъде наказан за това, го бяха наградил с Почетния медал на Конгреса. А сега щеше да прекара остатъка от живота си в затвора за убийство, което не бе извършил, но като го признаеше, щеше да спаси жената, която обичаше.

Обзето някакво необичайно, но чудесно спокойствие.

Когато чу Харпър да затваря телефона, той се обърна и му каза:

— Искам да ти кажа нещо.

По същото време, докато Слоун говореше с Харпър, Ана вдигна лице към хладния есенен вятър, който духаше тъй волен, тъй примамливо волен. Свободен. А от загубата на всички ценени от нея свободи я делеше само едно телефонно обаждане. Слоун също щеше да загуби свободата си, а на него вече му се бе стоварило достатъчно пленничество. Тя дочу в далечината как морето нашепваше въпроса, който прокурорът бе задал по-рано.

„А тя казвала ли ви е някога, че ви обича?“

„Не... Не... Не...“

Обзе я някакво необичайно, но чудесно спокойствие. Не, тя не бе изричала тези думи, но в този момент знаеше, че никакви други слова не биха могли да бъдат по-верни. Тя обичаше Слоун и поради това нямаше да позволи той да страда, след всичките страдания, които бе преживял, за едно престъпление, което не бе извършил. Тя бе причината за смъртта на Джак. Неговата смърт бе плод на нейното безумие. Кръвта му бе изцапала само нейните ръце. Затова тя единствена щеше да плати цената.

Бавно, но решително, Ана се запъти към къщата. С всяка стъпка свободата се отдалечаваше все повече и повече от нея. При влизането

си тя погледна първо Слоун — един дълъг, изпълнен с копнеж поглед — и сетне рече на Харпър:

— Искам да поговоря с теб насаме.

Разговорът ѝ с Харпър не мина така, както си го бе наумила, помисли си Ана на път за съдебната зала. Той бе изслушал мълчаливо, без вълнение нейното признание и сетне ѝ бе казал спокойно:

— Разбирам. Има нещо, което ще трябва да обсъдим със съдията колкото е възможно по-скоро.

Двамата се качиха в колата на Харпър и поеха към съда. Мерилин и Слоун по искане на Харпър бяха заминали преди още тя и Харпър да бяха говорили, което бе странно. Защо ще поиска Харпър Мерилин и Слоун да се завърнат в съда, преди още тя и Харпър да са разговаряли? Да, тя разбираше, че бе необходимо да се съобщи на съдията това ново развитие на събитията, но Харпър бе наредил на Мерилин и Слоун да се върнат в съда преди още да бе разбрал за него. Неочаквано ѝ хрумна нещо и тя се обърна към Харпър:

— Да не би съдебните заседатели да са взели решение?

Харпър я погледна, лицето му непроницаемо.

— Доколкото ми е известно — не.

Значи не бе това, помисли си Ана, но нещо се бе случило, нещо, което нямаше никакъв смисъл. Хрумна ѝ нова, не по-малко тревожна мисъл; тя се основаваше на факта, че неведнъж, а дважди Слоун ѝ бе казал, че всичко ще бъде наред. Не, той нямаше да направи такова смахнато нещо като да признае, че е убил Джак.

— Слоун да не... зъз... би да ти е казал нещо? — попита тя, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи съвсем случайно и небрежно.

— В какъв смисъл?

„В какъв смисъл?“, завъртя се въпросът му в съзнанието ѝ, преди да отговори:

— Няма значение.

Не промълвиха и дума повече, преди да стигнат до сградата на съда, ала с всяка измината миля Ана се убеждаваше все повече и повече, че нещо не бе наред. Дори и представителите на пресата, които обикновено жужаха край нея като ято оси, я поздравиха.

Беше точно два часа и десет минути, когато влязоха през вратите на съда. Мерилин бе първият човек, когото Ана забеляза. Очевидно ги чакаше, защото се втурна веднага към тях. Слоун не се виждаше наоколо.

— Съдебните заседатели току-що са взели решение.

Сърцето на Ана се сви. Сега, след като бе взела решението да признае вината си, не искаше жертвата ѝ да отива напусто. И странно, бе още по-решена да го направи, отколкото преди.

— Не е още късно, нали? — попита тя.

Без да намалява крачка, сякаш изобщо не бе чул Ана, Харпър даде красноречива воля на собствените си чувства:

— По дяволите!

— Страхотно точно изчислено по време, нали? — рече Мерилин.

— Свърза ли се със съдията Уейнън?

— Опитях, но вече му били съобщили за решението на журито и бил тръгнал към съда.

— Вече в кабинета си ли е?

— Последният път, когато попитах — преди пет минути, още го нямаше.

— Къде е Слоун?

— В съдебната зала. Препълнена е. Очевидно е плъзнал слух за решението. Всички, особено пресата, се трупаха да не изтърват местата си.

— Още не е късно, нали? — попита отново Ана.

Този път отговорът на Харпър бе предотвратен от Джейк Лугарик, който се появи сякаш отникъде.

— Как се чувствате в навечерието на произнасянето на присъдата? — попита той Ана.

— Без коментари — рече Харпър и побутна Ана напред; бързите им стъпки кълтяха като изстрели по пода.

— Боите ли се или сте уверена в добрия изход? — настоя репортерът.

— Махнете се от пътя ни. — Харпър го бутна настрана.

— Окей, окей — кимна Лугарик и изостана, но не и толкова, че да не подслуша последвалия разговор.

— Късно ли е вече? — попита пак Ана, докато влизаха в препълнената зала.

— Не — рече той и се обърна отново към Мерилин: — Иди и провери отново за съдията. Искам да се срещнем с него, преди да е започнало заседанието.

Джейк Лугарик се намръщи. Тримата вече крачеха по прохода между редиците пейки.

Ричард Хенеси с напълно самоуверено изражение, вече бе заел мястото си на прокурорската банка. Приставът изненадващо прикани всички да станат. Веднага след това съдията влезе и се запъти към стола си.

Харпър изруга и извика още от прохода:

— Ваша чест, трябва да поговоря с вас.

Харпър успя да привлече вниманието не само на съдията, но и на всички в залата, особено на Ричард Хенеси и Джейк Лугарик. Още докато Харпър говореше, секретарката на съда, чието объркано изражение предполагаше, че не е знаела за възобновяването на заседанието, се приближи към съдията Уейнън с искането на Харпър.

Съдията погледна Харпър.

— Съжалявам, мистър Флеминг, не знаех, че сте искал среща с мен.

— Мога ли да се приближа?

— Разбира се.

Докато Ана се отпускате на стола си, Харпър, следван по петите от Хенеси, пристъпи напред. Слоун погледна Ана и ѝ се усмихна окуражително.

Ана отвърна на усмивката му, защото знаеше, че бе взела правилното решение. Но дори и да бе така, сега вече настъпваше часът на истината и тя се боеше. Казваше си, че това е нормално, всеки би се боял при подобни обстоятелства. Но каквото и да се случеше оттук нататък, тя щеше да го преживее. Оцеляването бе най-доброто нещо, което владееше.

Слоун също съзнаваше, че е преминал своя Рубикон. Оттук насетне нямаше връщане назад. Нито пък го желаше. Това, което правеше, беше правилно. Но въпреки това сърцето му биеше уплашено. Казваше си, че това е нормално усещане и че ще преживее всичко, което бъдещето му готвеше.

Макар нито Ана, нито Слоун да можеха да чуят ясно какво се обсъждаше около бюрото на съдията, те все пак долавяха откъслечни

думи. Достатъчно да предположат, че съдията бе изненадан. Крайно нередно — рече той дважди, а прокурорът бе ядосан: „Заговор... да защити... да се забави процесът...“. И на Ана, и на Слоун им направи впечатление, че по време на целия процес Хенеси се бе опитвал да убеди съда във виновността им, а сега, след като защитата признаваше вината, поне наполовина, той изглеждаше разстроен.

— Какво става? — прошепна Моник на Лугарик.

— Не знам, но имам странното чувство, че скандалът току-що избухна.

Хенеси още протестираше тихо пред съдията, когато той рече:

— Господа, върнете се по местата си.

— Но, Ваша чест... — понечи да продължи прокурорът.

— Идете си на мястото, мистър Хенеси.

Двамата юристи се подчиниха, а залата тихо зашумя. Очевидно всеки присъстващ си имаше собствени предположения за това, което ставаше. Съдията удари с чукчето и се обърна към банката на защитата.

— Мистър Слоун — на Ана ѝ се видя странно, че съдията се обръщаше към Слоун, след като тя бе признала вината си, — вярно ли е твърдението ви, че вие, действайки сам, сте убил Джак Рейми?

— Да!

— Не! — изкрещя Ана.

Не можеше да повярва на чутото. Погледът ѝ умоляваше Слоун да не прави това.

— Мисис Рейми — попита съдията Уейнън, — вярно ли е твърдението ви, че вие, действайки сама, сте помогнала на съпруга си да сложи край на живота си?

— Да — рече тя и непокорно додаде: — Слоун няма нищо общо с това.

Слоун не можеше да повярва на чутото. Не можеше да я остави да прекара остатък от живота си в затвора. И нямаше да го допусне!

— Ваша чест, тя лъже — рече Слоун.

Хенеси скочи на крака.

— Ваша чест, очевидно е, че и двамата са виновни и сега всеки се опитва да отърве другия. Нека съдебните заседатели, съобщят решението си. Нека...

Съдията удари с чукчето.

— Тишина! — извика той и към прокурора, и към залата, но със същия успех можеше да опита да надвика бурята.

Никой не искаше да чуе и дума. Гласовете се надигаха в нестроен хор все по-високо и по-високо, а половината репортери се втурнаха към изхода.

По-късно те щяха да съжеляват за привързаността си, защото в мига, в който залата избухна, една самотна фигура започна да си проправя път напред. Спокойна, примирена, тя се движеше незабелязана от никого. Поне докато не премина перилата, които отделяха галерията от онази част, отредена само за участниците в процеса.

Бавно, един по един, гласовете стихваха, а ръката на съдията Уейнън, която се бе уморила да удря с чукчето, увисна във въздуха. Той първо усети тишината, а сетне забеляза и жената, която бе застанала до банката на защитата.

— Те не са го убили — рече тя. — Аз го направих.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ана и Слоун гледаха с невяра как Кари пристъпва напред, докато Харпър, който бе скочил на крака, сякаш готов да се впусне в нейна защита, просто я гледаше безмълвен и потресен. Дори и съдията Уейнън изглеждаше така, сякаш го бяха хлопнали по главата. Само Ричард Хенеси, който виждаше как процесът, в който бе вложил толкова усилия, се разбива на пух и прах ведно с мечтите му за Ню Йорк, бе в състояние да проговори.

— Ваша чест, колко още хора ще заявят, че са убили Джак Рейми? Доказателствата в никакъв случай не сочат, че мисис Дъглас...

— Седнете на мястото си, мистър Хенеси — нареди му съдията.

— Но, Ваша чест...

— Седнете!

Хенеси с неохота се подчини, след което съдията насочи вниманието си изцяло към Кари, която вече стоеше точно пред бюрото му.

— Кари — това, че използва малкото й име, показваше колко бе изумен съдията, — съзнаваш ли сериозността на това, което казваш?

— Да.

— Нима искаш да заявиш пред този съд, че си убила брат си?

— Помогнах му да се самоубие. — Тя се усмихна леко. — Предполагам, че това е все едно, че съм го убила, нали?

— Ваша чест. — Харпър намери най-сетне сили да заговори, макар и едва-едва: — Мисис Дъглас трябва да се посъветва с адвокат.

— Мистър Флеминг е прав. Вие трябва да...

— Не — рече тихо, но настоятелно тя, след като погледна Харпър. — Искам да разкажа какво се случи през онази нощ. Винаги съм знаела, че този момент ще дойде.

Тя се обърна отново към съдията:

— Бих искала обаче да седна.

Съдията Уейнън посочи на пристава да помогне на Кари да заеме свидетелското място, което той стори така, сякаш Кари бе от порцелан.

Точно така и изглеждаше, помисли си Ана. Като крехко парче тънък като хартийка костен порцелан, увит в бляскав костюм с цвят на здравец. Изглеждаше, освен това страшно разтревожена, като че ли реалността, от която бе бягала през целия си живот, най-сетне я бе настигнала. Защо никога не си бе помислила, че Кари би могла да бъде виновна? Отговорът бе прост: бе напълно уверена, че го бе сторила Мег.

Заговори съдията Уейнън:

— Искам да бъде записано в стенограмата, че макар тези показания да са крайно нередни, ще разреша да бъдат направени в интерес на правосъдието. — Той направи кратка пауза и продължи: — Разкажете пред съда какво се случи през нощта, когато почина брат ви.

Кари кимна, изправи рамене, готова за изпитанието.

— Прекарах нощта в къщата, наета от семейство Рейми. Грижих се за Джак, както много пъти преди това. Аз настоях Ана да иде на кино. Сметнах, че ще е добре тя да излезе от къщата. Беше толкова уморена, тъй изтощена да се грижи за Джак.

Кари отново се усмихна и продължи:

— Обичах Джак, но той можеше да бъде и мъчен човек — много взискателен към себе си и към всички останали. Мислех си, че Ана е на ръба да рухне. Не искаше да излиза, но аз я накарах. Дори и Джак я насърчи да го направи. След като Ана си тръгна, неочаквано се завърна Мег. Всички смятахме, че ще прекара уикенда в колежа, но тя се тревожела за баща си — както всички нас — и решила да дойде да го види. Мога да кажа, че още от самото начало тя бе разстроена, че майка ѝ я нямаше. Питаше ме непрекъснато къде е, кога е излязла, кога ще се върне. Макар и тогава да не се досетих, мисля си сега, че тя е сметнала, че майка ѝ е със Слоун.

Кари погледна Ана, сякаш искаше да ѝ се извини за това досадно признание. Ана ѝ се усмихна окуражително.

— Продължете, Кари — подсказа ѝ съдията.

— Мег държеше да изчака майка си, затова аз проверих как е Джак и се опитах за последен път да я убедя да си легне, но тя не искаше, затова си легнах аз. Малко по-късно чух, че Ана се прибра и макар да не чувах какво си говореха, разбрах, че се карат. Няколко минути по-късно чух как Мег изтичва по стълбите и се затваря в стаята си. Оттук нататък тази нощ сякаш подлудя.

— Какво имате предвид?

— Никой не можа да се успокои. Чувах как Мег се мята из стаята си, как Ана кръстосва из своята. Дори дочух, че Ана веднъж слезе долу. После се върна, но продължих да чувам шум от стаята ѝ. Мисля, че не е спала много, ако изобщо е заспивала. Мег — също. Чух, че и тя слезе веднъж долу и после отново се прибра. По-късно, мисля, че бе около три часа, реших сама да погледна Джак. Искам да кажа, че не можех да заспя и се чудех дали и той е тъй неспокоен, като всички.

Тук тя се спря и изглежда изгуби ищах да продължи по-нататък:

— Кари — напомни ѝ съдията Уейнън.

Кари гледаше право напред, ала бе очевидно, че не виждаше нищо, освен образи от миналото. Болезнени видения. Когато заговори, гласът ѝ беше съвсем тих.

— Като наближих спалнята, забелязах, че бе по-светло, отколкото би трябвало, ако е светната само нощната лампа. Изненадах се и от това, че Джак се бе изправил. Е, беше се изправил донякъде. Бе се опитал да се надигне на някакви възглавници, ала по-скоро се бе извърнал на една страна. И той се изненада като ме видя. — Тук гласът ѝ потрепери. — Когато влязох в стаята, разбрах защо.

Съдията ѝ даде възможност да се посъвземе, преди да попита:

— Кари, какво видяхте?

Кари погледна към съдията, сякаш малко бе изненадана, че самата тя се намираше в съдебна зала.

— Какво видяхте? — повтори съдията.

— Отначало не бях много сигурна какво виждам или може би бях сигурна, но не исках да повярвам на очите си.

И тя отново замлъкна, съкрушена от спомените си.

— Кари, какво видяхте?

— Черния колан. Колана на Мег. Получи го като подарък за рождения си ден. Майка ѝ го купи, а аз ѝ взех едни черни джинси.

— И какво за колана?

— Той бе пристегнат около дясната ръка на Джак. — И тук тя посочи горната част на своята дясна ръка. — Нали разбирате, като турникет. Сетне видях спринцовката, която взех от доктор Гудман и все забравях да я върна, а после — и банката инсулин. Тя бе почти празна, а спринцовката — почти пълна. Казах си, че за това има напълно

логично обяснение — Джак е имал нужда от нова инжекция и се опитваше да си я направи сам.

Тя затвори очи и сетне рече:

— Господи, как исках да повярвам в това, но Джак не ми позволи.

Макар и очите ѝ да бяха затворени, от тях се процеди единствена сълза. В залата бе тъй тихо, че Ана можеше да се закълне, че чува как сълзата пада. Тя самата бе жадувала толкова много да заплаче, ала сълзите ѝ не идваха. Никога. Те просто изпълваха болезнено сърцето ѝ. Без да дава пет пари за никого, Слоун положи длан върху нейната ръка. Тя, също тъй безразлична към всички присъстващи, не отдръпна ръката си. Усещаше как сърцето на Харпър се пръсва на хиляди парченца.

— Бихте ли желала чаша вода? — попита съдията.

Кари поклати глава и единият от гребените в косата ѝ едва не падна.

— Не, благодаря ви! — Тя подсмръкна и продължи: — Няма ми нищо. Наистина. Исках да кажа, че Джак ми даде съвсем ясно да разбера какво правеше. Каза ми с несигурен, но спокоен глас, всъщност никога не съм го виждала толкова спокоен, че искал да умре, че било дошло времето му, нещо за морето — че му било помогнало да прости сам на себе си, че знаел, че няма да се поправи, че бил уморен да се бори. Каза, че искал да умре, преди да получи нов удар и да стане тъй неподвижен, че да не може да се самоубие. Каза, че Ана заслужавала да получи възможност да продължи своя живот. Колкото и да е странно, гласът му бе силен и макар говорът му да не бе нормален, разбрах всяка негова дума.

Ръката на Ана трепереше, Слоун я стисна.

— Казах му, че това е глупаво — продължи Кари, — че се поправя, че няма да получи нов удар, ала той отвърна, че съм гледала на нещата така, както ми се иска на самата мен, а не така, както са те в действителност.

Тя се усмихна.

— Май бе прав. Може би наистина съм такава.

Тя отново направи пауза, сякаш да набере кураж.

— Попита ме дали бих му помогнала да сложи край на живота си. Каза, че веднъж вече се пробол, но не улучил вената. Страхуваше

се, че отново няма да я улучи.

— И вие какво отвърнахте? — попита съдията.

Кари поклати глава.

— Наистина не си спомням какво казах. Може би нищо. Главата ми бе съвсем празна. Усещах се някак откъсната от това, което ставаше, сякаш наблюдавах отдалеч. Може би съм казала нещо за това, че се боя от игли. Не съм сигурна обаче. Спомням си, че той каза, че и сам би се справил, но ще умре по-бавно. Каза, че не се страхувал да умре, но не искал да страда. А ако ще трябва да се мъчи, то да не бъде дълго. Каза, че вече бил страдал достатъчно.

Тя отново замлъкна в колебание, изглеждаше тъй отнесена, както била според описанието ѝ и онази нощ. По бузата ѝ се търкулна нова сълза.

— Помогнахте ли му, Кари?

— Той ме умоляваше — рече тя, сякаш това само по себе си оправдаваше действията ѝ. — Помня, че ми подаде спринцовката. Усетих я някак необичайно в ръката си, спомням си, че си помислих за това, че колкото и да бе странно, не се страхувах, а винаги съм се страхувала от игли. Но сега не се боях. Онази личност, която гледеше отдалеч, се боеше, но другата, която държеше спринцовката — не. Спомням си, че си помислих: *да, това е справедлив изход*, защото Джак наистина бе много тежко болен. Личността, която държеше спринцовката, бе наясно с това.

Тя разсеяно намести охлабилия се гребен в косите си и обяви гордо:

— Улучих вената от първия път. От първия. Ала сетне се поколебах. Не можех да намеря сили да натисна буталото, затова Джак сложи палец върху моя и натисна. Гледах как инсулинът изчезва в ръката му. Когато спринцовката се изпразни, издърпах иглата и оставих спринцовката върху масичката. Той ме помоли да угася лампата и да седна до него. Спомням си, че първо махнах възглавниците, за да може да легне, сетне седнах на края на леглото и взех ръката му в своята. Той затвори очи, но не каза нищо, поне няколко секунди. Сетне попита: „Чуваш ли морето?“. Аз отвърнах: „Да, чувам го“. И той рече: „Кажете на мама, че отивам да поплувам“. Казах му, че ще го направя.

Гласът ѝ се разтрепери и тя притихна. Този път съдията не каза нищо. Отдаде почит на болката ѝ.

Най-накрая тя продължи:

— Знам точната секунда, в която умря. Ръката му просто се отпусна в моята. Нямах никакви конвулсии, никаква агония. Той просто... умря. Спокойно. Мирно. Помня, че потърсих пулса му, но не можах да го намеря и просто си останах така — да държа ръката му. Пет, десет, петнайсет минути. Не знам колко. Само усещах, че докато го държах, той бе още там.

— Какво се случи после?

— Както казах, не знам колко време мина, но полека-лека ми стана ясно, че макар и да знаех, че стореното от мен бе правилно, в очите на закона аз го бях убила или бях негова съучастничка, нещо от този сорт. И тогава се уплаших. Взех всичко — колана, спринцовката, иглата, банката инсулин — и ги увих в шала на Ана. Той бе върху раклата. Завързах вързопа, измъкнах се от стаята, сетне — през задната врата и хукнах към плажа.

Тя се усмихна, този път иронично.

— Смешното е в това, че ако бях оставила всичко на мястото му, щеше да изглежда тъй, сякаш Джак се бе самоубил. Искам да кажа, че това бе най-добрата ми защита, нали? А и Джак бе възнамерявал да направи тъкмо това — ако, разбира се, успееше.

Хрумна ѝ неочаквана мисъл и тя хвърли поглед към Ана и Слоун.

— Никога не бих допуснала да влезете в затвора. Кълна се. Просто си мислех, че ако съдебният състав ви признаеше за невинни, никой нямаше да пострада, нали? Искам да кажа, че знам колко изстрадахте по време на процеса и съжалявам за това, но може би ако журито ви намереше за невинни, тогава всичко щеше да е както трябва. Нали разбирате какво имам предвид? Ала може би такава е била волята на съдбата.

След като не рече нищо повече, съдията я попита:

— Имате ли още нещо да кажете?

— Само това, че не съжалявам за стореното. Бих го направила отново. Джак бе мой брат. И аз го обичах.

Думите ѝ отлетяха в пространството, а очите и се замъглиха със сълзи. Сетне с тъжна усмивка тя допълни през сълзи:

— Той винаги успяваше да ме забърка в големи бели.

В дните след драматичния финал на процеса Слоун се чу само веднъж с Ана и то за да му каже тя, че ще могат да разговарят едва в края на седмицата.

В понеделник Кари бе обвинена от съдията Уейнън и се призна за виновна в това, че е помогнала на брат си да се самоубие. Обявяването на присъдата щеше да стане в петък сутринта. Решена да стои до зълва си в тези трудни за нея часове, Ана се бе преместила при нея. Сега, след като истината за смъртта на Джак бе изяснена, Кари за пръв път заскърби истински за загубата на брат си. Макар да не бе ясно какво щеше да стане с нея, Слоун знаеше, че Харпър бе оптимист. Харпър чувстваше — а може би се надяваше и се молеше — че съдията щеше да бъде снизходителен. Всички, които чуха изповедта на Кари, се трогнаха, включително и обикновено хищната преса, която този път посмекчи силно тона на репортажите си. Дори и Джейк Лугарик прояви необичайна за него сдържаност.

Ако Ана бе скалата, върху която Кари можеше да се облекне, то подобна роля играеше и Слоун за Харпър. През всичките години, в които Слоун го бе познавал, Харпър никога не е бил тъй съсипан — не от вината на Кари, а от това, че не можеше да ѝ помогне в този критичен за нея момент. Беше се заклел оттук нататък да бъде винаги до нея. Слоун знаеше цената на подобна клетва на любовта. Не знаеше дали щеше да му се удаде да изпълни същата клетва. Колкото и силно да обичаше Ана, тя все още не бе изразила чувствата си към него, нито пък той имаше представа накъде щяха да се развият отношенията им. И затова чакаше търпеливо тя да го потърси.

Когато в сряда следобед телефонът иззвъня, Слоун, захвърлил всякаква гордост, се втурна към него. Не бе Ана и Слоун веднага разпозна гласа. Принадлежеше на капитан Никълз, бившия му началник.

— Предполагам, че при стеклите се обстоятелства поздравленията няма да са удачни — рече военният моряк. — Макар че няма да е честно, ако не си призная, че бях доволен, след като снеха от теб всички обвинения.

— Благодаря, сър.

— Как се чувстваш напоследък?

Слоун споделяше смесените чувства на Ана и си го призна.

— Изпитвам облекчение, макар да съм натъжен от цената, на която го получих.

— Как е зълвата?

— Държи се. Има семейство и приятели, които не я оставят сама.

— Това е добре.

Последва пауза, в която капитанът очевидно формулираше онова, което бе основната цел на обаждането му.

— Виж какво, попадна ми информация, която мисля ще те заинтересува.

— Каква е тя?

— След разгрома ми на свидетелската банка, при който бе изнесена секретна информация, аз се порових малко из Пентагона. Тукашните началници не гледат с добро око на изнасянето на секретна информация, без те да го знаят.

— И какво научи?

— Подозренията бяха сведени до неколцина, които са имали достъп до досието ти. При разпитите един от тях — мъж на име Джордж Обърли — си призна, че е продал информацията за миналото ти. Той е един от онези недоволни индивиди: решил, че са го измамили и не са го повишили. Естествено, изхвърлили са го веднага за ухото.

— Продад ли я? И на кого?

— На някакъв репортер от Вашингтон, който, не щеш ли, тия дни също си търси работа.

Слоун се намръщи.

— Това още не обяснява как тази информация се появи в някакъв съд в щата Мейн.

— Е, всъщност обяснява. Макар репортерът да отказа да даде някаква информация, бяха конфискувани сведенията за телефонните му разговори. Излезе, че се е обаждал няколко пъти в Кукс Бей. До мотела, в който бе отседнал Джейк Лугарик.

— Джейк Лугарик ли?

— Ами да.

След тези думи Слоун се отпусна на близкия стол и прокара пръсти през косата си. Още от момента, в който Лугарик го бе попитал какво се бе случило в Бейрут, Слоун изпита подозрение и безпокойство спрямо репортера. Освен това бе разбрал, че онзи бе безскрупулен като

продавач на змийска отрова. Участието на Джейк Лугарик в тази история обаче не обясняваше как обвинението се бе добрало до информацията. Освен ако...

Интересно, но и капитан Никълз сякаш мислеше по същия начин.

— Бих рекъл, че има някаква връзка между Лугарик и обвинението.

— Да — съгласи се Слоун и в съзнанието му изплуваха прашните обувки. — Номерът е да го докаже човек.

Следващия следобед след загадъчно обаждане по телефона Ричард Хенеси насочи червеното си порше към мотела в Рокпорт. Нямаше идея защо Лугарик искаше да се срещне с него, макар да бе благодарен, че той поне бе проявил достатъчно разум, за да поиска среща извън Кукс Бей. Беше изненадан от съобщението, което бе приела секретарката му, защото си мислеше, че Лугарик вече си бе заминал. Предполагаше, че новинарят вече бе започнал да човърка някоя друга история.

Натисна педала на газта с безупречно лъснатата си обувка и стрелката стигна безразсъдната отметка на сто и двайсет километра в час. Усетил свистенето на вятъра, Хенеси се опиваше от свободата... чувстваше се по-щастлив от всеки друг на този свят. Завършекът на процеса бе истински провал, бе си помислил, че това бе край на шансовете за развитие на кариерата му; но не щеш ли, обадиха му се от една известна юридическа фирма от Бостън. Изглежда им бе харесал начинът, по който бе водил процеса. Намираха го за енергичен, находчив, притежаващ достатъчно кураж в поведението си в съдебната зала. Искаха да поговорят за евентуалното му привличане на работа във фирмата. Да!

Е, Бостън не бе Ню Йорк. Но бе далеч по-примамлива гледка от Кукс Бей. Бостън бе космополитен град, културен, модерен, място, гъмжащо от хора, които биха оценили обувките от фирмата „Гучи“ и костюмите на „Армани“, място, където човек можеше да иде на театър или на концерт на Бостънската филхармония, град, в който можеше да практикува всеки ден едно скъпоструващо право. Да, Бостън щеше да му хареса.

Двайсет минути и хиляда бостънски мечти по-късно Хенеси спря поршето на паркинга на мотела. Слава богу, нямаше много коли,

спрени пред различни стаи на мотела. Той потърси стая 101 — сигурно бе зад U-образния двор, още по-добре. А сега, помисли си той, след като закова колата пред вратата, трябваше да се избави от Лугарик. Веднъж и завинаги.

Надяна чифт слънчеви очила, отвори бързо вратата и почука, надявайки се, че няма да изцапа безупречния си маншет. Веднага долови шум от движение в стаята.

— Хайде, хайде — извика той и се огледа. Вратата се отвори рязко. — Лугарик, какво по дяволите...

Думите му секнаха, когато се изправи очи в очи със съдията Уейнън. Видя в стаята още Слоун Маршъл и Харпър Флеминг.

— Добър ден, мистър Хенеси — рече съдията. — Радвам се, че можете да се присъедините към разговора ни относно последствията на нарушената заповед за неразпространяване на сведения относно процеса.

Хенеси ги гледаше потресен. Имаше гадното чувство, че Бостънската филхармония щеше да си свири без той да се намира в залата.

В петък следобед, пъхнала ръце в джобовете на якето си, Ана пое към фара. Гъста, меланхолична мъгла бе обгърнала Кукс Бей с фините си, подобни на облаци вълма. Сиви вълни скриваха морето вляво от нея и гората вдясно. Не можеше да вижда повече от метър пред себе си. По-скоро следваше повика на тифона за мъгла. С протяжния му вой се смесваха тъжният грохот на невидимите вълни, които се разбиваха на брега, и самотният писък на морска птица.

Мъглата напълно съответстваше на настроението ѝ и тя много добре съзнаваше защо бе така. Всяка нейна стъпка по пясъка бе продиктувана единствено от вярата. След време щеше да открие фара в мъглата, но емоционалното ѝ пътешествие не бе с толкова сигурен курс. Пътят бе затъмняван от спомени, забулван от чувства, с които още не можеше да се справи, засенчван бе от вина, с която вече бе свикнала. Докато седеше сутринта в съда и изслушваше как съдията реди милостивата си присъда, Ана разбра, че за разлика от Кари, тя самата още не бе осъдена за моралното ѝ престъпление. И нещо по-

важно: тя разбра, че сама трябваше да бъде и свой съдия и свое жури. Можеше ли да накара Слоун да разбере това?

Не знаеше, но трябваше да опита.

Най-сетне хижата на фаропазача се появи в полезрението ѝ. Вълмата мъгла се виеха над покрива и комина, смекчаваха ръбовете и ъглите, скриваха несложната комбинация от дървото и майсторлъка на строителя. Присвила очи, Ана се поколеба, ала сетне набра смелост да посрещне онова, което я очакваше в бъдеще.

Когато Слоун дочу почукването, той вече знаеше, че пред вратата е Ана. Не бе сигурен откъде го знаеше — може би бе станал толкова нетърпелив, че трябваше да си повярва или да полудее — но го знаеше. Отиде бързо до вратата.

Изправил се лице в лице срещу нея, той си помисли, че бе минала цяла вечност, откакто я бе виждал. Влажни от мъглата кичури, с такъв цвят, какъвто Слоун не можеше да сравни с нищо, бяха полепнали по бузите ѝ, докато очите ѝ грееха със синевата на хиляда морета. Взрял се в тези очи, той се запита дали не изглеждаха малко тъжни. Обзе го тежко, страховито предчувствие. Отхвърли го, като си каза, че се превръща в параноик. Какво лошо би могло да се случи в един ден като този, започнал тъй обещаващо със снизходителната присъда спрямо Кари?

Усмихна се.

— Здравей.

— Здравсти — отвърна Ана и си помисли, че той изглеждаше невероятно привлекателен с тези износени дънки и стара риза, невероятно секси с тази разбъркана, разрошена коса. Щеше ли да намери сили да си тръгне от него? Нима можеше да прогони с болезнените си думи тази най-съвършена усмивка, която изобщо бе виждала?

— Влизай — рече той.

Ана влезе в хижата. В камината грееше огън и омекотяваше хлада, който бе нахлул с мъглата. Топлината я обгърна за добре дошла.

Слоун протегна ръка и рече:

— Дай ми якето си.

Ана се подчини. И нейните дънки бяха износени, и нейната риза бе стара, като на Слоун.

Той остави якето на облегалката на дивана и я покани в кухнята.

— Искаш ли нещо? Кафе? Безалкохолно? Бира?

— Не — отвърна тя, — благодаря.

— Говорих преди малко с Харпър. Каза, че днес в съда всичко минало много добре.

— Да, така е.

Усмивката му стана още по-съвършена, болезнено съвършена.

— Кари може да се справи със сто часа общественополезен труд, дори ако едната ѝ ръка е вързана.

Ана не се сдържа да не отговори на усмивката му.

— Навярно вече го прави.

— Да, навярно.

Последва пауза. И после:

— Сигурна ли си, че не искаш кафе или нещо друго?

— Не, нищо.

Слоун отново замлъкна, обзет от предчувствието, че нещо не бе съвсем наред. И отново го отпрати.

Мушнал ръце в задните джобове на дънките си, той рече:

— Предполагам, че си чула за това, че Хенеси е временно отстранен от работа.

Ана кимна.

— Харпър каза, че той и Лугарик били състуденти в колежа.

— Да, той се обадил на Лугарик да превърне процеса в медийно събитие. Толкова е бил сигурен, че обвинението ще спечели, че е искал да го гледа целият свят. Искал да постъпи в някоя голяма юридическа фирма и си мислил, че този случай ще му помогне.

— Според Харпър, той почти бил постигнал целта си.

— Да не повярва човек на късмета му! Дори и след този изход на делото някаква престижна фирма от Бостън го потърсила. Естествено, след отстраняването му фирмата престанала да проявява интерес.

— Мислех си, че отстраняването му е само временно.

— Така е, но Харпър казва, че никоя фирма с реноме няма да го наеме при подобно положение. А освен това съществува и обвинението от страна на Лугарик, че е платил за секретна информация. Хенеси отрича, но след като банката не пожела да потвърди или отрече, всичко изглежда много съмнително.

— Какво мисли Харпър за възможността Хенеси да е купил информацията?

— Смята го за виновен. Харпър изобщо не изпитва никакви съмнения спрямо Хенеси. Още при предявяването на обвинението той го бе заподозрял, че е издал информация на пресата за промяната в часа, та да ни връхлетят. Нали тъкмо към това се е стремил — ние и той да бъдем пред камерите колкото е възможно повече.

— Ами Джейк Лугарик? Какво ще стане с него?

— Изглежда само ще го плеснат през ръката. Очевидно при ръководителите на медиите целта оправдава средствата. Освен това, никак не е в негова вреда, че ходи с дъщерята на главния акционер на телевизионната мрежа.

— Жалко. За пляскането по ръката. Заслужаваше повече.

— Да.

Последва нова пауза. Когато Слоун я прекъсна, като попита за дъщеря ѝ, Ана всъщност изпита облекчение, че не ѝ се налагаше да отлага повече онова, заради което бе дошла. Не искаше да наранява този мъж. Не искаше да наранява и себе си.

— Върна се в колежа.

— Сдобрихте ли се?

Почувствала изведнъж хлад от темата, Ана отиде до огъня. Оранжевите пламъци се издигаха високо, придружени от силно прашене.

— Това може би никога няма да стане, но поне си говорим — някак си официално.

— Е, за начало е добре.

Ана се усмихна тъжно.

— Може би.

— Ти си мислеше, че тя е убила баща си, нали?

— Да, поради редица причини.

— Харпър спомена, че ти казала нещо по време на скарването ви — нещо, което те е обезпокоило.

Спомените за онази нощ, за думите на дъщеря ѝ бяха болезнени. Може би винаги щеше да е така, ала Ана си наложи да повтори онова мрачно изявление, което продължаваше да живее в сърцето ѝ като отровна змия.

— Тя ми каза, че по-скоро би искала баща ѝ да умре, отколкото да разбере за моята изневяра.

Слоун не можеше да повярва.

— И ти си мислеше, че всъщност онази нощ тя го е убила заради изневярата ти?

— Не толкова категорично. В началото от думите ѝ ме заболя много, но не ги възприех буквално. Когато са ядосани или засегнати, хората казват какво ли не. Определено не смятах, че онази нощ тя е възнамерявала да направи нещо. Но, разбира се, Джак бе още жив. Чак след като почина и започнах да свързвам различните факти, се разтревожих, че тя би могла да отнеме живота на баща си. Но отново изобщо не си помислих, че би могла да го направи хладнокръвно, пресметливо. Бях наясно, че тя знае колко зле бе баща ѝ, дори по-късно ми мина през ума, че макар и да се бях опитала да ѝ спестя информацията, като изгорих бележката на Джак, че не е невъзможно той да се е обърнал и към нея с подобна молба. Но независимо от продиктуваните ѝ от милозливост действия, аз все пак смятах себе си за първопричината за смъртта на Джак. Ако не бях извършила изневяра, Мег никога не би намерила мотивировката да извърши това, за да го предпази от болката да разбере какво съм сторила.

— Но тя, разбира се, не е убила баща си.

— Не, тя защитаваше Кари. Не бе сигурна, че Кари е виновна, но силно я подозираше, което бе още една причина, поради която аз пък подозирах Мег. Тя не изпитваше никакви угризения да ме напада за връзката ни, но нито веднъж не ме попита дали аз съм убила баща ѝ, което при стеклите си обстоятелства щеше да е напълно логичен въпрос. Освен това, когато свидетелстваше, тя заяви съвсем твърдо, че аз не съм го убила. Тогава си мислех, че това само я уличава. Предполагах, че, тя знае, че не съм виновна, защото самата тя е виновна. Знаех, че излъга, че е нагледала баща си онази нощ. А черният колан подсили още повече съмненията ми.

— Защо е излъгала, че е нагледала баща си?

— Не искаше Кари да узнае, че я е видяла да влиза в стаята на баща ѝ. Ако си бе стояла в стаята, Мег не би чула или видяла нищо. Спомни си, че Кари каза, че не била слизала долу онази нощ. Ала Мег я е видяла и чула. Тя дори я чула да излиза от къщи и това на Мег ѝ се видяло странно. След това Мег е сметнала, че Кари се е опитвала да се отърве от веществените доказателства, което си е било точно така. Ала онова, което наистина е убедило Мег във вината на леля ѝ, е гребенът, който тя намерила. В полунощ Кари нагледала Джак и се опитала да

убеди Мег също да си ляга. Мег била сигурна, че в косата на Кари били и двата гребена, ала на следващата сутрин намерила единия под възглавницата на Джак. Защо ще лъже, че не е нагледала Джак, заключила Мег, ако не е знаела за смъртта му?

— Значи ти искаше да прекараш остатъка на живота си в затвора за престъпление, което не си извършила?

Дори и самото задаване на въпроса предизвика тръпки по гърба на Слоун.

— Както казах, чувствах се отговорна за онова, което смятах, че бе извършила Мег. А и не можех да си позволя да те хвърлят в затвора за нещо, което не си извършил.

И преди Слоун да успее да каже нещо тя добави с все още видно разочарование:

— Не можех да повярвам на ушите си, когато призна, че си убил Джак. Искам да кажа, че през повечето време си си мислил, че съм го извършила аз. След като се появи жълтият шал какво си помисли? Но все пак, не можех да повярвам на ушите си.

— Толкова ли е трудно да се разбере? Ти защитавах дъщерята, която обичаш. А аз защитавах жената, която обичам.

Както винаги Слоун намери начин да я обезоръжи с най-проста истина. Ана пристъпи към него и положи длан на бузата му.

— Слоун Маршъл — рече тя, произнасяйки името му по такъв начин, че на него му се стори, че ще умре от удоволствие — ти си най-невероятният мъж, най-невероятната личност, която изобщо съм познавала.

Гласът на Ана се сниши дотолкова, че прозвуча като копринен, като дантелен, като всички хубави и меки неща на света.

— И те обичам тъй силно, както никога не съм си мислила, че може да обича човек.

Ако Слоун обезоръжаваше Ана с неукрасената истина, тя го слисваше със същата простота. Думите ѝ потънаха право в самотното му сърце. Той въздъхна тежко и рече:

— Откога чакам да го чуя. Имаше моменти, в които изобщо не вярвах, че ще го направиш.

— Но ти сигурно си знаел... знаел си, че те обичам.

Слоун не отвърна нищо. Само хвана ръката ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си. Целувката бе нежна, топла и погубваща за Ана. Бавно,

докато все още имаше сили да го направи, тя издърпа ръката си и отиде от топлината на огъня към посивелия от мъглата прозорец. Гърбом към Слоун, тя се вгледа в мрачния следобед. Точно тогава Слоун със сигурност усети, че страховете му бяха оправдани.

— Какво има, Ана? — попита той, като хем искаше да научи, хем — не.

Тя не се поколеба: колкото по-бързо му кажеше, толкова по-добре.

— Връщам се в Кънектикът.

На Слоун му потрябваха няколко секунди, за да асимилира казаното. А когато го направи, рече:

— Чакай малко. Ти току-що ми каза, че ме обичаш и в следващия момент вече ме изоставяш.

Ана се обърна, очите ѝ го умоляваха да я разбере.

— Моля те да ме изслушаш.

Тя замълча, а сетне с отчаяна нотка повтори:

— Умолявам те.

— Защо имам чувството, че онова, което ще чуя, няма да ми хареса?

— Може да се окаже и така, но аз трябва да ти го кажа — рече тя, като внимателно подбираше думите си.

— Онова, което се случи между нас, стана толкова бързо.

— Понякога става така, но това не намалява силата на чувството един към друг.

— Знам, но нямаше време за двама ни — за мен — да обмисля, да преценя. А дори и да имаше време, обстоятелствата нямаше да ми позволят да го сторя. Толкова дълго бях затънала в тези подвижни пясъци на емоцията. Болестта на Джак, бързото влошаване на състоянието му, смъртта му, процеса, мисълта, че мога да прекарам остатъка от живота си в затвора заради (както си мислех) вината на Мег, нейната враждебност към мен, признанието на Кари за виновна, любовната ни връзка, влюбването в теб...

Дори и самото изброяване си каза своето и Ана замлъкна с тежка въздишка.

— Окей, значи ти е необходимо известно време, но защо не се възползваш от това време тук, в Кукс Бей? Можем да го прекараме заедно.

— Защото когато съм край теб, не мога да мисля ясно. — Ана събра отново мислите си, опитвайки се да намери най-подходящите за целта думи. — Не съжалявам за нищо, което се случи помежду ни, и това е също част от проблемите ми.

Слоун се намръщи.

— Не мога да разбера.

— Ако трябваше да го направя отново, щях да го направя. Това, което преживяхме заедно, е най-красивото, което се е случило през живота ми, но то включваше и престъпването на клетва, на която много държах. Не знам какво да кажа за себе си. Мисля, че не говори много добре за мен.

Отчаянието ѝ взе връх и тя прокара пръсти през косата си.

— Вече не съм сигурна коя съм.

Отчаянието на Слоун бе не по-малко.

— Ти си Ана Рейми — човешко същество.

— Един философ ми каза някога, че да си човешко същество понякога е непоносимо.

— Да, но най-добре ще е да застреляш този негодник и да си наемеш друг философ.

— Може би, но същият този философ продължава да се бори със собствената си човешка същност. Можеш ли честно да кажеш, че си простил на себе си за онова, което се случи в Бейрут?

След като Слоун не отвърна нищо, тя отговори вместо него:

— Видя ли, не можеш. Ако пред нас има бъдеще, Слоун, ние трябва да прекрачим в него като пълноценни личности, а не като емоционални развалини, каквито сме сега. Казах ти веднъж, че твоето опрощение се крие в това да си простиш сам. При мен е същото. Не виждаш ли?

Онова, което той виждаше, бе, че я губи, най-малкото временно, и не можеше да каже нищо, за да промени нещата. Това, което не искаше да приеме, но не можеше и да пренебрегне, бе фактът, че може би тя бе права. Може би наистина се нуждаеха от време да помислят, от време раните им да зараснат. От това болката му не стана по-малка, усещаше я като кама, забита в сърцето си.

— Колко време няма да те има?

— Не знам.

Хрумна му неочаквана мисъл, която сякаш развъртя бавно
острието на камата, докато не можеше дори да си поеме дъх.

— Ще се върнеш, нали?

А след като тя не му отговори, той изгуби самообладание.

— По дяволите, Ана, не можеш да постъпиш така с нас.

— Моля те, Слоун — прошепна тя, — дай ми малко време.

Най-накрая той рече решително:

— Ако трябва, ще те чакам до края на живота си.

При това обещание се разделиха, но Слоун забеляза, че Ана
внимателно отбягна да поеме обещание. Не каза, че ще се върне.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През следващата седмица Слоун не мръдна от телефона. Вярваше, че Ана може да се обади всяка секунда, всяка минута и ще се изповяда колко ѝ липсва, колко го обича, как не може без него. Сигурно разстоянието — Кънектикът му се виждаше толкова далечен, колкото и най-далечната звезда — щеше да ѝ помогне бързо да види случилото се между тях от нова перспектива. Сигурно и тя щеше да е в състояние да види (досуц като него), че макар връзката им да не се бе зародила при идеални условия, етическият огън, на който бе подложена, само я бе закалил. Сигурно щеше да осъзнае, че не бяха виновни в нищо друго, освен в това, че послушаха гласа на съдбата. И още по-важно: бяха му отговорили с гласа на сърцата си.

Тя не можеше да не разбере всичко това. Защо тогава, чудеше се Слоун в края на седмицата, не се обаждаше?

В сряда следващата седмица, в онези мигове, когато си позволяваше да бъде честен пред себе си, той си призна, че бе малко обезпокоен... и вече не можеше да намери достатъчно извинения защо не излиза от хижата на фаропазача. Няколко пъти Харпър го бе канил да обядват заедно, два пъти повече — да пият кафе, ала Слоун винаги отказваше. Знаеше, разбира се, че Харпър се досещаше за причините за отказите му, макар приятелят му да не показваше с нищо това.

— Дай ѝ малко време — му каза Харпър в петък следобед, когато отново се обади с покана да хапнат заедно.

Слоун не се престори, че не разбира какво имаше предвид приятелят му. Дори и не се опита да скрие растящото си нетърпение.

— Две седмици не са чак толкова много време.

Слоун разбра, че Харпър подбира внимателно думите си.

— Може би тя е права. Може би вие двамата трябва да се съберете като цялостни личности или изобщо да не се събирате.

Макар и човек, доста затворен в себе си, в един миг на откровение Слоун бе разказал на Харпър за прощалния им разговор с

Ана. Въздъхна и прие отново онова, което бе приел и по време на този разговор.

— Може би е така.

— Каквото и да стане между теб и Ана, ти трябва да постигнеш съгласие със себе си по отношение на случилото се в Бейрут.

Слоун се замисли върху думите на приятеля си същата вечер, докато стоеше край прозореца и гледаше първия сняг за годината. Прехвърчаха огромни снежинки, досущ като парцали най-мек памук и бързо загиваха, когато се сблъскаха с живото море. В близката гора обаче снегът натрупваше. Вниманието на Слоун бе привлечено от малката китка брези. Бели снежинки. Бели кори. Бяло върху бяло. Най-съвършеният камуфлаж. Нима и той успяваше да скрие чувствата си за Бейрут тъй сполучливо?

Мушнал ръце в задните джобове на дънките си, с мисли, зареяни в миналото, той трябваше да признае пред себе си, че не бе наясно с мислите, с чувствата, свързани с преживяния инцидент. Със съвсем малки изключения ужасяващите му кошмари бяха престанали. Всеки път, когато се замисляше за предателството, обаче, сърцето му се свиваше и това го водеше до заключението, че не бе простил на себе си. И може би никога нямаше да си прости. И все пак, страшно му се искаше да се изправи пред огледалото и да види в него онзи мъж, който беше някога... или поне мъжът, в който се бе превърнал.

Слоун изруга и си легна, ядосан от факта, че най-малкото трябваше да признае, че разбира Аиния копнеж за опрощение. Това опрощение, или по-скоро неговото отсъствие, можеше да ги държи разделени.

През следващата седмица и мъничкото търпение, което бе успял да съхрани, почти се изчерпи. В понеделник, страхувайки се, че ще полудее и след като не можеше повече да отказва на Харпър, той се съгласи да пият кафе в „Чат ънд Чю“. Разбра от Харпър, че Ана се обаждала редовно на Кари и това с нищо не подобри настроението му. В сряда вече си мислеше, че Ана не го обичаше, в крайна сметка тя бе отишла при него, водена от нуждата, той просто бе заместил мъжа ѝ, от чиято обич тя се бе нуждаела и бе търсила, но ѝ бе отказана. Тъй като знаеше, че тази посока на мисли щеше да го доведе до лудост, той я изостави... или поне се опита.

В петък, вече на ръба на полудяването, Слоун сложи слънчевите очила — нима все още се криеше от себе си? — излезе от хижата и затича по плажа. Не искаше обаче да навлиза в територията, където се бяха срещнали с Ана, където се бяха смели и любили.

Като се върна у дома, телефонът звънеше.

Взе стъпалата по няколко наведнъж, скочи на верандата и мушна ключа в бравата. Завъртя го в обратна посока, изруга, после го въртна както трябва. Вратата се отвори. Втурна се и грабна слушалката.

— Ало?

— Мистър Маршъл?

Слоун изрази разочарованието си с безгласна ругатня. Мъжкият глас бе на директора по кадрите на нефтената компания, която наемаше водолази за Северно море. Слоун свали очилата и с небрежен жест ги метна на дивана.

— Да, как вървят нещата?

— Добре. А при вас?

— Добре — излъга Слоун.

— Вижте, исках да се свържа с вас и да ви кажа, че мястото, за което говорихме, е все още свободно. Всъщност ние попълнихме вакантното място, след като ни се обадохте, но работата не потръгна. Човекът се оказа с по-малък опит, отколкото си мислехме. Питаме се дали не бихте се заинтересувал отново.

Слоун честно бе разказал на директора за процеса — не можеше и да бъде иначе — и макар да не бяха разговаряли след това, фактът, че директорът му се обаждаше, ясно показваше какъв отзвук бе предизвикало делото. Макар главната квартира на фирмата да бе в Хюстън, този мъж очевидно бе чул за резултата от процеса.

— Това ще ви интересува ли, мистър Маршъл?

Слоун разтърка основата на носа си с палец. Дали се интересуваше? Нямаше представа, ала отвърна:

— Докога трябва да отговоря?

Директорът се засмя.

— До вчера.

— Има няколко неща, които точно сега не мога да нарежа.

— Мога да ви дам време до първи другия месец — рече мъжът, очевидно много му се искаше Слоун да приеме назначението. След

като Слоун не отговори нищо, той добави: — Това е след малко повече от седмица. Да поговорим тогава, а?

Слоун отговори:

— Добре. Ще ви се обадя.

Целия следобед и вечерта Слоун избягваше да мисли по въпроса. След студено ядене и топъл душ той си легна. Странно, но за пръв път откакто тя замина от Кукс Бей, той сънува Ана — меките ѝ устни се впиваха в неговите, нежният ѝ глас шептеше името му така, както не го бе правила никоя друга жена, и изискваше чувствен отговор от него. Слоун се събуди възбуден, схванат и преди всичко гладен.

В късната, студена, съботна утрин той позвъни на Ана. Отговори му икономката, която учтиво му съобщи, че Ана отишла да види дъщеря си в колежа. Слоун ѝ остави съобщение да му се обади и затвори. Беше сигурен, че скоро щеше да му позвъни.

Не Ана избра кафенето, тясно и претъпкано и на вид досущ като студентска закувалня. Тя би предпочела по-тихия ресторант в мотела, но Мег настоя за това заведение. Ана си помисли, че може би го направи, за да се състои срещата на терена на Мег, а не на нейния. Може би бе някаква неуловима, може би дори подсъзнателна форма на предизвикателство и, без съмнение, предвестник за изхода от разговора им. Но независимо какъв щеше да е резултатът, Ана, която почти не бе разговаряла с дъщеря си (освен няколко разменени думи след процеса), бе твърдо решена да се срещне с нея и да се опита да преодолее различията помежду им. Не бе задължително Мег да я разбере за любовната ѝ връзка — тя самата не се чувстваше достатъчно подготвена да обясни нещо, което сама не разбираше напълно — а по-скоро да ѝ подаде маслиненото клонче на мира.

Седнала почти в дъното на залата, скръстила спокойно ръце върху клатещата се масичка, Ана очакваше пристигането на дъщеря си. Около нея хлапетата се смееха и пискаха, а от джубокса се носеше забързана мелодия, от чийто натрапчив ритъм вече започваше да я боли глава. Но въпреки леката болка, шумотевицата бе за предпочитане пред гробовната тишина на къщата в Кънектикът. Тя никога не бе познавала тази нейна тишина, тишина на душата, тишина,

която поглъщаше всеки шум. Тя я поздравяваше сутрин; тя я завиваше нощем. Напомняше ѝ колко много ѝ липсваше морето.

И Слоун.

Най-вече — Слоун.

Странно. Мислите ѝ бяха объркани, сякаш бе донесла със себе си и мъглата, обгърнала Кукс Бей през последния ѝ ден там. От друга страна, обаче, чувствата ѝ бяха кристално ясни. Краят на процеса бе предизвестил събуждането на чувствата ѝ. Не, трябваше да си признае, че това не бе напълно вярно. Беше започнала да чувства отново, след като се люби със Слоун. Опитваше се да скрие чувствата си, но те си бяха там, понякога — прекалено изобилни. Той бе изпълнил сетивата ѝ, бе я накарал да се почувства болезнено жива. Дори и споменът за него бе тъй силен, че понякога я оставяше без дъх, замаяна, желаеща силно онова, което го определяше в мислите ѝ — суровите целувки, но в замяна на това нежното и страстно любене, една негова завършеност, която не бе засегната и след инцидента в Бейрут. Да, тя го обичаше. Не си правеше илюзии, че бе иначе.

От друга страна, не се опитваше да оправдава постъпките си. От морална гледна точка тази връзка бе греховна. И нейното вътрешно съдебно жури още не бе наясно дали някога щеше да се примири със себе си.

Ана забеляза Мег в мига, в който тя пристъпи прага на кафенето. В тези първи секунди, докато Мег още търсеше майка си, Ана успя да я разгледа. Беше с дънки, маратонки, косата ѝ бе сплетена на плитка. Лицето ѝ, върху което винаги се изписваше напрежението от учението, сега бе белязано от изключителна умора. Освен това бе отслабнала с няколко килограма. Нима последните седмици се бяха отразили тъй тежко и на нея? Дали бе готова да изгледят противоречията си?

Надеждите на Ана бяха попарени още в мига, когато погледите им се срещнаха, защото забеляза безпогрешно отчуждеността ѝ. И за да помрачи още повече надеждите на майка си, докато си проправяше път към нея, Мег изправи рамене, сякаш се готвеше за битка.

Така да бъде, реши Ана. Ще си каже онова, заради което бе дошла, и каквото ще да става.

Мег издърпа стола срещу майка си и докато сядаше рече:

— След час имам лекция.

Ако Ана бе имала някакви съмнения относно начина на мислене на дъщеря си, то това кратко изявление ги ликвидира. Макар и натъжена, Ана рече спокойно:

— Изглежда доста нагорно ти идва.

— Не можеш да си представиш — отвърна тя. — В понеделник ми предстои тест убиец.

И преди Ана да успее да каже нещо, Мег добави:

— Сандвичите тук са добри. Малко мазнички, но добри. И обслужването е бързо.

Ана повика сервитьора и поръча два сандвича. Сетне, за да наруши продължаващото неловко мълчание попита:

— Как си?

Мег сви рамене и отвърна студено:

— Добре. А ти?

— Бива. Някои дни — по-добре, други — по-зле.

Искреността на Ана поразклати Мег и тя бързо смени темата:

— Как е леля Кари?

— Оказва се, че е много добре.

Мег предизвикателно рече:

— Не й се сърдя, че е помогнала на татко да се самоубие.

— Аз — също. При по-различни обстоятелства и аз бих постъпила така.

Ана замлъкна за малко и сетне скочи решително в дълбокото.

— Още си ми сърдита обаче за онова, което направих, нали?

Предизвикателното поведение на Мег се засили още повече.

— Да. Това, което леля Кари направи, бе за татко. А онова, което стори ти, бе за самата *теб*.

— Не бих могла да го оспоря, нали?

И искреността на Ана отново стъписа дъщеря ѝ. Потънаха в мълчание, което ставаше все по-неловко и по-неловко, но за късмет дойдоха сандвичите. След като сервитьорът се отдръпна, Мег попита направо:

— Защо поиска да се срещнем?

— Ти си моя дъщеря. Обичам те. Искам да присъстваш в живота ми. Дори, и да не можеш да ми простиш, бих искала поне да се опиташ да разбереш.

Мег отложи отговора си, като взе сандвича и отхапа една хапка. Ана стори същото, доволна, че Мег не избърза с отрицателния си отговор. Най-сетне тя проговори:

— Не знам дали бих могла да ти простя. Не знам дори дали искам да ти простя.

Ана знаеше, че първото зависеше от второто. Беше стигнала до това просто заключение в тъмата на една изпълнена с тишина нощ.

— Така е достатъчно справедливо — рече тя. — В този момент ме интересува само дали *ще се опиташ* да простиш, дали ще пожелаеш да опиташ.

Нова хапка сандвич, последван от глътка сода и Мег попита:

— Ами той?

— Той си има име. И то е Слоун. А аз съм влюбена в него.

Мег вдигна брадичка — жест, почти идентичен с обичайния за майка ѝ.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Нямам представа. Истината е, че той дори не ми е предлагал. Не сме обсъждали бъдещето. Всъщност, не съм говорила с него откакто си тръгнах от Кукс Бей.

Изненадата на Мег бе повече от очевидна. Ана се възползва от нея.

— Обратното на онова, което, изглежда, си мислиш, аз не съм си поставяла за цел да се влюбя в Слоун. Не се забърках лековато в тази история. Казваш, че не си ми простила и може би никога няма да ми простиш. Истината е, че аз самата не съм си простила... и може би никога няма да го направя.

— Тогава защо го извърши? — попита Мег, ядът и болката се смесиха както винаги, когато момичето мислеше по въпроса.

Ана отвърна честно, макар и да се съмняваше, че Мег щеше да оцени искреността ѝ.

— Защото обичах Слоун.

Мег се изсмя презрително.

— И това би трябвало да оправдае стореното, така ли?

— Не — отвърна Ана, питайки се защо не можеше да си прости за най-човешкото от всички чувства. Защо не можеше да бъде просто човек?

Болката отново се изписа по лицето на Мег, когато тя каза:

— Предполагаше се, че би трябвало да обичаш татко.

— Обичах го.

— Глупости!

Двойката на съседната маса се обърна към тях. Нито Ана, нито Мег забелязаха това. Мег бе прекалено заета да бъде ядосана, а Ана — да остане спокойна.

— Независимо дали ще избереш да повярваш или не — рече тя, — но аз *наистина* обичах баща ти! В началото го обичах като приятел и като любовник. Накрая го обичах като приятел, като човек, когото съм познавала дълго време, като човек, комуто желаех доброто, като баща на дъщеря ми, дъщеря, която много обичам.

Това последното бе, изглежда, повече, отколкото Мег можеше да понесе.

— Какво искаш?

— Да знам, че независимо как ще се развие бъдещето ми, ти ще бъдеш част от него.

— Не мога да го обещаая.

Резкостта на Мег я засегна, но Ана се опита да не го покаже.

— Искам само да ми обещаеш да помислиш върху това, което казах.

Мег сви рамене и сега, както понякога се случваше, изглеждаше уязвима, прекалено млада. Следващите ѝ думи засилиха това впечатление.

— Част от мен те ненавижда за онова, което направи.

Ана усети болката на дъщеря си и би направила всичко, за да я облекчи, но истината бе, че не можеше. Стореното бе сторено.

— А останалата част от теб?

Гласът на Мег потрепери при отговора ѝ:

— Ти си ми майка.

По пътя към дома Ана направи дисекция на отговора на Мег. Той загатваше за безусловна обич. И ако се бе надявала на повече, на прошката на дъщеря си, то тя все пак трябваше да признае пред себе си, че засега не можеше да очаква повече. Това бе поне едно начало.

Ана намери бележката затисната с магнитче върху вратата на хладилника. Като съзря името и телефонния номер на Слоун, сърцето ѝ се разтупка. Взе листчето и се взря в надрасканите от икономката думи и числа, сякаш така можеше по някакъв магичен начин да накара

Слоун да се появи пред нея. Първият ѝ импулс бе да грабне телефона и да му се обади. Вторият, обаче, бе да премисли. Не можеше да му се обади, само защото желаше повече от всичко на света да чуе гласа му. Нямахше да е честно към него. И към самата нея. Всеки сам трябваше да извърви пътя към опрощението.

Тази нощ Ана си легна, стиснала здраво в юмрук бележката до сърцето си. Вслушваше се в оглушителната тишина, която я обгръщаше. Въобрази си, че чува как гласът на Слоун вика името ѝ. Въобрази си, че леките дъждовни капки, които барабаняха по прозореца ѝ, бяха лековитите сълзи. Въобрази си, че чува морето. То пееше за много неща, но сред тях не бе най-желаното от нея. То не пееше за опрощение.

След като Ана не се обади в сряда вечер, Слоун трябваше да допусне мисълта, че изобщо нямаше да се обади. В петък прие тази мисъл като факт. Мушна се в леглото по-отчаян, откогато и да било през живота си.

В началото на съня Слоун се изненада. Не бе имал кошмари от доста време. Както винаги адреналинът започна да се излива в кръвта, страхът ускоряваше пулса. Каза си, че трябва да се събуди, ала не можа. Сънят продължаваше до го тегли за глезените към тресавището.

Е, капитане — той дочу гласа със силен акцент, — защо не си спестииш болката? Само ми кажи името... името... името...

Слоун се бореше с призрачни демони и знаеше, че бе обречен да загуби. Винаги губеше. Човек не може да победи демоните на миналото. Да, той губеше и потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Чуваше подрънкването на ключа в бравата на килията си. Виждаше мазохистичния си мъчител да излиза из сенките. Усещаше вкуса на терора с върха на езика си. Някой го изправи грубо на крака, закопча ръцете му в белезници и го помъкна по тъмния коридор. Знаеше, че с всяка стъпка приближаваше все по-близо до болката и деградацията. Груби лапи го изблъскаха в някаква стая. Съблякоха ризата му. От тавана висеше въже, досуц като ченгел в кланица.

— Не — изстена Слоун, опитвайки се да избегне онова, което знаеше, че ще последва.

Тук сънят му се отклони от обичайното. Нямахте побой, нямахте разкъсана кожа, нямахте горещи конвулсии от електрическия шок. Вместо това последва мъчение, което Слоун никога не бе преживявал. Отначало не можеше да повярва на очите си. Там не биваше да има златокоса, синеока жена. А и тя не биваше да пристъпва към него с нежна, но тъжна усмивка.

— Ана? — прошепна Слоун.

Няма да се върна — прошепна тя, — моля те да разбереш. Обичам те, но престъпник клетвата си.

Ти постъпи само като едно човешко същество — намеси се мъчителят на Слоун.

Да си човешко същество понякога е непоносимо — рече Ана, повтаряйки думите на Слоун.

„*Не!*“ — изкрещя Слоун от съня, докато другият Слоун скочи и седна в леглото. Въпреки студа потта се стичаше на тъмни ручейчета сред космите на гърдите му. Задиша като риба на сухо, опитвайки се да отхвърли онова, което знаеше, че бе истина. Ана нямахте да се върне при него. Истината се стовари с все сила върху него. Тежко. Болезнено. *Окончателно.*

Слоун отхвърли завивките, грабна анцуга и маратонките си и ги навлече. Втурна се към входната врата — бягаше от стените, които сякаш щяха да се срутят върху него. Студеният нощен въздух го зашлеви по лицето още с първите му стъпки върху ситния чакъл. Спусна се по стъпалата към плажа. Тича с все сила, докато не падна от изнемога. Коленете му поддадоха и той се свлече върху влажния пясък. В гърлото му заклокочи някакъв звук. Най-сетне той успя да излезе — изпълнен с желание, животински вой, който изненада дори самия него. Нима бе издал такъв звук? Нима по бузите му наистина се стичаха сълзи?

Да — отвърна морето.

— Тя няма да се върне — прошепна Слоун.

Не мисли за това сега. Не мисли сега за нищо.

Слоун се подчини, волно или неволно. Знаеше само, че онзи благороден звяр в душата му по своя си, никога непроменящ се начин, изтри от съществото му всички мисли и чувства. Не усещаше нищо, освен първичната същност на живота — пляска на вълните, блещукането на звездите, хапещия почти зимен вятър.

Времето течеше. Колко бе изtekло Слоун не знаеше. Постепенно, обаче, нощта сложи отпечатъка си върху него. Усети студа, влагата, любовта си — чиста и непреходна — към Ана. Никога не бе обичал и нямаше да обича по начина, по който я обичаше. Почти бе склонен да повярва, че по някакъв магичен, мистичен начин тя му бе пратена свише за това лято от живота му.

Да — нададе вой морето.

Но защо?

Не знаеш ли?

Не, той не знаеше. Знаеше само, че и двамата бяха наранени от събития от миналото, че и двамата не можеха да простят или да забравят. И двамата не успяха. И двамата бяха по-малко от онова, което той или тя искаха да бъдат. Подложени на натиск, и двамата бяха постъпили прекалено човешки.

И нима това е грешно?

Да. Не. Не знаеше! Той прокара ръка по брадясалата си буза и като въздъхна дълбоко, вдигна очи към небесата. Три четвърти сребърна луна се носеше високо в небето. Беше я виждал хиляди пъти, но никога не бе блестяла тъй ярко. Май се опитваше да му каже нещо? Може би. Но какво? Сякаш интуитивно, Слоун осъзна, че настъпваше прилив, първите вълнички зашумяха около нозете му. Приливът?

Да, приливът — прошепна морето. — Колкото и да съм велико, аз трябва да се поклоня на луната. Колкото и да съм велико, аз съм само това, което съм. Тъй, както и ти си само това, което си.

И какво бе той? Още като си зададе въпроса, Слоун вече знаеше отговора. Човек. Ни повече, ни по-малко. Беше се опитал да бъде повече. Беше се самобичувал, че не бе успял да бъде повече, ала когато дойде ударът, се оказа лишен от избор. Досуц както морето се влияеше от прилива, той бе повлиян от мъченията, които преживя. Беше направил онова, което при подобни обстоятелства би сторил всеки друг човек. Бе направил всичко, за да сложи край на непоносимата болка. Просто защото човешките същества са генетично програмирани — физически, емоционално, духовно — да постъпват така. Не се бе обезчестил. Бидейки човек, със своята сила и слабост, той бе само това — едно човешко същество.

Полека-лека топло и дълбоко чувство обхвана Слоун. То си имаше име. Беше любов. Любовта към Ана се бе засилила, бе се

променила така, че сега обхващаше и обичта към самия него, и опрощението. От мига, в който я видя, той бе усетил, че опрощението му се криеше у нея. Така се и оказа. Тя му бе пратена свише — подарък от морето, за да го излекува, да му помогне да се възстанови. Подаръкът си бе негов, но не и дарителят. Бе разбрал това, след като тя не отговори на обаждането му. Разбра го, когато му се яви този сън. Това го натъжи, но не можеше да промени онова, което имаше да се случи. Завинаги обаче щеше да пази този спомен. Завинаги щеше да помни това необичайно лято. В сърцето му щеше винаги да има място за нея.

Когато луната отстъпи мястото си на утрото, Слоун се изправи и закрачи към фара. Влезе в хижата и се обади на директора на петролната компания, за да му съобщи, че приема предложението. Сетне се обади на летището и си запази билет за първия полет на другата сутрин. После позвъни на Харпър и го помоли да го откара до летището.

— Добре ли си? — попита в края на разговора им Харпър.

— Да — отвърна Слоун.

Колкото и да бе странно, това бе вярно. Болеше го много, но болката не бе неприемлива. Тя се дължеше на утвърждаването на новата му човешка самоличност.

Когато в събота сутринта Ана стана от леглото, нещо сякаш се бе променило. Обикновено утрините бяха студени и със застоял дъх, в който не се съдържаше нищо друго, освен останките от безсънната нощ. Тази сутрин обаче бе сякаш свежа, пълна, изпълнена с тайни, които очакваха да бъдат разкрити от достатъчно умните и способни да ги доловят. Ана си помисли, че навярно част от магията на утринта се дължеше да падналият през нощта дъжд. Капки като диаманти блещукаха по листата на вечнозелените дървета. Ала имаше и още нещо, което тя не можеше да определи.

След закуска Ана се опита да почете книга, ала не можа. Тайните започнаха да ѝ нашепват — иззад затворените врати, сред дантелените листа на висящата папрат, от неуловимите сенки в ъглите на стаята. Какво се опитваха да ѝ кажат? Не знаеше, но я изпълни чувството на очакване.

Тя неспокойно заброди из къщата. Копнееше както никога за успокояващия ромон на морето. Само то можеше да я успокои. Само то можеше да дешифрира тайните, които я връхлитаха все по-силно. Жаждата ѝ за море в крайна сметка я отведе до раковините, които бе събрала това лято. Както често правеше, тя ги извади от бронзовата кутия, в която ги държеше — бяха съкровища, които си заслужаваха тази кутия — и просто ги загледа. Вземаше ги една по една — малки, големи, обикновени или необикновено красиви. Поставяше ги до ухото си, въобразяваше си, че можеше да чуе шума на морето, че отново крачи по брега му.

Взе една — бе забелязала нашарената с почти всички цветове на дъгата върху розов фон нейна вътрешност. Можеше да се закълне, че като я обърна, шумът стана по-силен. Остави я върху кутията, избра друга, с нагъната повърхност, която ѝ напомняше за вълните, които тичаха насреща ѝ да я поздравят. Шепотът стана още по-силен. Този път на Ана ѝ се стори, че думата съвършена.

Съвършена ли?

Да — прошепна гласът. — Всяка раковина е съвършена сама за себе си. Дори и онези, които остави на пясъка, са съвършени, защото всяка от тях е отговаряла на нуждите на животинката, чийто дом е била. Всички същества изпитват нужди.

Дори и човешките ли?

Особено пък човешките.

Да, помисли си Ана, истината я връхлетя тъй бързо, че я слиса с присъщата си простота. Тъй както мъжът ѝ си имаше своите нужди, така ги имаше и тя — нужди, които той, не съзнателно, а защото бе попаднал в капана на собствената си борба за оцеляване, не можеше да посрещне. Тя се нуждаеше от любов, от дружба, от някой, с когото да може да изживее живота си. Слоун ѝ го бе предложил. И тя го бе приела, следвайки онова, което човешкото ѝ сърце бе продиктувало. Да обичаш никога не е грях. Да си човек също не е грях, а тъкмо това бе тя — и това бе всичко, което можеше да бъде.

Като постави раковината до ухото си, Ана долови как морето я приветстваше за току-що усвоената мъдрост. Морето ѝ обещаваеше, че и дъщеря ѝ щеше да познае тази мъдрост навреме. Бавно, сякаш я стопли слънцето, което надничаше от прозореца, я обля топла вълна.

Вълната на опрощението. Ана се усмихна и докосна бузата си. Беше мокра — от тъй дълго чаканите сълзи.

Чувстваше се свободна.

Чувстваше се щастлива.

Чувстваше се човек.

Тъжно бе, помисли си Слоун в неделя сутринта, че всичките вещи на един мъж можеха да се съберат в проста пътна чанта и пак да остане място. Не го притесняваше оскъдицата от вещи, защото вземаше със себе си цял свят от спомени. С тази мисъл в главата той стана рано, с намерението, преди да напусне Кукс Бей да се разходи за последен път по плажа. След заминаването на Ана не бе идвал на тази ивица, където се бяха срещали, където разговаряха, смееха се, където се бяха влюбили. И тя се бе влюбила в него. Някога се бе усъмнил, но вече не бе така. Жена като Ана не може да излъже.

Надяваше се само да дойде денят, в който и тя щеше да си позволи да се почувства човешко същество, когато щеше да си прости за нейното — за тяхното — съвсем човешко прегрешение.

Слоун остави чантата си до входната врата, погледна часовника и се увери, че разполагаше с още час, преди да дойде Харпър. Взе палтото си, мушна ръце в ръкавите му и машинално прибра слънчевите очила, които лежах на масичката. Поколеба се. Не, заключи той, нямаше нужда от очилата. Вече не се криеше от другите и от себе си. Тази мисъл имаше ефекта на освобождаване.

С излизането му от хижата го приветства студената предутрин. През нощта температурите бяха спаднали до най-ниските за сезона и заливът бе сякаш обвит в някаква чуплива, крехка обвивка. Морето потреперваше от бушуващия вятър, досущ като Слоун, който вдигна яката на палтото си и мушна ръце в топлите джобове. Над главата му сивото и тъмносиньото бяха готови да отстъпят мястото си на един великолепен нов ден. Слоун се почуди дали същият съвършен ден щеше да настъпи и над Кънектикът.

Какво ли щеше да си помисли, да почувства Ана, когато разбере, че си бе заминал? Макар да му се искаше да ѝ липсва, не искаше тя да се натъжава. В живота ѝ бе имало прекалено много мъка. Искаше тя да си спомня само лятото със същата нежност, с която той го бе скътал в

паметта си. Запазваше само надеждата, че до края на живота ѝ при спомена за него сърцето ѝ щеше да потръпва.

Навлизането в техните владения бе все едно да навлезе в свещени земи. В мига, в който го стори, сладко-горчивите спомени го връхлетяха и го накараха да спре, за да си поеме дъх. И все пак, насили се да продължи нататък, мина покрай скалите, които приличаха на излезли на брега делфини, покрай мястото, където хранеха чайката, към мястото — най-свещеното от всички — където за пръв път бе видял Ана да гази из водата. Спря се и извика омайния спомен за жената, която тъй ревностно търсеше раковини. Усмивка стопли устните на Слоун. Никой не е търсил тъй пламенно каквото и да е, дори и Свещения Граал.

Усмивката на Слоун полека се стопи. Ана бе сбъркала в търсенето си. Не биваше да търси само цели, свършени раковини. Несвършените, досущ като несвършените човешки същества, също оцеляваха.

Сякаш да подчертае истинността на мислите му пред очите му се появи очукана, потрошена раковина. Слоун се наведе и я измъкна от пясъка. Да, помисли си той, след като я положи на дланта си, тя бе великолепно несвършена. Мисълта му хрумна веднага. Щеше да я постави на мястото, където бе оставял толкова много свършени раковини. Стори му се, че това бе достойна възхвала на лятото, което си бе отишло.

Слоун се запъти към мястото, но по средата се спря. Сигурно бавно издигащото се в небето слънце му кроеше номера. Нямаше начин да вижда онова, което му се струваше, че вижда. Нали така? Не, златните сандъчета се изхвърлят на брега само в приказките. И все пак кутията бе толкова истинска, че на Слоун не му оставаше нищо друго, освен да установи или отрече съществуването ѝ. Може би щеше да разбере, че халюцинира. Може би сандъчето щеше да изчезне с приближаването му.

Но не стана така. Напротив, когато се спря пред него, заключи, че нищо не бе изглеждало по-реално. Повдигна ледения му капак, обзет от чувство на очакване, сякаш бе пред прага на велико откритие. Изумен, той се взираше в раковините в сандъчето. Кой би могъл да постави това дарение в него? И защо? Отговорът накара сърцето на Слоун да затупти силно в гърдите му. Не смееше да се надява, ала

тъкмо надеждата го накара да разрови раковините. Съвършените черупки. Раковините, които той и Ана събираха това лято. Пулсът му достигна кресчендо и той рязко се обърна. И тогава я видя.

Макар да си бе вързала косите, златистите къдри се вееха на вятъра в безредие, което напомни на Слоун кога я бе зърнал първи път. Тогава косата ѝ също тъй се вееше като обезумяла на утринния бриз. Днес обаче у нея имаше нещо по-различно. Тя вече не бе жената, която бе видял в онзи хубав юнски ден. Бе обзета от лекота. Раменете ѝ не бяха повдигнати, сякаш да се противопостави на несправедливостите на живота. Брадичката ѝ не бе повдигната войнствено. Изглеждаше така, сякаш бе намерила мир с живота и със себе си.

Надеждата, която той не си позволяваше, разцъфна с пълна сила.

Надеждата, която тя не си позволяваше, разцъфна с пълна сила.

Ана хранеше отчаяна надежда да намери Слоун на плажа. Шофира цялата нощ, за да пристигне при него на плажа. След като се бе справила със себе си, след като бе усетила въздействието на стоплящия балсам на опрощението, тя трябваше да намери Слоун. Обзе я силно желание. Сякаш инстинктивно усещаше, че макар и да ѝ бе обещал да я чака цял живот, времето изтичаше; усещаше, че трябва да отиде при него веднага, че нямаше нито минута, нито секунда за губене. След като го видя — висок и обветрен — тя почувства, че той вече не бе онзи мъж, когото познаваше. В неприкритите от очилата му очи имаше мекота, а стойката му издаваше спокойствие.

Нима и той бе ощастливен от опрощението?

Иди при него — изкомандва я морето.

И отново силното желание изпълни сърцето на Ана. Тя пак трябваше да усети силата на обятията му, мекотата на устните му. Посетне щеше да има време за думите, за обясненията в любов, за прошепването на името на любимия, а сега, в този миг, тя трябваше да го *почувства*.

Слоун видя как целеустремено приближава. Да, тя бе различна, пееше сърцето му. Сълзите, които сякаш лакираха безкрайно красивите ѝ очи, доказваха това. През собствените си сълзи, които замъгляваха образа ѝ, той се опита да запечата този миг в съкровищницата на сърцето си.

Тя бавно вървеше към него. Той бавно вървеше към нея.

Двама души извършваха последното си пътешествие. То изглеждаше безкрайно, ала тъкмо когато и двамата бяха пред отчаянието, тя потъна в горещите му обятия. Несъвършената раковина тупна в краката им — възхвала на всичко *човешко*, което бе в душите им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.